

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOPHIE CLARK

'Sinister magic,
crackling banter
and sizzling tension'

Emily Thiede, author of
This Vicious Grace

CRUEL
IS THE
LIGHT

Epic is their love. Endless is their power.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

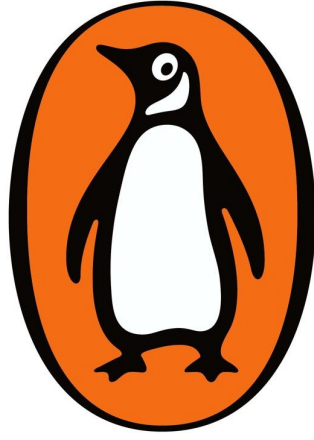
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yazar Hakkında

Sophie Clark, sivri uçlu yaralı kızlar, her nasılsa onlara aşık olan çekici oğlanlar, çarpık tanrılar ve diğer kutsal olmayan şeyleri içeren fantezi yazdığını söylemekten hoşlanıyor. Melbourne Üniversitesi'nden uluslararası ilişkiler alanında yüksek lisans derecesine sahiptir ve politikayı tamamen bırakmadan önce Avustralya Senatosu'nda çalışmıştır. Şu anda Avustralya'nın Tazmania eyaletinde, Indy adında güzel bir siyah-beyaz Border collie ile birlikte yaşamaktadır.

Praise for

CRUEL IS THE LIGHT

"Acımasız olduğu kadar görkemli bir dünyada geçen, gergin ve yakıcı bir Nefesinizi tutamayacağınız bir gerilimle dolu bir romantizm. *Zalim Işık*, romantizmde bir ustalık sınıfı ve baştan sona kavurucu bir ilk roman"

Bea Fitzgerald, *Kız, Tanrıça, Kraliçe*'nin çok satan yazarı

"*Zalim Işık*, hem kasvetli hem de güzel bir dünyada aksiyon, sırlar, ihanet ve zekice esprilerle dolu, kalbe indirilmiş bir yumruk. Özlemin kesecek kadar keskin olduğu bir yasak aşk hikâyesi. Bir sonraki romantizm takıntınız olmaya aday.

Eliza Chan, *Fathomfolk*'un çok satan yazarı

'Sürükleyici, karanlık ve çökmekte olan *Cruel is the Light*, büyüleyici bir yasak aşk için uğursuz büyüü, çatırdayan şakaları ve cızırtılı gerilimi örüyor.

Okuyucuları yakalayacak ve asla bir romantizm. Selene ve Jules'a tehlikeli bir şekilde aşık olmaya hazır olun, çünkü Sophie Clark'ın büyüleyici ilk romanı her romantik-fantezi severin kitaplığında bir yeri hak ediyor!

Emily Thiede, *This Vicious Grace* kitabının yazarı

'Sophie Clark'tan güçlü bir ilk roman! *Cruel is the Light* sizi şeytan çıkarıcıların, iblislerin ve yasak aşkın tehlikeli dünyasına çekiyor ve son sayfaya kadar bırakmıyor. Sürükleyici, canlı ve güzel yazılmış!

Vanessa Len, *Sadece Bir Canavar* kitabının çok satan yazarı

'Ne kadar zengin ve zarif bir romantizm! *Gölge Avcıları, Savaşçı Rahibe* ile kutsal bir anlaşma yapmış ve orduyla kusursuz bir şekilde harmanlanmış gibi hissettiriyor.

***Dördüncü Kanat*'ın unsurlarını bir araya getirmiş ve acılı, şaka dolu yasak romantizmi %1000 artırmış. "*Zalim Işık*, okuyucuları büyüleyeceğinden emin!**

Rosie Talbot, *Sixteen Souls* kitabının çok satan yazarı

"Canlı bir yaratıcılığa ve baştan çıkarıcı bir karanlığa sahip olan *Cruel is the Light*, okuyucuların daha fazlasını arzulamasına neden olacak kapsamlı, yüksek riskli bir romantizm.

Kat Delacorte, *With Fire in Their Blood* kitabının yazarı

"Sophie Clark'ın heyecan verici ve romantik ilk kitabının her saniyesini Selene ve Jules'u destekleyerek geçireceksiniz... ve devamı için yalvaracaksınız!

Lauren Blackwood, *Within These Wicked Walls* kitabının çok satan yazarı

"Kara büyüyle sırlı sıklam olmuş, karmaşık ahlak kurallarıyla örülmüş ve gerçek aşk serpiştirilmiş-Sophie Clark, *Cruel is the Light*'ta destansı bir fantezi masalı yaratıyor!

Kika Hatzopoulou, *Threads That Bind* kitabının çok satan yazarı

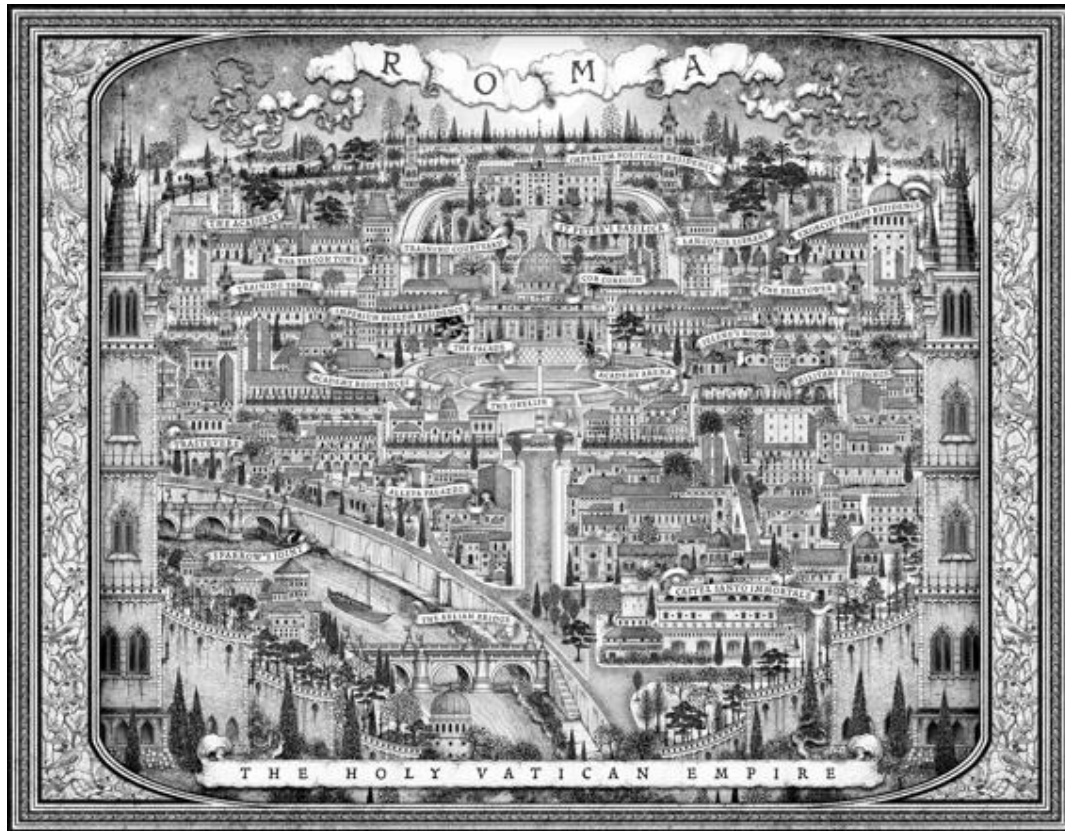
CRUEL 13 THE LIGHT

SO PHIE C LARK

Annem Amanda için - bu kitap sensiz var olamazdı. Herkesten daha çok şey veriyorsun.

Ve size, ilk okuyucularıma, bu yolculuğa eşlik ettiğiniz için teşekkürler!

Yazarın notu

Selene ve Jules, kan ve büyü'nün özel bir azınlığın damarlarında özgürce aktığı acımasız bir dünyada yaşıyor ve savaşıyorlar. Bu hikâye boyunca hem Selene hem de Jules derilerini keser ve kan dökerler. Eylemlerinin ardındaki niyet kendilerine zarar verme arzusuna dayanmıyor, ancak büyü'lü veya ritüel bir bağlamda kendine zarar vermek sizin için hassas bir konu olabilirse, bu kitabı bir kenara koymaktan çekinmeyin - bugün veya okumaya hazır hissedene kadar veya sonsuza kadar. Yaptığınız seçim her ne olursa olsun geçerlidir ve bu seçimi yaptığınız için sizinle gerçekten gurur duyuyorum.

Kutsal Vatikan İmparatorluğu: Bir Hiyerarşi

KUTSAL VATIKAN İMPARATORLUĞU ŞEYTAN KOVUCU *Primus*

Exorcist Primus, Kutsal Vatikan İmparatorluğu'nun yüce hükümdarı ve ruhani lideridir, ancak imparatorluğun günlük işleyişini Vatikan askeri lideri ve hükümet başkanı sıfatlarıyla iki Imperium'a devreder.

Mevcut Exorcist Primus, Kutsal Alexander II, kötü sağlık koşullarından muzdariptir ve sorumluluklarını her zamankinden daha fazla hırslı genç Imperium Bellum'a .

Imperium Bellum| SAVAŞIN EFENDİSİ

Kutsal Vatikan İmparatorluğu'nun askeri lideri olarak Imperium Bellum, savaş alanında neredeyse sınırsız bir güce sahiptir. Bu rol şu anda, Exorcist Primus'un sağlığı azaldıkça daha da büyük bir güç biriktiren Cesare Alleva tarafından işgal edilmektedir. Savaş zamanlarında özellikle etkileyici bir Imperium Bellum, Tanrı'nın Gölgesi olarak biliniyor olabilir.

Cesare Alleva Tanrı'nın gölgesidir.

Imperium Politikos| DEVLET ŞANSÖLYESİ

Bu görev şu anda şeytan kovucu Adriano de Sanctis tarafından yürütülmektedir. Önceki yıllarda, imparatorluğun güç yapısının siyasi kolu Vatikan'dan ve Ölümsüz Tanrı kültüründen ayrılmıştı, ancak son yarım yüzyılda bu pozisyonun Romalı bir şeytan çıkarıcı dışında biri tarafından doldurulması son derece nadir hale geldi.

KUTSAL VATIKAN İMPARATORLUĞU'nun *Egemen* İMPARATORİÇESİ

Ofelia Augustus, Kutsal Vatikan İmparatorluğu'nun şu anki İmparatoriçesidir. Hükümdar olarak tamamen törensel bir rolü yerine getirmektedir. Ölümsüz Tanrı'nın Roma'ya yerleşmesinden ve Vatikan'ın nüfuz ve kontrol kazanmasından bu yana geçen yıllarda İmparatorluk ailesi güç kaybetmiştir.

EXORCIST BİRİNCİ SINIF

Vatikan'daki en yüksek şeytan kovucu sınıfı. Bu kişiler bir ekip lideri olacak ve doğrudan Imperium Bellum tarafından görevlendirilmediklerinde ekiplerini uygun gördükleri şekilde yönetme özgürlüğüne sahip olacaklardır. Bu sınıf, V. Seviye bir iblis olan Vikont'u alt etme yeteneğine sahip olan ya da üstleri tarafından bu yeteneğe sahip olduğuna inanılan kişiler için ayrılmıştır. Birinci Sınıf Şeytan Kovucuların bile bir İblis Dükünden kurtulma şansı tahmini olarak yalnızca yüzde birdir.

EXORCIST İKİNCİ SINIF

İkinci Sınıf Şeytan Kovuculuğa terfi edebilmek için, IV. Seviye bir Soylu iblisi öldürebileceklerine inanmaları gerekir. Nadir durumlarda, Seviye V bir iblisin üstesinden gelinemez bir meydan okuma olduğunu düşünebilirler.

EXORCIST ÜÇÜNCÜ SINIF

Yeni mezun şeytan kovucular Akademi'den mezun olduktan sonra Üçüncü Sınıf Şeytan Kovucu olurlar; bu sınıfa girmek için gereken becerileri kazanamazlarsa mezun olmalarına izin verilmez. Üçüncü Sınıf Şeytan Kovucular Seviye I'den III'e kadar tüm iblisleri yenebilecek kapasitede olmalıdır.

Nadir durumlarda, bir Şeytan Kovucu tıpkı bir Tıp Kardeşi veya Rahibesi gibi şifa konusunda uzmanlaşabilir. Ancak, Artificer'ların aksine, Exorcist Şifacılar çok daha büyük büyülere erişme kapasitesine sahiptir ve bu nedenle *mucizeler* yaratabilirler. Bununla birlikte, terfi bir gereklilik olan bir Soyluyu (Seviye IV iblis) öldürme konusunda yetersiz gördükleri için asla rütbe atlayamazlar.

Yine de son derece değerlidirler.

SANATKAR

İki zanaatkâr sınıfı vardır: Tıp ve Savaş.

TIP

Tıp Kardeşleri ve Rahibeleri Vatikan'ın şifacılarıdır - Vatikan saflarının yok olmasını önledikleri için Roma ile yıkım arasındaki son dayanaktırlar.

SAVAŞ

Savaşın Kardeşleri ve Kız Kardeşleri savaş yolunu seçer ve ardından dört alt sınıftan birini seçebilirler:

- ◆ Silahşör-savaşçılar uzmanlaşmış içinde ve kullanım .
topçu ve patlayıcılar
- ◆ Kavgacı-Nadir bir alt sınıf olan kavgacılar yakın mesafe ve göğüs
göğüse dövüşte uzmanlaşmıştır
- ◆ Yakın dövüşçü savaşçılar orta ve yakın mesafeli dövüşlerde
uzmanlaşmıştır ve kılıç ve diğer kesici silahları kullanırlar
- ◆ Menzilli saldırılarda uzmanlaşmış, topçu tipi silah kullanmayan
menzilli savaşçılar

Birçok şeytan çıkarıcı da bu sınıflardan birinde uzmanlaşmayı seçer. Bununla birlikte, bu uzmanlaşma hayatta kalmaları için daha az hayati önem taşır çünkü kullanabilecekleri büyüleri vardır. Zanaatkârlar ise yalnızca bir kez uzmanlaşabilir ve Vatikan Akademisi'nden akredite Zanaatkârlar olarak mezun olmadan önceki son yıllarında seçtikleri silahı üretebilirler.

Vatikan Akademisi El Kitabı: Şeytanlar

SEVİYE I İBLİSLER aka *Lanetler*

Gölgelerden fısıldar ve deliliğe neden olurlar. Bazen şeytan kovuculara ve daha güçlü iblislere çekilirler ve genellikle yaklaşarak yok edilirler. Zeki olmadıkları sürece insanlar aleminde kaybolurlar. Her zaman bir şekilde burada olmuşlardır.

SEVİYE II İBLİSLER diğer adıyla *Gulyabaniler*

Ghoul'lar bir bedene ihtiyaç duyduklarında geçici olarak leş kuşlarına ve ölü insanlara sahip olabilirler çünkü Zebaniler gibi Ghoul'ların da bu dünyada fiziksel varlıklardan ziyade duman gibi oldukları sıklıkla gözlemlenir. Yine de tehlikelidirler ve kısa süreliğine sakatlamak ya da hatta öldürmek için diş ve pençelerini gösterebilirler.

SEVİYE III İBLİSLER aka *Fiends*

Bedenleri bu dünyada nadiren sağlamdır ve Zebanilerin fiziksel bir bedenden ziyade duman benzeri formlara sahip oldukları sıklıkla gözlemlenir, ancak geçici formlarında daha az tehlikeli değildirler. İnsanları ele geçirebilirler, ancak varlıkları konak bedeni hızla yok eden bozucu bir güçtür.

Tüm Artificer ve Exorcists Üçüncü Sınıf seviyeleri için zorlayıcı olabilirler.

SEVİYE IV İBLİSLER aka *Soylular*

Soylular İkinci Sınıf ve üzeri Şeytan Kovucular tarafından öldürülebilirken, siviller ve Vatikan destek personeli için çok daha tehlikelidirler. Seviye V ve VI iblisler gibi daha büyük ölçekte bir tehlike olmasalar da, Soylular sınırlı bir alanda hasara yol açabilir ve yaşam için ciddi bir tehdit olarak kabul edilirler.

İkinci Sınıf Şeytan Kovucular için zorlayıcı olabilirler.

V. SEVİYE ŞEYTANLAR, diğer adıyla *Viskontlar*

Vikontlar, Cataclysm Sınıfı iblislerin ilkidir.

Elemental büyüye erişebilir, bazı sonuçlarla insanları ele geçirebilir, ancak bir Vatikan şeytan çıkarıcısı tarafından gerçekleştirilen başarılı bir büyü şeytan çıkarma, insanın hayatta kalmasıyla sonuçlanabilir.

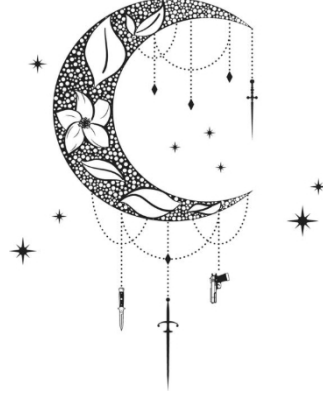
Exorcists First Class için bile tehdit oluşturunyorlar.

SEVİYE VI İBLİSLER aka *Dükler*

İblis Dükleri en güçlü iblislerdir. İnsanları kolayca ele geçirebilirler ve doğuştan sahip oldukları güçlü elemental büyü sayesinde geniş çaplı yıkım yapabilirler. İnsanları ele geçirdiklerinde bir süre fark edilmeden kalabilirler, ancak büyüleri insan bedenlerinin uzun süre zapt edemeyeceği kadar büyüktür. Her biri Vatikan tarafından isimlendirilmiş ve kataloglanmıştır.

Sadece Birinci Sınıf Şeytan Kovucuların bir karşılaşmadan sağ çıkma şansı vardır.

Bununla birlikte, hayatta kalmak beklenecek bir durum değildir ve Kutsal Vatikan İmparatorluğu yaşamınız ve ölümünüz için size teşekkür eder.

Önsöz

Baliel, görebileceği gözlere sahip olmadan önce kendisinin olmayan bir dünyanın ağırlığını hissetti. Etrafını sararak ışığını boğdu. Dünya . *Gece*. Omuzlarını deneysel olarak yuvarladı. Deri çok sıkı çekiyordu. Geriliyor, yırtılıyordu. Büyüsü onu kürek kemiklerinin kanatları üzerinde tekrar dikmeden önce etin lifleri çözülüyordu. Kas ve tendon da yırtıldı ve birkaç dakika içinde iyileşti.

Bir aynanın kararmış camı Baliel'in tanımadığı bir görüntüyü yakaladı. Dönerek, kendisini barındıran kırılğan kabuğu inceledi.

Hâlâ güzeldi, özü kemikleri kendi ihtiyaçlarına daha iyi uyacak şekilde yontuyordu. Ama bunu yaparken, onu bozdu.

İzlerken bile gözlerinin şiddetli mavisi yuvalarını simsiyah yakıyordu.

Sanırım bu işimi görecek, diye düşündü, ezici özüyle uzayan parmaklarını kıvrarak. Parmak eklemlerinin üzerindeki deri yarıldı ve dudağı hoşnutsuzlukla kıvrıldı. Onun gibi bir Elysianlı, bir insan kabuğuna nadiren rahatça sığardı. Doğuştan gelenler hariç

Damarlarında Elysian kanı. Hatta Kairos kanı bile yeterdi.

Ne de olsa insanlar hepsine aynı şekilde *iblis* diyordu.

Sokağa adımını atıp dağın yamacına inşa edilmiş taş kiliseye doğru dönerken serin hava çıplak uzuvları boyunca kayıyordu. Gölgelelerin arasında sıçanlar gibi sıçrayan insanların omuzları üzerinde yükseliyordu.

Etrafında donmuş beyaz bulutlar dans ediyordu.

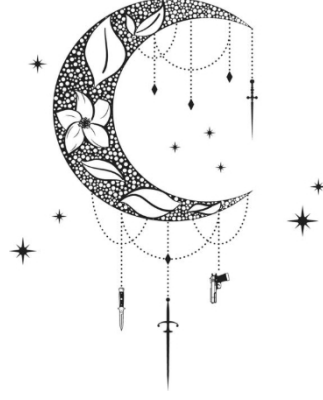
Kar, hafızası sağladı.

Kelimeyi test etti. Sadece kenarlardaki kül rengi çizik, ses tellerinin parçalandığına işaret ediyordu. Bu beden uzun ömürlü olmayacaktı.

Baliel parmaklarını şıklatarak telaşı dağıttı ve büyüsü sokağı yerle bir etti. Özü parladı ve çalkantılı bulutlara bir serulean alev yalamasıyla çarptı. Teraslı sokaktan geriye kalan tek şey, kararmış, yanmış bir orman gibi gökyüzüne doğru uzanan kömür çubuklarıydı.

Gözlerini katliamın üzerinde gezdiren Baliel kaşlarını çattı.

Daha dikkatli olması gerekiyordu, bu kabuk onu zaten zar zor içine alıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Tanrı insanı ve şeytani yarattı.
İblis Tanrı'yı çarmıha
gerdi. İnsan Tanrı'yı terk
etti.*

Ve sadece Vatikan'ın bildiği bir ilke daha:

İnsanoğlu iblislerin kutsal olmayan büyüünden yararlandı.

Selene Alleva kılıcını kolunun iç kısmındaki soluk mavi damarların üzerinde gezdirdi ve kemiklerine kazınmış sembolü bulduğunda durdu. *Yutmak.* Tereddüt etti. Büyüsü düşmanıydı, her şeytan çıkarma ayininde kanını akıtıyordu. Eğer onu duraklatan sadece acı korkusuysa ya da yanlış yerleştirilmiş *bir ilkeyse*, o zaman bunun üstesinden gelebilirdi. Acı artık onu korkutmuyordu; Vatikan'da geçirdiği yıllar boyunca acıya aşina olmuştu.

Dio Immortale, diye yemin etti. Bu gece hatalar yapmıştı. Tek bir şeyi farklı yapmış olsaydı, şu anda bu çıkmazda olmazdı - çürüme ve küf kokusu onu sararken güç için kendi kanını akıtmaya hazırlanıyordu. Her şeyin altında kanın metalik tınısı vardı. Gardını *asla* düşürmemeliydi.

Kar tehdidi havayı kokluyordu. Selene titredi ama bunun nedeni akşam soğğunun omurgasını bıçak gibi kesmesi değildi. Sıradan bir şeytani büyü dalgası göz dişlerinin arasından kafatasının derinliklerine doğru sızdı. Bu birden fazla iblis oldu.

Tadı şiddet gibiydi. Yarılmış bir dudak gibi. Belli belirsiz demir ve kokuşmuş. "Yüzbaşı Alleva?

Selene astını bir bakışla susturdu. Ambrose Zurzulo bozulmuş büyüü hissedecek kadar anlayışlı değildi ve Selene'in de onun doğal yeteneksizliğine tahammülü yoktu. Ambrose Zurzulo'yu saran rün oymalı metale baktı.

Elleri. *Knuckledusters. Gerçekten.* Ama kendi ihtişamına o kadar kapılmıştı ki onun küçümsemesini fark edemedi.

Neden birinin aşırı yakın mesafe dövüşünü seçtiğini ve bir iblisi bu kadar yakınına isteyerek bıraktığını hiç bilmiyordu.

'Yaklaştık. Yürüyün. Ekibini sığ bir merdivenden aşağı indirdi ve iblis büyüsunün soğuk çekimini takip ederek sokağın sonundaki yıkık dökük bir sıra binaya ulaştı. Terk edilmiş gibi görünüyordu ama değildi. İki. Hayır, üç. Belki daha fazla. Roma'nın göbeğinde bu büyüklükte bir istila duyulmamış bir şey değildi ama Vatikan'a bu kadar yakın bir yerde bulunması alışılmadık bir durumdu.

Zahmetleri için onları çelikle ödüllendirecekti.

Selene, Ambrose ve Benedetta'nın yanında, pencerelerin görüş alanının dışında kayarak durdu. Her ikisi de takımında yeniydi ve Benedetta Fiore, Selene'in Akademi'deki yılında bulunmuş olsa da hiç yakın olmamışlardı. Bugün onları iş başında görmek için ilk fırsatı olması pek de ideal değildi.

Ambrose parmaklarını gerdi, eklemleri çatırdadı. Gölge boksu yapmaya başlayarak, "Puanı ben alacağım," dedi.

Hiç de ideal değil.

Ama bu konuda söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Üstleri konuşmuştu ve eğer Vatikan'da bir şey varsa o da katı hiyerarşinin olduğu bir yerdi.

"Sanmıyorum," dedi Selene, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı. "Ben söylemeden bir iblisin gözünün içine bile bakma. Parmaklarıyla saydı. 'İtaat et. Beni etkileyin. Hayatta kal. *Bu* sırayla. Yeterince basit.' *Senin için bile.*

Benedetta'yı gözleriyle kıstırdı. 'Zurzuloya yakın dur. O seni koruyacaktır.

Ambrose başıyla onayladı ve kadının göğsündeki endişe düğümü gevşedi. Sadece birazcık.

"Peki ya sen? Benedetta sordu.

Selene onun bakışlarını tuttu. "Ben de seni koruyacağım.

Benedetta gözlerini kırptırdı ve bir ampul gibi gülümsedi. 'Oh, bunu biliyorum. *Demek istediğim* seni kim koruyacak?'

Selene bunun bir cevap gerektirdiğini düşünmüyordu.

Uzun boylu bir figür köşeyi döndü. "Ey Kaptan, Kaptanım," diye seslendi Caterina Altamura, hâlâ yanmakta olan sigarasını karanlığa doğru savurarak. 'Sakin olun. Süvariler burada.'

Selene sonunda dudaklarında küçük bir gülümsemeye izin verdi.

Ambrose gibi bir silah ustası olan Caterina, itaatsiz olduğu kadar becerikliydi de.

Sonra ikinci bir figür Caterina'yı karanlıkta takip etti.

Lucia Scavo sivri çenesini rüzgâra doğru eğerek kalp şeklindeki güzel yüzünü havayı koklar gibi çevirdi. İblis büyüüne karşı hassasiyeti Vatikan'da iyi bilinirdi ve Selene Lucia'nın içgüdülerine neredeyse kendi içgüdülerine kadar güvenirdi.

Selene duyularını da genişletti. Gücü her zaman onunla birlikteydi. Kanında. Ama şimdi iblislerin yakınında daha yüksek sesle şarkı söylüyordu. Lucia'ya baktı. "İkinci seviyenin üzerinde bir şey hissetmiyorum.

Tıp rahibesi başını salladı, yanakları soğuktan kızarmıştı. 'Ve beşten fazla değil. Hepsini düşük dereceli.

Vatikan iblisleri altı puanlık bir ölçekte sıraladı. Lanetler ve Hortlaklar bugünlerde sık sık ortaya çıkmaktadır. Düşük seviyeli, düşük zorluk dereceli, ancak ikincil hasar potansiyeli yüksek. Vatikan'ı hızlıca cevap vermeye zorlayacak kadar. Aşırı önyargıyla.

Ambrose zayıf lamba ışığında parıldayan altıgen bir disk çevirdi ve Selene onu havadan kaptı.

Kaşlarını çattı. "Bunun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Kavgacı ellerini ceplerine soktu. Buldum. "Nerede?

Omuz silkti.

Selene onu parmaklarının arasında çevirerek inceledi. Ölümsüz Tanrı'nın mührüyle damgalanmıştı. Bir koruma sikkesi. Roma'nın dört bir yanındaki heykellerin içine gizlenmiş olanlardan biriydi ve güçlü büyülerini iblisleri uzaklaştırmak için birlikte çalışıyordu. Bu da Ambrose'un neden buna sahip olduğu sorusunu akla getiriyordu.

Lucia'nın sesi düşüncelerine karıştı, sesi alışılmadık bir şekilde tereddütlüydü. "Hissediyorum... belki de bir Şeytan?

Bunun üzerine Benedetta'nın rengi soldu, alına, boğazına ve göğsünün ortasına dokunarak hızlıca dua etti. Sanki Selene'in Benedetta'nın sahada iblislerle yüzleşmek gibi bir derdi olmadığına dair daha fazla teyide ihtiyacı varmış gibi.

"Dualarını kendine sakla," dedi Selene soğuk bir sesle. "Üçüncü Seviye için Tanrı'ya yakarmaya gerek yok.

Caterina gülümsemesini bastırdı ama Lucia açıkça sırttı.

Selene onları görmezden gelerek koğu parasını cebine attı ve binaya doğru döndü. Yontulmuş sıva cephe, sokak lambalarının ışığında pembeden çok turuncu görünüyordu ama Selene daha çok ötesindeki varlıklara odaklanmıştı. Yumruğundaki kelebekler gibi zayıfça zonkluyorlardı. Yakında ezecekti

aynı kolaylıkla. Bu güvene rağmen, göğüs kafesinde bir huzursuzluk vardı. Bir şeyler ters gidiyordu.

Caterina başparmağını kesti ve gatling tüfeğinin mührüne bastırdı. Kanı silahın tüm potansiyelini açığa çıkarırken, parlak güç iplikleri silahın altı namlusu boyunca ilerledi.

Beşi yollarını ayırdı ve bir sonraki kata çıkmadan önce zemin kattaki daireleri sessizce taradı. Selene, Ambrose ve Benedetta'nın gölgesinde kalarak onları görüş alanında tuttu. Caterina ve Lucia'ya ne yapmaları gerektiğini söylemesine gerek yoktu; Akademi'de kendisinden iki yıl önce rütbelerini yükseltmişlerdi ve komutanları olduğu zamandan çok daha uzun süredir etkili bir ekip olmuşlardı. Onların yeteneklerine saygı duyuyordu. Ama diğer ikisine güvenmiyordu.

Benedetta'nın bu görevde olmasına karşı dişile tırnağıyla mücadele etmişti ama olmadı. *İki şifacı* demişlerdi. O da emre itaat etti.

Dumanlı, belli belirsiz sürüngenimsi bir Lanet iblisi gölgelerden süzülerek Ambrose'a doğru uzanıyordu. Birinci seviye. Selene, Ambrose daha farkına bile varmadan onu kesti, kılıcına yapışan gölgeleri savurdu. Odanın ortasında döndü ve kılıcını kınına soktu.

Arkasında bir Gulyabani, kullanılmayan bir yük asansöründen sürünerek çıkarken bir çınlama duyuldu, korkunç geniş ağzında tırtıklı dişler sırtıyordu. İkinci seviye. Ondan neredeyse hiç güç dalgası hissetmemesiyle ayırt edilebiliyordu. Çürümenin yanlış tarafındaki bir cesedi kendine yuva edinmiş, büyüyle onu bozmuştu. Benedetta geri çekildi ama Ambrose ileri atıldı. Gözleri cesaretini kanıtlamak isteyen bir astın ateşiyle parlıyordu.

Selene onu durdurmak için bir kolunu uzattı. "Bekle!"

Ama Ambrose bir savaş çığlığı attı ve iblisin kafasını omuzlarından ayıracak bir yumruk atmak için hazırlandı.

İblis aldatıcı bir şekilde hızlıydı. Korkunç ağzını açarak Ambrose'un kolunu dirseğine kadar yuttu. Çığlığı kaburgalarının içinde sekti.

"Yüzbaşı! Ambrose yalvardı, kolu ve o lanet olası muştaları iblisin gırtlığına gömülmüştü. Ambrose'un gözlerini izlerken zaman yavaşladı; artık gözbebekleri şişmiş ve çaresizlikten kararmıştı. *Kurtar beni*, diyorlardı. *Kurtar beni, lütfen*.

Kol kurtarılabilirdi. Onun *aptallığı* son nokta.

Göz açıp kapayıncaya kadar bıçağını derinin ve kemiğin üzerine koydu; kesici kenarı *yutmak* anlamına gelen sembolün üzerindeydi. Tereddüt etti. Büyüsünü tetiklemek

ruhunun bir parçasını daha yuttu. Eğer dikkatli olmazsa, yakında hiçbir şeyi kalmayacaktı. Soğuk parmaklar bu istenmeyen düşünceyle omurgasını okşadı. Bıçağı teninden uzaklaştırdı.

Üzgünüm, Ambrose.

Büyüsünün tek bir damlası bile bir uzuvdan daha değerliydi. Ve bu yüzden hırsının sunağında onun kolunu feda etti. Öldürmesi gereken başka, çok daha güçlü iblisler vardı ve ne kadar ruhu kaldığını bilmiyordu.

Bıçağı çevirerek kılıfına soktu ve aynı kıvrımlı hareketle kalçasındaki silahı çekti. Selene sık sık olduğu gibi sıcak metal ve bıçakla savaşmayı ve mahkûm etmeyi seçince Ambrose'un gözleri büyüdü. İlk kurşunu Ambrose'un kolunu omzundan ayırdı. Selene yaklaştı ve iblis hareketsiz kalana kadar peş peşe ateş etti. Çizmesiyle onu dürttüğünde burnu tiksintiyle kırıştı. Ölüden daha ölü. Yine de yeterince ölü değildi.

Selene onu tekrar vurma fikriyle oynadı.

Bunun yerine, kirpiklerindeki kanı göz kırparak topuklarının üzerinde döndü. Benedetta Ambrose'un yanında diz çökmüş, koluna turnike uyguluyordu.

Ambrose acıyla inlerken, Selene dinlerinin dile getirilmemiş son ilkesini düşündü. *İnsanlar iblislerin kutsal olmayan büyüsünü kullanıyordu.*

Bir sır. Belki de en tehlikelisi olmasa da. Sadece Vatikan'ın seçkin Askeri Akademisi'nden mezun olan birkaç kişi tarafından bilinen bir sır. İblisler onlara karşı koyma imkânı vermişti. İstemeyerek. Acı bir şekilde, belki de.

Onun inlemeye devam etmesi üzerine Selene kavgacıyı işaret etti. "Susturun onu.

Benedetta alt dudağını ısırarak iki parmağıyla onun alnına dokundu. Acısı dindi. Şimdi sessiz olan Ambrose, Benedetta'nın omzunun üzerinden Selene'e baktı, acının yerini nefret almıştı.

Selene onun önünde çömeldi. 'Sana başka bir kol bulacağız. Bu sefer çelikten bir tane, senin küçük muştaların gibi.

Benedetta dikkatini iblisin üzerine çevirdi. Dağınık sarı saçlarını alışkanlığının altına iterek kan ve humus toplamak için şişeleri çıkardı. Selene'in iblisin kafatasında yarattığı karmaşa üzerinde duraksadıktan sonra, daha sonra analiz etmek üzere nazikçe bir diş çıkardı.

Selene odanın etrafında dönerken duyularını genişletti, iblis büyüsünün en ufak bir kıpırtısına açıldı. Hiçbir şey yoktu. Tatmin olmuş bir halde, Caterina ve Lucia'nın avlarıyla ilgili notlarını karşılaştırırken koridordan gelen sesleri takip etti. Tam zamanında kapı aralığına girip Caterina'nın ikinci silahını doğrulttuğunu gördü.

silahı, bir av tüfeği, ve odanın karşısında bir iblis patlattı. Kurşun çarpmanın etkisiyle parladı.

İblisin izi kaybolurken, bir başkasını hissetti.

Dönerek karanlık köşeleri araştırdı. Yakınlarda bir yerde başka bir iblis bekliyordu. Kendi ağının ipleriyle oynayan bir örümcek gibi duyularına saldırıyor, ondan bilgi topluyordu. Ondan aldığından daha fazlasını. Selene tıslayarak tabancasını çekti. Çok yavaştı. Bir iblis koridorun diğer tarafındaki kapının üzerindeki kurşun ışıklı vasistas penceresinden içeri daldı. Küçük bir kızın bedenine girmişti. Parlak bebek mavisi gözleri, dökülen siyah saçlarının arasından güzelce parlıyordu. Tavanda sekerek ilerlerken dirsekleri ters yöne bükülmüş, koridorun karanlığında kaybolmuştu.

A Seviye Dört.

Caterina ve Lucia'nın o ucu temizlemesi gerekiyordu ama belli ki işi berbat etmişlerdi. *O* da gardını indirmişti. Bir *Soylu*'yu nasıl hissetmemişti? Sütü örümcek ağlarının arasından geçerek iblisten bir saniye sonra ana odaya vardı. Bir çocuğun özünden doğduğu için çabuk tükenirdi. Gücü azalmaya başladığında, içinden tüketmek için başka bir beden arardı. *Parazit.*

Benedetta'yı çoktan köşeye sıkıştırmıştı.

Selene çocuğun mavi gözleriyle buluştu. *Hayır, lanet olsun, dikkatini kaybetme. Çocuk gitti.* Hatırlatmanın içi boştu.

Sakin görünen Selene bir parmağını kıpırdattı. *Git.*

Benedetta en yakın kapıya doğru ilerledi. Selene konuşur gibi, "Merhaba," dedi.

"Şeytan çıkarıcı," diye tısladı yaratık, dili ölü yanağının üzerinde kıvrılıyordu.

İblisin dikkatini üzerinde tutmak zorundaydı. 'Roma'nın bu kadar içine fark edilmeden girebilmenden etkilendim. Büyük bir başarı. Gerçekten de güçlü olmalısın.

İblis kendini beğenmiş. 'Seninle daha güçlü. Bedenine sahip olmaktan zevk alacağım. Her isteğim parmaklarımın ucunda olacak. Geriye doğru eklemli parmaklarını kıvrırdı, derisi ve tendonları şakırdadı.

Selene bilgece başını salladı. "Ah evet. Ben de bu zihinsel imgelemeyi takdir ediyorum. İblis çift kapaklı gözlerini kırıştırdı, başı öne eğildi.

"Öyle mi?

Kaşları daha da çatıldı. O zaman Asil bir edebiyatçıydı.

Benedetta, çizmesinin altında cam kırıkları çıtırdadığında neredeyse temizdi. İblisin kafası ona doğru döndü. İblis Benedetta'ya doğru ilerlerken Selene önünü kesmek için koştu ama derisi bile inanılmaz derecede hızlıydı.

o parmakların dikişleri yarıldı. İblisin çenesi, Benedetta'nın şahdamarını ısıtırken yanaklarını yırtarak hamle yaparken ayrıldı.

Hayır! Hayır!

Benedetta'nın bedeni dizlerinin üzerine çöktü.

Öne doğru yuvarlanan Selene nişan aldı ve tetiğe bastı. Kurşunlar örümcek ağlarıyla kaplı bir avizeyi paramparça ederken iblis tuhaf bir ses çıkararak sıçrayıp uzaklaştı. Kahkaha.

Gülüyordu.

Soğuk bir öfkeyle harekete geçen Selene onu takip ederek geri püskürttü. Sırtında asılı duran kılıca , iblisi ikinci avizeden geçmeyi başaramadığı anda yakaladı ve bacaklarını dizlerinden kesti.

Acı dolu bir çığlık kulak zarlarını deldi ve dünya saf bir sessizlikle çınladı. Odanın diğer ucunda Ambrose kalan avucunu kanayan kulağına bastırdı.

Selene kendi acısını görmezden geldi. "Çık dışarı!

Yaratık tırmalayarak yere inerken o da itaat etti.

Selene kılıcıyla onu kısırdı ve pençe atan ellerini tutmak için üzerine bindi. Küçük, güçlü bedenini savurdu. İki uzun parmağının arasında bir adamın kafatasını ezebilirdi ama onun gücü daha fazlaydı. Selene o unutulmaz mavi gözlere bakmak için eğildi ve dişlerini gösterdi.

Benedetta'nın hayatı için acı çekmesini sağlayacaktı.

Dişleri yüzünün önünde şaklayarak saldırdı. Selene onu yumrukladı. Bir kez, iki kez. Üçüncü yumruktan da kaçtı ve yumruğu taşı parçaladı. Parmaklarını esnettiğinde gözlerinin arkasında acı belirdi.

İblis yatıştı ve Selene bıçağını çekti. Bunu çabucak bitirmek en iyisiydi. *O zaman bir şeytan çıkarma ayini*, diye düşündü, kaburgalarının arkasında tanıdık bir ağrı vardı. *Başka biri ölmeden önce.*

Ve böylece, Ambrose'un kolunu kurtarmak için kullanmadığı bıçakla sembollerini oydu.

Yiyin. Geri dön. Dişler. Yan.

Kanı havaya karıştığında tütüyor, bir engerek gibi kıvrılıyor ve kırbaçlanıyordu. Kemiğe yonttuğu semboller sanki erimiş metalle doluymuş gibi altın renginde parlıyordu. İstese büyüğü bir şehir bloğunu yerle bir edebilirdi. Belki de tüm Roma'yı.

Ve yanlış kullanılan büyüün o nefesinde, ölüden daha kötü ve birden fazla yönden bir canavar olurdu.

İşitme duyusu geri geldi ve görme duyusu açıldı, böylece akşam bir yaz öğleden sonrasına dönüştü. Sadece altındaki iblis gölgeliydi. Ehlileştirilmemiş enerjinin kıvranan bir süpernovası. *Bu* güçtü.

Apartmanda hareket eden her şeyi hissedebiliyordu. Duvarların arasında hareketsiz duran bir farenin kalp atışlarını bile hissedebiliyordu.

Sanki zaman yavaşlamış gibi, avucunu iblisin alnına dayadığında onun çalınmış yüzündeki her bir kirpiği ve çili sayabiliyordu. Yaratık saldırdı, dişleri uzadı. Sonra kör edebilecek kadar yoğun bir ışık patlamasıyla gözden kayboldu.

Lekeleri göz kırparak uzaklaştıran Selene, Benedetta'ya yaklaştı. Sarı saçları başını çevreliyor, yavaş yavaş kıpkırmızı oluyordu. *Macellaia di Roma* için bile korkunçtu. Roma Kasabı.

"Özür dilerim," diye nefes aldı Selene, şifacının gözlerini kapatarak.

Bir cereyan donuk parke zemindeki tozu kaldırdı ve Caterina'nın siyah saçlarını, gümüşü yara dokusunun yüzünün bir tarafındaki pürüzsüz deriyi yuttuğu yanağının üzerinden okşadı. "Bu bir Dördüncü Seviye'ydı," dedi Caterina suçlayıcı bir ifadeyle, tüfeğini omzuna koyarak.

Selene Caterina'ya el salladı. "Biliyorum. Bunu hissetmemiştim. Beyaz elbisesi artık kanla kaplı olan Lucia'ya döndü. "Ve *sen* de hissetmedin. Bu işte iyi olman gerektiğini sanıyordum.

Lucia omuz silkti. "Hepimiz hata yaparız.

Selene parmağını Benedetta'nın cesedinin yattığı yere doğru uzattı.

"Bunu *ona* söyle. Caterina aralarına girdi. "Özür diledi.

Selene odanın içinde daireler çizerek, "Yapmadı," diye söylendi. "Ve bu gece hata yapan tek kişinin Lucia olmadığını belirtmeme gerek yok sanırım.

Caterina'nın çenesi çalıştı ama itiraz etmedi.

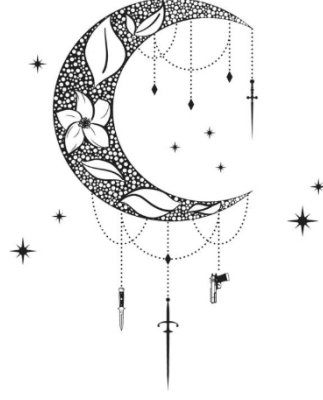
"Bir sonraki bölgesel görev tamamen size ait olacak. Siz ikiniz bir süreliğine Roma'dan uzaklaşabilirsiniz. *Sessizliğin* tadını çıkarın.

Vatikan'ın altı çanından biri olan Ave Maria uzaktan, diğerlerinden bir saniye kadar önce çaldı. Selene bileğini eğerek saatine baktı. *Geç kalmıştı. Lanet olsun.*

Topuklarının üzerinde dönerek onları temizlik işleriyle baş başa bıraktı, yüz ifadesi kızgınlıktan düşünceli ifadeye dönüştü.

Eğer bu hatayı tek başına yapmışsa... bu bir şeydi. Ama Lucia düşmanın gücünü ve sayısını da yanlış hesaplamıştı. Alışılmadık bir şeydi bu, çünkü Vatikan'daki en sezgisel kişi oydu. Bu Selene'in midesini bulandırdı. İblisler söz konusu olduğunda olağandışı olmak asla iyi bir şey değildi.

Olağandışı, bir şeylerin değıştiğı anlamına geliyordu. Ve bunu ölümün takip edeceğı kesindi.

İKİNCİ BÖLÜM

Savaş alanının donmuş çamuru üzerinde yuvarlanan bir gazete sayfası, kana bulanmış ufukta karanlık bir silüet oluşturunuyordu. Jules Lacroix gözlerini kırıştırdı. Hayır, kan değildi. Kan asla uzun süre o saldırgan tonda kalmazdı. Bu özel canlılık sadece yükselen güneşti. Jules uzun bir nefes verdi. Sonsuz gece neredeyse bitmişti. *Ölümsüz Tanrı'ya şükürler olsun.*

Dikenli tellerden birine takılan çarşaf rüzgârda dalgalanıyordu. Yaklaşan ölümden henüz kurtulmak istemiyormuş gibi, Jules omuzlarındaki buzları fırçalayarak durdu. *Roma'dan ne haber?*

Jules yırtık pırtık gazeteye bakarak kendini siperin kenarına çekti ve ona ulaşmak için çamurda debelendi. Yorgun bağırıışlara aldırmandan gazeteyi kaptı ve silah sesleri çamuru yiyip bitirirken güvenli bir yere doğru kaydı. Sırttı ve bacakları altına çökerken duvardan aşağı kaydı.

Biri botunu tekmeledi. "Deli orospu çocuğu.

Evet, ve? Jules çarşafı dizlerinin üzerinde düzelterek çamur ve matbaa mürekkebini bulaştırdı.

Onunla birlikte siperde bulunan askerlerin çoğu yeniydi, o kadar acemiydiler ki hâlâ gençliğin yavru yağlarına sahiptiler. Kruvasanların tadını, barut ve kanla kirlenmemiş kar kokusunu, göz kapaklarının arkasında boyanmış ölümü görmeden gözlerini kapatmanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyorlardı. Hiçbirini ismiyle tanıımıyordu. Bir tanesini bile. Ve öğrenmeye de zahmet etmeyecekti. Diğerleri gibi ölecekleri zaman değil.

Jules büyük puntolarla yazılmış manşeti içti: ROMA KAN AĞLIYOR. Başlığın savaşla ilgili olmadığını bildiği için hafifçe sırttı. *Onların* kanı sayılmazdı. Hiç şüphe yok ki bir şeytan kovucu yine bir katliam izi bırakmıştı. Bu çok sık oluyordu. İblisler kolay pes etmezdi. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

En güçlü iblisler bir alayı tek başlarına öldürebilirdi. Ateşle ya da rüzgârla oynayanlar ya da vahşi şeylerle konuşanlar. Buzları kontrol edenler. Jules bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda iblis sayabilirdi.

yüz mil içinde bile böyle bir şey olmamıştı. Aksi takdirde nefes alamazdı.

Jules titreyen parmaklarıyla bir kutu ince siyah sigara çıkardı ve birini dudaklarının arasına koydu, ama kibrit nemliydi ve çakmıyordu. "Kahretsin.

Gözlerini kısarak tarihe baktı. 6 Ocak. Bugün on dokuz yaşına girmişti. Nice'deki yetimhanenin ona şafaktan bir saat önce çelik kapaklı botu vermesinin üzerinden dört yıl geçmişti. Daha on beş yaşındaydı. Ailesi olmayan ve daha az umudu olan Fransız çocuklarının savaşa gönderildiği uğurlu yaş.

Başhemşire onu kulağından tutup dışarı sürükledi. 'Seninle dışarı, küçük diken. Bugün on beş yaşındasın ve sayılanlar dışında her yönden bir erkeksin! Şimdi en azından sonuncusunu değiştirebilirsin.

Ve öyle de oldu.

Sigara kutusunu bir kenara bıraktı, gözleri sayfada geziniyordu.

Gazette de France

ROME CRIES BLOOD

Vatikan iblis faaliyetlerindeki artışla mücadele ederken KAYIPLAR İÇİN AYAĞA KALKIN. Şeytan Kovucu Primus'un Ofisi, şeytan kovucuları ve iblisler arasında yaşanan son çatışmalar hakkında bir açıklama yapmayı reddetti. Kutsal Vatikan İmparatorluğu'nun büyük başkentinden gelen haberler en iyi ihtimalle belirsizdir, ancak Imperium Bellum Ofisi'nden gelen resmi olmayan haberler şöyledir

'alarm için bir neden olmadığını' belirtmiştir.

Doğrulanmamış raporlar bu iddiaları yalanlamaktadır; görgü tanıklarının ifadelerine göre son haftalarda Roma'da daha fazla sayıda düşük sınıf iblis terör estirmektedir ve bu da henüz doğrulanmamış olan ölü sayısının artmasına neden olmaktadır.

Bunun ışığında kendimize şunu sormalıyız: Ne yapmalı? Roma bu sıkıntıyı atlatabilecek mi? Başka bir göçün nüfusu silip süpürmesi nedeniyle başkentini taşınması tartışmaları devam ediyor ...

Roma. Kutsal Vatikan İmparatorluğu tüm Avrupa'yı yutan aç bir canavardı. Artık gururlu Fransız gazeteleri bile, şeytan kovucular savunmalarını inşa ettikçe taş kuleleri gökyüzüne doğru yükselen, sivri ve karanlık hale gelen dik kiliselerinde Ölümsüz Tanrı'nın ikamet ettiği başkent hakkında sürekli spekülasyonlar yapmak için mürekkep harcıyordu. Hepsi de Tanrılarını, *Ölümsüzlüğün* kalıcı bir varoluş hali olmadığını, sadece hüsnükuruntu olduğunu kanıtlamak isteyen iblislerden korumak içindi.

Gazeteyi ayaklarının altındaki çamurun içine atmayı düşündü ama daha iyi olacağını düşündü ve onun yerine cebine soktu.

"Jules, kalk oradan. İşin bitti."

Siperin sert ahşap çubuğuna uzandı, avucunu ısırarak kıymıklar hayatta olduğunu kanıtlarcasına kendini amiriyle burun buruna getirdi. Kirpiklerini, kaşlarını ve muhtemelen dünkü tıraştan kalan kirli sakallarını kırağı yaldızlamıştı. Soğuk iliklerine kadar işlemişti. Alayının geri kalanıyla birlikte Ostrava'nın dışındaki ıssız topraklarda dolaşmaya başladığından beri, dört yıldır böyleydi.

Sıcaklığın nasıl bir his olduğunu zar zor

hatırlıyordu. "Çavuş-

"Onbaşı Lacroix, bu bir rica değildi.

Jules ellerini ceplerine sokarak içini çekti.

"En son ne zaman uyudun? Yemek yemeyeli ne kadar oldu?"

Jules her iki soruya da cevap veremeyerek başını salladı. "Farah-

"Benim adım bir cevap değil, Onbaşı. Yarı ölü görünüyorsun. Kaşlarının arasındaki sert çizgi derinleşti ve ne düşündüğünü anlayabildi: *Yarıdan fazlası.*

Jules dudaklarını birbirine bastırdı, kulağının arkasındaki bir yeri izledi. Kız haklıydı. Ve belki de öyle olmalıydı. Alayının geri kalanıyla birlikte ölmeliydi.

Farah parmaklarını onun yüzüne doğru şaklatarak gezinen zihnini geri çekti. Endişe gözlerinden okunuyordu ve ilk kez endişelenmekte haklı olabileceğini düşündü. Onu siperlerden geçip Ostrava'nın yıkılmaya yüz tutmuş taş duvarlarının arasında yer alan ana kamplarına doğru takip ederken ayakları titriyordu. Açlık yeni bir şey değildi, hatta hiç değildi, ama kaburgalarının altındaki boşluğa bir ağırlık yerleşmişti.

Farah onu yakaladı, kolunun altından eğildi. 'Lanet olsun Lacroix. Kendini aç bırakmak bize zafer kazandırmayacak.

"Denemeye değer. Dudaklarında küçük bir sırtış belirdi.

Başını salladı, hayal kırıklığı gözlerini karartmıştı. Jules'ten sadece birkaç yaş büyüktü, yirmi beş bile değildi ve daha şimdiden şakaklarındaki altının içinde gümüş parlıyordu. Onun aksine, bunun için gönüllü olmuştu, bunun için eğitilmişti. Ama yine de savaş hepsini yemişti.

"Jules, kendine dikkat etmelisin. Sen benim orijinal adamlarımın sonuncususun. Beni ileriye doğru yalnız yürümek zorunda bırakma. Farah uzaklara baktı, donmuş çamurun üzerinden boş gözlerle bakıyordu. Bir süre durakladıktan sonra, amirinin kırılmış tonuyla ekledi: "Ayrıca, Roma seni kaybetmeyi göze alamaz.

Farah, Jules'u cephedeki en zorlu siperlerden en uzaktaki patika boyunca götürürken, Jules birkaç yüzü tanıdı. Onu dikkatle izliyorlardı, gözlerine çarptığında başlarını sallıyorlardı. O da burada olabilirdi, cephedeki yavrulardan daha sıcak ve kuru.

Lacroix. Kaç tane öldürdün? Bu yüz yapar mı Lacroix? İki yüz mü? Daha fazla mı?

Jules sanki ona bağıryorlarmış gibi onları duydu ve gözlerini kaçırdı. İki yüz iblis öldürmek elbette takdire şayan olurdu ama gerçeğin yakınından bile geçmiyordu. Elleri kanla kaplanmıştı. Ama en kötüsü de bunun ona ne kadar içsel geldiği. Vücudunun gücü. Öldürmenin çekiciliği. Bir şeyde *gerçekten* mükemmel olmak. Elinde bir bıçakla sadece o olduğunda, dünya sessizleşirdi. Seçimleri basitleşirdi.

Yaşa ya da
öl. Savaş ya
da öl. *Öldür*
ya da öl.

Ve bu işte iyiydi. Bazen bu kadar iyi olmasından nefret ederdi.

Jules dalgınca kolunu çekiştirdi. Sayısız soluk yara izi dirseklerinin arkasında düzgün sıralar halinde dizilmişti. Gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ve gömleğinin manşetini aşağıya doğru ayarlayarak ...

Uzaktaki şimşeklerin ozon kokusu burnunu kaşındırdı. Jules başını eğdi ve bir an için gözlerini kapattı. Bir fırtına havayı kalınlaştırdı, neredeyse niyetle çatırdattı. Şafak öncesinin kan kırmızısı zayıf bir sidik sarısına dönüşmüştü ve Jules yükselen güneşe karşı gözlerini kısıtığında fırtına bulutlarının neredeyse görüş alanının dışında toplandığını görebiliyordu.

Neredeyse Farah'a çarpacaktı, kolunu tekrar çekiştirdi.

"İçeri. Onun bu hareketini kaçırmadan çadırının kanvas kapısını açtı.

"Farah-

"Çavuş Bachelet.

Jules gözlerini devirdi ve kolunun altına saklandı, Farah rahatsız eden taraflara sert bir bakış attığında aniden kesilen ısıkları görmezden geldi. Kapıyı indirip onlara biraz mahremiyet sağlayarak çaydanlığı kaynamaya bıraktı.

Çıkar şunları. Onları yakmaya niyetliyim. Ölü bir iblisin kışından daha kötü kokuyorlar.

'Beni o kadar çok mu çıplak istiyorsun Farah? Bu sahip olduğum son gömlek.'

"Hayır, değil. Paletli yatağını ve her zamanki üniformasının yeni unsurları olan düzgün bir giysi yığını gösterdi. 'Roma'dan bir sevkiyat geldi. Sana da biraz getirdim.

Jules kaşlarını kaldırdı. "Vatikan bize biraz para ayırmayı başardı, ha?"

"Görünüşe göre, Roma'da neredeyse çıplak dolaşan bir şeytan çıkarıcı var.

'Zavallı şey. Mevsimlik kışlık gardırobu yok. Zor olmalı.

"Korkunç.

"Sadece dişlerinin arasında takırdayan gümüş kaşıkla doğmuşlar. "Dikkatli ol. Sesin neredeyse acı geliyor.

Güldü, omuzlarındaki gerginlik azaldı. "Bizim için ne yaptıklarını biliyorum. Gömleği kaldırdı, başparmağını her düğmeye basılmış Vatikan mührünün üzerinde gezdirdi. "Ama Vatikan malı olarak damgalanarak ölmemiz gerçekten bu kadar önemli mi?

Farah kahve telvesini kaşıkla filtreye koyarken dudakları kıpırdadı ama gözlerinden başka bir şeyle aynı fikirde olamayacak kadar sadıktı.

Vatikan, Ölümsüz Tanrı kültünün daha önce gelen her şeyin kemikleri içinde süründüğü yer ve iblislerin Tanrı'ya karşı yüzyıllardır süren saldırısının merkez üssü.

İster çamurda bir asker, ister Roma'da bir şeytan kovucu olun, iki yüz yıl önce Tanrı'nın kutsal şehri ve halkını korumak için müdahale ettiğini biliyordunuz. Gökyüzünü karartan dumanlar ve şehri yiyip bitiren alevler arasında Tanrı, onlar için savaşmak üzere insan suretinde ortaya çıkmıştı. Eski Vatikan Şehri'nin kalbindeki devasa bir savaşta, bir iblis O'nu kazığa oturtmuştu, ama Tanrı kendi öldürücü darbesini indirmeden önce değil.

Ve böylece Vatikan, Tanrı tarafından O'nun bedeninin sonsuza dek Ölümsüz bir halde dinleneceği yer olarak seçildi.

Ya da dogma öyle iddia ediyordu.

Kalın branda duvarlar dalgalanıyor ve buz gibi bir cereyan ayak bileklerini ısıırıyordu. Hava daha da ısınmıyordu, bu yüzden Jules leğendeki ılık suda yıkanmak için gömleğini başına geçirdi.

Jules, arkasından yaklaşan Farah'ı omzunda hissetti. Ritüelin ağırlığıyla kollarını sıvayarak bileğini onunkine dayadı ve öldürme yaralarını ortaya çıkardı.

Küçük aynadaki yansımasına gülümsedi ve yeni yara izlerini görebilmesi için ön kolunu eğdi. Derisindeki gümüşü yara izlerini unutulmuş bir dildeki kelimeler gibi okudu. Kendi yarattıkları bir dil - aşağı doğru uzun vuruşların her birinde öldürdüğü iblislerin hikayelerini anlatıyordu.

Farah'ın ifadesi karardı. 'Çok fazla,' dedi, ölülerini işaretleyen yatay çizgileri kastederek.

Öldürdüğü her iblis için kendilerinden iki ya da üç kişiyi kaybettiler. Bazen daha fazla.

Öldürdüklerini bedenlerinde işaretleyenlerden geriye sadece o ve Farah kalmıştı.

Jules nasıl başladığından emin değildi. Tek bildiği duramayacağıydı.

Bereketli kahve kokusu çadırı dolduruyordu ama Jules hâlâ şiddetli bir fırtınanın kokusunu alabiliyordu. Çadırın kapağını iterek açtı, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bir omzunu direğe yaslayarak çadır kentin üzerinden ormana doğru baktı. Cephe hattı her iki yönde bin mil boyunca uzanıyordu. Belki daha da fazla. Bunu gerçekten bilmiyordu. O sadece bir askerdi. Ağaçların ötesinde, toplanmakta olan bulutlar ufku karartıyordu.

Farah ona bir kupa uzattı ve kaşları çatılmış bir halde kupayı aldı. "Nedir bu?" diye sordu.

"Yıldırım kokusu alıyorum.

Farah kaşlarını kaldırdı. "Sen köpek misin?

Adam ona alaycı bir bakış attı ve kadın güldü.

Jules elindeki dokunulmamış kupayı bırakıp gömleğini çekiştirmeye başladı, metal yaka düğmelerini eskisinden -gerçekten kokuyordu, Farah bu konuda haklıydı- yenisine geçirirken parmakları beceriksizce hareket ediyordu. Ceketini çekerken karnına bir huzursuzluk yayıldı. Gece sessiz geçmişti. Gece boyunca uyanık kalmış, bir saldırı beklemişti ama hiçbirisi gelmemişti. Bu huzursuzluk muhtemelen yorgunluk ve açlıktan arta kalan etkilerdi... Yine de rahatlayamıyordu.

'Jules, bir şeyler ye. Bu bir emirdir.'

"Doğru olmayan bir şey var-

'*Otur-*'

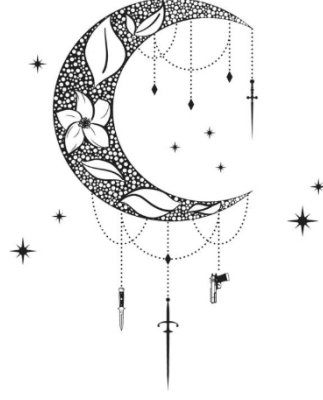
Sağanak bir muson gibi kükrüyor, yağmur çadırlarına yağıyordu. Aniden bastıran yağmurla birlikte dışarıdan şaşkın bağırışlar geldi. Başını eğdi

Jules çadırın çatısına bakıp bekledi. Havadaki elektrik ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Bu doğru değil.

Farah acımasızca başını salladı ve silah kemerine uzandı. Jules kılıcını aldı ve düz tarafındaki mühürleri saymak için kınından çıkardı. Vatikan'da dövülmüştü, sadece elli öldürmeye dayanabilirdi. Her on cinayette bir mühür, geriye   mühür kalmıştı. Yanmış ve kararmış olan diğer ikisi kılıcının yarısının tükendiğini gösteriyordu.

Olmak zorunda.

Hazar Federasyonu'nun iblis sürüsü gelmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Selene sokağa çıktığında hava tamamen kararmıştı. Omuzlarına konan kar taneleri anında eridi. Ana yol boyunca uzanan gaz lambalarının altın sarısı ışığına doğru yürürken bir tanesini koluyla burnundan sildi.

"Selene Alleva.

Selene'nin dudağı kıvrıldı. Elini indirerek Florentina'nın gözleriyle buluştu.

Florentina Altieri hakkında söyleyebileceği pek çok şey vardı ama özünde *rekabet* vardı. Akademi'de aynı sınıftaydılar ve Florentina onun kolay kolay kazanmasına izin vermezdi. Şimdi de filigranlı bir direğe öyle bir yaslanmıştı ki hem son derece rahat hem de birinin bağırsaklarını deşmeye hazır görünüyordu. Buğday rengi atkuyruğu omzunun üzerinden sarkıyor, üniformasının altın düğmelerinin parlaklığıyla boy ölçüşüyordu. Yanında Selene'in tanımadığı bir çift zanaatkâr vardı.

"*Florentina*, gerçekten mezun oldun mu?

Florentina güldü, mizahtan yoksun bir sesle. "Bilmen gerekir. Sen de oradaydın."

"Unutmuş olmalıyım," dedi Selene düz bir sesle. "Sınıf birincisi olmakla çok meşguldüm. "Kaptan, *lütfen*. Lucia'nın belirgin sızlanışı Florentina'nın bir sonraki kelimeler. 'Beni bölgelere göndermeyin. Çok sıkılıyorum. Sıkılmaktan *nefret ederim*. Florentina'nın kara gözleri ilgiyle parladı.

Elbette Lucia cezasını sessizce çekmeyecekti. Selene buruşuk kaşlarının arasında bir parmağını ovuşturdu. Onun hatasıydı. "Bunu daha sonra tartışacağız.

Caterina Lucia'yı gölgeliyor, tüfeğini omzunun üzerinden ayarlıyordu. "Bu sızlanma haftalarca duyacağım tek şey olacak. Florentina'yı gören Caterina omuzlarını dikleştirdi ve Selene'nin sağındaki yerini aldı. "Üzgünüm Teğmen Altieri, dövüş için çok geç kaldınız.

"Beş iblisimiz var. Lucia beş parmağını oynattı. "Bu hafta öldürdüğünüzden beş tane daha fazla.

"Daha salı günü. Bana zaman ver. Florentina gözlerini onların üzerinde gezdirdi. "Peki ekibinin geri kalanı nerede?

Selene ağzının içini ısırdı. 'Florentina, burada işimiz bitti. *Çok yavaşttın.*'

Florentina'nın ifadesi düzleşti ve lamba direğinden uzaklaştı. Işık çemberinin kenarında durakladı. 'Beş iblis demiştiniz. Ne tür?'

Caterina bir omzunu kaldırdı ama Lucia, her zamanki duygusuz küçük şey, "Benedetta'yı öldüren bir soyluydu," dedi.

Bir Soylu. Dördüncü seviye bir iblis. Bunu nasıl *gözden kaçırmıştı*? Florentina'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Peki ya diğerleri?"

Selene, "Bir avuç küçük iblis," diye cevap verdi. "Çoğunlukla

Ghoullar. Lucia gerinerek omurgasını dikleştirdi. "Ve bir Zebani.

"Yeter. Selene şakağına masaj yaptı. "Florentina raporu okuyabilir.

Florentina gülerek sahte bir selam verdi. "Raporlarını ne kadar sevdiğimi biliyorsun, Selene, parlak bir zekâ ve canlı ayrıntılarla dolu. Kocaman esnedi. "Düşünmek bile beni heyecanlandırıyor.

Bir parlama oldu.

Selene ikinci bir flaş patlamasına karşı gözlerini kısarak elini kaldırdı.

Muhabir.

Kamerayı indirdi, gözleri hevesle yüzlerini arıyordu. "Bu gece burada ne oldu, *Macellaia*?"

Florentina, muhabirle Selene'nin arasına girerek, "Çıkarın onu buradan," diye çıkıştı.

Florentina'nın kollarını saran bandajlar kaldırım taşlarına sarılmış, kollarının iç kısmındaki hassas eti ve bilekle dirsek arasında soluk metalik mürekkeple dövülmüş bir dizi mührü ortaya çıkarmıştı. Elbette Florentina zorlukla kazandığı sembolleri kıskançlıkla koruyordu.

'Kayıplar verdiğinizizi doğru mu duydum? Kim öldü Kaptan Alleva?" diye sordu muhabir, sesi ilgiyle keskindi. Onun iblislerin kokusunu aldığı gibi o da bir hikâyenin kokusunu almıştı. 'Benedetta Fiore muydu? Fiore şeytan çıkarıcılarından mı?

Nasıl oldu da onların gözünden kaçtı?

Florentina'nın zanaatkârlarından biri onu fotoğraf makinesinden kurtarıp kayışı başının üzerinden kaldırırken, diğeri onu dirseğinden tutarak uzaklaştırdı. Dönerek omzunun üzerinden Selene'e baktı. "Ailesine söyleyecek bir sözün var mı?

Florentina alay ederek onu savdı.

Artık her kolunda on sembol vardı ama Selene etkilenmeyi reddetti.

Tek bir silahla sınırlı olan zanaatkârların aksine, şeytan çıkarıcı büyüsü sonsuz derecede uyarlanabilirdi. Ustalıkla büyüleri bir senfonideki notalar gibi karmaşık bir işleyişe dönüştürülebilirdi. Her nota bir sembol. Her sembol bir kelime. Bazı şeytan çıkarıcılar sadece birkaç güç kelimesi bilirdi - bir şeytan çıkarma ayini dokumaya yetecek kadar, daha fazlasını değil. Diğerleri ise Florentina gibiydi, repertuarına sürekli bir şeyler eklerdi - deriye mühürler kazırlardı.

Hiçbiri Selene gibi değildi, onunki kemiklerine kazınmıştı.

Kendine bir anlığına hoşgörölü bir acı duyma izni verdi.

Florentina'nın büyüünü serbest bırakmak için kollarındaki sembollere hafifçe vurması yeterliydi. Oysa Selene'in büyüü kemiklerine bağlıydı. Bir şeytan kovucunun tek yapması gereken, kullanmak istediğı sembolleri tetiklemek ve onları bir niyete dönüştürmektir; bu da sadece ustalaşabileceğı kelime sayısıyla sınırlıydı.

Ve vücudunuzun sınırlarını ne kadar zorlayabileceğınızı.

Florentina bir kedi durgunluğuyla ön kollarını bandajlarla sararak dövmelelerini bir kez daha gizledi. Yirmi sembol. *Yirmi* güç kelimesi. Ve eğer Selene rakipleri hakkında bir şey biliyorsa, Florentina onları nasıl kullanacağını biliyordu.

"Sanırım geri döneceğim. Ellerini ceplerine sokan Florentina gecenin içinde eridi.

Daha önceki konuşmalarına kaldıkları yerden devam eden Caterina, Selene'e döndü. "Lucia bu gece bir hata yaptı," dedi Caterina, duyulmayacak kadar alçak sesle. "O da bunu biliyor. Özür diliyor.

Özür . *Çok* üzgünüm. Lütfen, Selene.'

Selene bunu görmezden gelmeyi düşündü. Onlar mükemmel avcılardı ve şehirlerinin onlara ihtiyacı vardı. Vatikan'ın Edinburgh'dan Marakeş'e ve Şangay'a kadar haritanın her yerinde şubeleri vardı ama bunlar küçük birimlerdi, lanetleri yok etmekte ve yasadışı iblis büyüü ticaretini yönetmekte ustaydılar. Ve bazen, nadiren de olsa, daha düşük seviyeli iblislerin yok edilmesi gerekiyordu. Ancak iblis saldırılarının büyük çoğunluğu Roma içinde gerçekleşiyordu. Yetenekleri şehir sınırları içinde daha faydalı olabilirdi ama Caterina ve Lucia'nın rehabetin tehlikeleri konusunda bir derse şiddetle ihtiyaçları vardı.

'Döndüğünüzde kararımı saha ofisine bildirin. Ve geçici görevinizin tadını çıkarın... Bugünden sonra eminim ki ikiniz de başka bir Noble ile yüzleşmeye hazır değilsiniz.

Belki ölmek yerine öğrenirler.

Selene sadece gaz lambaları ve pencere pervazlarındaki birkaç mumla aydınlatılan karanlık sokaklardan, turuncu ışıkların belli belirsiz titreştiği daha işlek bir bulvara geçti. Şeytani güç bir kez daha elektriklerini kesmişti.

Burada Romalılar gecedен, soğuktan ya da şeytandan korkmadan geziniyorlardı. Bir aperitivo barından kahkahalar dökülüyordu. Bir astını kaybetmemiş olsaydı çok cazip olurdu. Ya da biraz daha az umursasaydı.

Başka bir ölüm haberi çoktan şehre yayılmış olmalıydı. Benedetta'nın sadece bir istatistik olması çok acımasızcaydı. Halk yas tutacaktı -tabii ki tutacaklardı- ama Roma onu hiçbir zaman gerçekten tanımamıştı.

Selene siyah paltosunun kapüşonunu yukarı çekti ama sırtından geçen kılıç bir damgaydı. Geç saatlerde kurulan pazardan geçerken -kızarmış kestane, tatlı elma ve şekerleme kokan buharın içinden- sıradan Romalılar ondan uzaklaşarak ona yer açtılar. Bu bir korku ya da saygı işareti olsa da sonuç aynıydı. Selene sanki sağırmış gibi fısıltıları duymazdan geldi, yüzü tam da onun gibi birinden bekleneceği gibi acımasız bir maskeydi.

İşte Roma Kasabı gidiyor.

Katlettiği iblisler yüzünden mi yoksa ardında bıraktığı cesetler yüzünden mi ona *Kasap* dediklerinden asla emin olamadı.

Vatikan organları. Diğer şeytan çıkarıcılar.

Babası. Ve şimdi Benedetta, çetelesine bir yenisi daha eklendi.

Dio ... belki de ona geri çekilmesini emretmeliydi? Hayır.

Zanaatkârlar genellikle şeytan çıkaranlardan daha zayıf olabilirdi -büyüleri sadece kısa bir süreliğine ödünç alınmıştı- ama onları hafife almak ona göre değildi. Yapay silahlarını kendi bedenlerinin bir uzantısı gibi kullanan Caterina gibi avcılara özenerek büyümüştü.

Parmak uçları kılıcının kabzasındaki Alleva aile armasını okşadı. Babası tarafından dövülmüştü ve bu yüzden kendi kılıcını dövmek zorunda kalmamıştı. *Ölümsüz Tanrı'ya şükürler* olsun. Kendi bedenini bir silah olarak kullanmak yeterince yorucuydu.

Soğuk havada nefes nefese kalan Selene içini çekti. Bu gece kendini kaybetmişti. Gardını düşürmüş ve bunun bedelini kendi canıyla ödemişti. Tekrarlamayı göze alabileceği bir hata değildi bu. Caterina ve Lucia'yı disipline etmesine rağmen, hata onundu. Onların komutanı oydu.

Bordo renkli bir tramvay fısıldayarak geçti ve kapılar kapanmadan önce koşarak basamakları atladı. Dünya her zamankinden daha yakın görünüyordu. Tramvayın rayları değiştiren çıkardığı metalik tıngırtılar ve ışıkların elektrik uğultusu, onun yükselmiş halinde neredeyse klostrofobikti. Daha önce kullandığı büyü, şimdi her şeyin içine ondan bir parça sızdırıyor gibiydi. Tramvayın altında uçuşan kaldırım taşlarına, tekerleklerin altındaki raylara ve etrafındakilerin etine batıyordu. Nefeslerine ve kanlarına.

Tramvaydaki diğer yolcular onu görmezden geldi. *Vedi Vaticano nero, addio tuo amante*, Roma'da söylenen popüler bir sözdür ve kabaca şu anlama gelir: Vatikan'ı siyah gör, sevgiline elveda.

Şeytan çıkararlardan tam olarak *korkulmazdı* ama haklı olarak tehlikeli kabul edilirdi. Sadece iblislerin bulunduğu yerlerde ortaya çıkmaları ve bunun tersini yapmamaları önemsiz kabul edilirdi.

Sarhoş gözlü ve belayla oynayan genç bir aristokrat olacak kadar iyi giyimli bir adam, kendisi ve başka bir adam arasında baygın bir şekilde duran kızla sessizce konuşmak için eğildi.

Selene *sorun* olduğunu varsaydı.

"Bu, güzelim, Selene Alleva.

Kız bakmak için döndüğünde, ikinci adamın çekti ve Selene'in şeytan çıkararak gözüne tramvay camına yansıyan sırtındaki damgayı gösterdi.

Sarhoş genç sesini daha da alçaltırken gözleri kapalı bir şekilde onu izledi. "Imperium Bellum'un çırağı.

Kız yumuşak bir nefes çekti.

Bu sözler üzerine Selene'in göğsünde gurur titreşti.

Tam siyasi gücün Vatikan'a geçmesinin üzerinden yaklaşık iki yüz yıl geçmişti ve bu güç 'lar (Imperium Bellum, Savaş Lordu ve Imperium Politikos, Devlet Şansölyesi) arasında huzursuz bir şekilde duruyordu; İmparatoriçe Augustus, Vatikan'ın duvarları arasında duran kutsal güç tarafından dışsız bırakılmış bir kaplan, bir göstermelikten başka bir şey değildi. Ve her şeye hükmeden, sözü kanun olan Exorcist Primus.

Selene vücudunun neredeyse dayanılmaz hale gelen aşırı tetikte olma halinden keyif alıyordu. Bu karışık coşku içinde, yaralarının acısı bile yüce geliyordu. Tramvay bir köşeyi dönerken Aziz Petrus'un kubbesi görüldü. Altın sarısı tonlarda ışıklandırılmış kubbe, şehrin silüetinin üzerinde parlıyordu. Tramvaydan atlayarak Aziz Petrus Meydanı'nı geçerken saatine baktı.

On beş dakika gecikti.

Cesare Alleva, Roma'nın geri kalanı için Imperium Bellum, bekletilecek türden bir adam değildi. Kanlı giysilerini değiştirmeye vakit bulamadan omuzlarını dikleştirdi ve Vatikan'ın yemek salonuna doğru yürüdü, kan akışını durdurmak için deri kolluğunu sıktı. İçini derin bir acı kaplarken görüşü kısa süreliğine donuklaştı.

"Lanet olsun," diye tısladı dişlerinin arasından.

Damalı mermer, parlak çizmelerinin çıkardığı tıkırtıyı güçlendirdi.

Onun her iki yanında, sırtlarını duvarlara dayamış ve yumruklarını kalplerine bastırarak hararetli bir şekilde selam veren astları vardı. Hiç şüphesiz bir başka şehit haberi daha yayılmıştı. Selene ismen tanıdığı birkaç kişiye bakarak çenesini eğdi.

En azından beyaz düğmeli gömleği ilk kan sıçramasından kurtulmuştu. Lekelenmemişti, kruvaze düğmelerini birbirine bağlayan altın zincirler kanla lekelenmemişti.

"Kaptan Alleva, Imperium *Cor Cordium*'a doğru yola çıktı. Çenesi gerildi. "Ne zaman?"

"Birkaç dakika önce.

Onu yakalayabilirdi.

Cesare Vatikan'ın kalbindeki odaya ulaşmadan önce onu durdurmak için çaresizce koştu.

Zanaatkârlar ve şeytan çıkarıcılar onun için kenara çekildi. Üniforma farkını göz ardı etsek bile, onları birbirinden ayırmak yeterince kolaydı. Artificer'lara her zaman silahları eşlik ederdi - genellikle Caterina'nın gatling'i gibi müstehcen derecede büyük bir şey - ve exorcist'lerin dövmeleri vardı.

Vatikan çanları koridorlarda yankılandı.

Amcası Imperium Bellum etkileyici bir figür çiziyordu. Onu ileride gördüğünde yavaşladı. Gölgesi önünde uzanıyor, yer kaplıyordu. Ona Tanrı'nın Gölgesi diyorlardı. Fısıltılarla konuşulan bir unvan.

Onun ayak seslerini duyunca durakladı.

Bu gece saçları dağınıktı. O zaman rahatlamıştı. Aksi takdirde saçları geriye doğru taranır, şakaklarında gümüşün en ufak parıltısı görülürdü. Ama yaklaşırken, adamın duruşundaki bir şey onu etti. Cesare tamamen görev dışı değildi.

Ama ne zaman öyle oldu ki?

Sesi uzaklardan gelen bir gök gürültüsü gibi mermerin üzerinde yuvarlandı. "Roma Kasabı sonunda varlığıyla bana lütufta bulundu. Çenesinin sert kesimi

Ciddi olup olmadığını anlamak zordu ama dudaklarının kenarındaki en ufak bir seğirme, gülümsemesini nasıl geri çektiğini ele veriyordu.

"Özür dilerim Imperium, yolum kesildi. Selene yumruğunu göğsüne bastırdı.

Gözleri kızın kol korumalarına takıldı. "Sihrini mi kullandın?

Kadın yüzünü buruşturarak başını salladı.

Görevde geçirdiği sekiz yılın ardından Cesare hâlâ sıklıkla *yeni* Imperium Bellum olarak görülüyordu. Selefî ölümünden önce neredeyse altmış yıl boyunca bu görevi yürütmüştü ve Cesare birçokları için sonradan görme biri olarak görülüyordu. Görece genç olması, atandığında otuz yaşında bile olmaması bu izlenimi pek de iyileştirmiyordu. Ama o, Bellum Selene'nin tanıdığı tek Imperium'du.

Yüz ifadesi karardı. "Anlıyorum.

'Zaten ölümün eşiğindeydi,' dedi basitçe.

Şeytan çıkarma ayini onun gücünü pek kullanmamıştı. Ama şimdi damarları kullanılmamış büyüyle dolup taşıyor ve onu bu büyüyü kullanmaya teşvik ediyordu.

"Güç, baş döndürücü olduğu kadar tehlikelidir de. Cesare avucunu süslü bir çift kapıya dayadı. 'Daha dikkatli olmalısın. Hatırladın mı?

Gözlerini kapıları kalıcı olarak kapatan cilalı tahtadan kaçırdı. Elbette biliyordu. Cesare, büyüsünü ilk kullanmaya çalıştığında, büyüsü çılgınca saldırıp duvarlardan paha biçilmez frizleri sökerken ve taşları aşındırırken onunla birlikte o tonozlu odanın içindeydi.

Vücuduna pompalanan çalıntı kan iki ucu keskin bir kılıç gibiydi.

Yıkıcı bir şey olarak başlamıştı, ama şimdi hasar görünmezdi. Damarlarının içinde gerçekleşiyordu.

Cesare onun içinde bulunduğu durumun gerçeklerini biliyordu ama asla anlamayacaktı. Gerçekten anlayamazdı.

İçindeki acıyı bir kenara iterek, olayı onun bakış açısından değerlendirdi. Hayal kırıklığına uğramakta haklıydı. Bir iblisin onu büyüsünü çok fazla kullanması için kışkırtmasına izin vermişti. *Acınacak* haldeydi. Diğer şeytan çıkarıcıların aksine, hatta Cesare'nin bile aksine, büyü için kanını akıttığında, kan havaya karıştığında tütüyordu; simsiyah, başsız bir yılanın şiddetiyle kıvranıyordu. Bu onun kanındaki güçtü. *Hem* bir lütuf hem de bir lanet. Tarikattaki en güçlü şeytan çıkarıcılardan biriydi ama büyüsünü her kullandığında hayatı elinden kayıp gidiyordu.

Aslında, daha kötüydü. Söz konusu olan sadece hayatı olsaydı, bununla yaşayabilirdi. Kısa bir hayatın ihtişamı ona cazip geliyordu, yanıp sönmeden önce parlıyordu ama tehlikede olan sadece *hayatı* değildi. Onun *ruhuydu*. Selene birden fazla kez, yaşlı bir şeytan kovucu büyüsünün sınırlarını zorladığında orada bulunmuş ve içlerindeki canavarı serbest bırakarak yayılan yozlaşmaya tanık olmuştu. Bunu *görmüştü*. Asla o *olmak* istemedi.

Önce o ölecekti.

Cesare parmaklarının tersiyle onun çenesini kaldırdı. Yüz ifadesi yumuşadı. 'Seni yere yatırmak zorunda kalan kişi olmak istemiyorum Selene. Seni de değil.

Sabit bir nefes aldı ve gözlerini onunkilere dikti. "Biliyorum. Dikkatli olacağıma söz veriyorum.

Kendi kafasının içinde bir yerlerde kasvetliydi ve midesine taş gibi bir ağırlık yerleşti.

"Ne oldu?" diye sordu, cevaptan korkarak. "*Gerçekten*.

Selene, Cesare'nin artık Roma'nın hasta Exorcist Primus'u adına konuştuğuna dair fısıltılar duymuştu. Pratikte bu onu şehrin ve dünyanın en güçlü adamı yapıyordu. Selene ona bunun doğru olup olmadığını sorduğunda, "Kutsal Şeytan Kovucu Primus'un son zamanlarda epeyce iyi fikirleri var, değil mi?" demişti Cesare, ağzının kenarında gizli bir gülümsemeye.

Kafam karışık. Bir yandan, sen benim en güçlü şeytan çıkarıcısın. Diğer yandan da aşırıya kaçmandan korkuyorum. Bir şeytan çıkarıcı sınırlarını zorladığında neler olduğunu hepimiz gördük...' Gözleri şefkatten çok vahşetle onu sabitledi. "Çok fazla iyi şeytan kovucu kaybettim, Selene. Seni kaybetme düşüncesine katlanamam.

"Kimse bunu istemez, amca. Gözlerini kırpmadan onun gözlerini tuttu. "Ama çelişkide olduğunu söylemiştin? Seni rahatsız eden tek şey benim büyüm olamaz.

Dudakları isteksiz bir gülümsemeye dönüştü. Onun yanına doğru adım attı.

Vatikan hiçbir zaman tam anlamıyla uyumamış olsa da, Bazilika'nın yankılanan koridorları saatin geç olması nedeniyle sessizdi. Kendilerini kapatma lüksleri yoktu. Onlar Roma'nın koruyucularıydı ve Roma saldırı altındaydı.

"Senin için bir işim var," dedi Cesare. 'Sınırlarını burada, Roma'da test edilmemiş bir şekilde test edeceğinden şüpheleniyorum.

"Beni gönderiyor musun? Selene sertçe sordu.

Öyle değil. Ama senden beni affetmeni istemek zorundayım. Bunca zaman seni sürekli olarak sihrini kullanmak zorunda kalma riskiyle karşı karşıya bıraktım ve şimdi senden tam da bunu yapmanı istiyorum.

"Benim için fark etmez.

"Amcanın ikiyüzlü olması umurunda değil mi?

Selene kıpırdandı ve eldivenli başparmağı yine kılıcının kabzasındaki Alleva aile armasının üzerinde gezindi. "Bana daha fazlasını anlat, o zaman karar veririm.

Aslında, adamın bunu ima etmekten fazlasını yapmamış olmasına şaşırmişti.

Şeytani faaliyetlerden haberdar olmaları ile Vatikan'ın buna tepki vermesi arasında herhangi bir gecikme olması alışılmadık bir durumdu. Genellikle bir ekip dakikalar içinde görevlendirilirdi.

Cesare kıkırdadı, eğleniyordu. "Pekâlâ.

İşini bitirdiğinde, aralarında bir sessizlik oldu. *Bir saat önce Nice yakınlarında bir köyün yok edildiğini söylemişti. Bir iblisten şüpheleniyoruz.*

Ve bu tehlikeli olabilir.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diye mırıldandı Selene. Cesare onaylarcasına çenesini salladı.

Yüksek seviyeli bir iblis. Yerel şubenin savuşturabileceği her şeyin ötesinde bir güce sahipti. Roma'nın kalbindeki güçlü koğuşlar, iblisleri tamamen durduramasalar da, tamamen istila edilmelerini engelledi. En yüksek rütbeli iblisleri bile uzak tutmak için korunan Vatikan dışında, iblislerin sızdığı yerler her zaman vardı. Nice o kadar şanslı değildi.

Selene kaşlarını çattı ve eldivenini kaldırarak ağrıyan parmaklarına daha sıkı geçirdi. Esnek derinin altında kırılmışlardı ama bunu başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Vücudu damarlarındaki kanla yakında iyileşecekti. Vatikan'ın diğerlerinden daha sıkı tuttuğu bir sır, çalınan güçlerinin kaynağıydı; ölüme mahkûm edilen iblislerin can damarlarından çalınmıştı. Bu düşünce aklına dilindeki metalik tang'ı getirdi. Boğazından aşağı sıcak sıcak akıyordu.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı, parçalanmış kemikler gıcırdayıyordu.

Cesare başını hafifçe ona doğru eğdi ve keskin duyularıyla onun zayıflığının sesini yakaladı. Selene bu konuda hiçbir şey söylemediği için minnettardı.

"Şu anda Fransa'da kimler var biliyor musun?" diye sordu.

Cesare başını salladı ve nasırlı başparmağıyla çenesini ovuşturdu. 'Hayır. Ve bunun bir önemi yok. Sen önden gideceksin. *Cor Cordium*'a yaklaştılar ve köşeyi döndüklerinde Çarmıha Gerilme Odası'nın devasa kapıları karşlarına çıktı. "Nice ofisini arayacağım ve birisinin sizi karşılamasını sağlayacağım.

Dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı, kapıları görmek zorunda kalmamak için yüzünü çevirdi.

"Gitmeliyim," diye ağzından kaçırdı, kelimeleri birbirinin üzerine yuvarlanıyordu. 'Hazırlan-'

Ama çok geç kalmıştı.

Cevabı esneyen bir sessizlik tarafından yutuldu. Muhafızlar çivili kapıları sessizce açarken kapıların arkasından yuvarlandı. Selene başını çevirdi ve karanlık odanın uzak ucunda soluk bir parıltı yakaladı. Bakışlarını kaçırdı. Hiçbir şey görmemişti. Görmeyi *reddetti*.

Selene saatine bakmak için bileğini çevirdi. Akrep ve yelkovan zamanın hareketine karşı eğilmiş gibiydi, sanki Vatikan'ın kalbine bu kadar yakın durduğu her saniye zamanın kendisi yavaşlıyordu.

'Gerçekten yapmalıyım-'

"Benimle dua et. Bu bir rica değildi.

Selene ağzının içini ısırdı.

Cesare onu tuhaf bir şekilde izliyordu ve kadın talebinin tekrarlanan sözcükler gibi olduğunu geç de olsa fark etti. Reddedemeyerek onu *Cor Cordium*'a kadar takip etti. Vatikan'ın kalplerin kalbi.

Ölümsüz Tanrı, etrafında yanan katedralin büyük kirişlerinin üzerinde çarmıha gerilmiş halde tepelerinde yükseliyordu. Selene parmak uçlarını alnına bastırarak bir an için O' görmesini engelledi, ardından göğüs kemiğine dokunarak mermerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

Gözleri O'nun yüzüne yerleştiğinde, gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Adam çok güzeldi, saçları alnına mürekkep gibi dökülmüştü. Başı öne eğilmiş, ağır ağır sarkıyordu. Koyu renk kirpikleri yanaklarına hilaller çiziyordu. Bir an için kendini onun uyuduğuna inandırdı. Sonra hain bakışları O'nu delip geçen ve omurgası boyunca obsidyen sütuna saplayan büyük mızrağın uzunluğunu takip etti. Parlak kan mızraktan yere damladı ve sıvı altından bir havuz odanın ortasını doldurdu.

"*Dio Immortale*," diye

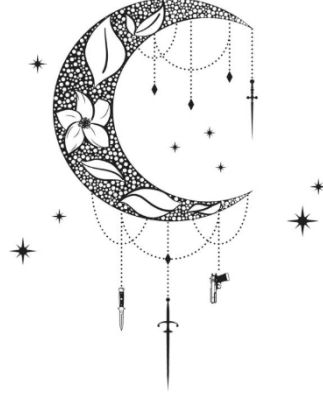
mırıldandı. Ama o sadık değildi.

Hiçbiri değildi.

Vatikan, tanrılarını öldüren dinsizlerle taşlı dikişlerinden ayrılıyordu. Mızrağı derine saplayarak olmasa bile, çekip çıkarmamayı seçerek.

Ve O'nun ebedi ölümünden zevk alırsınız.

Parmak uçlarını öptükten sonra Selene parmaklarını altın kan havuzuna daldırdı ve başparmağının kenarıyla alnına bir rûn çizdi.
Tanrı'nın kanı hâlâ sıcaktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jules'un kılıcındaki Asigil, bir iblisi keserken yandı. "Bu doğal bir fırtına değil," diye bağırdı Farah'a, kırmızı bir şimşek çizgisi karanlığı yararken.

Öğle vakti yaklaşmasına rağmen, gün ışığının en ufak belirtisi bile çalkantılı bulutlar tarafından yutulmuştu. Şiddetli yağmur savaş alanının çamurunu çalkalayarak her adımı zorlu hale getiriyordu.

Farah gözlerindeki soğuk yağmuru sildi.

Kılıcını pantolonunun üzerinde temizleyerek ona katıldı. "Güçlü bir iblis olmalı.

"Çok iyi, homurtu. Sağanak yağışın içinden bir şeytan kovucu belirdi, doymuş üniformasının altından gergin kasları görünüyordu. Adamın aniden ortaya çıkmasıyla Farah'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Gözleri onların üzerinde gezindi ve sonunda yakalarını okuduktan sonra Farah'a yerleşti. 'Siperleri terk edin. Savaş şehre kayıyor. Ostrava tahliye edilirken onları uzak tutun.

Jules, Vatikan'ın onlarla birlikte savaşıp savaşmayacağını sorma zahmetine girmede. Onlar yem değildi. Jules ve diğerleri gibi değillerdi.

"Tommaso! Adını duyunca dönen şeytan kovucu onları unutup gitti.

"Neden hava iblisinden sonra gitmedi? Jules tepedeki çıplak dallara çarpan yağmurun uğultusu arasında bağırdı. Siperlerden ve kurşunlardan çok az ağaç kurtulabilmişti. Nöbet tutuyorlardı, buranın nasıl bir yer olabileceğini hatırlatıyorlardı.

Farah yakasına dokundu. 'Düşük rütbeliydi. Yeterince güçlü değildi.

Jules dişlerinin arasından tısladı. Tabii ya. Vatikan neden en iyilerini onlarla birlikte ölmeleri için göndersin ki?

"Ostrava'ya geri dönün!

Bölükleri, pencereleri sivri dişler gibi patlamış yıkık dökük binaların eğimli yağmurdan ve hatta kurşunlardan çok az korunduğu şehir sınırlarına çekilmişti. Bir savaş şahini

Öğleden sonra geç saatlerde, köşeli kanatları şimşek çakmalarıyla yaldızlanıyor.

Jules'un gövdesinin etrafındaki bandajı bağlamaya odaklanan Farah kuşu fark etmedi.

Rüzgâr düğmesiz gömleğini savururken, Jules çatının sırtına çıktı ve ön kolunu kaldırdı. Şahin yere indiğinde pençeleri derisini ısırdı ve sıçrayan yağmura karşı tüylerini karıştırdı. Farah'a katılmak için kiremitlerden aşağı kaydı ve şahini en kötü hava koşullarından korudu. Beceriksiz parmaklarıyla notu çözdü ve dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak okudu. "Takviye gönderiyorlar. Ona bir gülümseme fırlattı.

O da isteksizce gülümsedi. "Kim?

"Exorcists. O lanet şeytanı gerçekten öldürebilecek biri.'

Kemikleri rahatlamayla sivilaştı. Son bir saatin görece sessizliği onu daha da endişelendirmişti; bu da düşmanın başka ve daha güçlü bir saldırı için yeniden toplandığının göstergesiydi. Jules hayatta kalacaklarından emin değildi. Görevinden rahatlamış olan savaş şahini cıvıladı, uçmadan önce parmak ucuyla tüylü boğazını kaşımaya izin verdi.

Jules onun gidişini izlerken, terk edilmiş binaların son durağının ötesinde bir hareket yakaladı. Kirpiklerindeki suyu silerek karanlığa karşı gözlerini kıstı. Gökyüzünden çatallı bir şimşek dili fırladı ve yüksek selvi ağaçlarının arasından geçen düşman askerlerini aydınlattı. Her nasılsa rüzgârdan ve yağmurdan korunmuşlardı ve şehir sınırlarına yaklaşıırken çoğunlukla derin gölgeler içinde saklanmışlardı. Ve merkezlerinde gök mavisi bir figür vardı.

"Takviye kuvvetler ne kadar yakın? Jules sordu, sesi dikkatle nötrdü. "On dakika uzaklıkta," dedi Farah, en kötü şüphelerini doğrulayarak.

On dakika bile dayanamazlar.

Ceketini düğmeleri açık gömleğinin üzerine geçirdi. "Düşmanın önünü kesmek ve onları uzak tutmak için bir ekibe liderlik edeceğim." Gözetleme kulelerinden birine düşen yıldırım kulenin alev almasına neden oldu. Hava şeytanı yaklaşıyordu.

Farah'ın çenesi derisinin altında esnedi, az önceki umudu kayboldu. Başını salladı. 'Şeytan çıkarıcıları burada bekleyeceğim, sonra sana katılacağız. Sakın

ölme. Yıkık dökük bir merdiven boşluğundan aşağı Jules, başını acımasız

beton odalara soktu. Hiçbir yer kuru değildi ve askerler patlamış pencerelerden ılık çalarak giren rüzgârın şiddetinden korunmak için köşelere büzülmüşlerdi. Sonsuz bir üzüntüyle Jules birkaç omuza vurdu ve gözüne kestirdiği askerleri seçti.

biliyordum. "Benimle birlikte.

Hiçbiri bu savaşın gazisi değildi - kendisi ve Farah dışında çok azı kalmıştı - ama o da sadece bir ay önce gelen yavruları seçmemişti. O bir canavar değildi. Onlar sadece yem olacaktı.

Bir süredir burada olan askerleri isimlerinden değil, gözlerindeki perili çukurlardan tanıdı. Ölümü gördüklerinde tanıyorlardı. Jules'da görmüşlerdi.

Hayatlar parmaklarının arasından kum gibi akıp gidiyordu. Sokaklarda savaşırken, saldırganları geride tutarken ve yapabildiklerinde ileriye doğru iterken, askerleri önemsiz ölümlerle öldüler. Hiçbir savaş tek başlarına kazanılamazdı. Hazar Federasyonu'na karşı verdikleri savaş, insanlığın iblislere karşı verdiği uzun mücadelenin yalnızca en son yinelenmesiydi. *Yüzyıllardır* kan dökülüyor. Fedakârlıklarının hiçbir değeri olmayacak kadar uzun bir süre.

Karanlık gök gürültülü bulutlar yüzünden gece yaklaşıyordu.

Jules düşen bir yoldaşının ceketindeki bıçağını temizlemek için diz çöktü ve ölü adamın kılıcını parmaklarından çekip aldı, işaretleri kontrol etmek için dalgınca eğdi. Sadece bir tane kalmıştı. Hiç yoktan iyidir. Kılıcı kemerinden geçirdi ve doğruldu. "Devam et. Sesini yükseltmesine gerek kalmayacak kadar az kişi kalmıştı; nefes alışını duyabilecek kadar yakın duruyorlardı. "Tetikte olun." Ayak bileği derinliğindeki su arnavut kaldırımı sokağı boğuyordu.

Savaşın bağırıışları ve çınlamaları azaldı ve Jules kendine rağmen yavaşladı, hırıltılı nefeslerinin arasından dinliyordu. Bir sonraki köşeyi döndüğünde duraksadı. Yüzlerce Vatikan İmparatorluğu askeri kesilmişti, cesetleri kabaca derme çatma barikatlara yığılmıştı. Birisi öğürmeye başladı.

"Grupların. Jules kılıcını parmakladı, karanlıkta işaretlerini görebilmek için açısını ayarladı. Gergin bir seğirme. Sadece birkaç santim solunda bir asker vuruldu. Vücudu kurşunun şiddetiyle geriye savruldu ve kaldırım taşları üzerinde kaymaya başladı.

İblisler Hazar askerlerinin saflarını yararak yanaklarını yaran sırtışılarla ilerledi. Daha düşük rütbeli iblislerin ötesinde, soluk maviye bürünmüş hava iblisi onlara aldırış etmedi. Başını eğmiş, herkesi kaplayan çamurla kirlenmemiş, bozulmamış beyazlar içindeki daha küçük bir figürle görüşüyordu.

Jules!

Döndü.

Meydanın diğer tarafında, Farah vurulmamak için yıkık bir duvarın yanına çömeldi. Yanında, siyahlar içindeki figürler.

Farah'ın yanındaki Vatikan şeytan çıkarıcıları hiç tereddüt etmeden yaklaşan askerlerin arasından ölümcül bir telaşla geçerek iblis ve

Caspian da aynı şekilde. Öldürmenin güzel olup olamayacağını hiç merak etmemişti ama ölümcül dansı izlerken güzel olabileceğini anladı.

İzli mermiler sessizce havayı yarıyor, bir kadın şeytan kovucu bir tabancayı doğrulturken hayatları sonlandırıyor, beline kadar uzanan saç örgüsü olduğu yerde dönerken etrafında dalgalanıyordu. Jules uzaktan bile bu silahların Vatikan'ın *onları* silahlandığı genel iblis öldürme kılıçlarından çok daha güçlü olduğunu söyleyebilirdi.

Farah'ın yanında bir üçüncüsü dövüşe hazırlanırken, elinde kargısı olan devasa bir şeytan çıkarıcı kavgaya daldı ve gömleğinin kollarını ön kollarına kadar çekerek onları çıplak bıraktı.

Kurtuldular.

Savaşın hengamesine rağmen Jules yanındaki askerden gelen yumuşak huşu dolu nefesi duydu. Ona döndü, genişçe gülümsedi. Gözleri tepeli şapkasının gölgesindeydi. Tedirgin bir şekilde omzunu kavramak için uzandı. Çenesi öne düştü ve gözlerinden ve ağzından sular aktı.

Geri sıçrarken içinden sözsüz bir çığlık koptu ve boğulan asker yere yığıldı. Damarlarında buzla Jules, derin kaputunun içinden onu izleyen hava iblisiyle karşılaşmak için döndü. Tek görebildiği soluk gözlerin parıltısıydı. Başını eğdi ve hafif, neredeyse müzikal bir ses kulaklarına ulaştı: 'Çariçeyi koru.

Hazar askerleri ve iblislerin safları, hava iblisi uzaklaşırken beyazlı figürün etrafını sardı.

Anastasia Alexandrova Romanov, Hazar Çariçesi, *burada*.

Jules'un parmakları kılıcında esnedi.

O bu savaşın kalbiydi. Zonklayan kanla dolu kalp. Onun ölümüyle her şey bitebilirdi.

O kargaşada iblisin sözlerini başka kimse duymamış gibiydi. Jules olduğu yerde dönerek bir şeytan çıkarıcı aradı. Onlara söylemesi gerekiyordu. Bu her şeyi değiştirdi.

Mavi kafalı iblis, yıpranmış bir tahta parçasını kullanarak imparatorluk askerlerinin ortasında dönüp durdu ve onları yere serdi. Hızlı bir dönüşle iblisin kukuletası geri düşerek güzel bir genç kadının yüzünü ortaya çıkardı; gözlerinin beyaz mermerleri ve yanaklarının yarıp çok fazla dişinin ortaya çıkması dışında. Bir elini uzattı ve elementleri kendisinin bir uzantısı gibi manipüle etti.

Vatikan'ın iblisleri sınıflandırmak için kendi sistemi vardı, Jules'un bilmeye bile tenezzül etmediği bir sistem. Bildiği şey : bir şeytan ne kadar insani

iblis daha ölümcül görünüyordu. Ve öldürmesi çok daha zor.

O tekinsiz gözler sarsılmaz bir yoğunlukla Jules'un üzerine yerleşti. İblis ona doğru ilerledi ve gittiği her yerde savaşın gidişatı değişti. İzli mermiler aralarındaki havayı kesti. İblis bocaladı, kafasını çevirdi. Sonra iblislerin saflarını darmadağın eden tabancalı şeytan kovucu, doğal olmayan bir şimşekle ikiye bölündü.

Kargılı şeytan kovucu bir ulumayla iblise saldırdı ve bir dizi darbe yağdırdı. Hiçbiri yere düşmedi. Hava, hava iblisinden yayılan, ozon ve yağmur tadında bir güçle gümbürdüyordu. Sonra iblis adamın yüzünü iki narin elinin arasına aldı ve başını ezdi.

Jules dizlerine kadar gelen suda ilerlerken kılıcını sıkıca kavradı. Bir Caspian askerini kalçasından omzuna kadar kesip kenara fırlattı ve yaşayan son şeytan kovucuyu gözleriyle buldu. Başparmağına taktığı yüzük loş ışıkta parlıyor, parmak eklemlerine vurduğu gizli bıçağı ortaya çıkarıyordu. Ve bunu yaparken Jules inanılmaz güç dalgası hissetti.

Şeytan çıkarıcı bir anda saf ışıktan bir ok çekti ve uzun yayından fırlattı.

Hava iblisi güldü ve uçan mili havadan kopardı. Dönerek oku esir aldığı rüzgârın etkisiyle şeytan kovucuya doğru fırlattı. Ok şeytan kovucuyu delip geçti ve onu duvara yapıştırdı. Yağmur, üfürükçünün ters dönmüş yüzünü dövdü. Okun büyüğü sona erdiğinde, kadın yere yığıldı ve ayağa kalkmadı.

Jules sendeledi, bu hızlı geri dönüş karşısında dehşete kapıldı. Birkaç dakika içinde tüm Vatikan ajanları öldürülmüştü.

Hava iblisi dönüp dolaştı ve Jules'u tekrar buldu. Göz ucuyla bir altın parıltısı gördü. Farah kaygan kaldırımlardan düşmüş bir kılıç kaptı, sonunda onun yanında durduğunda mühürleri kontrol etmek için onu eğdi. Ona doğru bir bakış fırlatırken yüz ifadesi acımasızdı. 'Git buradan Lacroix. Onlara kaybettiğimizi söyle. Sözleri rüzgârda savrulup giderken zar zor duydu. Ayaklarının dibinde, hava iblislerinin uzun gölgesi taşları karartıyordu.

Kılıcını daha sıkı kavradı. Farah'ya kaçmasını, saklanmasını ya da kılıcını bırakıp dizlerinin üzerine çökmesini söylemek istedi - onu değil kendini kurtarmak için her şeyi yapabilirdi - ama bu nafile olurdu. O Farah değildi.

Kükredi ve saldırdı.

"Hayır!" O da hareket etti ama rüzgâr onu geri püskürttü.

Hava iblisi dizlerinin üzerine çöktü ve Farah'ı saplamak için kullandığı kırık mızrağı yerden aldı. Ancak muazzam bir güce sahip bir varlık, parçalanmış tahtayı bir insanın göğüs kafesine saplayabilirdi. Sonra Farah kemiksiz bir yığın halinde çamurlu kaldırımlara fırlatıldı, bir çocuğun atılmış oyuncak bebeğinden başka bir şey değildi, kırık ve cam gibi gözleri vardı. Ve tamamen, kaçınılmaz olarak ölmüştü.

Jules uludu, parmak eklemleri kılıcının kabzası etrafında beyazlaşıyordu.

Bir sonraki iblis onun için geldi. Hayatta kalmak kederin önüne geçti ve onun korumasına girmek için savaş esasının ölümcül kavisinin altına girdi. Karanlıkta titreyen bir fener gibi, öldürme içgüdüsü uyandı. Elini yönlendiren ölümcül bir darbe vaadiyle Jules kılıcını kadının ağzına sapladı.

Son mühür yandığında kılıç kırıldı ve kılıç elinde paramparça olarak işe yaramaz metal parçalarını akan suya gönderdi.

Sikeyim.

İblisin ağzından birkaç keskin diş düştü ama yaşıyordu. Ve kızgındı.

Tırnakları uzadı.

Kullanılmış silahını bir kenara fırlatan Jules, böcek siyahı gomalak gibi tırnakları derisini tırmalarken geriye yuvarlandı. Adrenalinin boğduğu o net, uzak acı notasından canını kurtarmak için kendini zamanında uzağa attı. Elini buz gibi suya daldırarak şeytan kovucunun düşen turna balığını aradı. Dönen su onun kanıyla bulanıklaşmıştı. Soğuk parmakları metal şafta yaklaşıncı Jules onu akıntıdan kurtardı. Kargıyı dar bir kavisle çevirdi ve iblisin kendi ivmesi onu kargıya doğru sürükledi.

Acı içinde kıvranan iblis kül gibi dağıldı. Ama ölmeden önceki anlarda iblisin *gittiğini* hissettiğini düşündü, varlığının akıl almaz ağırlığı aniden yok olmuştu. Şeytan çıkarıcı silahtan güç fışkırıyordu, büyüleri geri tepmesi orduda kullanılan bıçağından bin kat daha güçlüydü.

"Sen.

Neredeyse bunun artık sessiz olan savaş alanındaki rüzgâr -doğal olmayan fırtınanın son öfkesi- olduğunu düşünecekti ki Hazar Çariçesi düşen küllerin arasından adım attı, mavi gözleri merakla parlıyordu.

Pelerinini kaplayan soluk erminin çerçevelediği yüzüyle Anastasia Romanov yumuşak ve güzel ama Jules buna kanmamıştı. Kendini çamurdan yukarı iterken kalbi göğüs kafesine , gözleri onu bırakmıyordu. Söylentilere göre yarı iblis, yumuşak dudaklarının ardında sivri dişleri varmış. Bakışları kadının boğazındaki nabza odaklandı ve kargıyı deneysel bir şekilde çevirdi.

'Sen katilsin, kollarında yara izleri olan çocuk, hani şu *Stigmajka*.'

Bu kelime ona hiçbir şey ifade etmiyordu. *Stigma* kulağa Latince geliyordu. ?

Muhtemelen Caspian, ama tek bildiği buydu.

Çariçe devam etti, 'İmparatorluğun her zaman nereye saldıracağını bilen oyuncak askeri. Kaç tane Kairos öldürdün evlat?' Belli belirsiz bir aksanla konuştu.

"Kairos mu? Jules tekrarladı.

"İblisler," dedi dudağını kıvrarak. 'Siz onlara iblis diyorsunuz. Kutsal Vatikan İmparatorluğu ve onun himayesi altındakiler çok şeyi unutmuşlar.

Pek anlamayan Jules başını salladı. Ayrıca, kendilerine ne dedikleri de umurunda değildi. "Neden soruyorsun? Numaranın bir önemi var mı ki? Duygularını dizginledi, onun tanınmasının kendisini ne kadar rahatsız ettiğini görmesini istemiyordu. *Kollarında yara izleri olan çocuk*. Bin asker vardı, on bin ya da *daha fazla*. Ve bunların çoğunda yara izleri vardı. Ama kızın ne demek istediğini biliyordu. Elbette biliyordu.

Anastasya onun zihnini okuyormuş gibi ellerindeki iyileşmiş izleri buldu. Gözleri karardı. "Sen olduğunu biliyordum.

Çariçe'nin yumuşak ses tonu sinirlerine dokunuyordu.

Bu ölüm tarlasında savunmasızdı. Tüm koruyucuları gitmişti. Onu öldürebilirse tüm bu savaşı bitirebilirdi. Denemeye değerdi. Ve kesinlikle konuşmaktan daha iyiydi.

Jules kargıyı boğazına doğru çevirdi. "Buraya konuşmaya gelmedim.

Bir an için güneş bir bulutun arkasından kaydı ve dünya büyüdü. Renkler daha parlak. Çizgiler daha net. Savaşın sonunu ve Vatikan'ın zaferini kendi ellerinde görebiliyordu, sanki dünya ağır çekimde hareket ediyormuş gibi. Öldürücü darbeyi gördü - kargısının havayı yararken izleyeceği yolu - ve ona sahip olduğunu, boğazını parçalayacağını *biliyordu*.

Vücudu bu söze güvenerek hareket etti. Ama Anastasya inanılmaz bir hız ve zarafetle, zahmetsizce katlanarak onun saldırısından uzaklaştı.

Dengesini kaybeden Jules buzlu çamurda kaydı ve bir dizinin üzerine düştü.

"Dinleyin. Çariçe'nin sesi melodikti, hissedilen notalara çarpıyordu

bir şekilde tanıdık. "Öldürmek için nereye saldıracağını her zaman nasıl biliyorsun? Birkaç dakika önce tamamen insan gibi görünen gülümsemesi keskinleşmişti. Anastasya savaş alanını kapsayacak şekilde geniş bir el hareketi yaptı. Ölümle. Sayılamayacak kadar çok küçük trajediyi. "Çünkü sen de benim gibisin *Stigmajka*," diye fısıldadı.

Jules başını salladı, kaburgalarının acısına karşı dişlerini sıktı, ayağa kalkarken pantolonunun kemerini kararttığını hissedebildiği sıcak kanı görmezden geldi. Çevresel görüşünde bir sarışın parıltısı dalgalandı. Sonra güneş bir başka bulut kümesinin ardında kayboldu ve Farah'ın saçları donuk gri dünyada parlayan son şey oldu.

Kargıyı Anastasya'nın çenesine doğrulttu. 'Bir katil olabilirim ama senin gibi *değilim*. Bütün bunları durdurabilirdiniz, *Çariçe*. Savaşı, akan kanı, gereksiz *ölümleri*.

Kadın kıpırdamayınca, tırtıklı bıçağı boğazına dayadı.

Ama onun ne söyleyeceğini merak ettiği için darbeyi tuttu.

Gülümsemeye benzer bir ifade takındı. "*Oh?* Bunu yapamazsın, değil mi?"

Ve kadın haklıydı. Hareket edemiyordu, kargıyı kavrayan kendi eli ona yabancıydı.

Çünkü sen de benim gibisin,
demişti. Eşi görülmemiş büyüklükte
bir katil...?

Uzanarak, bir kedi yavrusunu okşar gibi bir parmak ucunu bıçak üzerinde gezdirdi. "*Stigmajka*, bıçakta çok usta. Çok ölümcül. Kollarında kaç yara izi var? Farah'a doğru baktı, gözleri kabzasındaki işaretli eli buldu. Vücudu titrer gibi oldu ve sonra Farah'ın kolunu yırtarak onun üzerine diz çöktü. Jules'un kollarında izsiz etten çok gümüşü yara dokusu varken, Farah'ın kolunda sadece ara sıra soluk çizgiler görülüyordu.

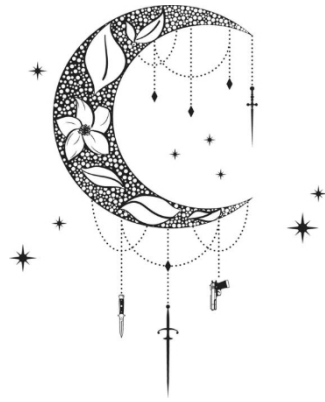
Stigmajka, o zaman fark etti. *Yaralı katil*.

Kargıyı savurarak Çariçe'nin eğik boynunun arkasına dayadı. Ama Farah'ın göz kapaklarını yavaşça kapatırken eli asaya karşı titriyordu.

'Buradaki gibi olduğunu mu sanıyorsun, küçük katil? O da kendini yaraladı diye mi? Sen öyle değilsin. Sen kendine has bir yaratıksın, *Stigmajka*. Şimdi bu işi bitirelim. Öldür beni. *Eğer yapabilirsen*.'

Jules'un şakakları zonkladı ve daha önce hiç bilmediği bir baş ağrısı kafatasına doldu. Geri çekildi ve Anastasia kıkırdadı. Onun kahkahası bu savaş alanında, ölülerin ve parçalanmışların arasında müstehcendi. Elleri kandan kararmış, kargı sapına yapışmıştı ve dehşete kapılarak onu bir kenara fırlattı. Onu mükemmel ölüm vuruşuna yönlendiren o öldürme içgüdüğü, geri çekilirken parıldayarak yok oldu.

Anastasya onu takip etmedi, sadece başını çevirip geri çekilişini izledi. Onun sözleri kulaklarında yankılanırken, koşmaya başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dışarı çıktığında Selene'i soğuk hava karşıladı. Vatikan'a dönüp bakma isteğiyle savaştı. Sağında, hayatının yarısını geçirdiği Akademi binası, Aziz Petrus'a eklenmişti ve Şeytan Kovucu Primus Hazretleri'nin yaşadığı sarayları yansıtıyordu.

Daha doğrusu geçindi.

Ölüyordu. Aslında yıllardır ölüyordu.

Geniş merdivenlerden koşarak indi, geri dönen şeytan kovucu ekibinin yanından geçti. Sadece birkaçı oyulmuş koluna bakmaya cesaret edebildi. Daha da azı bunun ne anlama geldiğini anladı. Onların büyüğü ile onunki arasındaki fark çok büyüktü. Birçoğu onun gücünü vicdani nedenlerle kullanmayı *reddettiğini* düşünüyordu ki bu gece sihrini kullandığını fark edemediler. Onları aydınlatacağından değil. Böylesi ona daha çok yakışıyordu. O Roma Kasabı'ydı, her zaman kanla kaplıydı. Çoğunun kendisine ait olduğunu bilmelerine gerek yoktu.

"Exorcist.

Selene'in ifadesi, parmaklarının arasında ince bir sigara ve diğer elinde katlanmış bir gazete tutan uzun boylu adama dönmeden önce bile hoşnutsuzluğa dönüştü.

Gülümsedi, eğleniyordu, kobalt dumanından bir bobin soluyordu. "En azından beni gördüğüne sevinmiş gibi davran.

"Serçe.

'Çoktan haberlere çıktınız. Başınız sağ olsun. İşaret parmağıyla gazeteye dokunarak ona uzattı.

Bakmadan kolunun altına sıkıştırdı.

Yerinde kıpırdanan Sparrow bir omzunu daha rahat bir şekilde formunu gölgeleyen geniş sütuna yasladı. Selene daha derin karanlıkta ona katıldı ve çenesini eğerek ona baktı. Bir gözü karanlığı deliyordu, mavi ve çok bilgili.

"Ne oldu?" diye sordu. "Bir şey. Henüz bilmiyorum.

Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde açtı. "Bununla ne yapmamı istediğinden emin değilim.

İçini çekti, tam boyuna doğru doğruldu ve ona baktı. 'Yeraltında konuşulanlar var, hepsi bu. Kimse ne gördüğünü söylemiyor. Tabii ki sadece hayatta olanlar adına konuşabilirim.

Selene kaşlarını çattı. "Yakın zamanda herhangi bir ölüm duymadım.

"Öldüren sen değilsin. *Bu sefer*. Sparrow kelimeleri söylemeden bıraktı. "Tek bildiğim... bir şeylerin kıpırdadığı. Bakışları başka yöne kayd, yaralı ve harap olmuş gözlerinden soluk bir ışık geçti. Söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Ona Yeraltı Dünyası'nın Gözü demelerinin bir sebebi vardı. Neyi saklıyordu?

Kaşlarını kaldırarak kadının kana bulanmış koluna baktı. "Bu nadir görülür. Genelde kanayan taraf sen olmazsın.'

Selene avucunu deri kolluğa bastırarak yüzünü buruşturdu. Onca insan varken neden Sparrow onun utancına tanık olmak zorundaydı? Kansız parmaklarının solgunluğunu görmezden gelerek kayışları tekrar sıktı. Neden kanını dökmesi ve büyü için kemiklerini oyması gerekiyordu?

Neden o ve başka kimse değil? Zalimceydi.

Elbette nedenini *biliyordu*. Ama göğüs kafesinin derinliklerinde yuvalanmış olan bu gerçek, acısını azaltmıyordu.

Uzaklaşırken kaşlarını çattı. Sparrow onu nadiren arardı ve asla bu kadar belirsiz bir şey için aramazdı. Muhtemelen onun ne bildiğini öğrenmek istiyordu. Sparrow'un Fransa'da bir yerlerde güçlü bir iblis olduğunu duymuş olması mümkün müydü?

Yine fark edilemeyecek bir şeylerin değiştiğini hissetti. Bildiği dünya, dengesini bozacak kadar değişmişti.

Daha önceki düşüncesi aklından geçti. *Olağandışı*, bir şeylerin değiştiği anlamına geliyordu.

Bu olağandışılığın ötesine geçti. *Ve bunu ölümün takip edeceği kesin*.

Sütunun altından geçmeden önce, koyu renk saçlarının telaşından yazıyı okumak için geri döndü: IN HONOREM PRINCIPUM ROMAE EXORCISTAE ROMAE ANNO MCMV POST SAECULUM BELLUM DAEMONIUM CONTRA DEUM ET CIVITATEM.

Bazilika'nın portikosundaki geniş traverten friz bir zamanlar farklı bir şey söylemişti. Zamana ve önemsizliğe yenik düşmüş sözler. Selene kelimelere sırtını dönerken alnına dokundu. Bıçağından daha az somut olmayan bir şekilde kemiklerine işlemiş olan kelimeler

daha önce. *İblislerin Tanrı'ya ve İnsanlığa savaş ilan etmesinden bir asır sonra, 1905'te Roma'nın Prensları, Romalı şeytan kovucular onuruna.*

Ve şimdi bu aynı övülen şeytan kovucular bıçak sırtında yürüyorlardı. Tanrı'nın parlayan ışığı ile avladıkları iblislerin gölgeleri arasındaki gri alanda var olduklarını çok az kişi tahmin edebiliyordu. Halk, şeytan kovucuları ilahi olanla aracılığı olarak görüyordu. Asla bilemeyecekleri şey ise, bir şeytan kovucunun büyüünü dengelemeyi başaramaması halinde, kendisinin de dünyaya kötülük salacağıydı. Selene bazen o kaçınılmaz kırılma noktasına tehlikeli bir şekilde yaklaştığını hissediyordu.

Hayal kırıklığı dişlerini ona geçirdi. Başkaları için ne kadar kolaydı. Yıllarca sonuçsuz kalabiliyorlardı. *Onun* büyüü, her kullanımını zar atmaya dönüştüren engin ve evcilleşmemiş bir şeydi. Acaba bu sefer de çok fazla güç kullanıp kendini yakacak mıydı?

Belki de.

Dalgınca kalçasındaki tabancayı okşadı. Eşleşen çift amcasının mezuniyet hediyesiydi ve şimdiden onlara bir ün kazandırmaya başlamıştı. Kanla yazılmış bir köken hikâyesi. Roma'nın ona Kasap demesine şaşmamalı. Tek gördükleri arkasında bıraktığı katliamdı.

Cesare'nin veda sözlerini düşündü.

Vatikan'ın bahçelerinden geçerken, kehribar rengi ışıklar saçan selvi ve çam ağaçlarının altındaki gölgelerde yürürken Selene cebinden Ambrose'un koğuş parasını çıkarmış, parmaklarının arasında yuvarlamıştı. "Ekibimden biri bunu bugün buldu.

Cesare hafif bir ilgiyle ona döndü ve elini uzattı. Elini inceledikten sonra iki kaşını da kaldırarak ona baktı. "Endişeli misiniz?

"Şey, evet. Öyle değil ?"

Kıkırdadı. "Endişelenecek çok şeyim var ama bu onlardan biri değil. Tek bir koğuş parası mı?" Başını salladı, başparmağı çentikli kenarı ovuyordu. "Acaba bu ne zamandır ortalıkta dolaşıyor?

Parayı bir fiskiyeye doğru çevirdi. Para bir uçtan diğer uca döndü ve mozaik bir denizkızı ile bir hipokampüsün arasına narin bir sıçramayla indi, berrak suda düzinelercesiyse birlikte göz kırptı.

Hiçbiri bunun kadar değerli değil.

"Bu çok aptalcaydı," dedi kızgın bir şekilde.

Güldü ve kız botunu fiskiyeye sokup alamadan önce dirseğine elini koyarak onu durdurdu. 'Roma büyüklüğünde bir şehirde, bir

koğuş parası önemsizdir. Ayrıca bana aptal diyebilirsiniz ama bunu saygıyla yapacaksınız.

Ona gözlerini devirdi ve kendisini geri çekmesine izin verdi. "Bu çok aptalcaydı, Imperium.

Düzgün çitlerin arasından geçerken kadın onunla aynı hizaya geldi, adamın sıcak kıkırdaması fener ışığı kadar altın rengindeydi. "Daha iyi.

Sonunda Selene, Ambrose'un kolunu iblisin jilet gibi ağzına nasıl soktuğunu soğukkanlı bir mizahla anlattığında bir gülümsemeyi paylaştılar. Ambrose ve onun aptalca, küçük, tedbirsiz muştada darbeleri. Gözlerinden taşan nefret normalde onu rahatsız etmezdi ama bu ona Roma'nın geri kalanını hatırlatıyordu. Onlar da ondan nefret ediyordu. Özellikle de *ondan*. Yüzbaşı Alleva'dan değil, İkinci Sınıf Şeytan Kovucu'dan. *Selene* Alleva. Nefret değilse bile, ona yakın bir şey. Ama bununla yaşayabilirdi, değil mi? O Romalı bir şeytan kovucuydu. İnsanlığın koruyucusuydu. Ve bazen bu onunkinden vazgeçmesi anlamına geliyordu.

Jules istasyon platformunda sallanıyordu, ayakları botlarının içinde uyuşmuştu. Kaburgalarındaki yaranın kanaması durmuştu ve titreyen bir elle gömleğini gövdesini saran bandajların üzerinden ilikledi. Solari panosunun belirgin metalik kapağı dikkatini çekti ve nefesini tutarak harflerin ve rakamların yerleşmesini bekledi.

PARİS GARE DU NORD

Ostrava'dan kalkan son tren Prag üzerinden Paris'e varacaktı. Eğer şanslıysa, Nice'e gitmek için Metz'de tren değiştirebilirdi. Her iki durumda da tüm yolculuk günler sürecekti. Ama o anda kırık zihninin kavrayabildiği tek şey evin siren sesiydi.

Kendini içi boşaltılmış hissetti. Bir sonraki adımından başka bir şey değildi. Cevapları bulabileceği tek yer güzel *eviydi*. Yine de bu cevapların ne olabileceğini düşünmeyi reddetti.

Çünkü sen de benim gibisin, Stigmajka.

Yumruğunu buharlı trenin yeşil vagonuna vurdu ve alnını soğuk cama bastırdı. İçerideki beyefendi ona ürkek bir bakış attı.

baktı, gazetesini katladı ve koltuk değiştirmek için acele etti. Jules çılgılık atma isteğini bastırdı.

Metz'de trenden indiğinde, Jules askeri üniformasının tanımlayıcı özelliklerinin çoğunu kaybetmişti. Beyaz gömleği hâlâ siyah pantolonunun içine sokuluydu ama yakasındaki köşebentler yoktu ve Kutsal Vatikan İmparatorluğu'nun ambleminin basılı olduğu kruvaze ceketinin her düğmesinin üzerine siyah kumaştan kareler dikmişti. Jules'un, iyi yapılmış, askerî üretim botlarından ve arka cebindeki katlanmış gazete parçasından başka bir şeyi yoktu. Dünün haberi olmasına rağmen, onu atmaya dayanamıyordu.

ROMA KAN AĞLIYOR. Öyle de olmalı. Roma Farah'ı umursamayabilirdi ama Çavuş Bachelet'i kaybettikleri için acı çekeceklerdi. Hatırlayınca irkildi. Yas tutmak için daha sonra zamanı olacaktı.

Platformda onu bir poster karşıladı, bir köşesi çoktan duvardan ayrılmıştı. Elini üzerine vurarak yırttı.

DESERTER hâlâ yırtık pırtık baskılarla dalgalanıyordu.

İki sıra halinde dizilmiş el ilanları, istasyonun fayanslarını onun yüzüyle kaplıyordu. Resmi portrede Jules üniforması içinde vakur bir şekilde resmedilmişti. Sigarasını fırlatan Jules, bir çizme ile sürtünerek söndürdü. Kanlı bir savaşın yarattığı karmaşanın ona birkaç gün kazandırabileceğini düşünmüştü. Daha da iyisi, öldüğünü düşüneceklerini ummuştı.

Platformun ilerisinde, mavi giysili iri yarı bir jandarma daha fazla broşür yapıştırdı.

Lanet olsun. Nice'e giden yolcuların sadece yarısı onları görseydi kendini şanslı sayardı.

Tabii ki gitmesine izin vermeyeceklerdi. O artık bir subaydı. İmparatorluğun yetenekli katiliydi. Çariçe ona *Stigmajka* diyordu. Yaralı katil. Jules trene doğru üç uzun adım attı, düdük sesi duyulur duyulmaz açık kapıya doğru sıçradı.

Jandarma döndü ve onu suçüstü yakaladı. El ilanları, Jules'ün peşinden koşarken platforma yuvarlandı. "Hey, sen! Dur!"

Bir el dirseğini tutarak onu trenin güvenli kısmına doğru çekti.

"Ay, oğlum, sırf beni görmek için mi kaçtın?"

Jules, süslü bir telefonun bulunduğu dar bir alana itilmeden ve kapı kapanıp içeride yalnız kalmadan önce çok iyi bildiği yumuşak Marsilya aksanını fark edecek zamanı ancak bulabilmişti.

"Daumier, az önce birini gördün mü?

Tren istasyondan başlarken Jules kulağını kapıya dayadı.

"Hiç sanmıyorum. Bütün treni taradım. Julian Delacroix'ya benzeyen kimse yok mu?"

"*Jules La-* Boş ver. Jandarmanın sesi sabırsızdı, hareket halindeki trenin yanında koşarken soluk soluğa kalmış bir boğa gibi şişiniyordu. 'Hala asmamız gereken yüzlerce el ilanı var, acele edin ve inin.

"Hemen geliyorum," dedi Kian neşeyle, kemerini sıvazlayarak. "Kahretsin, sanırım sopamı unuttum!"

"Memur Daumier, hemen o trenden inin yoksa rozetinizi alırım. "Ama çok *hızlı* ilerliyor," dedi Kian trenin *hızla* ilerleyişi hakkında. 'Tanrı korusun Ben, şansımı kaçırdım!"

Jules kapıyı aralık bıraktı ve Kian'ın tiyatrosuna gözlerini devirdi.

Tutamağı kavrayan Kian, azalan amirine bağırarak için dışarı çıktı. "Nice'de görüşürüz, efendim. Rüzgâr kendine özgü kızıl saçlarını savururken, boktan sırtışını gizlemeye bile çalışmadı.

Jules onu yakasından tutup içeri çekti ve kucakladı. 'Kian? Burada ne halt ediyorsun?"

Ayrı geçen yılların ardından bile Kian hatırladığı çocuktan neredeyse hiç değişmemişti. Jules tüm hayatını yetimhanede geçirmiş, Matron ondan hemen hoşlanmamıştı. Öte yandan Kian, mum alevi gibi titreyen saçları ve bulaşıcı gülümsemesiyle onun gözdesi olmuştu. Matron'un herhangi bir yaramazlığın Kian'ın suçu olabileceğine inanmayı ısrarla reddetmesi, bunun yerine tüm suçu Jules'un ayaklarına atması yardımcı olmamıştı.

Kian'ın onun etrafında olmasını sevmesine şaşmamalı.

"Pek bir şey değil, olduğu gibi. Sadece her zamanki gibi kışını kurtarıyorum.

Kian üniforma giymişti ve Jules'un baş belası çocukluk arkadaşıyla *polis* kelimesini bir araya getirmesi bir anını aldı. Kapıyı kapatıp trenin metalik şangırtısını kesen Kian sesini alçalttı. "Yüzünü çok fazla göstermemeye çalıştım ama tamamen kaçınamadım. Çok fazla dikkat çekmemeye çalış. Senin için zor, biliyorum.

Birbirlerine sırttılar.

"Bana çocukluğumuzu hatırlattı," dedi Jules. "Başımızı hep belaya soktuğunu ve sonunda suçu benim üstlendiğimi hatırlıyor musun?"

"Hayır.

"Bilmiyor musun?"

"*Kesinlikle* hayır.

"Yani... şimdi de polis mi oldun? Jules başparmağıyla sırtışını sildi. "Sanırım Matron'un haleni parlatmasına o kadar alıştın ki, iyi kalpli olmayı bir mesleğe dönüştürmek zorunda kaldın.

Kian sırtıttı. "Hepimiz büyüyle beladan kurtulamayız. Şanslısın ki seni Matron'un sevdiğinden çok daha fazla seviyorum, bu yüzden seni geri çevirmeyeceğim-"

Jules güldü. "Beni Matron'un seni sevdiğinden daha çok seviyorsun ve bu gerçekten bir şey ifade ediyor.

"-beni kızdırmadığın *sürece*," diye devam etti Kian, sanki onu duymamış gibi. "Ki bu giderek daha az olası görünüyor. Kian'ın sırtışı yumuşayarak her zamanki bulaşıcı gülümsemesine dönüştü ve ellerini ceplerine sokarak topuklarının üzerinde sallanmaya başladı. "Sanırım kışını kurtarmak bir alışkanlık haline geldi.

Jules gözlerini açtı. '*Beni* kurtarıyor musun? Bir kereden bir şey olmaz.'

"Trene geri dönmesini söyleyeyim mi?"

"Trenler geri dönmez, Kian.

Kian cebinden bir broşür çıkarıp düzeltti ve açtı. 'Bu gerçekten doğru mu? Sen bir asker kaçığı mısın, Jules?

Jules titrek bir nefes verdi. "Evet.

Kian onun yüzünü aradı. 'Seni yeterince uzun süre ellerinde tuttular. Roma'nın hak ettiğinden çok daha uzun *yıllar*. Posterini yırttı, parçalanmış posterini iç cebine soktu.

Kian'ın sözleri göğsünde bir sıcaklık yarattı.

"Dürüst olmak gerekirse, senin gibi bir aptalın bu kadar uzun süre dayanabileceğini hiç düşünmemiştim," diye devam etti Kian. "Ne, yüzün düşmanı korkutup kaçırdı mı?" "Bok kafalı. Jules Kian'ı yumruklamak istedi.

Bunun yerine, "Ne?" diye sordu.

Şimdi mi? miyim?"

"Hiç şüphe yok. Kian kepinin Jules'un başının üstüne koydu -siperliği gözlerini gölgeliyordu- ve kendi ceketini silkerek Jules'un giymesine yardım etti. Ceket omuzlarını zorluyordu. Jules'un pantolonu askeri tarzdaydı, Kian'ın polis üniformasına sıradan bir gözlemciyi kandırarak kadar benziyordu. Neyse ki Kian kendi ceketini vermek zorunda kalmamıştı.

Trenin ortasına doğru yürürken, bir grup güzel kızın "Memur beyler!" ve "Bize katılmaz mısınız, Mösyö Polis?" korusuyla karşılandılar.

Ah, Fransa.

Jules kepine dokunarak onlara başını salladı. "Keşke, ama bana eğlenmem için para ödenmiyor hanımlar.

Kian, Jules'un dirseği kaburgalarına battığında yüzünü buruşturarak, "Sana hiç ödeme yapılmıyor," diye mırıldandı.

Sonunda trenin son vagonuna ulaştılar ve yapayalnız kaldılar. Jules, Kian'ın omuz tahtasına hafifçe vurdu. "*Bu* nasıl oldu?

"Başhemşire bana bir sponsor ayarlamak için ekstra çaba sarf etti. Kendini aştı diyebilirim. İş hiç de fena değil.

Jules acı bile hissetmiyordu, Kian'ın askere alınmamış olmasından duyduğu rahatlamayla kemiklerinin sızladığını hissetmekle meşguldü. Kian'ın savaşa gönderilmesinden endişe ederek birden fazla uykusuz gece geçirmişti. Bir kez daha sıkıca sarıldıktan sonra Jules ona baktı. Daha uzundu, belki biraz daha alev saçlıydı ama onun dışında her zamanki gibiydi. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Ama vardı.

Birbirlerini son gördüklerinden bu yana geçen dört yıl içinde Jules *öldürmüştü*. Anlamadığı bir savaşta savaşmak için yetimhanelerini terk eden o saf çocuk değildi artık. Bu konuda çok az seçeneği olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Dişlerini göstermiş ve sanki tek başına soruna bir çözümmüş gibi savaşa atılmıştı. Parmaklarını ceplerinin içinde kıvırdı. Derilerini işaretlemek için yara izleri kullanmışlardı çünkü kan çok kolay akıp gidiyordu.

Göğsünü bir sızı doldurdu. Bunca zaman sanki bozuk olan bir şeyi düzeltebilecekmiş gibi savaşmıştı. Bunun ne olduğunu zar zor anladığı zamanlarda bile. Savaşmayı seçmişti. Aslında bu bir seçim olmasa bile, bir fark yaratabileceğini düşündüğü bir vahşilikle savaşmıştı. Şimdi ise savaşmamak onun seçimiydi.

Bükülmüş boynu kılıcının altındayken Çariçe'yi öldürmemişti. Onu katil olmakla suçlarken bile.

Ama hepsi bu muydu?

Bilmiyordu. Ve öğrenene kadar tekrar dövüşemezdi.

Jules elini cebinden çıkardı ve eldivenli avucuna baktı. Bir bıçağa bile dokunmayacaktı. Kim olduğunu öğrenene kadar olmazdı. Farah'nın Onbaşı Lacroix'sı ya da Kian'ın çocukluk arkadaşı , çünkü artık o hallerinden hiçbiri yoktu. Onlar savaş alanında, Hazar Çariçesi'nin soğuk bakışları altında öldüler.

Stigmajka da değildi, çünkü *o* asker elinde öldürücü bir kılıç olmadan asla olmazdı.

Şimdi çekip gitmeyi seçiyordu. Bu sefer gerçek bir seçim, ona dayatılan bir seçim değil.

Jules ince deri eldivenleri her seferinde bir eliyle çıkardı.

İşaretli deri onunla alay ediyordu.

Eldivenleri yere bıraktı, böylece ellerini gümüşleştiren yara izlerini görebiliyordu. Sessizce, aldığı ve intikamını aldığı canlar üzerine bir daha silah kullanmayacağına yemin etti. Kalbinde bir çukur gibi açılan soruyu cevaplayana kadar olmazdı: *Jules Lacroix kim?*

Kian'ın alçak ıslığı düşüncelerini böldü ve Jules sertçe başını kaldırdı. Kian'ın yüzü , Jules'un tenine bakarken çilleri her zamankinden daha fazla göze çarpıyordu.

Jules ellerini ceplerine soktu. *Sorma*, diye düşündü. *Lütfen sorma*. O artık Kian'ın hatırladığı adam değildi. "Sigara içmem lazım.

Kian konu değişikliğini kabul etti. "Bir yıldır sigara içmiyorum. Güldü, sesi sadece biraz gergin çıkıyordu. "Hayır, bekle, daha uzun. Başını arkaya eğdi, Jules'un iyi bildiği bir hareketle gökyüzüne baktı, yarı unutulmuş bir anıya erişiyordu. "Ah, bu doğru. Bıraktığın paket kurduğundan beri değil.

Jules gözlerini kırıştırdı. "Saat kulesine sakladığım mı?" "İşte o.

Jules cebini yokladı ve küçük bir kutu açtı. Parmakları ince siyah bir sigara buldu.

Kian hayranlıkla ıslık çalarak son vagonun son kapısını da araladı. Kapı aralığında duraklayan Jules, kararsız parmaklarıyla sigarasını yaktı ve ellerini ağzının etrafında birleştirdi. Kian'ın yanına yaklaşarak sigarayı ona uzattı ve sonsuz gibi görünen yola baktı. Kar gibi kokuyordu ve esinti tenini ısıtıyor, küçük dişleriyle onu parçalıyordu.

Kian bir nefes çekti ve sigarayı geri uzattı, kolayca tanıdık bir kalıba girdi. "Beni nostaljik yapıyorsun. Dün oradaydım, biliyor musun? Çocukları kontrol etmek için her hafta uğrarım.

"Nasıl?

Trenin sesi, ağaçlardan oluşan bir tünele girip sık kış ormanlarının arasından geçerken değişti.

Kian omuz silkti. 'Yılın bu zamanları hep kasvetlidir. Matron'un savaş hakkında ne hissettiğini biliyorsun. Sanırım savaştan nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyor.

Sen.'

Matron savaşta pek çok çocuk kaybetmişti, bunların çoğu yetimhaneden askere alınmıştı. Herkesten daha fazlasını kaybetmiş olabilirdi. Acı göğsünde alevlendi. "Ve yine de geri dönen benim," diye mırıldandı Jules. "Gerçekten zalimce.

Kian onu yakaladı ve agresif bir şekilde saçlarını karıştırdı. "Duygusal olmayı bırak. Matron'un senin yaşayıp umursayıp umursamadığı kimin umurunda? Çok mutluyum ve Nice'teki en önemli kişi benim.

"Kendini en önemli kişi olarak *atamış*.

"Bu onu gerçek dışı yapmaz.

Jules kıkırdayarak onu itti.

Kian'ın gülümsemesi soldu. "Başın belada mı? Yırtık el ilanını sıkıştırdığı cebini okşadı. "Bundan daha fazlası, yani. Sana bir şey oldu. Kian'ın sormadığı sorular, sorduklarından daha anlamlıydı. Jules'un neden kaçtığını sormadı, bunun arkasında onu yiyip bitiren şeyin olduğunu tahmin ediyordu. Her zaman zeki olmuştu, şimdi hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Polis memuru olmak ona uyuyordu.

Jules dirseklerini korkuluklara dayamış, sigarasını savuruyordu. Rüzgâr saçlarını yakaladı. "Artık nereye gittiğimi bilmiyorum.

Kian etkilenmemiş bir şekilde homurdandı. "Bu da ne demek oluyor?

"Yani..." diye iç geçirdi Jules. "Sanırım nereli olduğumu bilmek istiyorum. Bilmemek bir süre için iyiydi. Emirlerle uymak işi kolaylaştırıyor, değil mi? Ölüm beklerken herhangi bir şeyi ikinci kez düşünmek için fazla zaman yok.

"Bu da nereden çıktı?

'Biri bana bir şey söyledi ve onun yanlış olduğunu kanıtlamam gerekiyor. Bunu yapana kadar başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Bir kız yatakta kötü olduğunu mu söyledi? Çünkü cidden, oğlum, adam ol. Bunu bazen hepimiz duyuyoruz.

Jules ona alaycı bir bakış fırlattı. "Hayır. Ve hayır, yapmayacağız.

Bir biletçi cama vurdu ve kapıya doğru eğildi, kırmızı şapkası hava akımında uçmakla tehdit ediyordu. "Nereye?

"Güzel," diye cevapladı Kian, Jules ceketini yoklarken biletini uzattı. Nice'in polis mührü ile kabartılmış göğüs cebinde bitirdi. Biletçi üniformasına bakarak Kian'ın biletini yumrukladı ve tek kelime etmeden gitti.

Yalnız kaldıklarında Kian, "Anlamıyorum," dedi. Sen *Jules*'sun. Seni tüm hayatım boyunca tanıdım. Eğer kafan karışırsa, sana kim olduğunu söyleyeceğim.

vardır.'

Çariçe'nin sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu, ama artık peşini bırakmayan soru kadar ısrarcı değillerdi. *Jules Lacroix kim?*

Belli belirsiz gülümsedi. 'Kim *olduğumu* biliyorsun. O zamandan beri tüm öz değerimi öldürmek üzerine kurdum. Kaç iblis öldürdüğüm, kaybettiğim arkadaşlarım için onlara geri ödeme yapıp yapamayacağım-'

"Jules...

Başını salladı, Kian'a iyi olduğunu söylemek üzereydi ama bunu yapamadan sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Göğsü ağrıyordu, savaş alanındaki herhangi bir yaradan daha fazla acı veriyordu ve kelimeler ağzından çıkmıyordu. Kian onun omzunu sıktı. Kian'ın elinin sıcaklığı iliklerine kadar işlediğinde, ürpertici bir iç çekti. Kian elini koluna götürdü ve Jules konuşmaya başladığında elini bir daha hareket ettirmedi.

"Komutanım birkaç gün önce öldü. Ayrıldığım gün. Çavuş -' Sözüünü kesti, sonraki sözleri daha yumuşaktı. "Farah. O iyi biriydi, Kian. Onu severdin. Dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Dünya onsuz daha kötü bir yer.

Bir süre sessizce durup kuzeydoğu Fransa manzarasının arkalarında kaybolmasını izlediler. Keskin hava Jules'un etrafını sarmış, kasvetli havaya uygun bir uyum sağlamıştı.

Kian sessizliği bozdu. "Farah hakkında bir şey yapamam ama geçmişin hakkında bir fikrim .

Elini cebine soktu ve ince gümüş bir cep saati çıkardı. Jules'un gözleri büyüdü ve daha yakına eğildi. Kian küçük tırnağını kullanarak saati açtı ve kristal yüzü ortaya çıktı. İç kısımdaki işleyiş, altın telkâri çarklar ve dişliler ve büyük ibrenin ucuna yerleştirilmiş küçük mavi bir safir ile sorunsuz bir şekilde ilerliyordu.

"Senin artık bir polis olduğunu sanıyordum, dolandırıcı değil.

Kian sırtarak gözlerini devirdi. "Öyleyim. Bu benim mirasım. Çok güzel bir parça, değil mi?"

Jules başını salladı. "Söyleyeceğim. Ama senin *neyin*?"

"Miras," diye açıkladı Kian. 'Başhemşire bebekken seninle gelen her şeyi, yaşlandığında sana vermek üzere saklar. Sadece yırtık pırtık bir kumaş olsa bile. Muhtemelen çalıntı olsa bile. Cep saatine vurdu ve mahcup bir ifadeyle sırttı.

"Sana bir veda hediyesi verdiğine inanamıyorum. Jules yüzünü buruşturdu.

"Aslında ben

olabilir. Bana verdiği tek şey bir dil darbesi ve çıkık bir kulak memesiydi.

"Kulak memesinde yerinden çıkacak bir şey yok.

"Ne bildiğinizi gösteriyor. Belirgin bir yırtılma hissi hatırlıyorum. Kian homurdandı. "Yani sana mirasını vermedi mi?

Jules kaşlarını kaldırdı. 'Kian, ben doğduğumda terk edilmişim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Matron muhtemelen sadece ineklik yapmıyordu.

"*Herkesin* bir dosyası vardı," diye ısrar etti Kian. 'Bir keresinde seninkini görmüştüm. Marcel'in bebekliğini hatırlıyor musun? Boğmaca geçiriyordu ve başhemşire her ihtimale karşı doğum belgesini bulmam için beni göndermişti.

Jules yüzünü buruşturarak başını salladı. Hatırladı.

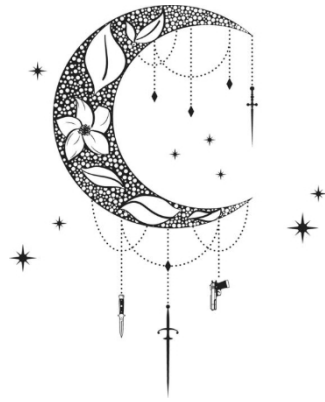
Jules'u kapının eşiğinde bulduklarında henüz bir günlük olmasına rağmen, beşiğinde etrafına kar yığılırken çığlık çığlığa bağııyordu, Kian bildiğini söylediğinde Jules ona inanıyordu. Askere alındığı gün, Matron ona mirasını verecek kadar oyalanmak şöyle dursun, yıpranmış deri çizmelerini almasına bile zor izin vermişti. Jules Matron'a karşı bir öfke kıpırdanması hissetti. Bu yeni bir duygu değildi, ama bu kez daha karanlıktı.

Elini yumruk şeklinde kıvırdı. "Onu istiyorum.

Kian hafifçe sırtarak çenesini kaldırdı. "O zaman alalım şunu. Yol için son bir kaçamak.'

Tren, sanki onun sözlerini doğrularcasına düdük çaldı.

Nice'e.

ALTINCI BÖLÜM

Nice'e giden tren gece yarısı kalktı.

Çantasını yeşil kadife koltuğun üzerine koyan Selene, tren hareket etmeye hazırlanırken ayakta kaldı. Bu trene ilk binişi değildi ama Kutsal Vatikan İmparatorluğu'nun kalbinden ayrılalı yıllar olmuştu.

Bir zamanlar bölgeler Roma'dan bağımsızdı ve kendi farklı yönetim biçimleriyle yönetiliyordu. Ne kadar işlevsiz olsalar da, kendi aralarında savaşıyorlar da, bu onlar için işe yaramış gibi görünüyordu. Çoğunlukla. Ta ki Tanrı çarmıha gerilene kadar.

Sonra Vatikan'ın gücü toprağı yıkadı, Tanrı adına şeytanları yeryüzünden temizledi, hatta O'nu duvarlarının içinde duyarsız tuttular. *Kendileri* dışında herkesten korunuyordu. Belli ki doğru seçim buydu. Tek seçim, gerçekten. Selene bunu sorgulamadı. Ama yine de ironiyi fark edebiliyordu.

Selene kılıcını tuttu, kabzasındaki tılsım dönerken soluk yeşim püskül hayali bir esintiyle dalgalandı. Bir tarafında Allea arması, diğer tarafında ise Ölümsüz Tanrı'nın arması vardı. Siyah bıçağın bir santimini açığa çıkararak başparmağını kesti ve kanlı bir parmak iziyle kilitledi, böylece ondan başka hiç kimse onu çekemeyecekti. Sonra onu çantasının deri kayışlarının arasına sıkıştırdı.

Dışarıdaki platformda, tek koltuk değneğı olan bir adam trene yetişmek için hızını iki katına çıkardı. Elleri ve başı bandajlarla sarılıydı. Bir bacağı uyluğundan itibaren eksikti. Hazar Federasyonu ile olan kuzeydoğu sınırlarını kasıp kavuran savaşın bir gazisi, sadece evine ulaşmaya çalışıyordu ve değişen tarifeden habersizdi. Tren peron boyunca ilerlemeye başladığında buhar tısladı. Başaramayacaktı.

Sempatı onu bıçak gibi kesmişti. Vatikan trenlere el koyarken sivillere verilecek rahatsızlıkla nadiren ilgilenirdi. Bu, iki cephede verdikleri savaşta hayati bir stratejik avantajdı: Roma'ya çok yaklaşan iblislere karşı çoğunlukla gölgede yapılan savaşlar ve açıktan dökülen kanlar

yarı iblis Çariçe Anastasia Alexandrova Romanov tarafından yönetilen Hazar Federasyonu'na karşı. Kısa sürede herkesin bildiği gizli bir sır haline gelmişti. Artık en kötü dedikodu gazeteleri Anastasia'nın her hafta boynuzlarını tıraş ettirdiğini, sivri dişlerini törpülediğini ve güzelleştiğini iddia ediyordu. Elbette saçmalık. Ama dezenformasyon onların düşmanı değildi. Vatikan sırlarını gizli tutardı. Gerçeği daha da yakın.

Parlak buharlı trenler önce Vatikan içindi ve diğer herkes uzak bir ikinci sıradaydı.

Bir ıslık geceyi deldi.

Tren istasyondan yavaşça çıkarken, buhar kabarak topallayan adamı içine çekti. Tren hızlanırken bile kararlı ifadesi hiç değişmedi. Selene düşünmek için durmadı. Kamarasından fırladı ve vagon boyunca koşarak son kapıyı açtı. "Çabuk ol! Seni yakaladım. Eldivenli parmaklarını uzattı.

Başarabilirdi. Onu içeri çekerdi.

Koltuk değneğini bir kolunun altına yerleştirdi ve ona doğru hamle yaptı, sargılı parmakları onunkilere değdi. Kadın eğildi ve diğer eliyle pirinç sapı kavradı. Sonra adamın ifadesi değişti. "*Macellaia di Roma*. Rüzgârın etkisiyle dağılmadan önce adamın ağzından çıkan sözcükleri gördü.

Adam kadının elinden kurtuldu ve tren onları ayırdı.

Koyu renk saçları yanaklarına savrulurken kapıya yapıştı ve gözlerini yükselen buhara dikti.

"*Sinyorina?*"

Kendini içeri attı ve kapıyı kapattı. İçini bir acı kapladı. Parmaklarındaki yumuşak deriyi geren Selene eldivenini düzeltti ve kondüktörün bakışlarıyla karşılaştı. Yüzünde tam olarak okuyamadığı bir ifade vardı. Kesinlikle sempati değil. Tek bir kaşını kaldırdı ve adam bakışlarını indirdi.

Kulübesine döndüğünde, yüz ifadesinin bozulmadığını anlamak için yansımasını görmesine gerek yoktu. Soğuk havanın kırbaçladığı ve yağın yağmurun ıslattığı yanakları gözyaşlarıyla ıslanmamıştı. Roma Kasabı o kadar kolay yaralanmamıştı.

Trenin salınımı, göz ardı edilmesi kolay olmayan bir nostalji dalgasını da beraberinde getirdi.

Trenin püsküllü perdeleri dumanla örtülü şehirden hızla geçerken titriyordu. Roma'nın kubbeleri ve sütunları altın fener ışığıyla aydınlanmıştı. Gökyüzü yarıldı ve yağmur trenin camlarına çarparak, camın üzerinde perçemler oluşturdu.

Roma'dan son ayrıldığında, annesinininkinin daha küçük bir versiyonu olan, minik nehir incileriyle süslü beyaz çocuk eldivenleri giyen bir çocuktur. Selene parmaklarını, parçalanmış elini bir arada tutan siyah dana derisi eldivenin içinde kıvırdı. Bazı şeyler değişti, bazıları değişmedi.

O ve ikizi Niccolò yedi yaşındaydı. Sadece bir yıl sonra Vatikan'ın Askeri Akademisi'nde eğitime başladı. Bundan üç yıl sonra babası vatana ihanet ve dinden dönme suçlarından idam edilmişti.

Alnını cama yaslayarak yansımasıyla karşılaştı. Düğmeyi çevirerek kamaradaki gaz lambalarını kararttı ama bu, gözleri kendisinininkine çok benzeyen birinin ona baktığı yönündeki acı tatlı izlenimi azaltmaya yetmedi. *Niccolò*. Babaları öldüğünde onu da kaybetmişti.

Selene gözlerini kapattı ama anılar göz kapaklarının ardında durdurulamaz bir makara halinde oynuyordu. En canlı hatırladığı duygular bunlardı. Akademi Arena'ya yer açmak için uzun zaman önce taşınmış olan gururlu dikilitaşın bulunduğu Aziz Petrus Meydanı'na düşen yağmurun sesi. Ama o gün bir infaz için hazırlanmıştı.

Buz gibi yağmur saçlarının uçlarından damlıyor ve Akademi kıyafetleriyle meydandan geçerken gözyaşlarıyla alay edercesine yüzünden aşağı süzülüyordu. Babasının ölümünü izlemek gibi bir niyeti yoktu. Bunun bir anlamı yoktu. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Niccolò ondan nefret edecekti. Anneleri ona suçlayıcı gözlerle bakacaktı.

Babasının iki kat daha sıkı zincirleneceği gerçeğinden uzaklaşmak istercesine, botlarını baldırlarından sıkıca bağlayarak giydi. Ya da belki ... belki de kendine hatırlatmak istiyordu. Kimi unutabilirdi ki?

"İşte orada. Tanıdık sese döndü.

Eliot bir kolunu Niccolò'ya dolamış, bir eliyle de onu ayakta tutmak istercesine omzunu sıkıca tutuyordu. Niccolò'nun gözleri yukarı fırladı. Şafağın altın ışığı gibi kehribar rengindeydi. Kendisinininkiyle aynı olan bu gözler onu hareketsiz bıraktı.

Hayır, diye düşündü acı acı. *Sadece teoride aynıydı*. Gözleri o kadar geniş olamayacak kadar korunaklıydı. O kadar güzel olamayacak kadar alaycıydı. Daha on bir yaşındaydı ve çoktan öldürmüştü. Bir daha asla masum olamayacaktı.

Niccolò ona doğru yarım adım attı. "Selene!

Adamın ruhu gözlerinden parlıyordu, kadınıninki ise kırık dökük bir şeydi. Bir mum fitilini bile tutuşturamayacak kadar donuk.

Aile sloganları *animas nostras pro populo* idi. Ruhlarımız halk için. Ama Roma onun çarpık ruhundan daha iyisini hak etmiyor muydu? Bu yüzden Latince'nin aynı kelimeyi farklı bir şekilde kolayca tercüme etmesi gerçekten şanslıydı. *Hayatlarımız* halk için.

Verebileceğini.

Adını tekrar söylediğinde çenesini kaldırdı. "Niccolò, Eliot," diye selamladı onları, sözleri kendi kulaklarına bile kırılmış gibi geliyordu. "Özür dilerim.

Niccolò zar zor giyinmişti; açık kahverengi pantolonunun bir paçası kahverengi çizmelerinin içine sokulmuş, orman yeşili ceket de zayıf bir düğmeli beyaz gömlek. Umurunda değil gibiydi.

Doğrulurken parlak siyah botlarının topuklarını birbirine bastırdı. Ona bakarken gözleri daha da büyüdü, sonunda düzgün Akademi üniformasını, cılalı botlarını, koyu renk saçlarını omurgasından aşağıya doğru şık bir Hollanda örgüsü haline getirmiş olduğunu gördü.

"Selene-

'Yemin ederim ailemizin onurunu geri getireceğim-'

"Onurumuz umurumda değil," diye tükürdü Niccolò.

Adamın yüzünü kapkara bir aydınlanma bulutu kapladı ve Selene, çocukluğun son masumiyeti de elinden alınırken adamın gözlerinin karardığına tanık olmanın eşsiz, muhteşem işkencesini yaşadı. Selene onun kendisine bir katilden başka bir şey olarak baktığı son anları yıllarca hatırlayacaktı.

"Ne yaptın sen? Selene, *ne yaptın?*"

Onu her zaman çok net görürdü. Niccolò, her zaman eşsiz bir sezgiye sahip olmasından mı, yoksa ikizi olmasından mı bilinmez, onu her zaman bir kitap gibi okuyabiliyordu.

"*Selene*. Sesi onun ismiyle kesildi. "Bu senin yüzünden mi? Gözlerindeki güneş ışığı kırıldığında ondan uzaklaşmıştı.

Eliot, Niccolò'yu kollarının arasına alarak kaldırım taşlarına kadar mücadele etti. Uzun bir eğitimin demir gibi yaptığı omurgası ve kimsenin onun parçalandığını görmesine izin vermemek için gösterdiği acımasız kararlılıkla oradan uzaklaşmıştı. İzleyen gözler onun ilerleyişini müstehcen bir ilgiyle takip ediyordu. İzin vereceği son şey onun ağladığını görmeleriydi. Akbabaların kemiklerini didiklemesine izin vermeyi reddetti.

Ve o zamandan beri ağlamamıştı.

Beş saat sonra elinde çantasıyla trenden inen Selene, kömür ve deri kokusunu derin bir nefesle içine çekti. Yolculukların kokusu. Tepede, yüksek

Gare de Nice-Ville'in kirişleri sessiz gaz lambalarıyla aydınlatılıyordu ve en yüksek noktada, zarif cam kemerler arkadan yıldızların titrek iğne uçlarıyla aydınlatılıyordu.

Gözleri, buhar makinesinin kabaran bulutları istasyonun üst kısımlarını doldurup onları görüş alanından çıkarana kadar tanıdık takımyıldızların üzerinde açlıkla dolaştı. Kendini silkeledi. O bir Romalı şeytan kovucuydu, ev özlemi onun kaldıramayacağı bir lükstü.

Küçük Saint-Jeannet köyüne gitmek için tren değiştirmek yerine, Selene onu almak için bir şehir arabasını tercih etmişti. Bileğini bükerek saatini kontrol etti. Araba çoktan kuzey çıkışında bekliyor olacaktı. Bölgeye karşı antipatisine rağmen Alpler'e gitmek için sabırsızlanıyordu.

Ya da... belki de bölgelerin kendisinden ziyade, Roma'nın dışında onu kimin bekliyor olabileceği potansiyeliydi.

Kırılğan gülümsemesi çatladı.

En azından sürgündeki ailesiyle bir şehir arabasında karşılaşma şansı yoktu.

Selene, Roma'dan sürüldüklerinde nereye kaçtıklarını bilmiyordu. Kıtanın herhangi bir yerinde olabilirlerdi ama her köşe başında olabileceklerini düşünmeden edemiyordu.

Bu ona izlendiğini hissettirdi.

Şık ekose pantolonlar giymiş kadınlar ile hımbıl şapkalar ve şık jartiyerler takmış erkekler arasında dolaşırken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Nice göz kamaştırıcıydı. Neredeyse Paris ve Roma kadar göz alıcıydı.

-İblis tarafından öldürülme riskini göz ardı ederseniz. Çoğu kişi için bu risk ödüllendirilmeye değerdi. Roma, Kutsal Vatikan İmparatorluğu'nun mücevheriydi ve sürgün, çizgiyi aşan Romalı elitler için tek uygun cezaydı.

Kendi ailesinin hain olduğu düşüncesi gözlerinin arkasında acının zonklamasına neden oldu. Selene iki parmağıyla şakağına masaj yaparak yüzünü buruşturdu. Bir an gecikmeli olarak, gözlerinin kafatasında ağrmasına neden olan şeyin kararmış nostalji olmadığını fark etti. Yoğun bir iblis büyüü dalgası üzerine çökerek onu tek dizinin üzerine düşürdü.

Nefes nefese kalmış, kalp atışları .

"*Matmazel*, iyi misiniz?

Bir avuç Niçoise etrafını sardı. Yaşlı bir kadın saçlarını düzeltmek için yumuşak, kırışik bir el uzattığında Selene kuru bir kabarmayla savaştı. Nazikçe susturulması bir çığlığa dönüştü. Geriye doğru tökezledi ve parmakları kırılğan, kararmış çubuklara dönüşürken bileğini tuttu. Selene şaşkın bir dehşetle

kadının alnındaki rune'u fırçaladığını fark etti. Tanrı'nın kanına *dokunmuştu*.

"Özür dilerim. Selene grubun arasından ilerlemeden önce kendini toparlamak için bir elini duvara dayadı.

"Exorciste. Fısıltılar onu takip etti, kadının çığlıklarıyla boğuldu.

Saçları karmakarışık, geniş omuzlu genç bir adam köşeyi döndü ve sigarasını aşağıdaki raylara fırlattı. Kızın omzu adamın omzuna çarptı ve kız topuklarının üzerinde döndü. Bir tuğla duvara çarpmış gibi hissetti. Ama *Dio*, hayatında gördüğü en güzel yaratık .

Gazete yere düşerken dirseğini yakaladı. "Dikkat et," diye tersledi.

Perondan bir tren çığlık çığlığa geçerken sıcak hava saçlarını bir flama gibi yakaladı. Nice-Riquier liman istasyonuna giden bir ekspres olduğunu tahmin etti. Dudakları kıpırdadı ama trenin sesinden onu duyamadı. Son vagon gözden kaybolurken alev saçlı bir adam yakasını tuttu.

"Hadi ama, aptallık etme. Eğer bunu yaparsak, bu gece yapacağız."

Genç adam yere düşen gazetesini almak için eğildi ve Selene'nin bakışları cebindeki Nice *jandarmasının* amblemine takıldı. Topuklarının üzerinde dönerek, adam ona gazeteyi uzatmadan uzaklaştı. Eğer polis büyüyle zarar görmüş yaşlı bir kadın bulursa, sorular sorabilirdi. Onlar bulmadan çoktan gitmiş olmak istiyordu.

Kaybedecek zamanı ve avlayacak bir iblisi yoktu.

Güney girişinden çıkarak Nice'in geniş bulvarları boyunca iblis gücünü avladı. Dar sokaklarda. Notre-Dame de Nice'in beyaz cephesine gelene kadar şehrin arterlerine girip çıktı. Kadının çığlıkları hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Dişlerini sıkarak yolun karşısına geçti ve kapıyı yumruklamak için merdivenlerden yukarı fırladı.

Kolalı beyazlar giymiş, çekik gözlü bir rahibe devasa kapıyı hafifçe araladı. Selene selamlamak için başını salladı. 'Yüzbaşı Selene Allea, İkinci Sınıf Şeytan Kovucu. Gare de Nice-Ville'de bir kadın ilahi bir dokunuşa maruz kaldı. Sıradan insanlar Tanrı'nın kanıyla kazara temas etseler bile ölebilirlerdi. Şeytan kovucuların bu ilahi dokunuşa karşı bağışıklıkları vardı. İster Tanrı ile insanlar arasında aracı oldukları ve tanrısallığa olan yakınlıkları onları koruduğu için, ister damarlarındaki çalıntı büyü nedeniyle olsun. "Bununla başa çık.

Her yeni şeytani güç dalgasında derisi karıncalanıyordu.

"Yüzbaşı Alleva," diye fısıldadı rahibe, kapıyı bir santim daha aralayarak dudaklarını ıslatırken. "Bunu hissediyor musunuz?"

Bunun için zamanı yoktu.

"Biliyorum. Silahını çeken Selene döndü. Parmakları solmuş kadın için elinden geleni yapmıştı. Başka, daha acil endişeleri vardı.

Selene ağaçlarla çevrili bir caddede hızla ilerlerken güç doruğa ulaştı ve bir bina alevler içinde kaldı. Bir nefesi bastırdı, kaburgaları ezici gücün altında daraldı. Sonra başladığı gibi aniden durdu. Arkasından yankılanan bir boşluk geldi.

Şafak öncesi soğuğuna karşı sıcacık giyinmiş bir grup seyirci dehşet içinde yalayan alevlere bakıyordu.

Selene bir gazeteci çocuğu tutarak yıkılmaya tutmuş yapıya ve kükreyen alevlere doğru sürükledi. "Bu bina da ne?"

"Nasıl diyorsun-? Çocuk İtalyanca konuşurken tökezledi. Sabırsızlık çirkin bir özellikti ama dişlerini sıkarken çenesi gıcırdadı. '*Archives communales de Nice*. Nüfus müdürlüğü binası mı? Birçok kayıt burada tutuluyor.

"Hepsi bu mu?"

Bina çökerken kalabalık irkilerek geri çekildi; Selene ve tutsağı hariç hepsi.

Yanaklarındaki sıcaklığı görmezden geldi. "Hepsi bu mu?" diye tekrarladı, sesini çöken yapı kırılganlığının feryadından daha iyi duyabilmek için yükselterek. Çocuğu sertçe salladı. Hayır, *çocuk* değildi. Askerlik çağına yeni gelmişti.

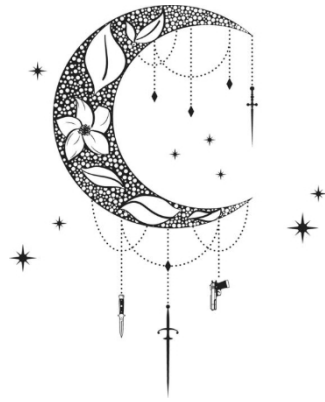
"Et la Bibliothèque Généalogique.

Selene parmaklarını gevşetti ve onun uzaklaşmasına izin verdi. "Mersi," diye mırıldandı, kaşları çatılmıştı.

İblis -onun iblisi- buradaydı, Soybilim Kütüphanesi'nde. Sessiz tanıklar caddeye dizilmiş, cam gibi gözleri alevleri yansıtıyordu.

Eğer iblisler burada bir yer edinirse, bu şehri yok edeceklerdi. Kendisini her zaman bu dünyada gerekli bir kötülük olarak görmüştür. İblisleri uzak tutan makinenin küçük zalim bir dişlisi. Ve eğer bu onları korumak anlamına geliyorsa, bununla yaşayabilirdi. Selene yine istasyondaki kadını düşündü.

Temizleyici ateş bile dokunduğu her şeyi yakıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Tramvay sahile paralel ilerlerken Promenade des Anglais'nin palmiyeleri rayların üzerine gölgeler düşürüyordu. Açık kapıda duran Jules, istasyondaki güzel kızın unuttuğu gazeteyi açtı. İtalyancaydı, ama bu onu sayfaları hışırdatan tuz kokulu esintinin yarısı kadar bile yavaşlatmıyordu. Bir sigara yaktı, sigaranın kor halindeki parıltısı okumak için ihtiyaç duyduğu tüm ışığı sağlıyordu.

L'Eco di Roma

DEATH IN TRASTEVERE

FIRST-YEAR EXORCIST LATEST CASUALTY

Aurelio Sabatino tarafından

VATİKAN, Imperium Politikos'un Ofisi Adriano de Sanctis'e göre iblislerle eşleşmekten daha fazlası.

Trastevere'de görevi başında hayatını kaybeden birinci sınıf Exorcist Üçüncü Sınıf Benedetta Fiore için bir anma töreni düzenleniyor. Şeytan çıkarma uzmanlarının sonuncusu olan Fiore için amiri Yüzbaşı Selene Alleva'nın 'bir kahraman olarak öldü' dediği bildirildi. Bu son ölüm, Vatikan'ın, özellikle de şehirden göçler göz önüne alındığında, safları yeniden doldurma kabiliyetine ilişkin soruları gündeme getiriyor.

Devam eden olaylar ışığında, Exorcist Primus Alexander II, Roma'nın Tanrı'nın seçilmiş dinlenme yeri olduğu dogmasına atıfta bulunarak 'yı terk etme çağrılarını kınamak zorunda kaldı.

Son olarak bu muhabir, önde gelen bir ailenin Piazza Farnese'deki saraylarını terk ederek bilinmeyen bir yere gittiğini öğrendi. Küçük oğullarının önümüzdeki aylarda Vatikan Akademisi'ne katılması bekleniyordu.

Bu, şehirlerini ve görevlerini terk eden en son ve en önemli Romalı ailedir.

Bu muhabir şunu sormak zorunda: *asalet yükümlülüğüne* ne oldu?

Kian çenesini Jules'un omzuna yasladı, o da okuyordu. "*Noblesse oblige?*" "Ayrıcalık sorumluluk gerektirir," diye mırıldandı Jules. '*Bu muhabir* kulağa

Vatikan'a karşı oldukça sempatik.' Gazeteyi katladı ve bir sonraki kişi için çıtalı koltuğun üzerine bıraktı.

Ostrava'da tanık olduklarından sonra, çocuklarını Vatikan Akademisi'ne göndermeyi reddeden birini gerçekten suçlayabilir miydi? Mezun olmak önemli bir hayat anlamına geliyordu, evet. Ama bu kısa bir hayat olacaktı.

Şeytan kovucuları hatırladı. Onca eğitim sadece askerlerin yanında çamurda ölmek içindi. Ne büyük kayıp.

Yetimhane, bir itfaiye istasyonu ile Nice'in sanayi bölgesi arasında sıkışmış, çoğu standarda göre sade bir yerdi. Kısa bir saat kulesi en ilginç özelliği idi.

"Hala çok çirkin.

'Gideli bir gün oldu, Kian. Ne bekliyordun ki? Jules başını eğip yukarı baktı. Hareket eden dişlilerin olduğu oda bir zamanlar onların sığınağıydı. "Zulandaki dergiler hâlâ saatin arkasında mı yoksa çocuklar sonunda saklandığın yeri mi buldular?"

"Muhtemelen hâlâ oradadırlar. Kian sırttı. "Biliyor musun, sen yaşlandığında Matron bir kutlama afişi asmıştı. Büyük bir olaydı. Kian bir kruvasanı bitirirken kırıntıların arasından konuştu.

Jules sırttı. 'Ne diyordu? Ölümsüz Tanrı'ya şükürler olsun, küçük diken gitti mi?

Kian güldü ama Jules'un Tanrı'nın adını anmasına endişeyle baktı.

Bazı insanlar Ölümsüz Tanrı'yla ilgili her türlü tartışmaya sert bir tavırla yaklaşıyordu. Batıl inanç saçmalığı, diye düşündü Jules. Ama bunu söylemeyecekti. Kian sarhoş ve yarı uykulu bir halde tartışmayı sürdürebilecekken olmazdı. Kian her zaman, "Anlamadığın şeyle uğraşma," derdi. Ve belki de haklıydı.

Saat ancak beş buçuktu. Matron saat tam altıda askeri disiplinle uyanmadan önce istediklerini bulmak için yarım saatleri vardı.

"Hadi gidelim.

"Bekle bir dakika, bizim-?"

Jules gizlenen gölgelerin çıktı. "Artık beklemek yok.

Bulabileceği şeyin vaadi damarlarında dolaşıyordu. Çariçe'nin sözleri onunla alay ediyordu. Hayatının çoğunu bir hiç olduğunu düşünerek geçirmişti - Matron'un topuğundaki boktan daha azı, onun yanındaki küçük diken - ve çok uzun zamandır savaş alanında olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu. Çariçe bunu elinden alamazdı.

Dar bir mutfak penceresinin kilidinin açık olduğunu gördü. Yedi fit yüksekliğindeki bu pencere onun için baş hizasının biraz üzerindeydi. Önce kendini içeri çekti ve mutfak tezgâhının üzerine çömelirken ıslatılmış patates dolu bir kâseyi kıl payı kaçırdı. Bakır tencereler ve bıçaklar duvarda parlıyor, içeri sızan azıcık ay ışığını kırıyordu. Jules'un biraz yardımıyla Kian bir sonraki adımını attı ve yanındaki tezgâha tüy gibi hafifçe indi.

Sırıtsı aşçının en sevdiği satır gibi parladı. "Güzel.

"Hadi," diye fısıldadı Jules.

Yüksek bir testere sesi ikisinin de donup kalmasına neden oldu. Jules'un eli, artık taşımadığı Vatikan bıçağına doğru seğirdi. Kian boğulur gibi bir ses çıkardı. Ona telaşlı bir bakış atan Jules, onun bir kahkahayı bastırdığını fark etti.

Ses tekrar geldi, ardından bir homurtu duyuldu. Mutfığa bitişik odasında horlayan aşçıydı. Jules'u eli ekmek sepetindeyken birden fazla kez yakalamıştı. Yanında Kian yaşam savaşı veriyordu. Jules ona fazla nazik olmayan bir şekilde dirsek atarak odanın uzak ucundaki kapıya doğru başını salladı.

Kilitli. Hiç şaşırmadım.

Kian bir fiske bıçağının ince ucunu kilide sokmadan önce saçını karıştırdı ve uzun bir iğne çıkardı.

Jules izlemek için daha yakına eğildi. 'Yanlış yapıyorsun. Daha fazla sallama. Bıçakla, iğneyle değil.'

"Eğer olmazsan, bu bıçağı bağırsaklarında .

Konsantrasyonunu kaybetmiş olan Kian'ın dili dudaklarının arasından çıktı. Bıçağı salladı ve Jules sessiz bir memnuniyetle kapının açıldığını fark etti.

Jules onun omzunu sıvazladı. "Aferin Kian, ama *ne* yaptın? Belki de o kadar da sessiz bir memnuniyet değildi.

Kian doğruldu ve bıçağı karnına bastırdı. "Seni bıyıklı bir yayın balığı gibi deşmekten çekinmem, dostum.

Jules onu zahmetsizce etkisiz hale getirdi ve bıçağı kibar bir selamla salladı. Kian'ın hoşnutsuz bakışı başlı başına bir ödüldü.

Tek kelime etmeden gıcırdayan en alt basamağı, yedinci basamağı ve sahanlıktan önceki son iki basamağı atlادılar. Matron'un ofisinin kapısında Jules elindeki bıçağı bıraktı ve Kian'a nasıl yapıldığını göstermek niyetiyle kilidi açmaya koyuldu. Karşılığında Kian da ona bilinç akışı şeklinde bir anlatımla karşılık verdi.

Jules ona sinirli bir bakış fırlattı. "Evet, evet. Beni yakaladın. Sesi gergindi ama Kian'ın umurunda değil gibiydi. 'İstedğin kadar sırt. Bu kilit çok daha zor.

"Öyle diyorsun ama bana aynı görünüyorlar. Sonunda kilit açıldı.

Gün boyunca, Başhemşire'nin ofisi geniş ve güneşli bir oda olma potansiyeline sahipti, ama karanlıkta, dosya dolapları uğursuz bir şekilde beliriyor ve kitap raflarını kaplayan tozlu kitaplar kırık dişler gibi görünüyordu. Jules bir kitap çıkardı ve toz zerrecikleri altın renginde uçuşarak panjurlardan süzülen turuncu ışık çubuklarını yakaladı.

"Burada olmalı," dedi Kian çekmecelerden birini deneyerek. 'Eğer yanıyorsam ve hiçbir şey yoksa, bu seni etkilemez. Bunu biliyorsun, değil mi?

Jules sarsakça başını salladı ama buna gerçekten inanmamıştı. "Herkesin bir şeyi olduğunu söylediğini sanıyordum?

'Ben bir aptalım. Beni dinlemeyin. Jules'un boğazı cevap veremeyecek kadar sıkıydı.

Her iki uçtan başlayarak, Jules'un parmak uçları iple bağlanmış kahverengi bir zarfa dokunduğunda neredeyse yolu yarılamışlardı. Adını görmeden önce onun olduğunu biliyordu.

Lacroix.

İçini bir korku kaplarken Jules Kian'la bakıştı.

Bir elinde tarttı. Hafifti. Ağırlığının yarısı kalın karton zarftan geliyor olmalıydı. Zarfı köşelerinden tutarak parmaklarının arasında döndürdü, tereddüt etti.

Kian boğazını temizledi ve cesaret verici bir şekilde başını salladı.

Jules ipiilmekilmek çözerken parmakları hafifçe titredi. İçindekileri bekleyen avucuna kaydırduğında, nesneyi tanımlamak için bir dakikasını ayırdı. Ay ışığında işlenebilecek kadar soluk bir yapılmış bir yüzük ve narin damarlarına kadar o kadar ayrıntılı yapraklar vardı ki, biri ona bunu söylese dün gece toplanıp yaldızlandıklarına inanabilirdi. Yaprakların arasına yerleştirilmiş, zarif işçilikle birbirine bağlanmış küçük mükemmel

Düzensiz aralıklarla kıvrılan dikenler. Elini eğdiğinde, ılık jilet kenarlarından kırılıyordu.

Alçak bir sıyrık incelemesini yarıda kesti.

Jules sesini biliyordu. Bunun uymadığını biliyordu.

"Ne oldu? Kian gümüş halkadan gözlerini ayırmadan ve Jules'un odak noktasının değiştiğinin farkında olmadan sordu. Jules cevap vermeyince, Kian daha yakından bakmak için halkayı kaptı, dikenlerden biri derisine battığında tısladı. Koyu renk kanla dolan parmak ucunu emdi.

Ses tekrar geldi, şimdi daha yüksekti. Bu kez Kian da duydu. Yırtılan metalin çılgınlığını. Jules parmağıyla perdeleri araladı ve yetimhanenin önündeki heybetli demir kapıları buldu. Fil dişi sivri parmaklıklar amansızca içe doğru eğilmiş, onları kapalı tutan zincire karşı zorlanıyordu.

Zincir kırıldı ve kapılar yırtılarak açıldı.

Bir adam içeri girdi. *Hayır, bir adam değil.* Jules'un şimdiye kadar gördüğü herkesten daha uzun boyluydu, kemikleri asaletin şarkısını söylüyordu. Kafatasında mavi ateşten gözler yanıyordu. Bir tanrıya benziyordu ama tanrı değildi.

"İblis.

Gare de Nice-Ville'e döndüğünde Selene doğrudan Vatikan'ı aradı. Alnını telefon kulübesinin camına dayayarak Cesare Alleva'yı bekledi. Vatikan santralinin sakinleştirici enstrümantal müziği dişlerini kenetledi.

Hat tıkladığında Cesare'nin konuşmasını beklemedi. "Imperium, arayan Baliel'di, Briars Dükü.

On iki iblis dükünün her birinin ana işaretlerini ezberlememiş olsa bile, kiminle uğraştığını bilirdi. Mavi alevden çıkan yangınlarla ilgili raporlar ve kendi gözleriyle şahit olduğu yangın... Evet, bu iblisi alev büyüsüyle tanıyordu. İblisler arasında kayda değer olacak kadar nadirdi. Vatikan metinleri açıktı.

Hattın diğer ucunda amcasının sesi yumuşaktı. "Başka bilen var mı?

"Tabii ki hayır.

Bir an sessiz kaldı. Ciddi düşünmenin sessizliği, dişlilerin durma noktasına gelmesinin ya da kabloların teklemesinin sessizliği değil. Bu *yetkinliğin* sesiydi.

Selene gözlerini kapadı ve Cesare'nin ona başkente dönmesini emretmesi için dua etti. Bu bilinmezlikle işi çoktan bitmişti. Eski hayaletleri beklemekten bıkmıştı. Niccolò'yla ya da annesiyle bir daha karşılaşırsa, asla kırılmadan oradan ayrılamayacaktı.

'Elimdeki en iyi şey sensin, Selene. Bul onu.'

'Efendim,' dedi Selene, alnını cama yaslariken. 'Üç yüzden fazla insan öldürdü. Benim sınıfımın çok üstünde-'

"Doğru değil.

İlgili kelimeyi ısırarak söyledi: '-alenen'.

Sessizliği yeterli bir onaydı. Birkaç dakika sonra iç çekti. 'Birinci Sınıf Exorcist olmamanın tek nedeni politika. Bu, bu işi başkasına emanet edeceğim anlamına gelmiyor. En erken 15 Ocak'a kadar buradayım. *Baie des Démons* festivali o hafta sonu olacak. İptal edip Fransızlara Roma'yı lanetlemeleri için bir sebep daha vermekten çekiniyorum. Eğer o zamana kadar bu işi çözemezsen, sana katılırim.

"Anlıyorum. Selene burun kemiğini sıktı. *Tabii ya*. Zamanlama daha kötü olamazdı.

Festivalin merkezi Nice sahiliydi. Festivalin zirvesinde, Şeytanlar Körfezi'nin ortasında bir sal üzerinde büyük bir saman iblis kuklası yakılırdı. Bir zamanlar Melekler Körfezi olarak adlandırılan bu körfezin adı, kaotik yıllarda bir iblisin Tanrı'yı katletmeye çalışmasının ardından Fransızlar tarafından değiştirilmişti. Bunun ironi mi yoksa nihilizm mi olduğunu bilmiyordu.

"Yapabilir misin?" diye sordu. "Evet, efendim.

Yine trenden ilk indiğinde üzerine çöken şeytani enerjiyi düşündü. Hâlâ yanmakta olan Soybilim Kütüphanesi'ndeki izi. Yoğun gücün kusursuz bir tınısı vardı. Ama bu, Saint-Jeannet'i yok eden iblis hakkında hiçbir şeyi doğrulamıyordu. Zihinsel olarak kendini salladı. Kesin olarak bildiği tek şey Baeliel'in *burada* olduğuydu. Saint-Jeannet'i yerle bir eden başka bir iblis de olabilirdi; bu olasılık çok düşüktü ama yine de bilmek zorundaydı.

Nispeten ılıman geceye karşı paltosunu sıkarak titredi. Briars Dükü, bilinen on iki iblis dükünün ilki ve en büyüğü.

Ve en korkunç olanı.

Anlattıkları Akademi'de kataloglanmış ve öğretilmiş, güç sözcüklerinin nasıl tetikleneceği ve bir iblisin nasıl kovulacağı gibi diğer hayati derslerle neredeyse eşit ağırlık verilmişti. O zamanlar, öğretmenlerinin titizliği

gereksiz -on yıllardır kimse bir dük görmemişti- ama şimdi bundan memnundu.

Ahizeyi kulağına dayadığı parmak eklemleri bembeyazdı.

Cesare konuştuğunda sesi son derece sakindi. Ona güveniyordu. 'Bir destek ekibi size doğru yola çıktı ve Nice karargâhının başı, siz onu serbest bırakana kadar sizin yardımcınız olarak hareket edecek.

Cesare'nin Roma'da söylediklerini hatırladı; Nice ofisinden, geldiğinde kendisini karşılayacak birini bulmasını istemişti. Ama bir iblis dükünün varlığı her şeyi değiştirmişti. Nice ofisinde en tepedeki işe tırmanacak kadar vasat olan her kimse, sadece bir yük olacaktı.

"Bir saniyeye ihtiyacım yok.

Kâğıtların hışırtısını duydu. "Sanırım Eliot D'Alessandro henüz gelmedi?

Kaşları çatıldı, cam artık yanan tenine karşı hoş ve serin değildi. "Affedersiniz?

"Bir saniyeye ihtiyacın var.

'Bir saniyeye *ihtiyacım* yok! Ne demek istiyorsun Eliot D'Alessandro?'

'Selene, beni çağırıyorlar. Ne yaparsan yap, başka kimseye söyleme.

Briars Dükü Fransız Rivierası'nda tatil yapıyor. Paniğe kapılmamıza gerek yok.

"Evet efendim," dedi dişlerini sıkarak.

"Oh... ve nişanlınıza benden selam söyleyin. Hat kesildi.

Selene ahizeyi yuvasına çarptı. Ve iyi bir önlem için birkaç kez daha.

"Lanet olsun! *Hepsine* lanet olsun.'

Telefondan tiz bir çevir sesi geldi ve kadın telefonu kendi haline bıraktı.

Telefon kulübesinden geri geri çıkarken uzun boylu bir adama çarptı ve ona doğru döndü. 'Ne *cüretle* gizlice dinlersin-'

"Umarım bu benimle ilgili değildir?

Koyu renk gözleri, hırpalanmış telefon ahizesine ve tekrar Selene'e kaydı. Selene yutkundu ve onun tanıdığı o ufak tefek, güzel çocuktan ufak tefek, yakışıklı bir adama nasıl dönüştüğünü düşündü. Aradan geçen yıllar içinde gençliğin yuvarlaklığı kaybolmuş, annesinden miras kalan aristokrat çene ortaya çıkmıştı. Bu, hiç şüphesiz Eliot D'Alessandro'ydu.

"Oh hayır. Hayır, tabii ki değil. Kendi kulaklarına bile inandırıcı gelmiyordu ve şaka acımasız bir gerçekliğe dönüşürken yüz ifadesinin gerginleştiğini gördü.

"Oh.

Akademi'de kendilerine öğretilen geniş askeri duruşta duruyordu ama üniformanın altında en sevdiği çocukluk arkadaşını görebiliyordu. *Nişanlısını*.

Ama bu kelime artık ona uymuyordu. Artık onun amiriydi. "Ne zamandır buradasın?" diye sordu.

"Nice'de mi?

"Ben... Evet. Yanaklarında sıcaklık alevlendi ve sorduğu sorudan anında pişman oldu. Eliot'ın, onun gönderilerini takip etme zahmetine katlanmadığını bilmesini istemiyordu. Eliot Roma'dan ayrıldığında o *daha* bir *çocuktuk*. Babası yeni ölmüştü. Annesi gitmişti. Eliot o yıl omuzlarına yüklenen pek çok kayıptan sadece biriydi. Ama o zamandan bu yana çok zaman geçmişti ve şimdi Selene nasıl bu kadar kayıtsız kalabildiğini merak ediyordu.

"Tüm bu zaman boyunca. Sürgün edildiğimden beri."

Aralarında sessizlik uzadı ve Selene ilk kez öğretmenlerinin onu neden dışarı çıkmaya zorladığını, dünyalarını uzaktan izlemesini sağladığını merak etmedi.

Telefonun ahizesi tekrar çığlık attı ve küçük bir ses duydu. '*Alo... alo... alo? Vatikan anahtarı. Alo?*'

"Affedersiniz. Gülümsedi, topuğunun üzerinde döndü ve ahizeyi kaptı. Bu kez ahizeyi yere çarptığında beşik kırıldı ve telefonun sesi kesildi. Eliot'a dönerek bilgece başını salladı. "Anlıyorum. Neredeyse yedi yıl.

"Bu haziranda yedi yıl olacak.

Yedi yıl... Paylaştıkları her anı iki farklı kişiye aitti. Onu en son babasının öldüğü gün görmüştü.

"Bak, Eliot-"

"Selene, çok isterim-

Başını eğdi, göğsünde panik ateşlendi. *Sevecekti*. Neyi sevecekti? Neredeyse on sekiz yaşındaydılar. Onunla evlenmek istediğini mi söylüyordu?

Gülümsedi. "Sen git.

Başını salladı ve sözlerini unutarak devam etmesi için el salladı. Hepsini.

"Selene-

"Kaptan," diye araya girdi. *Kahretsin*.

Tereddüt etti, kravatını gevşetmek için uzandı.

Yanan yüzünü ellerinin arasına gömmek istedi.

Bir nefes aldı. 'Kaptan Alleva... Selene... Bunu yapmaktan başka bir şey istemezdim-'

"Üzgünüm Eliot, ama bu mümkün değil. "-

Seninle evlenirim, ama-

"Ne?

Ama?

Yüzü düştü. "Oh. Anlıyorum.

Bekle.

Koyu renk saçlarının aksine, Eliot'ın teni kaymaktaşıydı. Kışın bile güneşin öptüğü Niçoise'ların arasında göze çarpardı. Şimdi yanakları kızarmış, sıcaklık kulaklarına kadar ulaşmıştı.

"Eliot. Adam irkildi ve kadın yüzünü buruşturdu. "Bir şey söylememe izin ver, sonra biraz önce bana söylemek istediğin şeyi *tam olarak* söylemeni istiyorum. Anlaştık mı?"

Karanlık bakışları onunkilere kaydı, kaşları aşağıya doğru

çekildi. "Peki. "Seninle evlenmek istemiyorum.

Gözleri büyüdü.

"Sıra sende," diye sordu.

Eliot dudaklarını ıslattı. "Ben de öyle," diye itiraf etti. "Teoride seninle evlenmek istiyorum, ama pratikte buna hazır değilim..." Eliot'ın yüzünde karmaşık bir ifade geçişi gördü, kaşlarının çekildiğini ve çenesinin gerildiğini. Bir zamanlar onu nasıl okuyacağını bilirdi.

Güldü. "Biliyorum.

Dudaklarını temkinli bir gülümsemeye bastırdı. Kurduna karşı korkmuş bir geyik. "Nakil talebinde bulunayım mı?

Onun bu önerisi üzerine acı içinde kıvranmaya başladı.

Rüzgâr hızlanarak saçlarını yüzüne savurdu ve Eliot'ı daha iyi görebilmek için saçlarını bir kenara attı. Tanıdığı çocuğu hâlâ görebiliyordu ama neredeyse yok olmuştu.

Kendini şaşırtarak adamın kolunu yakaladı ve gitmesini engellemek için sıkı. "Hayır.

Onun gözleriyle karşılaştı ve orada evini gördü. Artık tanımadığı bir yer olmasına rağmen.

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeye alaycı bir şekilde kıvrıldı ama bakışları keskin ve değerlendirci bir hal aldı. "Emin misin? Bir saniyeye ihtiyacın yok, unuttun mu?

Lanet olsun. Duymuştu.

'Her derste ezdiğim biriyle çalışmak zorunda kalsam da en azından bu sensin.

Gözlerinin kenarları eğlenerek kırıştı. "Öyle mi?" "Öyle.

"Her sınıfta değil.

"Hımm. Hatırlamıyorum. Sen de dahil olmak üzere herkesi yendim.

"Coğrafya mı?" diye düşündü.

"Gerçekten de Akademi'de öğretilmesi gereken bir konu bile değil.

"İlk yardım mı?

"Anlamsız. Şifacılarımızın olmasının bir sebebi var.

Adam kıkırdadı ve kızın içinden de cevap niteliğinde bir kahkaha yükseldi. Bunu özlemişti. *Onu* özlemişti. Ve karşısındaki adam tam olarak aynı Eliot olmasa da -bu onun için yabancı sayılırdı- onun sırlarının haritası cebindeydi.

"Roma'dan ayrıldığınızda, asla mezun olamayacağınızı düşünmüştüm.

Eliot dudaklarını sıkı bir gülümsemeye bastırdı. "Büyükbabam hâlâ Vatikan'ın işlerine burnunu sokuyor. Ona iyilik olsun diye Beni Sforza beni burada eğitti. Ondan dinlediğim hikâyelere bakılırsa, büyükbabama iblis avı günlerinden bir iki uzuv borçluydu. Zamanı geldiğinde, mezun olabilmem için benimle birlikte bir iblisin izini bile sürdü.

Merakla ayaklarının üzerinde öne doğru sallandı. "Kaçıncı seviye?" "Beş.

Bir Vikont. Başka tarafa baktı, elmacık kemikleri kızarmıştı. O hiçbir zaman aşırı gururlu ya da egolu olmamıştı. Ama bu sefer bunu hak etmişti. Üst düzey bir iblisi avlamak bir statü sembolüydü ve ona daha fazla güç veriyordu.

Eldivenleri gecenin durgunluğunda yavaşça alkışlamasını bastırdı. Bir eliyle yüzünü kapattı ama sırtışını tamamen gizleyemedi.

"İnanılmaz," dedi ciddiyetle. "Bir Vikont'u nasıl buldun?

Kolay değil. Beni'nin resmi telgrafları kesen bir bağlantısı vardı. Cenevre'ye vardık ve Roma'dan gönderilen şeytan çıkarıcı gelmeden birkaç saat önce onu öldürdük. O ...'

"Memnun değil

misiniz?" "En

hafif tabirle.

Güldü. 'sana, Eliot. Artık seni görmezden .

Oh, amcam selam söyledi.'

Yüz ifadesi değişti, kirpikleri koyu renk gözlerini örtmek için aşağı indi.

'Amcan çok nazik biri. Kendimi onun uzakta hayal ediyorum. Geri çekildi

cebinden ince bir not defteri çıkardı ve sayfaları karıştırdı. 'Unutmadan, bir saat önce bir mesaj aldım. Saint-Jeannet'deki iblis yangınından kalan kalıntıları analiz ettik. Görünüşe göre iblis şehri hemen terk etmemiş.

"Ne demek istiyorsun?

"O... o *kiliseye* gitti.

Selene kaşlarını çatı ve iki parmağını kaşlarının arasında ovuşturdu.

Eliot devam etti. "Ters yönde olmasına rağmen... önce kiliseye gitti.

Bu bilgiyi dosyaladı. Saint-Jeannet'i ziyaret etmek için bir neden daha.

'Imperium, bunu bulana kadar benim yardımcım olmanı istiyor olsa da İblis, transfer konusunda seni biraz zorladığımı biliyorum. Eğer gerçekten istediğin buysa, her şey göz önüne alındığında...' Sözcükler üzerinde duraksadı, sonra sonunda onları tükürdü. "Benim için çalışmak senin için sorun olur mu?

Eliot başını salladı ve kalçasındaki D'Alessandro ailesinin ikiz kılıçlarından birini çekti. Parlıyordu, her zamanki gibi keskin ve kötüydü. Avuçlarının arasında tuttu ve belinden eğildi. "Benden ne isterseniz, emrinizdeyim Kaptan.

Gözlerini adamın elindeki kılıçta gezdirdi ve metaldeki sembolleri inceledi. Bu D'Alessandro ay kılıcıydı, geleneksel olarak alacakaranlık ve şafak arasında çekilirdi. Gündüz katliamları için güneş kılıcının ikiziydi. Selene onun kendisini izlediğini hissetti, gözleri yüzündeydi. Ama başını kaldırdığında bakışlarını kaçırdı, yanaklarını pembe bir renk kapladı.

"Güzel. Gülümsedi. "Çok memnun oldum.

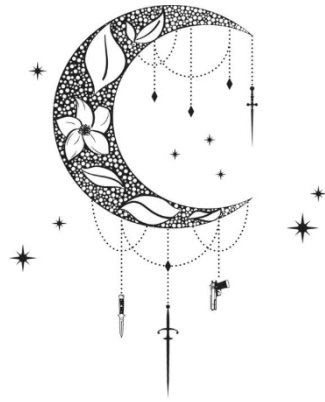
Eliot tam boyuna geldiğinde, onun ne kadar uzadığını fark etti. Son karşılaştıklarında Eliot tam olarak onun boyundaydı. Ve şimdi gözlerinde alışılmadık bir bakışla ona bakıyordu.

"Eliot-" diye başladı, boğazı onun ismiyle kapandı.

Tanıdık bir şeytani güç dalgası geçerken sendeledi.

Selene kusma dürtüsünü bastırdı.

İblisi bu gece acıkmıştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"İblis.

İkinci bir çift göz, ilkinin altından kayarak açıldı. Ve sanki iblis onun fısıltısını ta geçitten duymuş gibi, dört göz de yer değiştirerek Jules'u olduğu yerde sabitledi.

"Ne? Kian kafası karışmış bir halde Jules'un yanına, pencereye doğru yaklaşarak sordu. "Sessiz ol. Jules bir eliyle Kian'ın ağzını kapattı ve onu Bardak.

"Kafanı mı çarptın? Kian parmaklarının arasında mırıldandı. "Nice'deyiz, Roma'da değil.

Kaşlarını çattı. Kian haklıydı. Nice sokaklarında bir iblisin dolaşması pek olası değildi ama... "Ne gördüğümü biliyorum. İçindeki yakıcı gerçek titreşti.

Kian onun pençesinde kıvrandı. "Bu acıtıyor," diye tıslayarak çekildi.

Jules gömleğinin arkasından tutarak Kian'ı kapıya doğru itti. 'Buradan çıkmamız gerek-'

"Kendi gücünü bilmiyor musun? Ses gür ve alçaktı, iliklerinde titreşiyordu.

Jules başını kaldırıp kapı aralığını dolduran siluete baktı. *Çok hızlı*, diye düşündü, bir ürperti omurgasından aşağı ağır ağır iniyordu.

İblis son derece korkunç olsa da güzeldi. Uzamış kemikleri derisini germiştı. İyi oyulmuş pazuları, göğsü ve karnı bir Rönesans heykeltıraşı tarafından oyulmuş gibi güçlüydü ama eklemleri çok sıkı dikilmiş bir dikiş gibi çözölmeye başlamıştı.

En kötüsü de gözleriydi. Kafatasının derinliklerinde delici bir mavilikteydiler, ancak sklera ve çevresindeki deri kömür rengindeydi, alev alev yanan irisler onu içten içe yakıyor gibi görünürken en koyu siyah örümcek ağlarının damarları dışarıya doğru uzanıyordu.

Hayır, o değil. Onun *bedeni*. Aralarında yürümek için çaldığı beden.

Jules, Kian'ın önüne geçerek boyunun ölçüsünü aldı. Kendini nadiren küçük hissedirdi ama iblis açık kapıdan geçmek için eğildiğinde öyle hissetti.

Çoktan harekete geçmiş olan Jules, Kian'ın gözüne takıldı ve "*Koş!*" diye bağırdı.

Jules hızlı olduğunu biliyordu ama iblisin üzerine doğru atılırken sanki dünya yavaşlamış ve sadece iblis hareket etmeye devam etmişti.

İblisin sırtışı, turuncu ışığın parmaklıkları arasından geçerken parıldayan düz beyaz dişlerden oluşuyordu. Jules hareketin farkına varamadan iblisin devasa yumruğu onu karnından yakaladı ve pencereye çarptı. Çarpmanın etkisiyle kırılma çizgileri oluştu.

Jules inledi. Kapının yanında, Kian sendeledi. Kian -kan hariç her şeyde kardeşi- ona doğru tökezleyerek bir adım attı ve iblisin gözleri yukarı fırladı. İblisin parmakları uzayarak grotesk bir kemik mızrağa dönüştü. Keskin bir hamleyle Kian'ın bedeni sarsıldı ve kötücül keskinlikteki kemiğe saplandı.

Jules kendini iblisin üzerine atarken boğazından sözsüz bir öfke sesi yükseldi. Silahsızdı, bu bir intihardı. Umurunda değildi. Belirsiz saldırı hatları oluştu, ama saf bir öldürücü darbe yoktu. *Önemli değildi.* Eğer Ostrava'da hayatta kalmasının bir sebebi varsa, o da bu iblisi çıplak elleriyle parçalayarak ölebilmektir.

İblis Jules'a bir bakış bile atmadan onu boğazından yakaladı. İblisin uzun parmakları soluk borusunu çevreledi ve nefesini kesmek için sıkı. Sonra, tutkusuz bir kolaylıkla, iblis onu pencereden aşağı fırlattı.

Cam kırıldı ve Jules düştü.

Omuzlarının altındaki kaldırım çatladı. Dişleri birbirine çarptı. Sersemlemiş bir halde, Kian'ın ölümü göz kapaklarının arkasında oynasırken kıpırdamadan yattı. Bir çılgınlıkla savaştı. Kaburgalarını kırmak ve organlarını parçalamakla tehdit eden bir çılgılık.

Acının içinden, esintiyle gelen botanik bir kokuyu soludu. Gözlerinin arkasındaki karanlıkta kıvrılıyordu.

Yıldız yasemin. Baharat ve narenciye ısırtığı.

Bir kız onun yanında diz çöktü ve iki parmağıyla çenesinin altındaki nabız noktasını dürttü. Gözleri yeniden odaklandı. Kızın koyu renk saçları öne doğru kayarak adamın yanağını okşadı. Kızın gözleri kırık pencereye dikilmiş, kaşları öfkeyle buruşmuştu.

Nefesi birbirine karışmıştı. Düşünceleri bulanıktı. Ama istasyondaki güzel kızı tanıdı. Şimdi geçici altın izler bileklerine ve parmaklarına dolanıyor, kollarının altında kayboluyordu. Jules gözlerini kırptı ve izler kaybolmuştu.

Kalbi kaburgalarının arkasında gümbürdedi.

"*Sei vivo?*" diye nefes nefese kaldı, elini geri çekerken kehribar gözleri büyüdü.

Nabızı parmak uçlarının altında ılık ılık atıyordu.

"Yaşıyor musun? Selene şaşkınlıkla ona baktı.

Çocuğun Briars Dükü tarafından üçüncü kat penceresinden aşağı atıldığı ana tanık olmuştu.

"*Exorciste,*" diye homurdandı, onun dokunuşundan uzaklaşarak. Kadın Fransızcaya geçti. "Evet. Adın ne?

Şaşırtıcı derecede uzun bir süre sessiz kaldı. Sabırsızlığı göğsünde alevlendi, ama kırmızı haleden anlaşıldığı kadarıyla kafatasını taşlara çarpmıştı.

"Jules," dedi sonunda.

"Güzel. En azından adını hatırlıyordu. Muhtemelen.

Ayağa kalktı, botundan bir bıçak çıkardı ve adamın üzerine yürüdü.

Birden fazla organı parçalanmış, omurgası kırılmış ve muhtemelen kritik bir beyin hasarı. Hiçbir yere gidemezdi. Şanslıysa Eliot gelene kadar hayatta kalabilirdi.

Nefes alış veriş hızlıydı. Şeytani enerji onları neredeyse dümdüz ettiğinde, sabahın erken saatlerindeki trafiği yürüyerek yarmıştı.

Yetimhanenin büyük çift kapısı tahrip edilmişti. Gardını kaldırarak ve duyularını genişleterek merdivenleri üçer üçer çıktı.

Büyüsünün soğuk titreşimi kalbinin karıncıklarını yaladı, iblise uluyan bir cevap olarak kaburgalarının iç kısımlarını kırbaçladı. Serbest bırakılmak istiyordu. Ele geçirdiği etin içine hapsolmuş özünü hissedebiliyordu - sanki sınırlarından kaçmak istercesine nabız gibi atıyordu. Sadece onun duyabileceği sessiz bir çılgılık.

Evet, büyüü geri fısıldadı. Seni özgür bırakacağım.

Selene gölge gibi kayarak odaya girerken, karla karışık bir cereyan dikey panjurları tıkırdattı. Uzak duvar kanla boyanmıştı. Yerde buruşmuş bir ceset yatıyordu.

İblisi hissetmiş ama hareket edene kadar onu görmemiş.

Karanlıktan dışarı adım attığında, kırılmış pencerenin önünde siluet halindeydi. Gözleri onun vücudunda gezindi. Kaşları yukarı kalktı. "Onu bulduğun gibi miydi, yoksa...?"

"Masaya bir şey getirdim.

Sesi çakıllı ama sıcak ve orman balçığı kadar zengindi. Ve Selene bir an için bu canavarı takdir edebileceğini düşündü. En azından iki parçasını. "Etkileyici.

İblis anlaşılmaz bir şekilde onu izledi. Gözlerinin safir alevleri kafatasının oyuklarında parlıyordu. Çürümüş kabuğunda gücün yankıları.

Elindeki bıçağın parıltısını görmesine izin verdi. Adam hoşgörülle gülümsedi.

-Bir aslan için devedikeniydi.

"Sanırım Briars Dükü ile tanışma şerefine nail olacağım?"

"Bana Baeliel de. Gözleri ilgiyle parladı ve belinden hafifçe eğildi.

"Hayır, teşekkür ederim.

Odanın içinde dolaşarak eldivenli parmağının ucunu tozlu bir kitap rafının üzerine kaydırıldı. Bir gece önce kırılan eli hâlâ ağrıyordu ve soğuk da buna yardımcı olmamıştı. Vücudu adamın görüş alanını kapatınca silahını çekti ve dönerek bir el ateş etti.

Baeliel avucunu rahatça kaldırdı ve kurşunlar alev aldı. Mavi bir ateşle tutuşarak yavaşladılar ve eriyerek, erimiş balmumu gibi yere damladılar.

Bıçağını adamın dört gözünden birine sapladı ve elini sıcak bir kan tabakası kapladı.

Baeliel güldü.

Bakışlarını onun geniş gülümsemesinden kaçırarak bıçağını çekti ve aralarında olabildiğince fazla boşluk bırakarak geri döndü. Baeliel az önce bulunduğu yere bir kemik mızrağı sapladı. Bir bulanıklıktı, kaçmak için çok hızlıydı.

Hayatta kalmak için onun saldırılarını yere inmeden önce tahmin etmesi gerekiyordu.

Masanın arkasına saklanarak onu vurmak için siper olarak kullandı. Göğüs kemiğine isabet eden bir tanesi hariç hepsini savuşturdu. Selene kurşunu takip ederek bıçağı koltuk altına sapladı. Adam onu yarı yolda karşıladı ve omzuyla ona vurdu. Kaburgaları kırıldı ve göğsündeki ani sıkışma karşısında hırıldadı.

Geri sıçradı. Mühürlerini kazımak için bıçağını hazırladı ve kolunu kesti.

Baliel neye niyetlendiğini çok iyi biliyordu ve bıçağı açıkta kalan etinden uzaklaştırdı. Gülümsemesi çok fazla dış gösteriyordu.

Selene!

Eliot'ın sesi kırılan pencerenin arkasından belli belirsiz ona ulaştı. Koştu, pervaza diz çökmek için sıçradı.

Eliot kınına soktuğu kılıcını havaya kaldırdı. Çok yakındı ve henüz-

Baliel dikkatinin dağılmasından yararlanarak kadının omurgasına yumruk atmaya çalıştı. Kadın eğilerek kurtuldu ama Baliel'in eli yan derisinde ve giysilerinde alev kaplı elinin sıcaklığından kabaran haşlayıcı bir çizgi oluşturdu.

Adamın göğsüne bir tekme attı ve kolunu pencereden dışarı uzattı, parmakları gerildi.

Bir homurtu duyuldu ve kılıcı havada uçtan uca süzüldü. Yeterince yakın değildi.

Selene, kayışı çarpık parmağıyla yakalamak için pencere pervazından sarkarak hamle yaptı.

Baliel'in ateşi sırtını ısıttı ve o yaklaştıkça yanan havanın kokusunu alabiliyordu. Saldırısını kılıcının kınında yakalayarak, ayrı düşmeden önce bir an için boğuşular.

Kılıcını çekti.

DEUS IMMORTALIS.

Gülümsedi, gözleri bir aşığın şefkatiyle bıçağın üzerindeki yazının üzerinde geziniyordu. "Artık kendimi tutmayı bırakabilirim.

Vurdular ve savuşturdular. Bir dövüşten çok bir dansa benziyordu, birbirlerine o kadar yaklaşıyorlardı ki. İblisin yüzündeki neşe, kadının midesini bulandırdı. Adam bundan zevk alıyordu. O ise sadece hayatta kalmaya çalışıyordu.

Birbirlerinden uzaklaşarak ayrıldılar. Aralarındaki gerilim artmıştı. Her ikisi de saldırmak için fırsat kolluyordu. Eğer onu bu kadar dikkatle izlemeseydi, bu değişimi asla fark edemeyecekti.

Başını eğdi. Gözlerindeki neşe gitmişti. Sadece öldürme niyeti kalmıştı. "Senin tipini biliyorum. Avlanırsın, değil mi? Her zaman *avlanırsın*."

"Belli ki. Gözlerini ondan ayırmadan alnındaki bir damla kanı sildi.

'Genç olanlar bile. Burada doğduğumuzda bile, tıpkı senin gibi. Omzunu devirdi, korkunç soğuk gözlerle onu izliyordu.

"Neşeyle," diye tısladı dişlerini göstererek.

Baliel, neşesiz bir ses olmasına rağmen güldü ve soğuk bir ürperti tenini okşadı.

Selene kılıcını kaldırdı ve onu şeytan çıkarma riskine girip girmeyeceğini sorguladı. Onun bedenini yok etmek ve üzerindeki hakimiyetini kırmak için ne kadar büyü gerektiğinden emin değildi. Gücünün büyüklüğü göz önüne alındığında, vermek istediğinden daha fazla olabilirdi.

Selene yutkundu. Ve sonra saldırdı.

İlk darbeyi kılıcıyla yakalayan kadının sırtı duvara çarptı ve sıva çatladı. Baliel sessiz bir hırıltıyla dişlerini gıcırdattı ve mavi ışığın sıcak çizgileri boğazının etrafını yanan markalar gibi sardı, etine buruk duman sarmallarıyla kazdı.

Selene dehşet içinde bakakaldı. Ona neler oluyordu? Boynu acıdan kasılmıştı. 'Vatikan. Kalbinde-'

Dio. Baliel konuşmak için bile mücadele ediyordu.

Hiç görmemişti ama ders kitaplarından işaretleri tanıyordu. Bazen güçlü iblisler Hazar Federasyonu ile savaşlarında ön saflarda belirliyordu. Caspia'nın lanetlenmiş iblisbilimcileri tarafından bazı kutsal olmayan yollarla bağlanmışlardı ve savaş çabalarını desteklemek için onları kendi isteklerine göre büküyorlardı. Bunu yapmak için önce güçlü bir iblisi bu dünyaya davet etmek gerekiyordu. En iyi şartlar altında bile tehlikeliydi.

Baliel *bağlıydı*.

Baliel parmaklarını boğazının etrafındaki yakıcı damgalara dolayıp onları sıyrarak yırtık kurdeleler gibi düşürürken zihni dönüyordu. Bunu yapar yapmaz diğerleri de boynuna dolandı. Bu hiç mantıklı değildi. Madem tuzağa düşürülmüştü, neden buradaydı? Bir ölüm meleği gibi ön saflara doğru korkunç bir şekilde ilerliyor olmalıydı.

Selene Vatikan'da bir iblis karşısında yumuşayacak en son kişiydi ama onu bağlayan güçlü çağrıda hiçbir kusur hissedemiyordu. Vücudunu ve ruhunu sarışı, varlığının ipliklerine dolanışı, *acı* çekiyor olmalıydı. Ve yine de savaştı. O anda ona saygı duydu.

Sırtını duvara dayamıştı. "Neden dövüşüyorsun?" diye fısıldadı. "Benim işim bu.

Kemik mızrağının kılıcına uyguladığı aşağı doğru basınç, onu titretti. Sırtındaki sıva çatladı ve kılıcı

İblis'e kanlı bir açıklık bırakarak yanından geçip gitti ama o kendini tuttu.

Bakışları onu yakıyordu. Gözlerinden yayılan gölgeli karanlık, yanaklarının derisini kırık bir çömlek gibi çatlattı. "Vatikan. Baeliel kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından çıkardı.

Kalbi sıkıştı. Cepheye değil o zaman. Roma'ya çekiliyordu.

Baeliel vücudunu bağlayan güçlü büyüü bir kez daha parçaladı; büyü şerit şerit küller halinde yere döküldü. Parmakları kılıcını sıkıca kavradı. Onun işini bitirmeliydi yoksa Roma'yı tehdit edecekti.

Sanki konuşmak istiyormuş gibi boğazı düğümlendi ama hiçbir kelime çıkmadı. Sonra bakışları kızın eline kaydı, keskin gözleri kızın tutuşundaki kararlılığı fark etti. Boynuna doğru savruldu, bıçak boğazının etrafındaki yakıcı izleri sanki hiçbir şey değilmiş gibi kesti. Baeliel geriye doğru katlandı ve kadın onun etini ıskaladı. Döndü ve kılıcını sanki onu deşecekmiş gibi tam bir kavis çizerek savurdu.

Baeliel onun kılıcını yakaladı. İfadesi artık eziyet çekmiyordu; etrafındaki ışıltılı bağlar gitmişti.

Birlikte alçı duvara çarparak havayı tozla doldurdular. Baeliel'in ayağı Selene'nin göğsüne değdi ve Selene bir sonraki duvara doğru fırlayarak etrafındaki tuğlaların düşmesine oldu. Görüşü sarsılan Selene kendini tirabzandan yukarı çekti, Baeliel duvardaki Selene büyüklüğündeki delikten içeri adım atarken sahanlıkta sallanıyordu. Baeliel omuzlarındaki tuğlaları silkeledi ve tam boyuna doğru doğruldu.

Ağrıyan kasları ve eklemeleriyle kılıcını doğrulttu.

Onun yüksek formunun ötesinde, koridorda bir dizi kapı sıralanmıştı. Bambeyaz gecelikler giymiş çocuklar açık kapı aralıklarında kümelenmiş, önlerindeki dehşete kocaman masum gözlerle bakıyorlardı. En yakındaki, yedi yaşından büyük olmayan bir çocuk, kendi boyunun yarısı kadar bir tavşanı kulaklarından tutmuş sürüklüyordu.

İblisin üzerine atıldı. Çarpıştıklarında gözleri alev aldı.

Çocuk çığlık attı, sarı bukleler ona doğru hiddetle savruldu. Ona kaçmasını söylemek istedi. Diğer çocuklar ısı ve bıçakların dervişleriyle aralarına mesafe koymak için çabalamaya başlamışlardı bile. Ona hareket etmezse öleceğini söylemek istedi. Ama artık çok geçti. Göğsünde bir umutsuzluk ağzı açıldı. Çocukla çarpışma rotasındaki iblisin darbelerini savuşturmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Nefes alıp verirken bu düşüncüyü bir kenara itti ve etkileyebileceği tek şeye, yani dövüşe odaklandı. Konsantrasyonunu kaybetmek

ölmek olurdu.

Çocukları kurtaramadı. Kendini zar zor kurtarabildi. Ve Roma Kasabı ardında bir ceset daha bırakacaktı.

Selene kırılan kemiklerinin acısıyla nefesini tuttu ve ayağını bir tuğla yığınının dayadı. Kılıcını kaldırdı, bir elini bıçağının düz kısmına dayadı. İblis ve çocuk arasında son bir duruş. Ama dövüş çok hızlıydı ve o yeterince güçlü değildi. Selene kan püskürmesi için kendini hazırladı.

Bunun yerine, her şey korkunç bir şekilde durgunlaştı.

Bu tuhaf tablo karşısında gözlerini kırıştırdı. Sanki bir rüyadan uyanır gibiydi. Kaldırımdaki genç adam -muhtemelen Jules- bir elini iblise doğru uzatmış, diğer eliyle de çocuğu tutuyordu. Olduğu yerde donup kalan Baliel'in kemikten mızrağı Jules'un uzanmış elini yarmaktan sadece bir santim uzaktaydı.

Kemik mızrak parçalanarak uzun zarif parmakları ortaya çıkarırken Baliel neredeyse tökezleyerek uzaklaştı. Duvara yaslanırken sarktı. Bedeni onu yüzüstü bırakıyor gibiydi, eti yırtıldığı yerde kendini yavaşça dikeydi.

Jules tökezleyerek geri çekildi ve çocuğu korumak için vücudunu çevirdi.

"Neler oluyor?" diye inledi çocuk, yumruklarıyla Jules'un gömleğini kavırken.

"Hayattayız, seni küçük pislik," diye cevap verdi, sesi inançsızlıkla titriyordu. "*Yaşıyoruz.*"

Çocuk derhal gömleğine kustu.

Baliel bir irade çabasıyla kendini yukarı itti, dört gözü Jules'a bakarken daraldı, Selene'in iblisin tüm dikkatini çektiği için gecikmiş bir dehşet olduğunu varsaydığı bir şekilde ifadesi büküldü.

Jules çocuğu arkasına bıraktı. "Koş, Marcel.

Baliel hırladı, deri ve kemik parçalanması gibi korkunç bir ses. Parmaklarının bir hareketiyle mavi alev ve gölgeden oluşan bir dalgayı serbest bıraktı. Özü fiziksel bedeninin sınırlarını aştı ve sağ elinin etini sadece kemik kalana kadar soldurdu. Yakında o bile kalmayacaktı. Pazılarına doğru ilerledi ve onu yiyip bitirdi.

Jules, Baliel'in alevleri dışarı doğru patlarken küçük çocuğun hızla uzaklaşmasını izledi. Alevleri itmek istercesine iki elini Baliel'e doğru savurdu.

Ama onu yuttular.

Selene yüzünü kapatarak geriye sıçradı. Kolundaki et yanmış, kolunu kırmızı ve çiğ bırakmıştı. Acısını yuttu. Serbest kalmadan önce bir iniltiyi yuttu. Bunun yerine, kemiği bulmak için kavrulmuş etine hızlıca bir iz bıraktı. Dudağını ısırды, acıyla nefes aldı.

Protezione. Kemiğinin en hızlı yerine oyulmuş sembolün içinde altın parlıyordu.

Güç kelimesi serin bir su gibi üzerinden aktı. Nice'de büyüğü daha az iç gıcıklayıcı geliyordu. Ya da belki de o kadar kötü yaralanmıştı ki duyuları çarpıtılmıştı. İçinden orman yangını gibi geçmedi. Bir mumun sabit alevi gibi içinde yanıyordu.

Selene'in görüşü netleşti, büyüğü ona yüksek duyular kazandırdı. Kanının içinde kabaran bir gölge oluştu ve etrafını sararak onu daha fazla zarar görmekten koruyan iskeletimsi, yılanı bir forma büründü.

Büyüğü burada çok doğal geldiğı için, kaçınılmaz olarak pervasızca bir şey yaptı. Onu dışarı itti. *Protezione.* Sadece kendisi için değil, aynı zamanda-

Bilinci durakladı. Siyah, dünyasının kenarlarında kalabalıklaştı. Hepsi için koruma. Baliel'den, onun alevlerinden.

Bilincinin son anlarında, yetimhane içeriden alevler tarafından yutulurken duvarlar gıcırdadı. Baliel Jules'a uzandı, kocaman bir eli başını ezmek istercesine kavradı. Baliel korkunç, boğuk bir acı sesi çıkardı. Harap olmuş bedeninde yankılanan dumanlı bir şeydi bu. Özünün içinden yankılanıyordu. İblis alevleri duvarları yalıyor, durdurulamayacak bir şiddetle yayılıyordu. Ve sonra Baliel kül ve ateş içinde kayboldu.

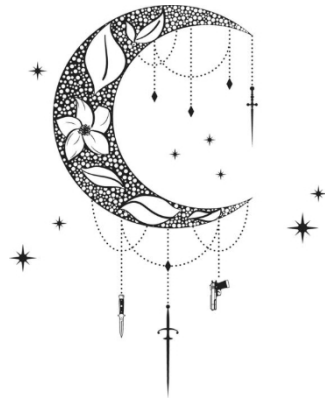
Canlı varlığı kaybolduğı anda mavi alevleri de söndü.

Jules korların içinde duruyordu. Giysileri yanmıştı ama derisinde iz kalmamıştı.

"Sen-" diye homurdandı, kül ve duman öksürüyordu. "-

Yaralandım.

Sonra karanlık onu ele geçirdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jules baygın şeytan kovucuyu merdivenlerden aşağı taşıdı. Bina yanıyordu. Bu kez normal alevler, daha önce şiddetlenen iblis ateşi değil. O alevlerin hatırasından kurtulmaya çalıştı. Onu öylesine yoğun bir ısıyla sarmışlardı ki, ruhunu bile tüketebilirlerdi.

Dövüş zihninde canlandı. Jules ayağa kalkıp şeytan çıkarıcıyı yetimhaneye kadar takip ettiğinde, yarı ölü görünüyordu ve iblisin durumu da pek iyi değildi. Gücü yoğun atmosferde şarkı söylüyor, savaşırken havayı kesiyordu. O anda, cephede gördüğü şeytan çıkarıcılarla bu kız arasındaki farkı fark etti - gerçek bir Vatikan eliti. Bir efsane ete kemiğe bürünmüştü. Onun yanında, diğer şeytan çıkarıcılar halojen lambanın yanındaki mumlar gibi soluklaştılar.

Kan kolundan aşağı ve işaret parmağından süzülürken onu nazikçe kaydırıldı. Demir tadının altında eşsiz bir koku saklıydı ve Jules bunun damarlarından yeni çıkmış büyüünün kalıntıları olup olmadığını merak etti.

İblisin bedeni yanmadan, kendi muazzam gücü tarafından yok edilmeden önceki saniyeleri düşündü; iblisin kobalt gözlerinde bir tanıma ışığı yanmıştı. Sonra Kian'ın katili onu parçalayıcı bir sesle uyarmıştı: *Onlara güvenemezsin. Vatikan ve tüm Roma senin düşmanın.* Zebani çözülürken dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti.

Jules kollarında şeytan kovucuyla dışarı çıktığında onu dondurucu bir hava karşıladı.

Başhemşire kaosu içinden düzenli sıralar oluşturdu ve Marcel'i gördüğünde içini bir rahatlama dalgası kapladı. İs lekeli ve ağlamaklı gözlü ama hayattaydı. Jules izlerken, Matron çocuğun yanaklarındaki isi silmek için diz çöktü. Burnunu çekerek, Matron'un donup kalmasına neden olan bir şey söyledi.

Jules'u bulmak için ayağa kalktığında Matron'un yüzünde hiçbir şaşkınlık yoktu, sadece dudaklarının kenarlarında bir sıkışma vardı.

Elini şeytan kovucunun dizlerinin altına koyan Jules, Matron hışımla ona doğru gelirken geri çekilmemeye çalıştı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi korkunç derecede soğuktu. İblisin alevlerinin yaktığı kadar soğuk.

Arkasından ışıklar kapılara yaklaştı. Bir ambulans yetimhane arazisine girerken, polis ve siyah şehir arabalarından oluşan bir konvoy caddede durdu.

Yanakları ateşle parladı ve şeytan kovucuyu bir kalkan gibi göğsüne çekti. Delilik. Bilinci yerinde olsaydı muhtemelen ona da düşman olurdu.

Askeri üniformasından geriye kalanlar yanmış paçavralar halinde vücudundan sarkıyordu ve Matron'un keskin gözleri şeytan kovucunun göğüs kafesini tutan ele odaklandı. Gözleri adamın parmaklarındaki izlerin üzerinde gezindikten sonra, daha bebekken etine kazınmış olan diken bandını bulmak için pazusuna doğru ilerledi.

Küçük diken.

Ona taktığı ismin nereden geldiğini başka kimse bilmiyordu.

Belki de ona neden ilk kez böyle seslendiğini bile unutmuştu. Konuşmaya başlamadan önce de onun başının belasıydı.

Yüz ifadesi çarpıktı. "Sana bir soru sordum.

Jules yutkundu ve yarım adım geri çekildi. "Ben... Biz-

"İrkildi. "Biz mi?

"Kian ve ben.

Savaşta geçen dört yılın, şimdi karşısında durup itaatkâr bir şekilde sorularını yanıtlamak için hiçbir anlamı yoktu.

"Kian nerede?

Kar yağmaya başladı. Islak ve yağlı taneler sıcak tenine kondukça tıslıyordu. Endişeyle kucağındaki kıza bakarken, giysilerinin ona dokunduğu yerde için için yandığını ve ellerinin Vatikan üniformasının zengin yünü yaktığını fark etti.

Onu *yakıyordu*. Yine de teni pürüzsüz ve lekesizdi.

Jules'a bir keresinde, Kian'la birlikte oyundan sıyrık dizler ve kanlı avuç içleriyle döndüklerinde, Matron'un karşısına çıktıklarında sadece Kian'ın bunu gösterecek bir şeyi olduğunu hatırlattı. Ondan nefret etmesine şaşmamalı. Her zaman kışkırtıcıydı, asla kurban olmazdı. Her zaman çok hızlı iyileşirdi. Bu düşünceyle panik boğazını tırmaladı. Onu itti. *Hayır. Hayır, hayır, hayır.* Gecenin dehşeti zihniyle oyun oynuyordu. Bu o olmalıydı. Hepsi buydu. Bu ve daha fazlası değil-

"Nerede o? Matron'un titreyen sesi düşüncelerine karıştı. Cevap boğazında düğümlendi.

Bir çift rahibe -görünüşlerine bakılırsa tıp rahibeleri- boğazlarında Ölümsüz Tanrı'nın çapraz mızraklarıyla bir sedyeyle koşarak geldi

Uzun zaman önce rahibeler haç takardı. Tespihler ve dualar yerine artık silahlar ve kandan doğan sihirler taşıyorlardı. "Yoldan çekilin.

Başhemşire döndü ve Marcel'i kucağına aldı ama gözleri Jules'un üzerinde yanmaya devam ediyordu. Eninde sonunda sorularına cevap vermesi gerekecekti.

O sırada güzel elf yüzlü küçük bir rahibe onu fark etti. "Teğmen D'Alessandro, o burada!

"Selene! Şeytan kovucuların cilalı düğmelerini ve siyah askeri kıyafetlerini giyen bir adam uzun adımlarla yaklaştı. Kalçasında ikiz kılıçlar asılıydı. Rahibelerin aksine, buraya yaralıları bakmak için gelmediği açıktı. Jules'un kollarında gevşeyen kıza kilitlendiklerinde gözlerinde bir panik kıvılcımı parladı. Rahibenin ısrarıyla Jules şeytan çıkarıcıyı nazikçe sedyeye indirdi.

Kızın tenine dokunmamaya dikkat ederek, başının arkasını Kian'ın polis ceketinden geriye ne kaldıysa.

"Yüzbaşı Alleva?" dedi rahibe, elinin tersiyle yanağını okşayarak. 'Bu çok kötü, Eliot. İşe gitmem gerek.

Eliot rahibenin ellerini kenara itti, Selene'in üzerine öyle içten bir özlem ifadesiyle eğildi ki Jules kimsenin başını çevirmemesine şaşırды.

Jules başını eğerek kıza baktı. Kızın boynundaki ve köprücük kemiğindeki morlukları görünce parmakları büküldü ve yumruk haline geldi. Kanadı yaralı bir savaş şahini görmek gibiydi - çok güzel ve çok kırık.

"Eliot, gitmemiz gerek.

Onu görmezden geldi.

"*Selene.*

Selene Alleva yumuşak bir acı iniltisiyle kıpırdandı ve gözleri açıldı, Jules'u bulmadan önce rahibe ve Eliot arasında gidip geldi, gözlerini kıpırdalayamayacağı kadar yoğun bir kehribar tutuşuyla yakaladı. Sonra kirpikleri çırpınarak kapandı ve bu bakışın tüm gücünü mühürledi.

'Kahretsin...' Eliot başını geriye atarak gökyüzüne baktı.

Matron'un sesi Jules'un arkasından geldi, şimdi daha sessizdi. "Kian nerede?" Ne kadar basit bir soru.

Böyle bir son cevap. "Öldü.

Her şey bir anda olup bitiyor, aynı anda gerçekleşen çok fazla şey arasındaki saniyelerde sessizlik üzerine çöküyordu. Matron'un çığlığı sessizliği bozdu ve dizlerinin üzerine çöktü.

Jules gözlerini sıkarak kapattı.

Bir rahibe doktor elinde bir yığın battaniyeyle koşarak geldi ve karda neredeyse çıplak kalmasın diye omuzlarını örtmek istedi ama rahibe doktor geri çekildi. Ona tuhaf bir bakış fırlattı ve dikkatini Matron'a çevirerek titreyen formunun yanına çömeldi.

Pofuduk kar taneleri düşmeye ve teninde erimeye devam etti.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine ve Matron'un avucunun içine doğru adım attı.

Yüzüne acı bir tokat indirdi. Kızarmış parlak parmaklarını kıvrırken yüz ifadesi öfke ve acı arasında gidip geliyordu. Haşlanmıştı, sanki kaynar sudan çıkmış gibi. "Lanet olsun sana," diye hırladı usulca. 'Kian'ın hayatı senin başının üstünde. Git!

Eliot karanlık, zeki gözlerle başını kaldırıp kargaşayı izlerken Jules ellerini kaldırarak geri çekildi. Matron'un dediği gibi gitmeliydi. Burada olan her şeyle arasına mesafe koymalıydı.

Dünyanın kenarları karanlıktı ve kalabalıklaşıyordu.

Kendini savunmak istiyordu ama daha önce bunu hiç yapamamıştı. Şimdi neden savunsun ki? Ve bu sefer kadın haklıyken masum olduğunu nasıl iddia edebilirdi?

Başhemşire atılmış bir süpürgeyi alıp adamın sırtında kırdı, yüzünde acı ve keder dolu bir ifade vardı. "Git! Git, küçük diken!"

Avluyu geçerken Selene'nin gözlerini yine üzerinde hissetti.

Tıbbın kız kardeşi Selene'nin üzerine eğildi. 'Lütfen kıpırdamadan durun, Kaptan.

Kötü ama .

Ama şeytan kovucu rahibeyi görmezden geldi ve diğer kolunu vücuduna yaslayarak kendini dirseğinin üzerine itti. Kıpırmızıydı ve kaslarına kadar yanmıştı ve kıvrılmış parmaklarında kemik izleri vardı. Acı yüzündeki tüm rengi silmişti ama gözleri Jules'e kilitlenmişti, ağaçlarla çevrili sokağın kenarındaki sarı lambalardan daha parlaktı. Kadının kuru, güzel dudakları Jules'un duyamayacağı sözcükler oluştururken, Jules'un içine korku yayıldı.

Sonra rahibe iki parmağıyla şeytan kovucunun alnına bastırdı ve Selene sedyenin üzerine yığıldı.

Jules bir nefes verdi ve büyük yaşlı ağaçların altında tamamen gözden kaybolana kadar geri çekildi. Onu fark etmeden önce gitmesi gerekiyordu. Gözleri çabuk alıştı ve gölgelerin arasında duran Eliot'ı gördü.

Jules hiç düşünmeden yaklaştı. Sırtını bir sandığa yaslayana kadar yetimhane duvarının daha derin karanlığında kaldı, gözden uzaktı ama yumuşak sesleri duyabilecek kadar yakındı.

'Hayırkayıplar,' Eliot dedi, hangi gösterdi nasıl çok o biliyordu. "Olağanüstü.

'Önce Saint-Jeannet, şimdi de bu mu? Bu çok garip." "Bu hafif kalır, Altamura.

"Ve bu iblis *onu* yendi, bizim *Macellaia di Roma'mızı*. *Roma Kasabı*.

Jules bu ismi *biliyordu*.

Roma'daki Akademi'den çıkan en kötü şöhretli genç şeytan kovucu. Korkulan ve... savaş kahramanları ile tanrıların bir tür kutsal olmayan birlikteliğinde *tapınılan* bir grubun en iyi öğrencisi.

'Sî. Bu iyiye işaret değil.'

"Ambulansa bin, D'Alessandro!" diye bağırdı küçük rahibe açık kapılardan. İlkini kesin bir tavırla kapattı ve diğerine uzandı. "Yoksa seni geride bırakırım.

Eliot küfretti ve karanlığa doğru uzaklaştı.

Jules durdu, Eliot'ın onu geçip ambulansa binmesini bekledi. Ambulansın arka ışıkları gözden kaybolduğunda bir nefes verdi. Karaağacın altındaki karanlıkta mavi sigara dumanı etrafını sardı ve duman gibi tatlı bir nefes kulağının arkasından konuştu. "Merhaba.

Döndü, yakalandı.

Eliot'la konuşmakta olan rahibe sigarasını dudaklarına yaklaştırdı ve eğlenerek onu izledi. *Altamura*, diye hatırladı. Şiddetin sınırında *görünmese* de omzunda kocaman bir tüfek duruyordu. Ama duruşuna bakılırsa bu pek bir şey ifade etmiyordu. Muhtemelen her zaman şiddetin sınırındaydı.

'Kardeşim,' diye selamladı onu.

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. 'Kesinlikle uygunsuzsun. Giy şunu. Eğri parmağıyla siyah yün bir palto uzattı.

Jules gözlerini kırptırdı.

Altamura sigarasından derin bir nefes çekti ve ağacın gövdesine çarparak söndürdü; paltosunu adamın yüzüne fırlatırken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Omuz silkti. "Bir şey ister misin?

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Bir an sessiz kaldı, sonra bir düşüncüyü reddeder gibi başını salladı. "Vatikan'daki şeytan kovucuları dinleme evlat. Arkasını döndü, bir gatling canavarının sesiyle konuşuyordu. "Hepsi bu kadar. Şimdilik bu kadar.

Onun gidişini izlerken Jules öğrendiklerini gözden geçirdi. Roma Kasabı, burada Nice'de. Ve kasaba. Bu ismi de biliyordu... Saint- Jeannet, Fransız Alpleri'nde doğduğu küçük köy.

Allez! Allez, petite épine!

Selene gözlerini açtı ve ambulansın tavanına baktı. *Petite épine*. Küçük diken. Şakağını ovuşturdu, halsiz beynini harekete geçirmeye çalıştı. Başhemşirenin ona ne dediği neden bu kadar önemliydi ki? Acının onu kendine getirmesini umarak dudağını ısırıldı.

"Kaptan? Lucia endişeyle sordu.

Duman solumaktan boğazı daralmıştı. "Arabayı durdur," diye mırıldandı Selene.

Yorgun bedenini oturmaya zorladı ve kendini acıya hazırladı. Ancak kolu bir kez daha mükemmeldi. Daha önce hiç olmayan bir derisi vardı artık. Selene Lucia'ya minnettar bir bakış fırlattı. Konvoyun tamamı Promenade des Anglais boyunca kenara çekilirken ayakta durarak ellerini minibüsün tavanına bastırdı. Yan tarafta, şafak öncesi beyaz çakıl taşları parlayan kayalık bir kumsal uzanıyordu. Yalnızca okyanustan parıldayan yalnız ay tarafından utandırıldı.

Lucia kaşlarını çatarak ona baktı. "Daha bitirmemiştim.

"Yeterince şey yaptın. Omzunu döndürdü, yüzünü buruşturdu. "Çok güzel yaptın. Burada olduğun için şanslıyım.

"Pekâlâ. Lucia kollarını kavuşturdu, memnuniyet ifadesini yumuşattı. Sonra sırtıttı. 'Kendi şansını kendin yarattın. Gerçek anlamda. Görev için teşekkürler patron.

Bunu görmezden geldi. "Peki ya çocuk?

Lucia kaşlarını çatı. 'Bütün çocuklar iyiydi. Senin sayende.

Selene parmak eklemlerini şakağına dayayıp yüzünü buruşturarak hatırlamaya çalıştı. "Yanmakta olan bile mi?

Lucia geriye doğru kaydı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama yanan sendin.

Selene gözlerini devirdi. "Farkındayım. O dayanılmaz acıyı hatırlıyorum. Ama... orada bir çocuk yok muydu? Benim yaşlarımda?"

Lucia başını salladı. 'En büyük çocuk on beş yaşındaydı. Emin misin-?'

"Unut gitsin. Selene kaşlarını çattı. Adam parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Ama bunun neden önemli olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. "Saint-Jeannet'ye gitmem gerek. Kendini tavana dayadı ve ayağa kalktı.

"Kaptan-" "Şimdi.

"Selene! Lucia onun kolunu tuttu, karşı dişlerini sıktı. "Bekle. Selene kaşları çatılmış bir halde ona itaat etti.

Lucia bir elini sallayarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Sonra bir engerek yılanı kadar hızlı davranarak diğer eliyle Selene'in pazusuna bir şırınga sapladı. "Tamam, şimdi gidebilirsin. Eğer yapabilirsen. Tatlı tatlı gülümsedi.

"*Lucia...*" Selene bocaladı, kasları sıvıya dönüştü. Sedyenin üzerine yığıldı ve Lucia'nın boğazına uzanan el işbirliği yapmayı reddetti.

"Vücudun bana teşekkür edecek, patron.

Selene sonunda başını geriye bıraktı, gözleri ilacın etkisiyle kapandı. 'Aziz...' Bir sarhoş gibi geveleyerek mi konuşuyordu? İrade gücüyle sözcüklerini netleştirmeye çalıştı. 'Saint... Saint- Jeannet. İstiyorum-'

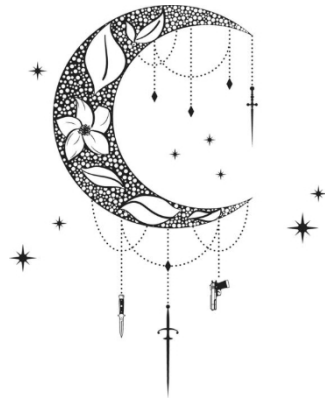
Birisi taksiden inerken bir hışırtı duyuldu.

, Selene. Bize güven. *Dinlen.*'

Eliot. Serin avucu alnına dayandı ve saçlarını düzeltti. Gözlerini açmaya çalıştı ama gözleri ona itaat etmedi. Dudaklarının alnına değdiğini hissetti. Gözleri kapalı olsa bile, göz kapaklarının ardında Eliot'ın nazik gülümsemesini görebiliyordu.

Yorgunluğa, kaslarındaki yavaş yavaş ilerleyen sıcaklığa karşı savaştı. Ama nafile.

"İyi. Bir nefes olarak çıktı. Ve sonunda kendini uykuya bıraktı.

ONUNCU BÖLÜM

Vatikan, Jules'u Fransız Alpleri'ne götürdü. Çünkü, tabii ki onlar yaptı.

Nice'ten gelen trenden indiğinde -bir tarladaki perondan biraz daha fazlası olan bir istasyonda- hava çoktan kararmaya başlamıştı ve Saint-Jeannet'ye giden yolu, uçurumun kenarındaki dar yolda belli bir açıyla park etmiş iki polis arabası tarafından kesilmişti. Polis, o kadar da tuhaf değil. Ancak kenarda ince pastel sigaralar içen Vatikan rahibeleri kesinlikle öyleydi.

Bir rahibe arabanın kaputuna yayılmış bir haritayı inceliyor, ince bacaklarını göstermek için dizini yukarı kaldırıyor.

Diğeri, etkileyici bir şekilde, sırtına asılı devasa gatling silahına rağmen dik durmayı başardı. Sigarasına vurdu ve omzunun üzerinden duman üflemek için döndü. Yarı melek, yarı savaşçı olan kadının yüzü yara izleriyle doluydu ama onun dışında kahverengi teni ışıltı ışıltı. *Altamura*.

İlkini, o sabah Nice'te Roma Kasabı'nı tedavi eden doktorun kız kardeşi olarak hemen tanıdı. *Dieu Immortel*, diye lanet okudu. En azından Gare de Nice-Ville'de ilk kez gördüğü şeytan çıkarıcı sayım için düşmüş olacaktı. Yangında neredeyse bir kolunu kaybediyordu.

Jules yolu denemek ve rahibeleri sınamak yerine kontrol noktasını tamamen atlamaya karar verdi. Birkaç yüz metre geri giderek ayak parmağını bir yarığa soktu ve tırmanmaya başladı. Rahibeyi ve onun gatling canavarını ayartmak isteyeceği bir dünya yoktu.

Altamura'ya paltosunu geri vermeyi de özellikle istemiyordu.

Jules bir arka sokaktan beyaz keten bir gömlek çalmıştı, bu Côte d'Azur'un bağışlayıcı ikliminde yeterli olabilirdi, özellikle de Ostrava'da geçirdiği zamandan sonra. Ama yün palto olmadan Alplerin bu kadar yükseklerinde soğuk çok sert olurdu.

Yolun elli metre yukarısına çıktığında Jules uçurum boyunca ilerledi, aşağıdaki kontrol noktasına yaklaştıkça daha dikkatli hareket ediyordu. Sarp kayaya tutunmuş seyrek çalıları yolla arasında tutmaya dikkat etti. Gözden uzak olmasına rağmen, onların duyma menzilineydi. Ama adımları doğruyd.

Sonra eli pulların üzerine geldi. Bir engerek yılanı güdük kuyruğunu sallayıp bir yarığa çekilirken dehşete kapılarak elini göğsüne doğru çekti. Uçurumun yüzünden kum damlıyordu. Jules tavşan gibi dondu kaldı. Bağırış gelmeyince nefesini bıraktı ve bakışlarını ileriye çevirdi.

Virajı dönerken, bir sonraki nefesinde boğuldu.

Saint-Jeannet harabeye dönmüştü.

Taş binalardan geriye, kış göğünü delen kararmış çubuklardan başka bir şey kalmamıştı. Sadece tek bir taş kule kalmıştı, doğduğu yer olan Saint-Pierre'in eski kilisesine ait. Ya da en azından bırakıldığı yer. Onun ötesinde, Saint-Jeannet'in ortaçağdan kalma kalesinin kalıntıları vadiye yayılmıştı; eski taş yığınları sadece kar tabakasının altında topaklar halinde görülebiliyordu.

Jules'un topuğu altından kaydı ve kayalıklar tepeden aşağı yuvarlandı.

Kırılğan dallardan bir avuç kaparak bir an için kendini kurtardığını düşündü ama dallar avucunun altında kırıldı.

"Fermati! Altamura aşağıdan bağırdı, Jules bir avuç çalıya daha çalıştı, kendini uçurumun korunağına çekmeye çalıştı, ama kökler kayalık yarıktan kurtuldu ve onu serbest düşüşe gönderdi.

Başını kapattı, yola çarpana kadar dik yokuşun uzunluğundan aşağı yuvarlandı ve kaydı.

'Durun! Vatikan!' Aynı ses, bu kez ağır aksanlı Fransızca.

Jules durmadı. Kendini ayağa fırlattı ve dar yolun karşı tarafına fırlattı, öncekinden sadece biraz daha kontrollü bir düşüşle kayalıklardan aşağı yuvarlandı. En azından bu kez ayakları altındaydı. Hüzünlü kış çalılarını ve kayalık tutamakları avuçlayarak hızını kontrol etmeye çalıştı.

Ayaklarının önündeki zemin, doğadan daha şiddetli bir güç tarafından çiğneniyordu. Ağır kalibreli mermilerin altında parçalanmış taş parçaları her yöne sekiyordu.

"Dur.

Jules dik kayalıkta kayarak durdu. Elleri havada yavaşça dönerek gülümsemeye çalıştı. "Bu... ben duruyorum. Başını kaldırıp rahibenin hâlâ yolun kenarında durduğu yere baktı.

'Sen-' Tanıma Altamura'nın gözlerini aydınlattı. Uçurumdan sıçradı, hafif bir adımla yere indi, ayaklarının altındaki kireç taşı çatladığında etkilenmemiş görünüyordu

yükseklerden. Bu Vatikan canavarları farklı bir türdü. 'Aptal, cahil pislik. Kırmızı sis mi olmak istiyorsun, evlat?'

"Pek sayılmaz.

Altamura tepeden aşağı kayarak tüfeği sırtına geçirdi ve aynı akıcı hareketle uzun bir tabanca çekerek ona doğrulttu. "Pek emin görünmüyorsun, belki de test etmeliyiz.

"Caterina! Diğer rahibe tepeden aşağı tökezleyerek onun uzun gövdesine çarptı. Caterina irkilmedi, kayalık yamaçtan aşağı kaymamaları için ağırlığını hafifçe kaydırды. Tabancasının eli de titremedi.

Tıbbın kız kardeşi nefes nefese kaldı, mavi gözleri Jules'un yüzüne sabitlendi. "Teşekkür ederim. Ama sakın ateş etmeye kalkma, Caterina! Bak ne kadar sevimli. Jules küçük rahibeye alaycı bir bakış attı. Ondan en az iki baş daha kısaydı ve bir porselen bebeğin kalp şeklindeki yüzüne sahipti. "Ben mi?" diye sordu, dudakları yavaşça kıvrılıyordu. "Ben sevimliyse, sen nesin?

Geniş ve dişlek bir gülümseme takındı. "Tehlikeli.

Rahibe yaklaştı ve Jules kalçasındaki yırtığı fark etti, ince kadife bir kurdeleyle bağlanmış, dizinin üstünde biten uzun, şeffaf çorabı ortaya çıkmıştı.

Jules onun bakışlarını tekrar yukarı çekti ve gözleri eğlenerek kırıştı. "İlginç bir alışkanlık... Rahibe.

"Oh, bu mu? Faydası olmayan dindarlık nedir ki?" 'Lucia, flört etmeyi bırak.'

"Ben mi?" Elini göğsüne bastırarak soluk soluğa kaldı. "*Benimle* flört ediyor. "Suçlu," dedi Jules göz kırparak.

Caterina içini çekti ve birkaç mermi daha doldurmak için şarjörü açtı. "*İyi.*

Lucia gözlerini Jules'a çevirdi ama ifadesi sertleşti. 'Ne oldu?

Burada ne yapıyorsun? Vatikan bariyerlerini fark etmedin mi? Yoksa karanlıkta ve karda uçurumun kenarından gizlice geçmekle mi meşguldünüz de fark etmediniz?

Jules utanmış görünmeye çalışarak ensesini ovuşturdu. "Evet, biliyor musun? Bu komik bir hikaye-'

Caterina, Eğer gerçekten komik değilse, ateş ederim," diye araya girdi.

Lucia'ya odaklandı ve en çekici gülümsemesini takındı. 'Hep bu kasabanın en güzel kızlara sahip olduğunu duymuştum. Görünüşe göre söylentiler doğruymuş.

"Hiç komik değil," dedi Caterina.

"Şşş, şşş. Lucia körü körüne Caterina'nın silah tutan eline uzandı ve onu aşağı itti. "Bırak bitirsin.

Köye doğru baktı ve kelimeleri bulamadı. "Burada ne oldu?" Sesi yumuşak, neredeyse ağlamaklıydı.

"Yangın. Kundaklama. Çok üzücü."

Jules alay etti ve Caterina'nın gözleri onun küstahlığı karşısında kısıldı.

Yarım adım geri çekildi. "Vatikan ne zamandan beri yerel itfaiye yetkililerinden iş alıyor?"

Lucia kahkahasını bastırmaya çalıştı. Ama çok zor olmadı.

"Bildiğim hiçbir ateş taşı yakamaz," diye ekledi Jules, uzaktaki kiliseye doğru başını sallayarak.

Caterina onunla yıkıntılar arasına girdi, gözleri onun üzerinde yoğunlaşmıştı. "Sence ne oldu?" diye sordu ve bir sigara daha yakmak için tabancasına bir kibrit çaktı. Yüzünü aydınlattı, kemiklerinin ve yara dokusunun mükemmel yapısında titreşti. Gözleri bir yılanınkiler kadar yassıydı, tabancanın ucundan onu izliyordu. "Kedicik," diye ekledi sonradan, mavi bir duman sarmalını üfleyerek.

Jules cevabı biliyordu; orada olmalarının tek nedeni buydu. "İblis," diye cevap verdi, hiç vakit kaybetmeden.

Caterina'nın kaşları hafif bir şaşkınlıkla kalktı. "Bir normal için iyi tahmin, sence de öyle değil mi Lucia?"

"Bilmiyorum. Lucia yanağına dokundu. "Başka ne bir kasabayı alevler olmadan yakabilir, ortaçağdan kalma temeller ve yalnız bir kilise kulesinden başka bir şey bırakmayabilir? Hiçbir şey... Yani bir iblisten başka hiçbir şey.

Aralarındaki mesafeyi kapatıp bir bileğine narin bir gümüş kelepçe takmak için onun önüne geçerken, yumuşak sesi korkunç kelimeleri garip bir şekilde sevimli hale getirdi. Adam geri çekildi, ama kadın hemen diğerine sarıldı.

Metal derisine yapışmış gibiydi. İkisi de yerlerine oturduklarında Caterina parmaklarını şıklattı ve aralarından ince gümüş bir zincir fırladı. Jules ellerini kaldırıp zincirin nasıl bir mekanizma sonucu ortaya çıktığını görmeye çalıştı ve Lucia'ya pis bir bakış fırlattı.

Omuz silkti. "Üzgünüm.

Caterina sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi sessizce düşünürken gökyüzüne doğru bir duman izi üfledi. "Bunları biliyoruz. İblis ateşini biliyoruz. Burada ne olduğunu biliyoruz... Ama o nasıl biliyor? Çenesini indirdi, gözleri şüpheyile parlıyordu.

"Bilmiyorum. Lucia çenesini kaldırdı, burun delikleri açıldı. "Ama sigaranın ötesinde, aşkım, şeytan kokusu alıyorum.

Duruşları değışti. Onlar yırtıcılardı ve ilkel korku midesini tutuşturdu. Kendini geriye attı, başı keskin bir kayaya çarptı, bağı bilekleri hareketlerini kısıtladı. Geri çekilirken gözlerine kan damladı ve onu kör etti. Caterina gatling tüfeğini omzunun üzerinden kaptı ve ona doğrulttu. Kahretsin, çok hızlıydı. Uzun bir bacağıyla kendini yamaca dayadı, kalçasının kasları onu kızıl bir sise dönüştürmeye hazırlanırken kıvrılıyordu.

Bu sefer bir uyarı atışı alamayacaktı.

Döndü, ellerini uzattı. "Bekle. Kanlı alnını omzuna vurdu.

Lucia sinsice yaklaştı.

Geri . "Sadece... *bekle*.

Caterina gülümsedi, sigarası kiraz kırmızısı yanıyor ve yanaklarının düzlemlerini aydınlatıyordu. Tüfeğı tutuş şeklini değıştirdi, yeri yutan bir mermi yağmuru bırakmaya hazırlandı. "Hızlı konuş.

Jules bağı ellerini kaldırdı -oynamayı bıraktığına karar verdiğinde kendini korumak için. "Özür dilerim. Bakın, kaçmıyorum.' Ayaklarını dikti, onlara bakmak için bir gözünü kısarak açtı. "Sadece biraz korktum. Elini gömleğinin içine sokup hafifçe salladı. "İblis kokusu alıyorum, kardeşim. Ostrava'dan yeni geldim.

"Çekoslovakya mı?

Başını salladı ve rahibeler birbirlerine baktılar.

'İblisleri öldürdüm ve kanlarına bulandım,' diye devam etti. 'Ve neler yapabildiklerine dair hikayeleri dinleyerek hayatta kaldım. Neyin doğru neyin yalan olduğunu bilmesem bile, bir tahminde bulunabilirim.

Caterina dudaklarını büzerek düşünceli bir şekilde başını salladı. "Orada bir tabur *var*.

Bir test.

'Birden fazla,' diye düzeltti.

Caterina'nın ifadesi gerginleşti. Testi geçmişti ama onun varlığından daha da rahatsız olmuşa benziyordu.

'Yarımız yok edildi,' dedi. 'Amirim ve tüm birliğim öldürüldü. Ben sonuncusuyum. Yüzünü Saint-Jeannet'ye doğru çevirdi. 'Ve ben de doğduğum kasabayı göreceğimi sanmıştım. Garip, değil mi? Ölüme bu kadar yakın olmak-' Sanki düşüncesini tamamlayamamış gibi tılandı. Ama bu sevdiğinden daha az rol yapıyordu, Kian'ın ölümünü hatırlayınca boğazı düğümlendi. Farah'ın.

Caterina onun performansından ikna olmuş görünmüyordu. Tüfeğini de indirmede.

"Neden kaçtın?" diye sordu usulca, silahını adamın gözlerinin arasına dayamak için bir adım öne çıkarak.

Uçurumun tepesinden net bir ses yükseldi.

Jules gözlerini siper etti, farların parıltısına karşı siluet halindeki figürü seçmeye çalıştı. Dilinde metal gibi bir varlık vardı, sanki kanlı çeliği yalamış gibiydi. Siyah bir şehir arabası mırıldanarak arkasında rölantide çalışıyordu.

"*Fermatevi!* Dur.

Figür kayalıktan aşağı kayarak kendini Jules ve rahibelerin arasına attı.

'Kaptan, uyanıksınız. Saint-Jeannet'deyiz. Lucia kollarını iki yana açtı, sanki amiri hafifçe tüten harabeleri gözden kaçırmış olabilirdi.

"Biliyorum. Aslında şaşırdım.'

"Neden? Emri sen verdin.

"Sizin gibi itaatsizlerin dinleyeceğini düşünmemiştim.

Selene Alleva, iyileşti ve yeniden bir bütün oldu.

Ona baktı, kaşları kalkıktı. Jules geç de olsa yüksek sesle konuştuğunu fark etti, kızın adı dilinin ucuna kadar gelmişti.

Topuğunu bir kayaya kaptıran Jules, dişleri takırdayarak kışının üstüne tökezledi. Roma Kasabı bacağının üzerinden geçti, onunla Caterina'nın arasında durdu - Caterina ona tetik parmağı kayacakmış gibi bir bakış attı.

"Kaçtı. *İki kez.*'

Lucia, "Zevkler ve renkler tartışılmaz," diye espri yaptı.

Selene onları görmezden gelerek Jules'u gömleğinden tutup ayağa kaldırdı. Gözleri kısıldı. "Bugün üniformasız mısınız, *memur bey?*

Jules, gözleri taş kadar soğuk ve sert olan kehribar rengiyle karşılaştığında yutkundu. Onun Nice-Ville'deki ilk karşılaşmalarını hatırlayacağını düşünmemişti. "Şu konuda..." diye başladı Jules, ama uygun bir yalan bulmak için duraksadığında, Lucia ciyaklamaya hazır bir şekilde tam boyuna göre doğruldu. "Ben aslında bir jandarma değilim.

"*Ve?*" "Ve

ne?

"Gerçekte kimsin sen?" diye sordu, sesi giderek yumuşuyordu. "Ve neden gitmemen gereken her yere gidiyorsun? Sonunda onu serbest bırakarak

Elleriyle Saint-Jeannet'nin tamamını göstererek, az önceki Lucia'nın daha kasvetli bir aynası gibi baktı. "Oldukça şüpheli, gerçekten.

"Ben bir askerim.

"Cepheden çok uzaktasınız.

Jules dişlerini sıktı. Bu iş tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. "Şey, görüyorsun. Komik bir hikaye aslında-'

Caterina, "Bir tane daha olmaz," diye söylendi.

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Komik değil ha-ha.

"Sonuncusu da değildi.

"Yani, bunun komik olması gerekmiyor.

'Yeter,' diye tersledi Selene, parmakları dirseğine vurarak ritim tutuyordu. 'Nedir bu, komedi ikilisi mi? Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama ikiniz de komik değilsiniz.

Lucia sahnede fısıldayarak, "Bunu onlara söylemekten nefret ediyormuşsun gibi gelmiyor," dedi.

Selene cevap veremedi Caterina parmaklarını şıklattı. "Az önce yüzünü nasıl tanıdığımı buldum.

Selene'nin kaşları sinirli bir şekilde kalktı. "Bunu tüm sınıfla paylaş, Altamura.

"O bir asker kaçağı. Caterina sessiz bir zaferle iç cebine uzandı ve küçük katlanmış tanıdık bir broşür çıkardı.

Selene onu kaptı.

Caterina ve Lucia sırttılar, Lucia yanlışlıkla broşürü yumuşatılmış kıvrımından yırtıp kenarlarını yüzünün yanında bir arada tutmak zorunda kaldığında bilmiş bir bakış paylaştılar. Gözleri broşürden Jules'a kaydı ve tekrar geri döndü.

"Onbaşı Lacroix?"

"Kanlı canlı.

"Pekâlâ," diye usulca düşündü Selene, el ilanını yavaşça bir kez daha katlayarak. 'Fırar ettiğin için seni sokaklara geri salmam pek mümkün değil. Savaş zamanında, Lacroix, utanmalısın. Sanırım seni idam edebilirim. Bu işi bitirmek için söylenecek çok şey var.

"Bekle-

"Askeri mahkeme için gerçekten zamanım yok.

Caterina, "Çok zahmetli prosedürler," diye onayladı.

"Ve sıkıcı," diye ekledi Lucia, alt dudaklarını dışarı çıkararak.

Jules daha bir şey söyleyemedi Selene onun itirazını kesti ve parmağını kaldırarak onu susturdu. , beni ikna ettin. İnfazını erteleyeceğim.

-Bileğini bükerek saatine baktı: "Tam on iki saat. Ne Lucia ne de Caterina bu durum karşısında herhangi bir duygu belirtisi göstermedi. Kendi adına, Selene sıkılmış görünüyordu.

"On iki saat mi? Üçüncü kez koşmaya kalkarsa şansının ne olacağını merak ediyordu; muhtemelen pek iyi olmayacaktı.

Kasap başını salladı. "Yararlı olabileceğine beni ikna etmen için sana Roma'ya varana kadar süre veriyorum.

Romalı bir şeytan kovucu için bu ne anlama geliyordu ki?

'Ve Nice'de gerçekten ne olduğuna dair tek bir kelime bile etmeyeceğinize inanmak istiyorum.

Jules kaşlarını kaldırdı. "Yani iblis yok mu?" "Kesinlikle . Ben görmedim, ya sen?"

Yavaş bir nefes verdi. "Hayır. Bir... gaz patlaması mıydı?" Selene keskin bir gülümsemeyle, "Mutfakta başladı," diye onayladı.

'Gerçekten korkunç. Ölümsüz Tanrı'ya şükürler olsun ki hiç kayıp vermediler'.

"Ve Vatikan'ın bu kadar çabuk yanıt verdiğini de sanırım.

Selene katlanmış el ilanını cebine soktu. "Olamaz. Olay olduğunda Nice'in yakınında bile değildik. Ve şimdi düşünüyorum da, siz de değildiniz. Sessiz bir emirle elini salladı ve yola doğru döndü.

Caterina dirseğinden tutarak onu da peşinden sürükledi. Selene'in emin adımlarla kayalıklara tırmanışını kısık gözlerle izledi. Eğer bakması gerektiğini bilmeseydi, Selene'nin yaraladığı kolunu gövdesine yasladığını asla fark edemeyecekti.

İçini bir telaş kapladı. Selene tüm gücüne rağmen neredeyse bir kolunu alevlere kaptıracakken neden derisi zarar görmemişti? Düşünceler, onları kovmadan önce zihninden geçip gitti. Şimdi zamanı değildi. Roma'nın kötü şöhretli Kasabı'ndan bir adım bile uzakta değildi.

Tüm gördükleri ona Selene'in ününü hak ettiğini söylüyordu. Tüm konuşmaları bir oyundu ve ilk hamleden itibaren kaybediyordu. Hiç şansı yoktu.

Şehir arabası rölantide, yolda onları bekliyordu.

Ayaklarını sürükledi. Caterina onu kürek kemikleri arasından iterek topuğunun altından kaymasına neden oldu.

"Ne *istiyorsun*?" diye tersledi.

'Kendi isteğınle gelmeni istiyorum yoksa bagajda gideceksın. Kararı sana bırakıyorum.'

"Bazı seçenekler.

"Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme, kedicik.

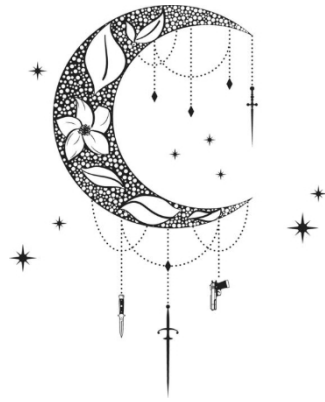
Gözlerini devirdi, uçurumların kayalık eteğini dönmeden önce harap kasabaya son bir kez bakarken hıçkırarak ağladı. Yanında hafif adımlarla yürüyen Lucia' baktı, gevşek şeyl üzerinde hiç zorlanmıyor gibiydi. "Yani Saint-Jeannet'den geriye hiçbir şey kalmadı mı?" diye sordu sessizce.

"Korkarım hiçbir şey. Lucia ona uzun uzun baktı. 'Eğer buraya gerçekten nostalji için geldiysen, burada öyle bir şey yok. Sadece geri almak için mücadele ettiğimiz bedenler var. Sadece ölüm.

Selene omzunun üzerinden seslendi. "Bu da hiç olmadı.

Jules onun arkasından alay etti. 'Tabii ki olmadı. Ve ben hiç burada olmadım. Ve Saint-Jeannet hiç var olmadı.'

'İşte ruh bu,' dedi neşeyle.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Selene saha ofisine doğru yürüdü. Eliot not defterine bakarak, mürekkebi akmadan önce kaleminin ucunu sayfadan kaldırdı. Sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı. *Ne olmuş yani? Neye karar verdin?* Onu hâlâ çok iyi tanıyordu.

Saint-Jeannet'de kısa bir mola vermişti ama köyü yok edenin Baliel ve onun kendine özgü mavi alevleri olduğunu doğrulaması yeterince uzun bir süreydi.

'Roma'ya dönüyorum. Burada yeterince şey gördüm.' "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Bunu düşündü. 'Baliel'in vücudunun çözüldüğünü kendi gözleriyle gördüm. Bu onu bile yavaşlatırdı.

"Peki ya döndüğünde?"

İblisin sözlerini hatırladı. *Vatikan. Kalbinde.*

Döndüğünde, Nice'e gitmeyecekti. Roma'ya dönecekti. "Nice güvende olacak.

Eliot kalemini parmağının ve başparmağının etrafında döndürüyor, okuyamadığı bir ifadeyle onu izliyordu. Gözleri ne zaman bu kadar derin ve *bilgili* olmuştu? Sanki Eliot onun içini görebiliyormuş gibi hissediyordu. Tartışmak yerine, Jules'ün Lucia ve Caterina'yla rahatça sohbet ettiği açık kapıya doğru başını salladı. Elleri kelepçeli olsa bile, emrindekileri kazanırken son derece çekiciydi.

"Kim o? Eliot sordu.

Onu feci şekilde yakan alevlerden iz kalmamış olsa da, Jules'un yanağında isli bir leke vardı. Yine de, onu Gare de Nice-Ville'de ilk kez o kadar kısa bir süre gördüğü zamanki kadar çekici bir yakışıklılığı vardı.

Gözlerini Jules Lacroix'dan ayırmadı. Cevap vermek yerine, "Eliot, senden bir iyilik isteyeceğim..." dedi.

Yakındaki bir istasyonda beklediler. Tabii bir tarladaki tek bir küçük platforma böyle denebilirse. Erken açan çiğdemler çimenleri süslüyor, mavi yüzlerini

akşam gökyüzünü.

Buz gibi rüzgâr Selene'in saçlarını yanaklarına savurdu ve hayal kırıklığı onu ısırdı. İblis Baliel'in ziyaret ettiği üç sahneden ikisinde kötü bir kuruş gibi ortaya çıkan çocuk üzerinde durmamaya çalıştı. Hatırlaması gereken bir şey olduğunu biliyordu ama parmaklarının arasından kum gibi kayıp gidiyordu. Dövüşe dair hatırladıkları, yarı hatırladığı acılarla bölünmüştü. Büyü kolunu zar zor kurtarmıştı ama acıya pek bir faydası olmamıştı.

Önemli değildi. Onbaşı Jules Lacroix'da görüldüğünden daha fazlası olduğunu bilmek için anılarına ihtiyacı yoktu.

"Lucia? Parmağını kıvrarak onu yanına çağırdı. 'Ne kadar kötü yaralanmıştı? Onu iyileştirdin mi?

Lucia başını salladı. "Ben değildim.

Nasıl olmuştu da Briars Dükü'nün karşısına çıkmış ve tek bir çizik bile almadan oradan ayrılmıştı?

"Huh. Selene seyahat çantasını tutuşunu düzeltti.

O uyurken kolunun iyileşmesi tamamlanmıştı. Lucia kendini aşmıştı. Et pürüzsüzdü ve yanmamış omzuyla kusursuz bir uyum içindeydi. Yine de Alpler'e bu kadar yakinken soğuğu, özellikle de rüzgârın dondurucu nefesini yeni teninde hissetti.

Yün paltosunu soğuğa karşı sıkılaştıran Eliot, Selene'in yanında Lucia'nın yerini aldı. Soluk dumanların gökyüzüne yükseldiği ormanın yanından başıyla işaret etti. "Tren neredeyse geldi. Çantasını yere bıraktı ve dirseğinin altından bir dosya çıkardı. "İstedığınız gibi.

Portföyün içindekilerin yumuşak kenarlarını karıştırdı.

Bir fotoğrafın keskin köşesini hissettiğinde merakı daha da arttı. Fenerin bakır ışığında Jules'un askeri kayıtlarını gözden geçirdi ve on beş yaşında askere alınmış halinin fotoğrafını çıkardı. Çok gençti.

Rüzgârda savrulan saçlarının telaşıyla Eliot'ın yanından geçip gitti. Jules platformun uzak ucunda, Caterina ile Lucia'nın arasında duruyordu. Lucia, Jules'un söylediği bir şey üzerine başını geriye atarken bir kahkaha tufanı koptu ve Caterina bile gülümsemek için verimli hareketlerine ara verdi, gatlingini temizleyip yağlarken çıplak parmaklarına yağ bulaşmıştı.

Trenin düdüğü onu geri çekti. "Teşekkür ," dedi gecikerek. Eliot, Selene'i okuyamadığı bir ifadeyle izledi.

Tereddütle uzandı ve yüzünü tam olarak görebilmek için saçlarını kulağının arkasına itti. Eliot ve onun ciddi kara gözleri. En azından onlar

aynı. Motor görüldüğünde elini bıraktı ve dumanını akşamın içine üfledi.

Jules'un dirseğini tutmak için hareket eden Eliot sessizce trenin istasyona girmekte olduğunu işaret etti. Bir görevli birinci sınıf vagonun pirinç kapısını şık bir hareketle açtı ve onları içeri aldı.

"Bundan emin misin patron? Caterina onun yanında durarak alçak sesle sordu. 'O bir asker kaçağı. Ona güvenemezsiniz.

Selene elindeki dosyayı çevirdi. 'Dört yıl boyunca ordumuzda savaştı. Böyle bir adanmışlık bir gecede yok olmaz. Hiçbir şeye kalkışmaz Caterina, kalkışsa bile...' Sözüünü yarıda kesti. Bırakalım Caterina ne çıkaracaksa çıkarsın.

Düdük çaldı ve tren peron boyunca ilerlemeye başladı. "Ah, bir de-" Selene astına bir aşağı bir yukarı baktı. "Altamura, mahkûm neden senin ceketini giyiyor?

Selene birkaç hızlı adım atarak basamağa sıçradı ve kolu kavrayarak Caterina ve Lucia'ya seslendi. 'Roma'ya vardığımızda sizinle temasa geçeceğim. Baliel'in hareketlerini saptayabilecek misiniz bir bakın. Saint-Jeannet ile *la Bibliothèque Généalogique* arasında yaptığı her şeyi bilmek istiyorum. Anladın mı?"

Patron.

Lucia el sallayarak trenin arkasından atladı. Caterina bir omzunu filigranlı bir lamba direğine yasladı. Işık yüzünü uç noktalara savuruyordu.

Selene veda etmek için bir elini kaldırdı -sadece bir anlığına- ve sonra gözden kayboldular.

Tren, Fransız kırsalından Roma'ya doğru gürleyerek ilerlerken canlı bir yaratık gibi hissediyordu. Jules'un Ostrava'dan yaptığı buz gibi yolculuktan çok farklı bir deneyimdi bu. Cereyanlı bir yük vagonu yerine lüks içinde seyahat ediyorlardı. Birinci sınıf kabin sıcaktı, zengin kahve ve ceviz rengi deri kokuyordu. Tavan tonozluydu, koyu renkli ahşapla kaplanmıştı ve bahar gökyüzüne benzeyecek şekilde boyanmıştı.

Saint-Jeannet'de Caterina ve Lucia'ya veda etmişlerdi. Ne yazık. Ona daha yeni ısınmaya başlamışlardı. Şimdi baştan başlamak zorundaydı. O

Trenin camındaki yansımadan Selene'e baktı ve yüzünü buruşturdu. Şansı pek yaver gitmemişti.

Kirpikleri düşüktü, kaleminin keskin küçük darbeleriyle yazarken gözlerini gölgeliyordu, 't'leri agresif bir şekilde çaprazlıyor ve 'i'lerle bile uğraşmıyordu. *Muhtemelen zaman kaybı*, diye düşündü. Ama 'y'leri yazarken iki katına çıkıyordu.

Kaşları birbirine yaklaştı. Ne olsa tespit etmek o kadar kolay değildi.

Tren pencerelerinin dışında Fransa hızla geçiyordu. Fransız Alpleri'ni oluşturan kayalık tepeler yükselen zirvelere tırmanıyor, hepsi bembeyaz karla kaplanıyordu.

Selene el yazısıyla yazılmış sayfalarla dolu deri portföyünden başını kaldırmadan sessizliği bozdu. "Seni neden yanımda getirdiğimi sanıyorsun Lacroix?

Müzikal Roma aksanı onun adını askerce zorlaştırıyordu. Ya da belki sadece dudaklarıydı. Peluş ve güzel oldukları kadar, onun geri kalanı gibiydiler - boşa harcanan zamana tahammülsüzlerdi.

Şu anda geniş kabinde yalnızdılar - erkek şeytan kovucu Eliot, kurtarıcı komplekslerini tatmin etmek için kasıla kasıla dolaşmadıkları zamanlarda şeytan kovucuların yaptığı şeyleri yapıyordu.

Jules gülümseyerek koltuğunda geriye yaslandı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Benim gibi biri zihninizin karanlık, durgun sularını bilmeyi nasıl bekleyebilir, şeytan kovucu?

Ağzının içini ısıtırken yanağındaki gamzeyi gördü. *Oh, o çok kolaydı.*

"Kaçamak cevap verme.

Dişlerini göstererek kolayca gülümsedi. "Gülümsemiyorum. Gerçekten bir soru soruyorum. Şimdi de kaçamak cevaplar veriyorsun.

"Ben-" diye sözünü kesti, mizahsızca güldü. *"Oh. Oh, sen en kötüsüsün.*

"En iyisi olduğuma dair güvenilir bir bilgi aldım.

'Neyin en ' Soruyu ısırarak , farkına varmıştı.

Kahretsin, çok yaklaştım. Belki bir dahaki sefere.

Selene öne doğru eğildi ve çizmesinden bir bıçak çıkardı. Yüzünü nötr hale getirerek parmaklarının arasında çevirdi ve ucunu tırnak etlerine bastırmak için kullandı. Sesi yumuşaktı, "Ostrava Boğulma Savaşı'ndan sağ çıktın-" dedi.

"Buna böyle mi diyorlar? *Biraz sansasyonel.'*

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Bir iblis dükünden kurtuldun. Tepki vermemeye çalıştım, dikkati keskinleşiyordu. "Ve en etkileyicisi, Catarina Altamura'dan kurtuldun. Hem de iki kez. Ve bugün burada, bu trende ölmeyi mi planlıyorsun?

Yutkundu, boğazı aniden kurudu.

Yüz ifadesi "*Ben de öyle düşünmüştüm*" dedi. 'Öyleyse neden bir konuşma yapmıyoruz? İğneleme ya da ima olmadan sorularına cevap verin ve belki bir anlaşmaya varabiliriz.

Onun sözlerini düşünerek kaşlarını çatı. Bir iblis dükü. Bu kelimeleri daha önce hiç bu sırada duymamıştı. Neredeyse iblisleri *medeni* gösteriyordu, ön saflarda hayal edebileceği bir şey değildi. Bu onu meraklandırdı. Vatikan başka hangi sırları saklıyordu?

'Beni öldürmek *istedin*,' diye hatırlattı ona.

'Hâlâ bu konuda kızgın mısın? Fikrimi değiştirdim.

'Oh evet, on iki saatlik bir infaz erteleme. Çok cömertçe.

Gözlerini devirdi. "Aşırı duyarlı bebek.

"Günü sağ salım atlatmak istemek aşırı duyarlılık değildir. Selene'in çenesindeki bir kas tüylendi ve sabırlı görüntüsü kırıldı. Elinin bıçağın üzerinde nasıl durduğunu fark etti. "Peki. Ne hakkında konuşmak istiyordun, şeytan çıkarıcı?" Ellerini açmaya çalıştı ama zincirler hareketini engelliyordu. Kelepçeleri iğrenç bir şekilde şingirdatacak ekledi, "Bunu sana söylemekten gerçekten nefret ediyorum ama önce onları bağlaman gerekiyorsa, arkadaşlık muhtemelen tek taraflıdır.

Şeytan çıkarıcıyla alay etmek ona cepheden ayrıldığından beri özlediği adrenalin heyecanını vermişti. Ölümle umursamazca yüzleşmenin verdiği heyecan.

Çılgın orospu çocuğu, diye duydu yankıda.

Selene arkasına yaslanmış, kirpiklerinin altından onu izliyordu. "Botlarını koltuktan indir.

"Yap beni.

"Bunu yapmamı istemediğine söz veriyorum," dedi ölümcül bir sessizlikle.

Kaşlarını kaldırdı. 'Uzun zamandır ön saflardayım, tatlım. Bir kızın dikkatini çekmek için neler yapabileceğimi bilsen şaşarsın.

"Beni kıskırtmaya mı çalışıyorsun? Selene dişlerini gıcırdatma dürtüsüyle savaştı.

"Ne için? Senden çok korkuyorum."

Adamın yüz ifadesini inceledi ama dehşete yakın şey bulamadı. "Yeterince dehşete düşmedim. Bu senin için komik mi?"

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Belki de. Darağacına giderken gülebilirim de."

"Haç," diye düzeltti.

Adamın yüzü kızardı.

"Bir asker kaçağı olarak genellikle kurşuna dizilerek öldürölürsünüz. Ancak Roma kanunları şehir sınırları içinde infaz yöntemini belirler. Biz çarmıha gerilmeyi tercih ediyoruz. Sembolik bir şey. Bunu bize ödünç verdikleri için Fenikelilere teşekkür edebilirsiniz. Ama tabii ki biz Romalılar bunu mükemmelleştirdik. Çizme hançerinin ucuyla tırnak etlerini geriye doğru itmeye devam etti. Dezavantajı: Elleriyle bir şey yapması onu boğmasını engelliyordu. İyi tarafı: Onu bıçaklamak daha kolay olacaktı. "Yani haç, anlıyor musun? Darağacı değil."

Adım atmak için ayağa kalktı, böylece çizmelerini püsküllü deriden çıkardı. "Teşekkür ederim," dedi.

"İdam, idam mangası..." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "*Çarmıha gerilme*. Sonunda öleceğim düşünölündüğünde bu tartışmalı bir konu."

"Eğer bir çarmıha gerilme olayına tanık olsaydın böyle Lacroix."

Kapı ile pencere arasında yürüdü ve sonunda kapı çerçevesine -rahatça- yaslanmaya karar verdi. Ölümsüz Tanrı'nın kanıyla söndürölümüş ve güç ve dayanıklılık için kutsal sembollerle oyulmuş metal tarafından kelepçelenebildiği kadar rahat bir şekilde - ve pençesinde sıkışan herhangi bir iblis için yoğun acıya neden olacak özel bir mühür. Ne yazık ki bu sembol onun üzerinde işe yaramamış gibi görünüyordu yoksa çok daha az kendini beğenmiş ve çok daha fazla acı çekmiş görünecekti.

Yazık.

En azından onun bir iblis olmadığını biliyordu.

Selene iki parmağıyla kaşlarının arasını ovuşturarak solmuş anılarının geri gelmesini sağlamaya çalıştı. Jules Lacroix'da görölndüğünden daha fazlası vardı. Kanıta ihtiyacı yoktu. Bunu iliklerine kadar biliyordu.

Boğazı düğümlendi. Eğer dikkatle dinlerse, kalbinin güm güm attığını duyabilirdi. *Ne saklıyordu?* Selene onu çözmek, meselenin özünü görene kadar kaslarını ve derisini çözmek istiyordu. O zaman onu da inceleyebilirdi.

Bıçağı tekrar botunun içine soktu. "Bu kadar oyun yeter. Sanki korkmuş bir hayvanmış gibi, Selene avuçlarını yukarı kaldırarak Jules'e dikkatle yaklaştı. *Gördün mü? Hayır.*

Hançer.

Onu ihtiyatla izledi.

'Aslında seni öldürmek istemiyorum. Eğer isteseydim, Saint-Jeannet'ten sağ çıkamazdın. Bu şekilde çok daha az evrak işi olurdu. Üstlerime sadece sözlü bir rapor vereceğim. Kalpleri ve zihinleri kazanmak, onun güçlü yanı değil.

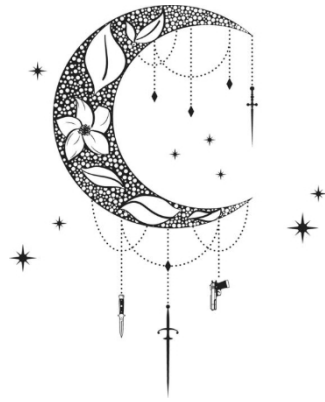
"Rahatlatıcı," dedi kuru bir sesle.

" olmalı. Evrak işlerinden nefret ederim.' Ve gizemlerden *nefret ederdi.*

Özellikle de genç bir Fransız askerinin muhteşem ambalajı içindeki gizemler. Caterina ve Lucia'ya yetimhanede neler olduğunu ya da nelerden şüphelendiğini anlatmamıştı -gerçi çoğunu yarım yamalak hatırladığı düşünülürse *şüphelenmek* belki de fazla güçlü bir kelimeydi- ama Caterina, Selene'in basit bir firar olayından daha fazlası yoksa bir askeri askeri mahkeme için Roma'ya kadar sürüklemeyeceğini eninde sonunda anlayacaktı.

Saat çoktan işlemeye başlamıştı.

Ama *bu* gelecekteki bir Selene sorunuydu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Aralarında uzanan sessizlik ağırdı.

Jules bileklerini bağlayan zarif kelepçelere karşı çırpınmak istedi. Kaçmak için vahşi bir hayvan gibi omzunu kapıya çarpmak istedi. Selene ise orada sakince duruyordu. Korkunç derecede kontrollüydü.

Hiç kendini ya da yürüdüğü yolu sorgulayıp sorgulamadığını merak etti. Hiç geriye dönüp baktı mı, nerede yanlış bir dönüş yaptığını merak etti mi? Nedense bundan şüpheliydi.

"Onbaşı Lacroix. Adını tekrar, bu sefer daha yumuşak bir şekilde söylemeden önce gergin bir an yaşandı. "*Lacroix*. Seni öldürmek niyetinde değilim ve söz veriyorum Roma'da başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim. Yardımına ihtiyacım var.

Alay etti. *Seni öldürmeye niyetim yok*, demişti. Ama bu demek değildi ki *yapmazdım*.

Dudakları büküldü. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?

'*Bence* . Seni kavga ederken gördüm.' "Ve?" diye sordu.

'Bunu söylememe gerçekten ihtiyacın var mı? Sen kendine yardım edemezsen ben de sana yardım edemem, şeytan çıkarıcı.

Selene'nin temkinli ifadesi onun ne demek istediğini anladığında yumuşadı. Ondan çok daha üstündü. Mitoloji ete kemiğe bürünmüştü. İki ayağını çamura sağlamca basarak durduğu yerden ona ulaşması imkânsızdı.

O bir hiçti. Bir yetim. Bir asker.

Stigmajka.

Kapıya yaslanıp kollarını kavuşturmaya çalıştı ama prangaları usulca şingirdayarak onu hatırlattı.

Selene ona doğru bir adım daha attığında, Selene onun dokunuşundan kaçma isteğine direndi. Parmağını bağlarına doğru kaydırarak onu serbest bıraktı ve kelepçeler yere düştü. Onun kendisini manipüle ettiğini bilse de omuzlarındaki gerginlik azaldı.

Geriye doğru kaydı ama oturmadı. Bunun yerine pencereye yaslandı, böylece karşıya geldiler. Fransa hızla geçip gitti.

Siyah, sadece en nadir fener ışııyla aydınlanıyordu. Selene onun bakışlarını tutabilmek için çenesini kaldırdı. Gözleri mıknaş gibiydi ve kendisine rağmen başka tarafa bakamıyordu.

"Bana yardım etmenin pek çok yolu var Lacroix. Başlangıç olarak, bir hafta boyunca hayatta kalabilmeniz için yakınınızda kalmanızı istiyorum. Ve böylece Nice ya da Roma

-Ya da her ikisi de lanet olası Briars Dükü tarafından yerle bir edilmeyecek. Adam kaşlarını kaldırdı. "Bundan kaçınmak istiyorum" diye ekledi.

Yine şu Briars Dükü. İblis hakkında soru sormak istiyordu ama müzakereler henüz bitmemişti ve Jules ona tekrar üstünlük vermeyi reddetti. Onun yerine, sözlerinin tembel bir çekikliğe dönüşmesine izin verdi. "Sana yakın olmak beni içmeye itmekten başka ne işe yarayacak, şeytan kovucu?"

Gözlerini devirdi. 'Dürüstçe mi? *Ne* yaptığın umurunda değil - *yakın* durmak tek ön koşul. Ona bir şey söylemiyordu -bir şey- ama başka seçeneği de yoktu. Prangalar tamamen göstermelikti. Onun merhametine kalmıştı. O da bunu biliyordu.

Aklından geçenleri okumuş gibi ekledi: 'Ayrıca, Saint-Jeannet'deki olaylarla ilgili olarak hâlâ şüpheli birisin. Bunun için seni süresiz olarak tutabilirim. O yüzden zindanlarda vakit geçirmekten hoşlanmadığım için mutlu ol.

Düşünceleri bu imaya takıldı. 'Benim bununla nasıl bir ilim olabilir? Beni Nice'de *gördün*.

"Sadece olay olduktan *sonra*. Havalı bir el sallayarak onun sonraki sözlerini geçiştirdi. "İtiraf etmeliyim ki, birçok kaynak sizi söz konusu dönemde Hazar Federasyonu'na karşı bir dizi belirleyici savaş sırasında alayınızla birlikte gösteriyor, ancak bu soruşturmanın amaçları doğrultusunda, ben istediğim sürece katılımınız ilgili olmaya devam ediyor.

Kabinin sessizliğinde kendi kalbinin atışları korkunç derecede yüksek geliyordu. Sadece şeytan kovucu, onun alçak sesi ve tekerleklerin boğuk tıkırtısı vardı.

'Yani benim fırar etmem beni tutuklamanız için makul bir inkar ve Saint-Jeannet'de bulunmam da beni Roma'ya götürmeniz için makul bir inkar. Neden?'

"Çünkü sana güvenmiyorum. Yüz ifadesi titredi, kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "Hayır. Sana güvenmeyi *reddediyorum*. Gaz fenerlerinin koyu kehribar rengine aydınlattığı gözleri onunkileri tuttu.

Ona inanmıştı. Selene'in güveni cazibeyle kazanılabilecek bir şey değildi. Araba hafifçe sallanırken dolma kalem portföyden yuvarlandı, ucu püsküllü deri koltuğa mavi renkte battı.

Kalemini geri alan Selene, portföyü kucağına çekti ve dağılmış sayfaları düzeltti.

Aynı ekonomik elle yazılmış savaş raporları sayısız ilgi çekici *ifadeye* sahipti -muhteşem, *tek kurtulan*, *öldürme sayısı*- ama yine de yeterli değildi. Hiçbiri onu tatmin edecek şekilde açıklamıyordu.

Selene başını kaldırıp ona baktı. "Söyle bana. Neden Saint-Jeannet'deydiniz? O sabah Nice'e daha yeni dönmüştünüz. Çocukluk evinizin yanışına tanık olmak için tam zamanında. Ama bu bana tuhaf bir seçim gibi geliyor Lacroix. Başını öne eğdi. "Ne tür bir hortlak merakı sizi böylesine korkunç bir katliamın yaşandığı yeri ziyaret etmeye zorladı?

Yaralı ifadesi bir zafer çanı olmalıydı... ama bu konuda iyi hissetmiyordu. Omurgasını sertleştirerek, daha yumuşak duyguları bir kenara itti.

"Katliam mı?" diye sordu belli belirsiz.

'Kasabayı gördünüz. Yerle bir edilmişti.'

"*Binaları* gördüm ama..." Sözcükleri bulmakta zorlandığı belliydi. "Ama bunlar taşlardı. Duvarlar. Peki ya insanlar?

Selene kafası karışmış bir halde başını eğdi. Savaşta geçirdiği yıllardan sonra ölüm konusunda bu kadar saf olamazdı. "Ne demek istiyorsun?

"İnsanlara ne oldu?" "Öldüler.

Yüzünün rengi solmuştu. "Hepsi mi?"

"Anlamıyorum-" Selene sözünü kesti.

Tüm köy kutsal ateşle yakılmıştı. Geriye kalan tek şey duvarlardaki gölgelerdi. Düşmüş bisikletler, yıkılmış postane, şimdi ya da bir daha hiç çocuğu olmayan boş sınıf. Kelimelerini özenle seçerek sessizce devam etti. 'Nasıl hayatta kalan olabilir anlamıyorum. Vatikan'a sunduğum raporda Saint-Jeannet'te yaşayan beş yüz otuz beş kişinin tamamının hayatını kaybettiği yazıyordu.

Jules birbirine bağlı parmaklarına baktı. Elleri titriyordu. "Ben... özür dilerim. Kulağa çok fazla soru gibi geliyordu.

Boğazından boğuk bir ses kaçtı. Endişelenen kadın daha da yaklaştı. İki elini kaldırdı, önce bir gözünü sonra diğerini koluyla sildi. "Görünüşe göre üzüntüyü sindirmekte zorlanıyorsun, şeytan kovucu. Dudaklarında acı bir eğlence vardı.

Selene sinirlenerek, "Bu hayati bir tehlike mi yoksa devam edebilir miyiz?" diye sordu. "Ben iyiyim," dedi inandırıcı olmayan bir şekilde.

Kirpiklerindeki gözyaşları karşısında burnu kırıştı. "Kendini mi yaraladın? Acı çekiyor musun?"

Ona soğuk bir bakış fırlattı. "Ne istiyorsun?" "Seni sorgulamak *istiyorum*," diye tersledi.

Bir kahkaha attı. "Saint-Jeannet hakkında bilgi mi istiyorsun? Başını koltuğa doğru eğdi. "Bebekken Saint-Jeannet'de terk edildim.

Sesi o kadar sessizdi ki neredeyse kelimeleri kaçıracaktı. Cevap beklediği gibi değildi. Bu yeni bilgiyi portföyüne karaladı.

"Orada mı doğdun?"

Uzun parmaklarını buruşuk kaşlarının arasında ovuşturuyor, acı veren bir duyguyla savaşıyordu. Selene'in buna sabrı yoktu. *Üzüntü* için. Onu küçük parmağında oynatmayı bitirene kadar hiçbir şey hissetmesine fırsat vermek niyetinde değildi; bu önce onu kırmak anlamına gelse bile. Saint-Jeannet istismar edebileceği bir zayıflıktı. Onun sessizliği karşısında sabırsızlanarak, kirpiklerinin altından ona baktı. Onun tanımadığı insanlar için acı çeken bakışları karşısında kalbi rahatsız edici bir şekilde çarptı.

Hiçbir şey hissetmediği keder.

Şeytan çıkarıcı artık onu dinlemiyordu.

Gözleri binlerce kilometre ötede, portföyünü karıştırdı. Sonunda kapağı hafifçe kapattı. Dudaklarının kenarında bir memnuniyetsizlik kıvrımı belirdi.

"Orada mı doğdun?"

Başını salladı. "Yeni doğmuş bir bebek olarak kilisenin merdivenlerine bırakıldım.

"Église Saint-Pierre?" diye onayladı. Yüzünde bir şeyler oynasıyordu.

Bakışları buluştuğunda, gözleri alev gibi yanıyordu.

Oh. Kızın dikkatinin başka yerde olduğu konusunda yanılmıştı. Şu anda tüm dikkati onun üzerindeydi ve bu yerçekimi gibi hissettiriyordu.

"Ne?" Gürleyen kalp atışları buharlı makinenin gürültüsüne ve ray bağlantılarının tıkırtısına karıştı.

Yüz ifadesini düzeltti. "Hiçbir şey.

"Yalancı.

Selene bu suçlamadan hiç hoşlanmamıştı. Gözleri Jules'u bir pervane gibi koltuğuna mıhlamıştı. Yine de inkâr etmedi. "Gerçekte kimsin sen, Jules Lacroix?

Soru onu bir mermi şiddetiyle yakaladı. "Ben mi? Hiç kimse. Bir yetim. Bir asker.'

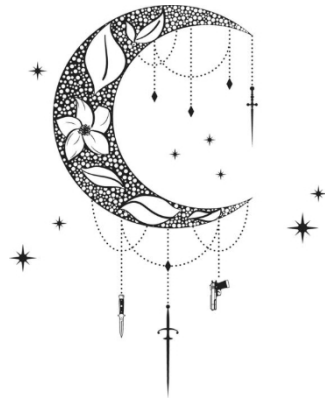
"Yalancı," diye karşılık verdi, kendi suçlamasını ona karşı kullanarak. "Yalan söylemiyorum," diye hırladı. *Stigmajka*.

Ne yaptığını bilmeden vücudu hareket etti, uzun adımlar aralarındaki kabini yiyip bitirdi. Eliyle çenesini kavradı, parmakları tenine karşı inanılmaz derecede sertti.

Gözleri zafere çok yakın bir şeyle parlıyordu. Keder ve öfke içini kapladı ve bir kılıca sarılmak için can atmasına neden oldu.

Dieu, gerçekten bir canavarım, değil mi?

"Ben de kim olduğumu bilmek istiyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yaralı artık onu tanımlamak için uygun bir kelime değildi. Çenesini inatçı bir şekilde kavramadan önce parmaklarının arkasını çenesinin çizgisi boyunca gezdirirken gözlerinde tehlikeli bir şey titreşti. İsteddiği şey *buydu*.

Bana karanlık tarafını göster, Jules Lacroix.

"Sana verecek cevabım yok. Ama ne var biliyor musun? Keşke bilseydim. Nefes alış verişi düzensizdi. 'Keşke neden terk edildiğimi bilseydim. Keşke kim tarafından terk edildiğimi bilseydim. Ama bundan da öte, neden kendimle ilgili bir şeyi -herhangi bir lanet şeyi- çözmeye çok az kalmışken bir iblisin ortaya çıkıp en iyi arkadaşımı öldürdüğünü bilmek isterdim.

Çenesine değen sıcak ve güçlü parmakları onu korkutmuyordu, güçlü elleri şaşırtıcı bir yumuşaklığa sahipti ama gözlerinin üzerindeki, ayı örten parçalanmış bulutlar gibi gölge kesinlikle korkutuyordu.

"Tesadüf mü?" diye içinden geçirdi. "Hayır. Dünyada bu kadar çok tesadüf yoktur.

Kederliydi, kızgın değil. Beklenmedik bir acı kaburgalarının arasına saplandı.

Sempati mi?

"Ve herhangi bir iblis değil, Briars Dükü," dedi Selene usulca, Jules'u yakından inceleyerek. Altın bir yıldız patlamasıyla çevrelenmiş soluk yeşil gözleri vardı. "*Böyle* tesadüfler olmaz.

Başını salladı ve daha önceki nezaketinden hiçbir şey kaybetmeden çenesini serbest bıraktı.

Başını geriye doğru savurdu ve hatasız bir şekilde onun gözlerini buldu.

Eğer bu onun karanlık tarafıysa, bununla başa çıkabilirdi.

"İblisler söz konusu olduğunda, dengede herhangi bir değişiklik kötüye işarettir," diye devam etti. "Eğer şüphelendiğim gibi sizi takip etmeye devam ediyorsa..." Yüz ifadesi gerginleşti. "Bu bir gizem, değil mi?

"Briars Dükü kim?

"Güçlü bir iblis. Büyük ihtimalle kataloglama talihsizliğine uğradığımız *en* güçlü iblis. Ona daha fazlasını anlatıp anlatmamayı düşünerek tereddüt etti.

Akademi, bilgilerini gizli tutuyor ve on yıllık eğitim boyunca kademeli olarak dağıtıyordu. Tüm eğitimi ona dilini ısırmasını söylüyordu ama o bunu görmezden geldi. Bilmeyi hak ediyordu.

Ve eğer bu iblis gerçekten onu avlıyorsa, *ihtiyacı vardı*.

"O Onikiler'den biri. Efsaneleştirilmişlerdir ama gerçektirler. Her biri en yüksek sınıftan bir iblis. Her biri bir sonraki seviyedeki iblislerden çok daha güçlüdür. İki yüz yıl içinde her birini bir kez gördük. Her seferinde trajediye yol açtı. Her seferinde... birçok insan öldü.

"Saint-Jeannet gibi mi?" "Daha kötü. Çok daha kötü.

Gözleri soluk benekli yeşim taşıydı ve kız onlarda boğulabilirdi. Ama içlerinde karanlık vardı. Keder, öfke ve şüphe. Selene'in görmediği şey korkuydu. Tam olarak değil. Beklediği kadar da değildi. Uzaklara baktı, anı bozdu. Lacroix henüz anlamamıştı. Yetimhanedeki Baniel, tamamen uygunsuz bir bedene bürünmüş, Akademi'de öğrendiği iblisin bir gölgesiydi.

"Bir gizem," dedi Jules sessizce, sonra içini çekerek parmaklarını saçlarında gezdirdi. 'Eğer beni kaçırmamış olsaydın-'

"Affedersiniz? Sen bir firarisin." "Adam kaçırmak hala bir suç.

Düşen prangaları gösterdi. "*Tutuklusunuz*."

Sanki bu da yoruma açık olabilirmiş gibi durgun bir omuz silkti. *Dio*, o imkânsız biriydi. İnsanlık tarihinin en zorlu savaşında dört yıl boyunca otoriteye bu kadar az saygı duyarak nasıl hayatta kalabilmişti? Onu sarsmak istedi ama onun seviyesine inmeyi reddetti.

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Ne diyordunuz?"

"Eğer kaçırmasaydınız-

"Ondan *sonra*," diye tersledi.

Ona bir bakış attı. "Ocak ayının o mübarek gecesinde Saint-Jeannet'de doğan bir bebeğe dair herhangi bir ipucu olup olmadığını görmek için Soy Kütüğü Kütüphanesi'ni ziyaret etmeyi planlıyordum.

Gerçekten de kutsanmış bir gece. Alaycı kahkahası boğazında düğümlendi. *La Bibliothèque Généalogique*. Başka bir bağlantı.

Dikkati keskinleştirdi. "Ne?"

"Şey..." Zihni hızlı çalışıyordu ve kelimeleri yavaş geliyordu. "Seni kaçırmamış olsaydım bile-

Bunun üzerine zafer kazanmış gibi göründü ama sözünü kesmedi.

'-Sen olur var bulundu o zor için bulmak herhangi bir şey at Nice's Genealogical Library, korkarım.'

"Neden?"

"Çünkü yandı.

Farkındalık yüz hatlarına yayılırken gözleri genişledi. Ve korku.

İlginç.

"Gerçekten çok yazık..." diye düşündü, dolmakalemini başparmağının etrafında deneysel bir şekilde döndürerek Eliot'ı taklit etti, sonra da önündeki sayfaya iğneledi. "Eğlenceli bir bilgi: Roma dünyanın en büyük kütüphanelerine sahiptir.

Gözlerindeki o şüpheli bakış geri gelmişti. "Roma için iyi.

Gülümsemeyi reddetti, bunun kendini beğenmişlik olacağını biliyordu. "Nice'in soy kayıtlarının bir kopyasının hâlâ bulunduğu bir yer varsa, o da Vatikan arşivleridir.

'Eminim tur vermeyi seviyorlardır. Asker indirimi alabilir miyim?' 'İndirim yok. Ama seni içeri sokabilirim. Eğer isteseydim.'

Gözlerini kısmıştı. "Ne yapmam gerekiyor, sana ilk çocuğum için söz mü vereyim?"

Burnunu kırıştırdı. 'Kimse bunu istemiyor. Tek istediğim işbirliğiniz. Ne zaman ne dersem onu yapacaksın. Anladın mı? Eğer yardımı olacaksa, ben senin amirinmişim ve sen de aslında sadık bir askermişsin gibi davranabilirsin.

Homurdandı ama gözleri düşünceliydi.

Gülümsemesini geri çekti. "Anlaştık mı?"

"Belki de. Çenesini ovuşturarak onu izledi. "Lucia Nice'de hiç kayıp olmadığını söyledi ama Kian benimle birlikte yetimhanedeydi. Hayatta kalmış olamayacağını *biliyorum*. Bu tutarsızlık neden?"

Kian, çocukluk arkadaşım.

Belki de ona boş yere umut vermek zalimlik olurdu. Bu yüzden ona gerçekleri anlatmaya karar verdi. 'Yanmış kanattan kurtarabildiklerini kurtardılar. Bütün gün ilk sonuçlar geldi. Şimdiye kadar hiçbir insan kalıntısı bulunamadı. Bir diş bile yok.

İfadesi hiç değişmedi. "O zaman işbirliğim karşılığında iki isteğim var. Birincisi, Kian'ı arayacaksın ve-'

'Ben Roma Kasabı'yım, Vatikan kaynaklarını kayıp bir yetimi aramak için kullanacağıma gerçekten inanan var mı?"

"Ne düşündükleri umurumda değil.

"Güzel. *Şimdi* anlaştık mı?"

'İkinci bir isteğim var. Ne olduğunu öğrenene kadar kabul etme, *Bouchère de Rome*.'

Ellerini 'devam et' anlamında iki yana açarak, ondan aşağılayıcı bir isim duyunca yüzünü buruşturdu.

Senden bir eskorttan daha fazlasını istiyorum. Bana *yardım* etmeni istiyorum. Kütüphane bir başlangıç ama desteğini arkama alacağına ve işim bitti diyene kadar durmayacağımıza söz vermeni istiyorum.

Gülümsemekten kendini alamadı. Kütüphaneye bir ziyaret çok kolay olurdu, değil mi? "Katılıyorum," dedi, belki de çok hızlı bir şekilde. Ve bunda ciddi idi.

Daha fazlasını kabul edebilirdi. Burada her ne oluyorsa, bedeni yok edildiğinden beri Baliel'le olan tek şüpheli bağlantısı oydu. Selene'in Jules hakkında bildiklerine, askeri geçmişine ve iblisleri öldürme konusundaki etkileyici siciline bakılırsa, onu kullanabilirdi. Bu onu diğer şeytan kovuculardan koruması gerektiği anlamına gelse bile. Bunu nasıl başaracağı bir sonraki zorluk olacaktı. Ama bunun için planını çoktan harekete geçirmişti.

Bir de Caterina ve Lucia vardı, ikisi de Jules'u ve onun son askeri rezaletini biliyordu. Bir sorun teşkil edebilirlerdi. Omuz silkti. Astlarının her türlü protokole uyma konusunda kronik bir yetersizliği vardı - bu yüzden muhtemelen bu seferlik kendi oyun kitabını yazmasına karşı çıkmayacaklardı.

Jules yumuşak bir sesle, "Ve bir silaha dokunmayı reddediyorum," dedi. düşünceler.

Ona sertçe baktı. *Bu* sorun yaratabilirdi.

Adamın inatçı ifadesi çenesini gerdi. Zorlamamaya karar verdi. Onun inancı yakında eriyip gidecekti. Gerçi Jules'un gözleri kolay boyun eğecek birine benzemiyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. 'Vatikan çocukluk arkadaşına ne olduğunu bulmak için elinden geleni yapacak ve ben de sana, yani *sana*, büyük sırrı açığa çıkarman için yardım edeceğim.

Ne de olsa onun da amacı buydu. Ve belki de bu muammayı çözdüklerinde, onun Baliel ile olan bağlantısının doğasını öğrenecekti. Ve eğer mecbur kalırsa -görevinin başarısı buna bağlıysa- Jules'u yem olarak kullanacaktı.

Baliel Nice'de daha fazla sorun çıkarmayacaktı, bundan emindi. Onun da varış noktası, tıpkı onlarınki gibi, Roma'ydı. Yine de... bu içgüdüsunü Vatikan'daki üstlerine açıklayamazdı. Cesare bile Baliel'i desteklemekte zorlanırdı.

böyle eksik bir resimle. Bir firariye merhamet gösterilmesine de izin vermezdi.

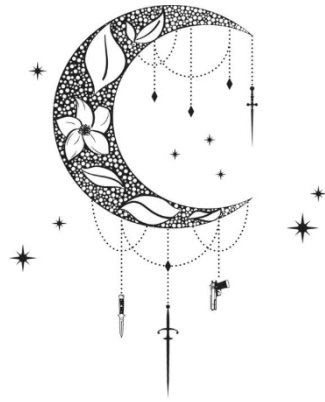
Jules'un bu bulmacanın önemli bir parçası olduğundan ne kadar şüphelenirse şüphelensin, üstlerinin durumun gerçekliğini bilmesine gerek yoktu. Ve onlar da Baliel'in peşlerinde olduğundan şüphelendiğini bilemezlerdi.

"Neden bu kadar çabuk kabul ettiniz? Jules sordu.

"İyi bir gizemi severim. Sesini alçaltarak öne doğru eğildi. 'Ve eğer senin kim olduğunu bulursak, belki de tüm bunlar gözlerimizin önünde çözülür. Eğer haklıysam... bensiz bir hafta bile yaşayamazsın. Eğer haklıysam, Briars Dükü peşinde ve sana yardım edebilecek tek kişi benim.

Gözleri bulutlandı ve memnuniyet göğüs kafesinde kıvrıldı, yılan gibi ve lüks. Ona sahipti.

"Ve daha da önemlisi," diye ekledi usulca, "bunu umursayan tek kişi benim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jules görmeyen gözlerle trenin penceresinden dışarı baktı. Zihni tekrar tekrar Kian'a döndü. Acısını gömmekte ne kadar usta olursa olsun, Kian'ın ölümü açık bir yaraydı. Şeytan çıkarıcı, verdiği güven verici sözlerle hiçbir şeyi değiştirmemişti. Kalbi küçük bir umut sıçraması yapmış ve hemen ardından bir kez daha büzüşmüştü. Ayaklarını karşısındaki koltuğa uzattı. *Ön sonuçlarmış, hadi oradan.* Bunları her kim uydurduysa yetimhanede onlarla birlikte değildi.

Kimse bundan kurtulamazdı.

Eliot kabine adımını attı. Jules'un botlarını koltuktan indirdi ve karşısına oturdu, bakışlarını birbirlerine kenetlerken ellerini dizlerinin arasına gevşekçe bağladı.

Jules meraklı bir kaşını kaldırdı.

"Eliot," dedi Selene başını deri portföyünden kaldırmadan selamlayarak.

Jules, kendisine rağmen, onun okudukları hakkında sessiz bir merak duymaya başlamıştı.

Eliot kalçasındaki ikiz bıçakları çıkarırken yüz ifadesi dikkatle nötr hale getirilmişti ama kaşlarının arasındaki bir çizgi ona ihanet etti. Sonra yanındaki koltuğun üzerine düzgün bir giysi yığını koydu. "Bundan emin misin? Eliot gözlerini Jules'tan ayırmadan sordu.

"Bunu sana sormam gerekmiyor mu? Selene portföyünü bir kenara bırakıp kalemmini kapattı.

Eliot cevap olarak ikiz bıçakları Jules'a uzattı. "Senin için.

İki elini de kaldıran Jules eğilerek uzaklaştı. "Hayır, yapamam. Eldivenli parmaklarına baktı, onları kıvırdı. Deri gıcırdadı. "Reddediyorum.

Ve soruyu kendinden emin bir şekilde cevaplayana kadar reddedecekti: *Jules Lacroix kim?* Bilmiyordu. Dört yıl boyunca olduğu adam savaş meydanında Farah'ın yanında, Çariçenin kahkahaları kulaklarında çınlarken ölmüştü. Ve Kian öldüğünde Nice'de tekrar ölmüştü. Yine de daha acımasız bir ölüm.

Selene'nin gözleri kızgınlıkla parladı. 'Bir kılıca dokunmayacak. Hayatı buna bağlı olsa bile.

Tanrı aşkına, onu neden silahlandırıyorlardı? Yarım saat önce zincire vurulmuştu. Sanki ısıracaklarmış gibi kılıçlarla Eliot'ın arasına baktı. "Bu da ne demek oluyor?

Eliot yumuşak bir kızgınlık sesi çıkardı. "Kullanmak zorunda kalmayacağına söz veririm onları kalçana takar mısın?

Bunu düşündü, sonra başını salladı.

Eliot kılıçları yanındaki koltuğa koyarken Selene alay etti. "Nice'den önce biraz hava almam gerek. Aniden ayağa kalktı. "Eliot, gerisini açıklarsın, değil mi?

Eliot'ın kara gözleri Selene kapıdan çıkarken onu takip etti.

"Eğlenceli birine benziyor. Jules ayağa kalktı, pencereden dışarı bakarken ellerini ceplerine soktu.

Dışarıda, dağlar bir bulanıklık içinde hızla geçip gidiyordu. Camlar soğuk yayıyordu.

"Üniformam. Atalarımın bıçakları. Eliot giysi yığınının gösterdikten sonra köşedeki monogramlı küçük seyahat çantasına doğru el salladı. "Vatikan'a sivil olarak giremeyeceğin için -" burnunun kenarını çimdikledi- "ya da ordumuzun bir üyesi olarak, görev yerini terk etmemiş olsan bile... ben Nice'te Caterina ve Lucia'ya yardım ederken sen de Roma'da benim yerime geçeceksin.

"Seni taklit etmek mi?

"Evet. Vatikan'a benim gibi gireceksin.

Jules esprisiz bir kahkaha attı. "Birbirimize hiç .

'Neyse ki yedi yıldır Roma'da kimse beni görmedi. Bu süre içinde çok şey değişebilir.

"Yedi yılın bile bunu yapabileceğini sanmıyorum.

Eliot zayıftı ve Jules'dan birkaç santim daha kısaydı. Tek ortak noktaları siyah saçlarıydı ve onda bile benzerliklerden çok farklılıklar vardı. Eliot'ınki askeri tarzda, geriye doğru kayganlaştırılmış ve yanlardan tıraş edilmişken, Jules'un ki kuş yuvası gibiydi. Ama aralarındaki fark görünüşten daha fazlaydı. Eliot kendini bir soylu gibi görüyordu. Selene'e benziyordu, ama Jules'un hissedebildiği ama tam olarak anlayamadığı bir suskunluğu vardı.

Eliot'ın ağzı seğirdi. Koltuğunda arkasına yaslanarak oturdu. "Nice'den önce sana ne yapabileceğimi öğreteceğim. İkiz bıçakları tekrar uzattı.

Onlarınki çelikle yazılmış bir paktti.

Jules yüzünü buruşturdu ve ellerini ceplerine soktu. Güzel silahlardı ama sorun *bu* değildi.

Bir canavar olmak istemedi.

Eliot iç çekti. 'Bunun riskli göründüğünü biliyorum ama Selene'e katılıyorum, en iyi yol bu. Kendin olarak gitmekten daha tehlikeli olduğunu düşünseydim bunu kabul etmezdim. Ben olmak sana bir firari olarak sahip olmadığın bir koruma sağlayacaktır.

Jules yüzünü pencereye çevirdi, cevap vermedi.

"Kendin için değilse bile, korumana ihtiyacım olan insanlar için," dedi Eliot yumuşak bir sesle. Eli hâlâ bıçakları kavrayacak şekilde uzanmıştı.

Jules onlara baktı, dünyası o güzel çeliğe daraldı. Güçlerini neredeyse tadabiliyordu. Eliot ondan öldürmesini değil, *korumasını* istiyordu.

"Sadece giymek zorunda mıyım? Eliot başıyla onayladı.

Kasları isteksizlikle ağırlaşan Jules uzandı ve bıçakları gevşekçe bir arada tutan deri kayışları kavradı. "Kimi korumam gerekiyor Eliot?

Trenin hareketi Selene'in dolmakaleminin kapalı dosyanın üzerinde hafifçe yuvarlanmasına neden oldu ve Eliot bir eliyle onu durdurdu. Hiçbir şey söylemeden çenesini tuttu.

'Eğer bunu bana söyleyemiyorsanız, onları *kimden* koruyorum?

Eliot elini yüzünde gezdirdi. 'Hikâyemin yarısını ben anlatmayacağım. Diğer yarısı sana yardımcı olmaktan çok seni riske atıyor. Ama aradaki parçalardan anlatabildiğim kadarını anlatacağım. Bir elini ağzına götürürken sesi boğuk çıkıyordu. "Sürgün edildim çünkü her ne sebeple olursa olsun, yüksek mevkilerden biri beni bir tehdit olarak gördü.

'Ama yedi yıl önce sen-'

'On iki, evet. Bir çocuktum. Ama ham gücüm ya da eğitimim nedeniyle bir tehdit değildim. O zamanlar ikisine de sahip değildim. Başka bir nedenden dolayı tehdittim, çünkü güç sadece bununla ilgili değildir. Roma'da güç, etki ve kontrolle ilgilidir.

"Etki ve kontrol mü? Jules yineledi.

Eliot başıyla onayladı. 'Sistemimiz katı bir hiyerarşiye dayanır ve en tepede şeytan kovucular bulunur. Aileleri Akademi'yi dolduran soylularımız var ama bu bir garanti değil çünkü doğuştan gelen bir yeteneğiniz de olmalı. Yedi yaşından itibaren bize yaptığımız işi yapmamız öğretilir. Yapamayanlar ayıklanır.'

Jules kaşlarını çatı. Eliot gerçeğin yüzeyini zar zor kazıyordu.

"Ve bazen de ölürler," diye mırıldandı Eliot, bakışlarını başka yöne çevirerek.

Jules kollarını koltuğun arkasına yaydı. "Size kim öğretiyor?"

"Eğitmenler. Yaşlı şeytan kovucular. Bu bizim gücümüzü pekiştiren bir sistem.

Yapı. Yetenek öncelikle kan yoluyla geçer. Eski Romalı aileler, nedense, başarılı olma şansına sahipler. Örneğin Alleva ailesi. Selene'nin babası ölmeden önce güçlü bir şeytan kovucuydu. Amcası da Imperium Bellum'dan.

Jules Latince öğrenmek için beynini zorladı. "*Bellum* savaş demek, değil mi?"

Eliot başıyla onayladı. 'Imperium Bellum. Savaş Lordu. Vatikan'ın askeri lideri. Kutsal Vatikan İmparatorluğu savaşta olduğu sürece, imparatorluktaki en güçlü adam o olacak.

"Bu ham güç olabilir mi? Jules sordu.

Eliot'ın dudakları hafifçe aralandı. 'Şimdi anlıyorsun. Cevabım hem evet hem de hayır. Cesare Alleva'nın ham gücü var, ama daha da fazla etkisi var. İş ham güce geldiğinde kardeşi bir dahiydi. Zamanla Imperium Politikos olacaktı.

Jules yavaşça başını salladı. "Bana Cesare'nin Roma'daki en tehlikeli adam olduğunu söylüyorsun.

"Hayır. Eliot başını salladı, ağzı garip bir gülümsemeyle kıvrıldı. 'Sana onun *imparatorluktaki* en tehlikeli adam olduğunu ve kafanı aşağıda tutman gerektiğini söylüyorum. Beni tanıyordu. Beni *sürgüne gönderdi*. Selene *beni* Roma'ya geri getirerek tehlikeli bir oyun oynuyor. Bunun onlara gerçekte kim olduğunu söylemekten ve *seni* aslanın inine götürmekten daha az tehlikeli olduğu üzerine kumar oynuyor.

Jules başparmağını alt dudağına sürttü. "Yani benim sen olduğuma tamamen inansa da, ben olduğumu anlasa da, her iki durumda da ben-

"Becerildim. Evet.'

Jules kapıya doğru baktı. 'Bunu herkesin önünde söylemedin.

Macellaia di Roma, neden? Amcası hakkında bunu bilmesi gerekmez mi?"

Eliot ellerini açtı. 'Biliyor ama umurunda değil. Roma için tehlikeli değil.'

"Ve?"

'Selene her zaman Roma'yı ilk sıraya koyacaktır. Roma'nın ona ihtiyacı olduğunu düşünüyor, tıpkı kendisinin ona ihtiyacı olduğu gibi.

"Roma'nın ona ihtiyacı

var mı? Eliot yüzünü

buruşturdu. "Belki de.

"Sürgün edildiyse nasıl mezun oldunuz?"

"Eğitimimi Nice'de tamamladım. Akademi zirve noktasıdır ama orada zaten altı yılımı tamamlamıştım. Son dört yıl ise esasen iş başında eğitim aldım.

Jules başparmağını kılıçlardan birinin kabzasındaki kabarık desenin üzerinde gezdirdi. Solgun kardeşinin aksine koyu metalden işlenmişti. 'Senin ailen de şeytan çıkarıcı, değil mi? Alleva ailesi gibi.

Eliot hareketi takip ederek başını salladı. 'Evet. Ve bunlar bizim aile kılıçlarımız. Her biri güneşten ve aydan bir şeyler taşır çünkü gece ya da gündüz fark etmez, savaşmak için ne gerekiyorsa yaparız.

Tunç ay bıçağın üzerindeki platin telkari o kadar karmaşıktı ki, çelikten daha fazla süsleme vardı. O kadar çok ki, sanki içeriden aydınlatılmış gibiydi.

O zaman neden geri gelmiyorsun? Beni içeri sokmak için başka bir yol düşünebiliriz. Roma'yı biliyorsun. Cesare'yi tanıyorsun. Ve... ben sadece bir yükümlüyüm.'

Eliot başını kaldırıp baktı. "Buna inanmıyorum. İfadesi ciddileşti ve cebinden bir defter çıkardı, ama mühürlü tutmak istercesine avuçlarının arasına sıkıştırdı. Sanki kendisiyle savaş halindeymiş gibi görünüyordu.

Jules iç çekti. 'Eliot, onu biraz daha sıkı tutarsan yanacak. Ya söyle ya da söyleme.'

Ona pis bir bakış fırlatırken Eliot'ın sıvı dolu koyu renk gözleri oldukça güzeldi. Ama Jules'un sözleri istediği etkiyi yarattı ve defteri açtı. 'Nice ve Saint-Jeannet'den bildiğim her şey burada. . Roma'da Selene liderlik edecek ama sorarlarsa cevapları sende olmalı. Seninle ilgilenecekler çünkü-'

"Sen olduğumu düşündükleri için mi?

'Bir bakıma, ama ille de benimle ilgili değil. Akıl hocam Matteo, Selene'nin babasıydı. *Öyleydi*. Jules bunu daha sonra araştırmak için aklına bir not aldı. "O iyi bir adamdı. Bende bir şeyler gördü. Eliot hafifçe gülümsedi, sesi hafızasına kaydı. "Ben Akademi'deyken, Selene ve Niccolò'yu ziyaret ettiğinde gelişimimi kontrol ederdi. Jules'un yüz ifadesini görünce bir an duraksadı ve ekledi: "Selene'nin kardeşi. Hepimiz yakındık. Birlikte büyüdük. Matteo'nun onların testlerini yapmasına izin verilmezdi ama benimkileri yaptı.

Ne tür testler? Kimin siyah ve altın rengi içinde en güzel görünebileceğini görmek için testler mi? Kim en büyük, en süslü düğmeleri takabilir?"

Eliot ona bir bakış fırlattı ve elini sallayarak soruyu geçiştirdi.

Başka bir sır. Tabii ki.

Jules, Çariçe'nin savaş alanındaki sözlerini düşündü. *Kutsal Vatikan İmparatorluğu ve himayesi altındakiler çok şey unutmuşlardı*. Bunda şaşılacak bir şey var mıydı? Bu kadar çok sır varken, gerçeğin yol boyunca bir yerlerde kaybolması kaçınılmazdı.

'Bilmen gereken tek şey, en önemli testin bir şeytan çıkarıcı mı yoksa bir zanaatkâr mı olacağımıza karar verdiğidir. Eminim Matteo bu testi benim için de yapardı ama...' Eliot başını salladı.

Sürgünü yüzünden mi? Jules merak etti. *Yoksa Matteo çoktan öldüğü için mi?*

Jules sayfaları karıştırdı, Eliot'ın notlarına göz attı. "İblis kiliseye mi gitti?" diye sordu, Selene'in gözlerindeki kıvılcımı hatırlayarak. *Église Saint-Pierre mi?* diye mırıldandı. Ve bir aptal gibi, ona kendisinin bir şekilde bu Baniel'le bağlantılı olduğunu düşünmesi için daha da fazla neden vermişti. Bu *Briars Dükü*.

Bu isim omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Ostrava'daki son gününe kadar Jules iblisleri korkunç şeyler olarak görmüştü. Çarpık yaratıklar, ödünç alınmış cesetler. Nadiren insana bile benziyorlardı. Ama hava iblisi tamamen başka bir şeydi. Ve Baniel de öyle.

Güzellikleri. Güçleri. Çok daha korkutucuydu. Vatikan'ın bilmelerini istememesine şaşmamalı.

Eliot'a uzun ve şüpheli bir bakış atan Jules sayfaları düzeltti ve ciddiyetle okumaya başladı.

Tren Nice-Ville'de durduğunda Jules defteri Eliot'a geri fırlattı, o da havadan kapıp cebine soktu. Ayağa kalktı, başıyla teşekkür etti. Kabin kapısından geçerken, paltosu arkasından dışarı fırladı ve katlanmış bir kâğıt parçası cilalı döşeme tahtalarına çarptı.

Tren düdüğü çaldı.

Jules koridorun kapısına baktı. Eliot fazla güveniyordu, onu yalnız bırakmıştı. Kaçma ihtimalini düşündüğü anda platformda Selene'in sesini duydu. Ayağa kalkarak dışarı baktı. Selene ve Eliot birbirlerine yakın duruyorlardı, karanlık formları buharla örtülmüştü.

Jules eğilerek yere düşen kâğıdı aldı.

'Fikrinizi değiştirirseniz, onu içeri almak için başka bir yol düşünebiliriz.

"Nasıl?

"Ceset torbası. Bana öyle bakma, Eliot.' Eliot kıkırdadı.

Jules elindeki yere düşmüş kâğıda baktı ve gazete kupürünü görünce durdu. Eliot yırtık kenarları, Selene'in haberlere konu olan siyah-beyaz fotoğrafını çerçevelemek istercesine düzgünce katlamıştı. Elini bir paparazzi flaşına karşı kaldırmıştı ve gafil avlanmıştı, son derece etkileyiciydi. Gözlerinde daha önce karşılaşmalarında görmediği bir kırılmanlık vardı.

Geç kalan yolcuları acele etmeleri konusunda uyarın son bir düdük çaldı ve çeliğin çeliğe çarpma sesi trenin hareket ettiğini duyurdu.

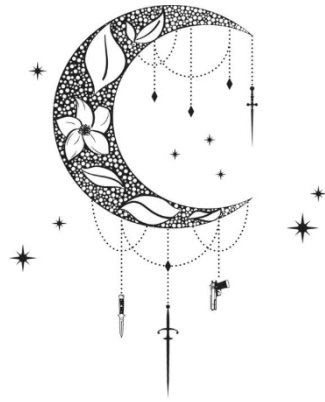
Au revoir, Nice.

"Umarım bunu yapabilirim," dediğini duydu Selene'in, merdivenlerden atlarken saçları pencerenin önünden geçiyordu.

Eliot trenin yanında yürüdü. Gözleri Selene'den hiç ayrılmadı, bu yüzden Jules'un onu izlediğini fark etmedi. 'Yapabileceğini biliyorum. Sen özel birisin, Selene. Yüzünde bir sırıtma belirdi. "*Kaptan*. Bu kelimeye derin bir şefkat katmıştı.

Kesik ayak sesleri Selene'in dönüşünü haber veriyordu ve Jules fotoğrafı karıştırıp iç cebine soktu. Kapı açıldığında arkasına yaslandı ve en masum gülümsemesini takındı, *tabii ki kulak misafiri değildim*.

İkna olmuş görünmüyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tren Nice'ten ayrılırken Jules şakağını pencereye dayayarak gece yarısı karanlığına baktı. Selene'in camdaki yansımısını izledi ve onun sözlerini düşündü.

Gerçekte kimsin sen, Jules Lacroix?

Selene nefes alıp verirken vites değiştirmiş, ona niyet ettiğinden daha fazlasını söyleyene kadar acımasız bir beceriyle onu manipüle etmişti.

Şimdi yalnızdılar. En azından Eliot, doğuştan gelen sakinliğiyle ona da bulaşmış gibiydi.

Bir imparatoriçenin küçük sandviçlerden oluşan ikindi çayına benzeyen şeyin gelmesiyle birbirleriyle konuşma zorunluluğundan kurtuldular. Jules her şeyi kendisi yerken, Selene ilgisizliğini kompartımana yaydı.

Trenin hareketleri değişti ve Jules alnını cama yasladı. "Tuhaf.

"Neymiş o?

"İç tarafa dönüyoruz.

Selene pencereye doğru ilerledi. "Haklısın.

"*Huh*. Alaycılık ona göre değildi.

Kabine doğru yürüdü ve Jules ne yapacağını merak ederek onu takip etti. Kişisel rahatlığı için rotayı değiştirmelerini mi talep edecekti? Ama kapıya ulaşmadan kapı açıldı.

Geri adım attı ve adamın göğsüne çarptı. Jules içgüdüsel olarak onu sabitlemek için elleriyle ince belini yakaladı.

"*Çekil üstümden*. Selene sivri bir dirsekle onun kaburgalarına vurdu. Jules onun kaburgalarını yoğurdu. *Bu* bir çürük bırakacaktı.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, *matmazel, mösyö*-" Kondüktör her birine başıyla selam verdi. 'Ufak bir sapma yaşadık. Roma'ya Milano üzerinden varacağız. Selene'nin ifadesi karardı ve aceleyle devam etti. 'Korkarım emir doğrudan Vatikan'dan geliyor. Başka seçeneğimiz yok. *Je suis terriblement désolé*.

Pahalı valizlerin istiflendiği pirinç döşemeli rafın ötesindeki pencereden, iç kesimlere doğru döndükçe kıyı gözden kayboluyordu. Milano üzerinden gitmek yolculuklarına saatler ekleyecekti. Selene sinirli bir şekilde kondüktöre el salladı ve koltuğuna geri çöktü.

Jules onu portföyünü karıştırırken izledi, birkaç gevşek sayfayı yanındaki koltuğa yaydı. Bir esnemeyi gizleyerek yüzünü başka tarafa çevirdi.

Başıyla sayfaları işaret etti. "Ne okuyorsun?"

"Hiçbir şey. *Tabii ki hiçbir şey.*

Sıkılarak baget sandviçten kocaman bir ısırık aldı.

Selene burnunu kıvırdı. "Boğulma.

"Bu pek samimi değildi, şeytan kovucu," dedi kuru kırıntıları püskürterek. Kadının yüzü tiksintiyle buruştu. "Nasıl anladın?"

"Sanırım artık buna alışmış olmalısın.

"Ne?" diye sordu, sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

Kelimeler dişlerinin onları durdurabileceğinden daha hızlı geldi. "Etrafınızda insanlar ölüyor.

Bakışları onu delip geçiyordu, balın her bir ince tonu nefretin bir parçasıydı. Bir sonraki nefesinden önce onu bir düzine farklı şekilde öldürebilecek bir kızla gerçekten alay etmek istiyor muydu? Ama kızın ona dik dik bakışı ve aşırı soğukkanlılığı, karşı koyamadığı kendine zarar verme dürtüsünü ortaya çıkarmıştı.

"Buna alışkınsınız, değil mi *Bouchère de Rome*?"

"Bilmiyorum. Belki de teoriyi test etmeliyiz. Parmakları çizme bıçağına doğru bir hareket yaptı.

Jules yüzünü buruşturdu. *Touché.*

Kadın sayfalarına geri döndüğünde, esnemesini bastırma sırası ondaydı. Ama ilk uyuyan o olmayı reddetti. Jules, karşılıklı yorgunluklarının ne zaman kimin daha uzun süre uyanık kalacağını görmek için sözsüz bir rekabete dönüştüğünden emin değildi ama pes etmemeye kararlıydı. Siperlerde yaşamış, silah sesleri arasında çalınan saniyelerde uyumuştı. Vatikan prensesine de dayanabilirdi.

Fransa'dan aldığı son lokmayı yuttu ve elindeki baget kırıntılarını fırçaladı. Göğsündeki boşluğu doldurmak için hiçbir şey yapmadı. Memleket hasreti. Ya da belki yalnızlık. Anavatanına döneli sadece bir gün olmuştu. Bu kadar çabuk tekrar ayrılmak istemiyordu.

İstemediği o kadar çok şey vardı ki. Koltuğunda daha da alçaldı ve botlarını karşısındakinin üzerine koyarak onun yansımalarını izledi.

Selene parmak uçlarını şakaklarına bastırdı.

Bir sırtışı bastırdı. 'Kesinlikle soğuyor. Yatak şu anda gerçekten rahat görünüyor.'

Onu bir an bile yanıltmayan aziz sabrıyla, 'Seni uyutmayayım Lacroix,' diye cevap verdi. Bir cappuccino'ya ihtiyacım var.

Hafif. Zaten kafeine başvuruyorsa, bunu kazanabilirdi. Ödül de uykusuzluk.

Kılıcını bir omzuna koyarak bacaklarının üzerinden geçti. "Yemek vagonuna gidiyorum," dedi sıkıca, sonra nefesinin altında, "nefes alabileceğim bir yere.

Onun iğnesi yuvarlak bir yumruk gibi indi. Artık sırtıtmayan Jules, gömleğini koklamak için onun gitmesini bekledi. Evet, bir duşa ihtiyacı vardı.

Jules bitişikteki duş odasından çıktığında Selene'in dönmüş olduğunu gördü. Havluyu saçlarına sürterek kapı aralığından onu izledi.

Bir esnemeyi bastırarak yüzünü başka tarafa çevirdi. Çok inatçı.

Çelişkileri ve sivri uçları büyüleyiciydi. Roma Kasabı, tam burada. Keşke Farah'a ya da alayına bundan bahsedebilseydi. Buna asla inanmazlardı. Roma'nın şeytan çıkarıcıları hakkındaki hikâyeler bazen cepheden onlara ulaşırdı. Her zaman çoğunun kurgu olduğunu düşünmüştü ama bu şeytan çıkarıcıyla tanıştığından beri artık emin değildi. Cephede bile şeytan çıkarıcıları nadiren iş başında görmüşlerdi. Sadece işler *gerçekten* kötüye gittiğinde.

'Biliyor musun, şeytan çıkarıcı, eğer seninle Vatikan kalesine gideceksem-'

"Bu isimden hoşlanmıyoruz," diye araya girdi, yazmaktan başını kaldırmıyordu - aynı ilgi çekici eliyle sayfaları dolduruyordu.

"Gerçekten umurumda değil. Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladı. "Bu arada, demek istediğimi mükemmel bir şekilde açıkladığınız için teşekkür ederim-

Gözleri kısıldı. "Hangi nokta?"

"*Sabır.*

"Hiç yok.

Sırttı ve bir an için bunun üzerinde durdu. En azından kız kendinin farkındaydı.

'Vatikan'da neler olup bittiği hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Oraya ait olduğuma herkesi ikna edecek kadar değil. D'Alessandro bıçaklarını kaptı

ve ayaklarının dibine fırlattı. Ağır bir gümbürtüyle yere düştüler. "Bunlara sahip olmanın birilerini kandırmak için yeterli olacağını mı düşünüyorsun? Sessizdi. *Nokta.*

Onun karşısına oturdu ve sevimli bir gülümseme takındı. Kadın hafifçe sinirlenmiş görünüyordu. "Haklı olduğumu biliyorsun.

"Ve?" diye tersledi.

'Bu Milano gezisi bize çok ihtiyaç duyduğumuz çalışma zamanını sağlayacak. Bana Vatikan'ı öğretmeni istiyorum.'

İçini çekti. "Sanırım Roma'nın tarihi ile başlayabiliriz-" "Um, bu iyi," diye hemen araya girdi. "Ben sadece sorular soracağım.

"O zaman ben de sana soru sorabilirim," diye karşılık verdi. Adam gözlerini kırıştırdı. "Neden?

Ellerini havaya kaldırdı. "Saçma sapan sorulara cevap vererek kaybedecek vaktim yok.

"*Bu* çok kaba. Sorularımın *saçma* olacağını mı varsayıyorsun?" 'Belli ki öyle.

"Huh.

Kağıtlarını bir kenara bıraktı, ilgi nihayet gözlerini aydınlattı. 'Devam et o zaman.

Önce sen gidebilirsin.'

"*Şu anda* çok fazla baskı var.

Nazikçe homurdandı. "Sadece yap ki ben de zevk alabileyim.

"Peki. Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Neden şeytan kovucu olmak istedin?

Kaşlarını çattı, gözleri biraz uzaklaştı. 'Babam bir şeytan kovucuydu.

Amcam da öyle.

Öyle miydi?

Yüz ifadesi keskinleşti. "Takip yok.

'Vay canına, bu iş çok eğlenceli olmaya başladı. Senin sıran, sanırım.'

"Bunun eğlenceli olması gerekmiyor. Sorusunu planlarken çenesine vurdu.

"Pekâlâ. Şimdiye kadar karşılaştığınız en yüksek iblis sınıfı hangisiydi ve onu nasıl alt ettiniz?

Homurdandı. "Siktiğimin şeytan çıkarıcıları. "*Pardon?*

Hiçbir şey. Ayrıca, hile yaptın. Bu iki soruydu.' "Bağlaç kullandım.

Adam lanetini tekrarladı ve bu sefer kadın duymamış gibi yapmadı.

"Sorularıma cevap vermek istemiyorsan, her zaman durabiliriz," dedi küstahça. Tehdit açıktı. *Bunu sen yapmak istedin, ben değil.*

Jules parmaklarını saçlarında gezdirdi. 'Dersler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bağışlayın beni,' dedi sesi alaycı bir tonla. "Bazıları gibi klasik eğitim almadım.

Gözlerini devirdi ve acele etmesi için el salladı.

"Ostrava'daydı. D'Alessandro bıçaklarını kenara çekip yere bağdaş kurarak oturdu ve hikâyenin ritmine kendini kaptırdıkça sesini alçalttı. "İblis iki metre boyundaydı, teni buz gibi solgundu-

"*Yedi* ayak mı?

Kaşlarını çattı.

Devam etmesi için eliyle işaret etti. "Devam edin. "Bölmek yok.

"İyi!

"O bir hava iblisiydi. Korkunç güzeldi. Çok fazla dişi vardı.'

Şimdi ilgisini çekmiş görünüyordu ve püsküllü deri koltuktan inerek yerde ona katıldı. "Ve onu sen mi öldürdün?

Sırıttı. "*Belli ki.* "Nasıl?

Yine onu tekrarladı. "Takip yok.

"Birinci Alt Bölüm, ilk soruda onu nasıl gönderdiğinizi zaten sorduğumu söylüyor.

İnledi. Tartışmak nafile olacaktı. "Karnından vur.

"Bir hava iblisi...?" diye yineledi, sesi şüpheciydi. "Kulağa beşinci seviye gibi geliyor. Bir Vikont mu? Yoğun bakışları onunkilerden ayrılmadı.

Gözlerini açtı. *Ve?*

"Etkileyici. Selene'in yüz ifadesinde sanki onu yeniden değerlendiriyormuş gibi bir değişiklik oldu ve bu kızı şaşırtmaktan tamamen hoşlanmadığına karar verdi. Bağımlılık yaratabilirdi.

"Pekâlâ," diye mırıldandı, bir an düşündü. "Bana birini ağlattığın bir zamandan bahset.

"Bugün sayılır mı? Gülümsemesini bastırdı ama adam onun ağzının kenarındaki gülümsemeyi gördü.

Kıkırdadı. "Benden başka biri.

Başını koltuğa yaslamış, gözlerini tavana dikmişti. Bir bacağı dizinin yanında uzanıyordu, düzgün baldırını saran parlak deri çizmesine dokunabileceği kadar yakındı. "Çok fazla olasılık var.

"Eminim.

Sonunda doğruldu. "Oh! Bu seferki komik. Bir keresinde Gabriel - Akademi'de birkaç yıl ilerideydi - Eliot'a bazen şeytan kovucuların delirdiğini ve kana susamışlıklarını küçük çocukları yiyerek giderdiklerini söylemişti, değil mi?

Jules gözlerini kocaman açarak baktı. "Hı-hı?

"Her neyse! Gabriel'e aslında *haklı* olduğunu söyledim. Bunun büyük bir sır olduğunu ve bildiğini öğrenirlerse onu yiyeceklerini söyledim.

"Ve ağladı mı?

Evet. Bir sürü gözyaşı. Başım bir sürü belaya girdi. Ne korkakmışım.' "Haklı mıydı?

'Bildiğim kadarıyla çocuk yeme kısmı değil. Savaşı gitmeden önce en büyük başarınız neydi?

Çocukları yeme kısmını değil... Jules korkutucu tavşanı o tavşan deliğinden aşığıya doğru kovalamamaya karar vererek elinin tersiyle itti. "Muhtemelen... büyüdüğüm zalim enstitüde ölmek değil? Çizmesinin deri bağcıklarıyla oynadı, neredeyse çözülene kadar çektişirdi.

Alt dudağını büktü. "Grim.

Homurdandı. 'Peki senin olayın öyle değil miydi? En büyük pişmanlığın ne?'

Hava soğumuş gibiydi. Jules neredeyse tamamen çözdüğü yayından başını kaldırıp baktı.

Yüzündeki tüm renk solmuştu.

Elini tekrar kucağına götürdü. "Ne?

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sadece... Bu sana yardımcı olmaz.

"Yumuşak karnını ortaya çıkarmaktan mı korkuyorsun, şeytan çıkarıcı?" Rahatsızlığını için sırttı ve eldivenlerini çıkardı.

"*Hayır*," dedi buz gibi bir sesle.

"Peki, başka bir tane sorarım. Bunun üzerine yanaklarında renk lekeleri belirdi; sorduğu sorudan nefret ettiği kadar onun zayıflığını görmesinden de nefret ettiği belliydi. "Çocukluğun nasıldı?

Kadın gözlerini kaçırdı ve adam sorduğu sorudan anında pişman oldu.

Kabinin içindeki hava hissedilir derecede soğumuş ve gaz lambaları kısık bir şekilde yanıp sönmeye başlamıştı. Tren şimdi dağların arasından ilerliyordu. Pencerenin dışında gecenin parlak karları ve hiçlikten oluşun ürkütücü bir manzara vardı. Jules soğuğa aldırmiyordu. Ostrava'dan beri bu kavram yeni bir anlam kazanmıştı. Ama Selene bunu açıkça hissediyordu. Uzun, zarif parmakları bembeyazdı.

Jules eldivenlerini çıkardı ve ona uzattı. Bir barış teklifi. Bu sefer kışını ısırmayacağını umduğu bir tane. Elinde kalan tek şey onlardı.

Çizmelerinden başka hiçbir şeyi yoktu ve yumuşak deri sadece hafifçe yanmıştı.

Trenin hareketiyle birlikte sallanan fenerlerdeki cam püsküllerin tıngırtısı dışında, buharlı makinenin sesleri boğuktu. Roma'ya doğru ilerleyen demir tekerleklerin sabit gümbürtüsü bile kaybolmuştu.

Kehribar rengi gözleri, Selene onları almadan önce uzun bir süre onunkileri tuttu. "Teşekkür ederim. Başparmağıyla konyak rengi dikişin izini sürdü, sonra bileklerinden çekştirerek giydi. Sıcaklığın etkisiyle yumuşak bir iç geçirdi. Elleri onun büyük eldivenlerinin içinde saçma bir şekilde küçük görünüyordu.

Selene dikkatini tekrar ona verdiğinde Jules gülümsemesini bastırdı ve daha güvenli bir soru için etrafına bakındı. "Çok fazla tarih öğrenmedim. Belki de konuyu daha önce reddettiğinde çok aceleci davranmıştı -şimdi kulağa iyi ve güvenli geliyordu. 'Bana Vatikan hakkında ilginç bir şey söyle. İyi bir şey olsun yoksa tarihe bir şans daha vermem.

Selene arkasına yaslanarak paltosunu koltuktan aldı ve omuzlarına geçirdi. "Pekâlâ. Gözleri mesafeliydi. Bir parmağını yanağına dokundurdu.

"Aklına bir şey gelmiyor mu?

'Tam tersi,' diye cevap verdi. "Liste çok uzun. Bacak bacak üstüne attı ve adamın çözdüğü yayı tekrar bağladı. "Akademi hakkında bir şey biliyor musun?

Ne olduğunu biliyordu elbette. Vatikan'ın şeytan kovucularını yetiştiren seçkin bir okul. Ama o duvarların içinde olanlar onun maaş derecesini çok aşıyordu.

'Gerçekten, gerçekten, hiçbir şey bilmiyorum. Söz veriyorum sadece mütevazı davranmıyorum. Homurdandı. "Sen mi mütevazısın?

"Aynen öyle.

Başını salladı. 'İlginç diyorsun. Pekâlâ. Kutsal Vatikan İmparatorluğu'nun ilk günlerinden geriye pek fazla kayıt kalmadı. Sanırım önceki sistem çökmüş ve savaş zamanında yeniden inşa edilmiş.

Kadının konuşmasını dinlerken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ama Akademi'nin ilk yıllarında herkesi şeytan kovucu olarak eğitmeye çalıştıklarını biliyoruz. Ölüm oranı... çok yüksekti. Şimdi Akademi, grubu bölmeden önce yetenek testi yapıyor. İşte o zaman şeytan kovucu mu yoksa zanaatkar mı olacağınıza karar veriliyor.

"Sanatkâr mı?" diye sordu.

'Onlar daha çok siz askerler gibiler. Ağır işleri silahları yapar. Caterina ve Lucia zanaatkârdır.'

Homurdandı. Caterina ve Lucia'yı iş başında görmüştü. Tanıdığı askerlere hiç .

Selene kızgın görünmemeye çalışsa da bunu başaramıyordu. "Ne istersen düşün, asker kaçığı.

"Yapacağım, şeytan çıkarıcı.

"Neden bu kadar sinir bozucusun?" Sırıttı. "Bu şekilde doğdum.

Gözlerini devirdi ama sonra ağzına isteksiz bir gülümseme yerleşti. "Büyüleri daha az güçlü ve geçici. Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Sadece bir dövüşte onlara avantaj sağlayacak kadar.

"Kenar mı? Caterina lanet bir fırlatma yıldızı gibi yapılmış.' 'Onun huysuz tarafını gördün.

"Başka bir tarafı mı var?

Selene bunu düşündü. "Pek sayılmaz, hayır. Bir an için düşündü. "Gizli bir yeteneğiniz var mı?

"Belki... şans?

"Tekrar dene Lacroix. Yanakları soğuk hava yüzünden kıpkırmızı olmuştu.

Başparmağını parmak eklemlerindeki izlerin üzerinde gezdiren Jules bir esnemeyi bastırdı. Öldürmek bir yetenek sayılabilir miydi? Bu konuda yeterince iyi olduğu kesindi.

Selene doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı. "*Bunlar* da ne?" diye sordu usulca.

Gaz lambalarının cılız ışığında elini çevirdi. Tuhaf ışıktaki izleri derisinde keskin yarıklar halindeydi. Onları gizlemek istercesine parmaklarını yumruk yaptı ama bu sadece parmak eklemlerinin sırtındaki gümüşü yara izlerini daha da belirginleştirdi.

Selene ona doğru uzandı, ince elleri büyük deri eldivenleri tarafından yutuldu. Adamın elini tutarak kendi elinde çevirdi ve bir kutsal emaneti inceler gibi inceledi. Sabırsızlıkla eldivenlerini çıkardı ve daha da yaklaşarak küçük tırnağını bir yara izinin üzerinde gezdirdi.

Jules dondu kaldı. Parmakları o kadar nazikti ki, daha önce kaburgalarının arasındaki keskin dirsekten çok farklıydı. Zihni yorgunluktan bulanıklaşmış ve kalbi kederden yara bere içindeyken, onun kendisine dokunmasına *izin verdi*.

Bu, Kian ölmeden önceki günlerden beri yaşadığı ilk nazik fiziksel temastı ve çok iyi hissettirdi. Ondan bile, tanıştıklarından beri tek bir nazik kelime söylememiş olan bu şeytan kovucudan bile.

"Bunları kendine mi yaptın?" "Evet," diye nefes aldı.

Kirpikleri alçalmış, elmacık kemiklerine hilal ayları çiziyordu.

Belki de o kadar da farklı değillerdi. Selene de öldürmenin ne demek olduğunu biliyordu. Başkalarının öldüğü dövüşlerden sağ çıkmayı başarmıştı. Arkadaşlarını kaybetmişti.

"Neden böyle?

İzlere gerçekten bakmasına izin verdi. Artık sayısızdı.

Kelimeler dilinden döküldü. 'Çünkü nefretimi derime kazımak istedim. Kendime *neden* öldürdüğümü hatırlatmak için. Böylece eğer unutursam, tek yapmam gereken ellerime bakmak olacak. Parmaklarını büktü. "Saldırıları arasında birkaç gün geçtiyse, bana rehavete kapılmamam gerektiğini, yoksa bunlardan biri olacağımı hatırlatıyorlar. Serçe parmağıyla yatay çizgilerden birini çizdi ve ona doğru bir bakış fırlattı. Kadının ifadesi kasvetliydi ve orada bir suçlama göremiyordu. "Bunun yerine, bunlardan daha çok yapıyorum. Dikey bir çizgi çizdi - iblis öldürme. "Her şey ilk mürettebatımla başladı. Birlikte ilk savaşımızdan sağ kurtulan beşimiz.

Selene tek kelime etmeden bir eliyle bileğini tuttu ve kolunu çevirdi. Manşeti tekrar ve tekrar yuvarladı. Ve *tekrar*. Sonunda durdu, gözleri farkındalıkla karardı. "Anlıyorum. Parmakları hâlâ adamın tenindeydi ve adam onun dokunuşunu yoğun bir şekilde hissetti. Sanki içini kavuracakmış gibi.

Jules kolunu aşağı sıyırarak ondan uzaklaştı. Buna hazır değildi, bu *yakınlığa*, eğer olan buysa. Aynı havayı soluyorlardı, o ve onun hakkında herkesin bilmesi gerekenden fazlasını bilen bu tuhaf kız. Onları en son gören Farah olmuştu. Selene anlamış gibi davrandı ama anlamamıştı, *anlayamazdı*.

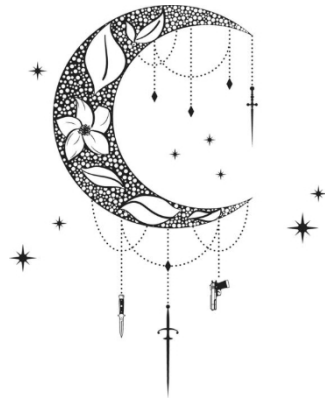
"Lacroix..." Sakin bir nefes aldı. "Raporları okudum elbette, ama gerçekten... hiçbir fikrim yoktu.

Gözleri büyük ve ciddiye ve onu ilk kez gördüğünü biliyordu. Onu *gerçekten* gördüğünü.

'Toptan katliamı tarif etmek zor, değil mi? Raporlarınızı yazan kişinin elinde bir eşanlamlılar sözlüğü yok muydu? Adamın sesinde acı bir ton vardı ama kadın uzaklaşmadı, o da uzaklaşmadı. Adam kadının uzun, koyu renk kirpiklerinin her birini sayabiliyordu.

Selene diz çöktü ve portföy kutusunu parmak ucuyla çevirerek açtı. "Bilmiyorum," dedi o kadar ciddi bir şekilde ki, adam onun oyun oynadığını anladı. "Belki de şu isimde bir memura sormalısınız-

Ani bir sarsıntıyla trenin tekerlekleri raylara çarparak gıcırdadı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Tren kısmi bir raydan çıkmayla iki teker üzerinde devrilirken Eliot'ın atalarından kalma bıçakları zeminde kaydı. Dengesi tamamen bozulan Selene, Jules'un kucağına -önce sağrı olmak üzere- sertçe indi.

Dio.

Büyük eller kalçalarını kavrayarak onu sabitlemeye çalıştı.

Thud-thud-thud. Frenlerin gıcirtısına düşen bagajların gürültüsü eşlik etti.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Çok yakındılar. Çok fazla yakın. Yanakları alev alev yanıyor ve adamın kucağından inmek için kıvranıyordu.

Kavurucu parmakları sıkılaştı. "Hareket etmeyi kes. Yalvarıyorum-"

"Bırak beni Lacroix!" İki büküm oldu, onu itti.

Birbirlerini ittiler. Jules sırt üstü yere yığıldı ve onunla arasına mesafe koymak için çabalarırken başını döşeme tahtalarına çarptı.

Ona pis bir bakış fırlatarak ellerini kapıya vurdu. Kapı direndi, sadece bir santim açıldıktan sonra tekrar kapandı ve ardından daha fazla bagajın düşme sesi duyuldu.

Kapının altından sızan kırmızı sıvı, parlak döşeme tahtalarının üzerine yayıldı.

Geri çekildi.

"Bir trajedi," diye mırıldandı Jules. Kadın telaşla ona baktı. Adam güldü. "Şarap.

"Şarap mı?

"Bordeaux kırmızısı, yanılmıyorsam.

Katlanabilir yatakların yanındaki süslü dolaptan bir battaniye kaptı ve onu sıvıyı emmek ve daha fazla tecavüzü önlemek için kullandı.

Son bir yalpalamayla tren durdu.

Pencereler kolayca açıldı ve Jules'un yarıya kadar eğilmesine yetecek kadar genişledi. 'Durduk,' diye bildirdi.

Selene burnuyla bir ses çıkardı ve onun bunu bir *bok yok* anlamında anlamasını umdu.

'Rayların üzerinde küçük bir çığ var gibi görünüyor,' dedi.

Uygun kanallardan geçmek yerine Saint-Jeannet'den kalkan ilk trene binmenin bedeli buydu. Tüm trene el koymuş olsaydı, asla Milano'ya yönlendirilmezlerdi. *Artık çok geçti.* Bu şekilde, diye hatırlattı kendine, Roma'ya beklenmedik dönüşünü Cesare'ye *bizzat* açıklayabilecekti. Bu konuşmayı yüz yüze yapmak daha iyiydi.

Dışarıda sürekli yağan karın telaşı içinde, bir grup kondüktör trenin yanında volta atıyor, ellerinde fenerlerle hasarı inceliyorlardı. İçlerinden biri pencerenin yanında durdu, altın rengi ışık yüz hatlarını aydınlatıyordu. 'Çok kısa bir süre içinde hareket edeceğiz. Lütfen o zamana kadar rahatınıza bakın.

Selene pencerede Jules'un yanına sıkıştı. Kondüktöre, '*Kapana* kısıldık,' dedi.

"Sadece kısa bir süre için," diye güvence verdi ona. Feneri daha yukarı kaldırdı ve ışık havuzu genişledi. Birkaç metre gerisinde zemin dik bir uçurum halinde alçalıyordu. Raylar boyunca kar, tren motorunun etrafına yığılmış, onu yarı yarıya gömüyordu. "Kar çok yakında temizlenecek.

Ufuk boyunca uzanan pürüzlü dağların en ufak bir ipucu bile yıldızları kapatıyordu, kenarları karla karanlığa kazınmıştı. Yükseklik gökyüzünü korkunç derecede büyük gösteriyordu ama enginliği içinde güzeldi.

"Hayır. Biz-" Selene Jules ile kendi arasını işaret etti. "*Kapana kısıldık.* Burada. *Birlikte.*

Kafası karışmış görünüyor. "Siz tek taraf değil misiniz?

Selene gözlerini kısıtı ve cevap olarak pencereyi çarparak kapatmaya çalıştı. Mandalı yerine oturtamayınca pencere tekrar açıldı ve büyük bir ıslak kar kümesi açık camın üzerine düştü.

Jules onu çıplak elleriyle iterken .

Kapı kapandığında titriyordu. "Yardımanız için teşekkürler. "Her şey kontrolünüz altında gibi görünüyor.

Perdeleri çekerek kapattı. Oda şimdi buz gibiydi ve Selene takırdamak isteyen dişleriyle savaşıyordu. Arkasını döndüğünde Jules başını koltuk minderine yaslamış, gözleri neredeyse kapanmıştı.

"Peki. Hissettiği kadar teslim olmuş , kaçınılmaz olarak *bitmiş-* gibi görünmemeye çalıştı.

"Hm?" Bir gülümsemeyi bastırdı ama yeterince iyi değildi. "Ben uyumaya gidiyorum.

Yüzünde kısa bir süre için zafere benzer bir ifade belirdi. Kesinlikle gerekenden daha fazla takırtı ve tepinmeyle uzak duvardaki yatağı indirdi ve paltosunu silkti. Gündüz yolculuklarından gece yolculuklarına dönüştürülmek üzere tasarlanmış olan bu yatak pek de konforlu sayılmazdı. Ama şiltenin üstü minderliydi, o yüzden idare ederdi.

Botlarını çıkardı, merdivene tırmandı ve yorganın altına girdi. İpek iplerin kopma sesi, ranza çöküp onu dışarı atmadan önceki tek uyarısıydı.

Jules katlamakta olduğu paltoyu bırakarak hamle yaptı ve yere düşmeden önce onu yakaladı. Ve on dakika içinde ikinci kez Jules'un iri, sıcak bedenine bastırılmıştı.

Ayaklarını yere basmaya çalışarak onu itti. "üstümden. "Lütfen kendini bana atmayı keser misin?

Yanaklarına sıcaklık hücum etti. "Sizi temin ederim, eğer bir daha olursa, önce hançer olacak.

Sırıttı ve onu tekrar ayağa kaldırdı.

Ondan uzaklaşarak ranzaya ihanet dolu bir bakış fırlattı. Soğuk havada nefesi kesildi ve vücudunda dolaşan büyüünün etkisiyle bitkin düştüğü için soğuğu normalde hissettiğinden daha şiddetli hissetti.

Jules bir eliyle alt ranzanın sağlamlığını test etti ve birkaç kez zıplattı. "İşte. Sesi hafifçe eğlenmiş gibiydi. "Bunu al.

"Mümkün değil. Selene onun sesindeki tonu görmezden gelmeye çalıştı. Önce kendini onun üzerine atmıştı -trenin raydan çıkması *bunu* daha az utanç verici yapmamıştı- ve şimdi de bu.

Kendini salladı. *Topla kendini.*

Jules parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bunu amirime saygısızlık olarak kabul edin. Gözleri mizahla parlayarak ekledi, 'Ayrıca, paylaşmanın sakıncası yok. Birbirimizi sıcak tutabiliriz.

Neden, o küçük-

Yatağa uzandı ve yastığı kabarttı, adamın iri ellerinin sıcaklığını, parmaklarının altındaki kabarık yara izlerini hâlâ hissedebildiği gerçeğini kararlılıkla görmezden geldi.

"İyi geceler, Lacroix.

Selene uyandığında -tek başına- tren bir kez daha hareket etmişti. Hafif bir ses Roma'ya son yaklaşımlarını işaret ediyordu. Otururken, elleriyle bir iniltiyi bastırdı. Tüm gün boyunca vücudunu maruz bıraktığı ceza son birkaç gün onu yakalamaya başlamıştı. Kasları bükülmüştü ve şakakları korkunç bir şekilde ağrıyordu.

Dio. Her şeyden pişmanlık duyuyordu. En çok da Jules Lacroix'ya söylediği için çok pişmandı. Ve ona tüm vücuduyla dokunduğu için.

Jules karşı koltukta huzur içinde uyuyordu. Aktif olarak acı çekiyor gibi görünmüyordu, bu yüzden kadın botuyla onu dürttü. "Bir saat içinde Roma'da olacağız.

"Yani?" diye mırıldandı.

Ona baktı ve planlarının akıl sağlığını bir kez daha sorguladı. Her şey görünüşten ibaret olsaydı, bu bir şey olurdu. Yedi yıl uzun bir süreydi ve sınıf arkadaşları muhtemelen Eliot'ın ani gidişinden beri onu hiç düşünmemişlerdi. Ama görünüş her şeyin sonu *değildi*. Eliot soylu biriydi. Jules ise ... başka bir şey.

Tehlikeli, diye düşündü. Her zaman kavgayı başlatmayan ama kesinlikle bitiren bir adamın havasıyla.

Daha da önemlisi, nasıl bu kadar rahat görünüyordu?

"Yani?" diye tıslayarak yineledi. "*Giyinmemişsin*. Baş zonkluyordu. *Allah kahretsin*. O yastık insanlığa karşı işlenmiş bir suçtu -daha da kötüsü, özellikle kendisine karşı. Suç duyurusunda bulunmalıydı.

Yumuşak bir horlama onun tek cevabıydı.

Elleri yastığının üzerinde kıvrılmıştı, Jules'un parmakları düzinelerce öldürme iziyle yaralanmıştı. Küçük bir adım geri çekildi ve yastığının altından eldivenlerini çıkarıp başının yanına koydu. Kendine rağmen, şimdi onu biraz daha iyi anladığını hissediyordu. Kısa hayatında çoğu kişinin öldüremeyeceği kadar çok kişiyi öldürmüştü, firar etmeyi gerçekten ona karşı kullanabilir *miydi*? Çoğu asla o kadar uzun süre hayatta kalamazdı.

Etkileyici. Ve biraz da rahatsız edici.

Selene omzunu ovuşturdu, yeni derisinde ve kaslarında bir sancı hissederken yüzünü buruşturdu. Lucia'nın yeniden inşa ettiği bağlar, tendonlar ve sinirler. Kolu yandıktan sonra hiçbir şey hatırlamıyordu.

Baliel'le mücadelesinin son anları sanki buzlu bir pencerenin diğer tarafında gerçekleşiyormuş gibi uzaktı. Tamamen hayal kırıklığına uğramış bir halde bakışları adamın uyuyan yüzüne döndü.

"*Kimsin* sen, Jules Lacroix?

Kahvenin zengin aroması kafe arabasını doldurdu. Selene soğuk parmaklarını porselene bastırarak dumanı tüten fincanına doğru nefes aldı. Tren şehre doğru son birkaç kilometreyi de kat ederken, Jules'u Roma'ya getirmenin ne kadar akıllıca olduğunu düşündü.

Jules ve Baniel paralel yollar izliyorlardı: Nice, Saint-Jeannet, Soy Kütüğü. Belki bu bir riskti ama Baniel'i kontrolsüz bırakmak daha büyük bir riskti. Ve Jules her kim çıkarsa çıksın, Baniel'e bağlanan tek ipucuydu.

Derisini ve kemiklerini bir ürperti sardı ve kahvesinin sıcaklığı bile onu ısıtmadı. Baniel, Briars Dükü. Bir iblis dükünü kanlı canlı görecektik kadar yaşayacağını hiç düşünmemişti.

Ve en acımasız ve hırslı anında bile bunu hiç istememişti.

Selene fincanını yere bıraktı ve masanın üzerine küçük bir not yığını bıraktı. Ama kabine döndüğünde -iki duble latte içtiği için kendini biraz daha insan gibi hissediyordu- Jules gitmişti. Panikle savaşıyor, mantık yürüttü. Tren hiçbir yerde durmamıştı. Ne yapacaktı, kendini pencereden mi atacaktı? Çantasını kaptığı gibi koridorda koşmaya başladı ve tren tıslayana kadar kafasını kilitli olmayan kompartımanlara soktu. Selene aniden tıklım tıklım dolan koridorda, süslü seyahat sandıkları ve kabartmalı deri çantalar taşıyan yolcuların arasından geçerek zorla ön tarafa doğru ilerledi. Basamakları atlayarak indi, Jules'un başka bir kapıdan kaçma ihtimaline karşı perona döndü. Platforma ilk çıkan oydu ve onu hiçbir yerde göremiyordu.

Ama gözüne başka bir şey çarptı. Bir Vatikan delegasyonu. Toplamda altı kişi. Aralarında iki altın baş tanıdı. Florentina ve onun amiri Gabriel Notaro. Selene yolcuların arasından geçerek onlara doğru ilerledi. Florentina'nın göz kapakları sıkıntıdan ve Selene'i görünce iç çekti. Selene rakibini tamamen görmezden gelerek Gabriel'in önünde durdu. 'Merhaba Gabriel. Bu şerefi neye borçluyum?'

Selene. Imperium Bellum sizinle görüşmemizi istedi.'

Cesare'nin onun erken dönüşünü nasıl öğrendiğinden emin değildi ama bu bir mesajdı. Amcasını hafife almaması gerektiğini kendine hatırlattı. Ona *beceriksiz* olduğu için Tanrı'nın Gölgesi demiyorlardı.

"Bebek bakıcısına

ihtiyacım yok. "Sadece

eskort, sizi temin ederim.

'Oldukça gereksiz. St Peter's'a giden yolu bulabileceğime eminim.

Geri götürölme rezaletinin yanı sıra, Jules'u görmesini istemiyordu. Henüz buna hazır değildi.

Daha da önemlisi, o da değildi.

Gabriel içini çekti. 'Korkarım oraya gidemeyeceğiz. Katılmamız gereken bir cenaze var.

Kaşlarını kaldırdı.

'Ostrava'da üç kişi öldürüldü. Cesetleri sizin treninizle geldi. Adam peron boyunca başıyla işaret etti ve Selene döndü. Exorcist Primus'un püsküllü bayrağıyla örtülü üç tabut dikkatle indiriliyordu.

"Sanırım Milano üzerinden geldiler?"

Gülümsedi. "Oldukça. Onlara evlerine kadar eşlik etmeniz ne güzel. Kadın sessizce başını salladı ve kasvetli olaya sırtını döndü.

Gabriel çenesini yukarı kaldırmak için uzandı. "Böyle davranma. Gel, birlikte at sürmeye ne dersin?" Gözleri kızın yüzünden kayarak omzunun üstündeki bir şeye takıldı.

Selene, Gabriel'in bakışlarını takip ederek onun dokunuşundan uzaklaştı. Nefesi boğazında düğümlendi.

"Kim o?" diye sordu Florentina.

Selene Jules'un dünkü ukala ifadesini hatırladı. Önlenemez sırtıtışını. Bütün bir bageti suratına tıkıştırmadan önce dudaklarında beliren sırtıtışı. Şimdi bile, saatler sonra, bu anıyı hatırlayınca içinde hâlâ bir öfke filizleniyordu. Ama Jules değişmişti -hayır, *dönüşmüştü*- ve gözlerine inanamıyordu.

Jules Lacroix trenin üç basamağının tepesinde durmuş, ellerini nemli siyah saçlarında gezdiriyor, sadece birkaç tel alnına düşecek şekilde geriye doğru tarıyordu. Kalçasına bağladığı D'Alessandro ailesinin ikiz kılıçlarını, sanki onlar için doğmuş gibi, umursamaz bir rahatlıkla taşıyordu. Askeri tarzdaki Vatikan üniforması ona yakışıyordu. Ceket geniş omuzlarını geriye doğru ama bunu fark eden tek kişi oydu. Yakında onun için bir tane daha diktirecekti. Uzun siyah botları dizlerinin önünde durarak uzun ve zayıf bacaklarını vurguluyordu. Omuzlarına Ölümsüz Tanrı'nın haçı ve mızrağı işlenmiş altın apoletler takılmıştı ve bu üniformayı hayatının her günü görmüş olmasına rağmen onun üzerinde oldukça farklı görünüyordu.

Jules yeni tıraş edilmiş çenesini ovuşturdu, kolu boğazındaki oymalı altın plakayı okşadı.

"Bu... *Eliot D'Alessandro* mu?" diye sordu birisi sessizce.

"Eliot? Florentina öne doğru sürüklendi. 'Eliot D'Alessandro? Gerçekten sen misin?

Yıllar oldu, sevgilim! Yıllar.'

Selene dudağını ısırdı. *Dio...* Sınıflarından birini bu kadar çabuk göreceğini tahmin etmemişti. Bir gece önceki saçma çalışma seansları ona bu karşılaşmadan sağ çıkmasına yetecek kadar şey öğretmemişti. Bu gruptaki şeytan kovucuların yarısı Akademi'de Eliot'la birlikte bulunmuştu.

Selene araya girmeden Jules yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve kollarını açtı.

Florentina sevinçle ciyakladı ve ona doğru sıçradı. Jules son basamaktan platforma atlarken onu etrafında döndürdü ve kucakladı. "Bana kaçırdığım her şeyi kesinlikle anlat," dedi komplocu bir İtalyanca ile, her nasılsa Niçois aksanının en ufak bir ipucunu bile yok ederek. Vatikan İmparatorluğu, Provence'ta İtalyanca'nın yönetim dili olmasını emretmeden önce bile Nice, İtalyan satranç tahtasında bir oyun taşıydı.

Yine de Jules'un *iflah* olmaz bir Fransız olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Florentina son birkaç yılın küçük kirli sırlarını ve skandallarını anlatmaya başladı. Ona bakarken gözleri parlıyordu ve ekledi, 'Harika görünüyorsun. Fransa sana çok iyi davranmış.

Jules göz kırparak, "Sanırım ergenliği kastediyorsun," diye cevap verdi. Florentina onun koluna asılarak güldü.

Selene göğüslerini adamın pazusuna bastırışını görmezden gelmeye çalıştı.

Gabriel, "Eliot'ın sürgününün sona erdiğini bilmiyordum," diye mırıldandı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşti. "Nişanlın temelli mi döndü?

Selene, Jules'un tüm dikkatinin konuşmalarına odaklandığını görmekten daha fazlasını hissetti.

Bu, geçmiş günahlar için bir ceza olmalıydı.

Jules'e gözlerini kısarak baktı, yüz ifadesindeki eğlence belirtisi onu telaşlandırmıştı. *Nişanlı mı?* dedi Jules, Florentina'yı nazıkçe silkelediğinde dudaklarının kenarında beliren sırıtişla.

"Gerçekten de öyleyim. Jules bir koluyla belini sararak Selene'i göğsüne doğru çekti. "Geleceğimi kimseye söylemedin mi?" Selene' baktı ve bakışlarını ondan ayırmadı. "Beni sadece kendine mi saklamak istedin? Ne kadar bencilsin, *mon petit lapinou*.

Benim küçük aşk tavşanım.

Şakağına bir öpücük kondurdu.

Vatikan'ın Askeri Akademisi'nde dövülmüş demir bir iradeden başka çok az şey, o anda ağır bedensel zarar vermesini engelledi. Çok fazla dış gösteriyormuş gibi hissettiren bir gülümsemeyle, adamın çenesini parmaklarının arasına sıkıştırdı. 'Seni kendime saklamak istediğim için beni kim suçlayabilir? Dün geceden sonra, *konuşma* becerilerinin biraz pratik yapmaya ihtiyacı olduğunu düşündüm.

"Konuşma becerilerim gayet iyi.

Bir omzunu rahat bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. 'Nice için belki. Ama Roma'da çok iyi sohbet eden bir şehir olduğumuz için kendimizle gurur duyuyoruz. Gelişmek için yer var, tek söylediğim bu.

Jules gülümsemekten kendini alamadı. "Bu hiç bana göre değil. "Seni temin ederim, öyleydi. Kadın esnedi.

Gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi ve yenilgiyi kabul ederek kirpiklerini indirdi. Kolunu gevşetti ama elini kızın sırtına dayamaya devam etti.

Gabriel'in söylediği bir şey aklına geldi. 'Eliot'ın sürgünü hakkında ne biliyorsun, Gabriel? Herhangi bir içgörü olduğunu bilmiyordum.

Gabriel onun sorusunu duyduğuna dair hiçbir işaret vermezken, Jules'un ifadesi donuklaştı.

Dudakları kızgınlıkla büküldü. Bir şeyi en son öğrenen olmaktan nefret ederdi.

Eliot sana söylemedi mi? Imperium'un emriyle sürgün edildi ve ben de bunun yapılmasını sağlamak için oradaydım. Amcan...' Gabriel onun yüzünü görünce sözünü kesti. "Amcan benden onu trene kadar geçirmemi istedi.

Jules onu uyarmak için kalçasını sıktı.

'Eliot'ın dönüşünü şahsen onayladı,' diye yalan söyledi sıkıca. 'Yani belli ki bu değişti. Vatikan zindanlarına atılmamanız için haberin yayıldığından emin olmam gerekecek.

Gabriel gözlerini kısıtı. "Farklı görünüyorsun Eliot.

'Yedi yıl oldu, Gabriel. Ona kendini bulması için bir şans ver.'

Gabriel onu görmezden geldi. 'Roma'da yaptığın son şey neydi? Sadece merak ettim. Jules'a dik dik bakmaya çalıştı ama başaramadı. Jules ondan birkaç santim öndeydi ve Gabriel'in Jules'u her zamanki sıkıcı yöntemiyle korkutamaması ona kısır bir zevk dalgası verdi.

Tehlikeyi sezince parmakları adamın ceketinin arkasına dolandı.

Jules onun ölümcül tutuşunu görmezden geldi. "Trevi Çeşmesi'ni ziyaret ettim ve omzumun üzerinden üç bozuk para attım.

Jules, Trevi eşmesi efsanesini nereden biliyordu? Üç madeni parayla üç vaatte bulunarak Roma'ya, aşka ve eli kulağında bir düğün gününe dönüş biletinizi garantilediniz.

"Gerçi sadece iki taneye ihtiyacım vardı. Selene'e bakan Jules gözlerini ondan ayırmadı. "Çünkü biri... biri için zaten konuşulmuştu.

Nefesi, şakağındaki gevşek tüyleri karıştıran alçak bir mırıltıydı. Bunların hiçbir i Eliot'a ait değildi. Teslimat tamamen Jules'a aitti ve bu kalbinin sıkışmasına neden oldu. O kadar yumuşak yalan söylemişti ki neredeyse ona inanacaktı.

"Elbette," dedi Gabriel sessizce. "Unutmuşum.

Selene sanki devrilmiş gibi hissediyordu. Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Nereden biliyorsun?" diye sordu Gabriel'e alçak sesle.

Yüzü kızardı. "Ben oradaydım. Roma Centrale'ye götürmeden önce son bir istek olarak onu oraya götürdüm. Sürgününün tamamlanmasını sağladım. Ona bakmadı ve ihanet bir bıçak gibi kaburgalarının arasından kaydı.

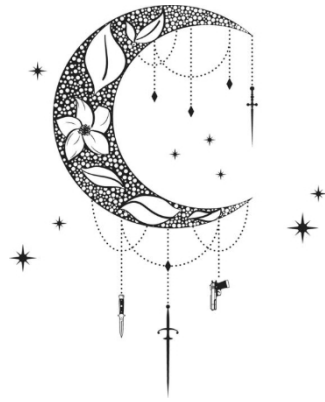
Gabriel onların üst sınıf öğrencisiydi ve Eliot'ı gitmeye zorlayan da *oydu*. Sırtındaki bıçak oydu.

Ve ona hiç söylememişti.

Florentina, Jules'u rölantide çalışan şehir arabalarına doğru sürüklerken, Selene de Gabriel'in yanına düştü.

Gabriel ona gerçeği söylememek için kaç kez yalan söylemişti?

Peki Cesare kaç kez söylemişti?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Cenaze töreni sakın geçti. Roma Şeytan Kovucu Primus'un katılmaması kimseyi şaşırtmadı, bu da ayini Cesare'nin yönettiği anlamına geliyordu. Bu onun rolünün ciddi bir . İblisler Tanrı'yı öldürmeye kalkışmadan önce bir uzuv bir şeydi ama en azından amcasını meşgul ediyordu. Selene onunla burada konuşmak istemiyordu. Hepsi de onun başarısız olduğunu görmeye niyetli olan bu kadar çok gözün incelemesi altında olmazdı.

Tören bittiğinde herkes geniş bahçe avlularından birine geçti. Jules bir şemsiye çamının sert kabuğuna yaslandı. Çam iğneleri kaldırım taşlarının tozunu alıyor ve bir fiskiye'nin durgun suyunda yüzüyordu.

Baş başa kaldıklarında, yumuşak ve tehlikeli bir sesle, "*Mon petit lapinou?*" diye sordu.

Jules boğazındaki düğmeyi çekiştirerek ayaklarının üzerinde kaydı. "Satmak zorundaydım. Nişanlandığınızı haber vermek isterdim. Tereddüt etti, sonra kendini düzeltti. "Eliot'la nişanlandığınızı.

"Biz değiliz.

İki kaşını da kaldırdı.

Bu ailelerinin anlaşmasıydı. Şeytan çıkarıcı ailelerin güçlü bir uyumuydu. Selene bir iç çekişi bastırdı, Jules'a nişanlarını bozduğunu açıklamak istemiyordu. Artık nişanlı olduğu tek erkek, oldukça kibar Eliot D'Alessandro kılığındaki Jules'tu.

"Eliot'tan ayrıldım. Selene kelimeleri telaffuz etti. "Henüz kimseye söylememiştim. Artık *çok geç*.

Ölen şeytan kovucuların çağdaşları hikâyeler anlatıyor, okul çağındaki maskaralıklarına gülüyorlardı ama Selene onları pek tanımıyordu, Akademi'de ondan yıllar ilerideydiler. Bunun yerine, Jules'e kasvetli insan kümeleri arasında rehberlik ederek onu tanıştırdı. Daha doğrusu *Eliot*'la yeniden tanıştırdı.

Kimse onun kimliğini sorgulamamıştı. Paha biçilmez D'Alessandro kılıçlarını giyen siyah saçlı bir adam ancak ailenin sürgün edilmiş veliahdı olabilirdi.

Gabriel ona Eliot'ı sürgüne gönderenin Cesare olduğunu söylediğinde Jules en ufak bir şaşkınlık bile göstermemişti. Tabii ki. Eliot onu uyarmış olmalıydı. Ama neden Eliot ona bundan bahsetmemişti?

Roma'dan ayrılmadan önce Cesare'nin sözlerini düşündü. *Nice ofisini arayıp sizi karşılayacak birini ayarlayacağım.* Eliot'ın o ofiste çalıştığını bilmiyordu. O zaman bilmiyordu. Ve artık çok geçti. Kadın çoktan trene binmişti ve Eliot onu karşılamaya gönderilmişti. Roma'nın Imperium Bellum'unun bile engelleyemeyeceği olaylar başlamıştı.

O anda aklına başka bir düşünce geldi ve midesi bulandı. Nice-Ville'den Cesare'ye telefon ettiğinde, Cesare onun adına nişanlısını selamlamasını istemişti. Bunu yaparken farkında olmadan Cesare'nin Eliot'tan sürgün gerçeğini gizli tutmasını beklediğine dair ince bir imada mı bulunmuştu? Eliot'ı sürgüne gönderenin, sandığı gibi Akademi'deki üstatları değil de, bizzat Imperium Bellum'un emri olduğunu mu?

Florentina ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak heyecanla el salladı. Selene gözlerini devirmek için kendini zor tuttu.

Jules bir elini tembelce salladı, sonra Selene'e doğru eğildi. 'Hak iddia etmek zorunda kalabilirsin, *mon cœur*. Önemli bir şey değil, ama o beni istiyor-' İki yas tutucu yanından geçerken sözünü kesti ve sesini alçalttı. "Şöyle söyleyeyim, D'Alessandro kılıcıyla kişisel bir seans istiyor.

"Büyüleyici. Selene elini onun elinin içine kaydırıp ve parmaklarını birleştirdi. Çenesini onun omzuna yaslayarak kirpiklerinin altından ona baktı. "Bu daha mı iyi?

Elmacık kemiklerine renk geldi ve bir elini saçlarında gezdirerek iyice karıştırdı. "Çok. Boğazını temizledi. "Ben bile ikna oldum.

Florentina biraz üzgün görünüyordu. "Oh, *haklıymışsın*.

"Ne diyebilirim ki? Ne zaman istendiğimi bilirim." "Ama istenmediğin zaman değil mi?

"Evet, çok komik.

Selene güldü ve Florentina'nın daha önceki tutuşunu taklit ederek elini onun pazusunun etrafında kaydırıp. Ama Florentina'nın bilemediğini biliyordu; parmaklarının altındaki deri bir katliam hikâyesi anlatıyordu.

Daha önceki endişelerine rağmen Jules bu rolde kusursuzdu. Şanslıydı, çünkü çağdaşlarının çoğu Jules'la tanışmak istiyordu.

Yeni Eliot. Jules'u sahtekâr olarak seçebilecek tek bir sınıf arkadaşı vardı ama o burada değildi. İkizi, Niccolò.

Gür bir ses aralarındaki sessizlik anını bozdu. 'Eve dönmen harika, oğlum. Harika. Hüzünlü bir gün ama mutlu bir gün.

Genişçe gülümseyen Jules, bir zamanlar babasının akıl hocası olan adamın uzattığı eli karşıladı. "Aynı şekilde, efendim-

"Adriano de Sanctis, Imperium Politikos," diye fısıldadı Selene onun omzuna doğru.

Jules yutkundu. 'Ve çok teşekkür ederim Imperium. Onur duydum.

Cesare onun yerine geçmeden çok önce, Adriano onun hayatında önemli bir yere sahipti. Babasının ölümünde oynadığı rolden dolayı hayal kırıklığına uğramış olacak ki uzaklaşmıştı, ama şimdi ona şefkatle bakıyordu. "Selene, görüyorum ki nişanlını Fransa'da bulmuşsun?

Selene parmaklarını Jules'un pazusunun etrafında biraz daha sıkıca kıvırdı. 'Beni de şaşırttı, efendim. Nice'de olduğunu bilmiyordum.

'Adriano, lütfen, Selene. Bunu *biliyorsun*. Kadın gülümsedi ve Adriano Jules'e döndü, Jules'ün *savaş yüzü* olarak adlandırabileceğini hayal ettiği *yüzünde* sevgi eriyordu. "Sen ona göz kulak ol.

Jules ciddiyetle başını salladı, gözleri onun üzerindeydi. "O benim güneşim ve yıldızım, efendim.

Adriano, Selene'in onayladığını düşündüğü bir ses çıkardı ve uzaklaştı.

'Roma'nın Imperium kanlı Politikos'u mu, Selene? Gerçekten mi?' Jules bir taş duvarın kenarına ağır ağır oturdu.

Omuz silkerek elini onun elinden çekmeye çalıştı. Öldürme izlerini kapatmak için giydiği eldivenlerin içinden bile adamın terlemeye başladığını hissedebiliyordu. "Vaftiz babam.

"Kendimi biraz baygın hissediyorum.

Göz ucuyla Florentina'nın onlara doğru gelmeye başladığını gördü. Selene onun dizlerinin arasına girmiş, kollarını omuzlarına atarak saçlarıyla oynuyordu. Ve Jules bir an için nefes almıyor gibiydi - muhtemelen ayrışıyor.

Küçük anlarında üçüncü bir tekerlek olmak istemeyen Florentina uzaklaştı.

"Kimin cenazesiydi bu? Jules sordu.

Onun gözleriyle karşılaştı ve yine o güzel yeşile dikkat etti. 'Lorena, Vissia ve Tobio. Ostrava'da öldürüldüler.' Beceriksiz bir an için nedenini unuttu.

Ostrava bir zil çaldı.

Yüzünün rengi soldu ve şapele doğru bir bakış attı. "Tobio... Tobio kargı ile mi dövüştü?

Yavaşça başını salladı.

Yutkundu. "Nasıl dediğimi hatırlıyor musun...?"

Çalışma seanslarının anısı gözlerinin önünden geçti. "Hava iblisi. "Evet.

Ona baktı, onu yeniden değerlendirdi. Akademi tarafından eğitilmiş üç şeytan kovucuyu öldürmüş olan bir iblisi yere sermişti. *İnanılmazdı.*

"*Sen!*" diye bağırdı biri, Jules'a doğru hızla ilerleyerek.

Jules'un eli kılıcına doğru hareket etti, sonra durdu, kendi şiddet içgüdüsü karşısında şok olmuştu. Burada bile, cepheden uzakta. Şimdi bile, nazık bir cenazede.

'Burada ne yapıyorsun, kurtçuk? Neden yapman gerektiği gibi çamurda ölmedin?

Selene, Jules'e hançer gibi bakan uzun boylu adamın önünü kesti. "Yeter. Sesi bahçede yüksek sesle çınladı ve insanlar onlara doğru döndü. Aralarındaki yaş farkına rağmen Selene onun amiriydi. "Açıkla kendini.

Jules onun arkasında tam boyuna doğru doğruldu, bir eli D'Alessandro kılıcının kabzasında duruyordu.

Selene cinayet vaat eden gözlerle adama baktı. Bunu takip eden bir iki dakikalık sessizlikte Jules sonunda adamı tanıdı ve Ostrava'da karşılaştıklarında söylediği sözleri hatırladı. *Çok iyi, homurtu.* Bu hiç de iyi değildi.

Selene çenesini daha yukarı kaldırdı. "Eğer onu bir şeyle suçluyorsan, Tommaso, çıkar ağzındaki baklayı.

"Bu sizi ilgilendirmez, *Kaptan Alleva.* Gerçekten ne düşündüğünü göstermek için yana doğru tükürdü.

Güldü, bir adım daha yaklaştı. ". Bu benim nişanlım.' "O zaman neden onu bir hafta önce çamur ve bok içinde gördüm?

Selene güldü. "Eliot'ın eğlence aktiviteleri hakkında konuşamam-"

"*Ostrava*'da.

Dudağını ısırđı, gözleri kısıldı. İkisinin de içinde bulunduğu tehlikeye rağmen tereddüt etmedi. "Yanılıyorsun.

"Hayır.

Jules Selene'in etrafından dolanarak Tommaso'yu geri çekilmeye zorladı. "Onu duydun. . Sesi yumuşaktı. 'Ve bir daha asla Selene'nin önüne tükürme. Pis köpek.'

Adamın gözleri , dudakları kıvrılırken dişleri parladı. 'Ne *cüretle* -'

"*Bu* ne cüret? Jules Eliot'ın duruşunu, Eliot'ın damarlarında dolaşan asil kanı örnek aldı. Çenesini eğdi ve burnunun ucundan ona baktı. 'Buraya gelip Vissia ve Tobio için yapılan bu toplantıyı rahatsız mı ediyorsun? Lorena için mi? Nişanlımın önünde pis bir piyade askeri gibi mi davranıyorsun? Ostrava'da fazla mı kaldın Tommaso? Herkes sana Nice'de olduğumu söyleyebilir. Jules ellerini açarak etrafına bakındı. "Imperium Bellum'dan buraya gelip teyit etmelerini isteyeyim mi?

Tommaso'nun gözleri Cesare Alleva'dan Selene'e kaydı. "Hayır," diye mırıldandı Tommaso ve hızla uzaklaştı.

Bu insanlarla ilgili bir şey Jules'u tedirgin ediyordu; kanı andıran demir bir kokuları vardı. Metalik ve tehlikeli. Burada, bir araya toplandıkları yerde birleşmişti. Aklına *Vatikan Nero* hakkında bilinen bir Roma değişinin Fransızca bozulmuş halini getirdi - hepsinin giydiği siyah. *L'avant-dernier noir que vous ayez jamais vu*. Göreceğiniz son ikinci siyah.

Jules uzun bir nefes verdi ve Tommaso'nun gidişini izledi. "Cenazelerin *daha* da eğlenceli hale gelebileceğini kim bilebilirdi ki?" diye mırıldandı.

Selene gülümsedi ve sanki tartışma önemsizmiş gibi güldü. Jules bile neredeyse ikna olmuştu. Onu topluluğun kenarına geri çekti. 'Odama dönmek ister misin? Biraz daha kalmam gerekiyor. Dalkavuklardan oluşan bir kalabalığı eğlendirmekle meşgul olan Cesare Alleva'ya doğru baktı.

"Gözünden uzakta bana güveniyor musun?

Gözlerinin adamın boyunda aşağı yukarı dolaşmasına izin verdi. 'Kendini kanıtladın. Ayrıca, bir anlaşma yapmıştık. Sana başka kimsenin sağlayamayacağı bir erişim sunabilirim. Üzerlerinde yükselen Aziz Petrus Bazilikası'nın soluk kubbesine anlamlı bir bakış fırlattı ve ötesinde, yeni Vatikan kompleksinin yasaklayıcı kuleleri ışığıyla daha keskin duruyordu. Gerçekten de bir kale. Hoş karşılanmazsa içeri girmesine imkân yoktu.

"Tüm bunlar kütüphanenize girebilmek için.

Şaşırtıcı bir şekilde yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet. Bir asker için biraz akademik.

Bir elini kalbine bastırdı. "Ah. Benim Aşil topuğum.

Gözlerini devirdi. "*Git*. Tommaso geri gelmeden önce.

Yemyeşil bahçeleri seyrederek uzaklaşırken ellerini ceplerine soktu. Parkın kenarlarında, Aziz Petrus'un kubbesinden bile daha uzun sedir ağaçları yükseliyordu. Ayaklarının altındaki çimenler pürüzsüz ve süngerimsi bir yapıdaydı. Kalem çamları duvarlarla çevrili bahçelerde mahremiyet alanları yaratıyordu. Burada olduğuna bile inanamıyordu.

Altın ışıklı bir çeşme dikkatini çekti ve bir avuç basamağı atlayarak üç tarafı ağaçlar ve sık çalılıklarla çevrili, çakıl yolların üç yönde kaybolduğu kapalı bir bahçeye girdi. Çeşmeye yaklaşarak ellerini taş dayadı. Paralar suyun altından ona göz kırptı. Etrafına şöyle bir göz gezdirdikten sonra elini suya daldırdı ve birkaç tanesini cebine attı. İsraf etme, isteme ve hepsi bu.

"Bu kadar *yeter*, Selene.

Jules'un Cesare Alleva'nın derin kadife tonlarını seçmesi bir an aldı. Bu sesle kalpleri kazanabilirdi, Imperium Bellum.

Sesleri yaklaştı ve Jules patikalardan birinden geldiklerini neredeyse çok geç fark etti. Taş duvarın üzerinden atladı ve ağaçların altında kayboldu. Başka bir Imperium ile karşılaşmaya hazır değildi.

Eliot'ın çağdaşları, bir zamanlar tanıdıkları Eliot'a karşı duydukları umursamazlık ve ergenliğin gücüne olan inançlarının karmaşık bir karışımı sayesinde şaşırtıcı derecede kolay kandırılabilirlerdi. Ama Jules'un Imperium Bellum'un böyle hatalar yapacak türden bir adam olmadığına dair güçlü bir şüphesi vardı.

Cesare iç çekti. "Baliel'i unut. Sanki onu denklemden gibi geliyor. Ben daha çok senin kendini fazla zorlamandan endişeleniyorum. Bir ileri bir geri yürüdükten sonra aniden durdu ve ona baktı. "Sana *söylemiştim*. Diğer şeytan kovucular bedenlerini ödünç aldıkları güce dayanacak şekilde eğitebilirler. Ama seninki *Tanrı*'dan sana doğru akıyor. Bu senin için çok fazla. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar kendini tüketiyorsun.

Jules anlamamıştı. Bu dini bir abartı mıydı yoksa şeytan çıkarıcılar buna gerçekten inanıyor muydu? Selene'in yüzünü görebilmeyi diledi. Cesare inatçı kaşlarını mı çatıyordu? Ya da belki Jules'un onu *gerçekten* sinirlendirdiğinde aldığı buruşuk kaşları.

"Anlıyorum amca. Selene'nin sesi düzdü. 'Ama bilmeni isterim ki gerekirse onu kullanırım. Nice'de yaptığım gibi. O iblisi kovmak zorundaydım - kusursuz bir şekilde, kabul ediyorum, geri dönecek- ama tehlikede olan çok şey vardı.

Jules başını eğdi. Amcası neden başarısını övmek yerine Nice'i kurtardığı için onu azarlıyordu? O dövüşte neredeyse bir *kolunu* kaybediyordu. Baliel kendi alevleri tarafından tüketilmiş ve Selene iblis son sözlerini söylemeden çok önce bilincini kaybetmiş olsa da, o şiddetle savaşıyordu. Cesare gurur duymalıydı.

"Selene-

"Beni ölümün eşiğine getirse *bile*. O zaman bile, gerekeni yapacağım. Fikrinize saygı duyuyorum, ama ben-'

"*Tanrı'nın* oynuyorsun. Cesare'nin derin sesi onunkini . "Bunu unutma. Yeterince güçlü değilsin, sevgili kızım. Bedenin, *ruhun* ve zihnin, Tanrı'nın gücü kurumadan çok önce kuruyup yanacak. Seni de gömmeyeceğim.'

Sözleri sevgi ve endişeyle doluydu, ama Jules alttan alta soğuk ve hesapçı bir şeyin akıntısını hissetti. Jules'un bunun ne olduğunu anlaması bir anını aldı: Cesare Selene'den *korkuyordu*.

Söylediklerine inansın ya da inanmasın, Jules Cesare'nin onun küçük olmasını istediğini söyleyebilirdi.

Trende yollarını ayırmadan önce Eliot onu Cesare Alleva, yani tüm Roma'nın Imperium Bellum'u hakkında uyarmıştı. Cesare kendi kardeşini - Selene'in babası Matteo'yu- ölüme mahkûm etmişti. Onu *çarmıha germişti*.

Acımasızlık bu adam için temel bir kavramdı.

Selene sessizliğe gömülmüştü. Jules'un elleri yumruk olmuş, tırnakları avuçlarını ısıırıyordu. İçini garip bir koruma duygusu kapladı. Daha fazlasını duymasına gerek yoktu. Imperium Bellum güzel ve korkunç bir yaratıktı. Pek çok yönden Selene'e benziyordu. Cesare'nin dizinin dibinde öğrendiği artık çok açıktı. Jules içgüdülerinin hızlandığını hissetti. Adam bir tehditti. Hatta belki de bir düşman.

Cesare iç çekti. Birkaç dakika sessizlik oldu, sonra tekrar konuştu. 'Kolezyum'daki Karnaval Maskeli Balosu'na bekleniyorsunuz. Eliot'ı da getirin, nasıl olsa o da burada. Senin katılımın tartışmaya açık değil.

"Orada olacak mısın?

Cesare usulca homurdandı ve bu Jules için bile yeterli bir cevaptı. Nazikçe yanağına dokundu, başparmağı yüksek kemik boyunca yumuşattı. 'Ben

Seni kaybetmek istemiyorum. Onun alnından öptü ve Vatikan'a doğru gözden kayboldu.

Selene nedense daha küçük görünüyordu. Bu kadar çok yer kaplayan bu adamların arasında bile *genellikle* bu kadar küçük görünmezdi.

Jules yapılanları geri almak istedi. Tekrar yer kaplamasını istiyordu. *Aydınlatmasını.*

Sessizce zıplayarak çimlere indi, ağlayan bir çamın dökülen iğnelerinin altına eğildi. Kadının arkasına geçip bir eliyle gözlerini kapatırken ayak sesleri duyulmuyordu. Dönerken bir hareket bulanıklığıydı, onu fırlatırken solar pleksusuna çarptı. Jules tökezledi ve kolları, bacakları ve tatlı kokulu siyah saçları birbirine karışarak düştüler. Ve Selene Alleva'nın güzel, gür dudaklarına değil, bir denizciye edilmesi gereken türden küfürler.

"Vaffanculo, idiota!"

Onu suya çarptı, üzerine diz çökerken silahı alnına dayadı, arkasını şu anda ilgi göstermemesi gereken tek yerine bastırdı. Bu kanlı canavara karşılık olarak değil.

Tırnaklarıyla sıkı çeşmedeki yosunları kazıyarak kendini yukarı itti ve su yüzünden aşağı süzülürken nefes nefese kaldı.

"Sen-" diye hırladı Selene, sanki ısırmaya niyetliymiş gibi gömleğinden tutarak onu bir santim daha yakına çekti. Zihninin bir kısmı onun silahını yanına indirişini fark etti ama daha önemli bir kısmı pantolonunun sıkışmasıyla meşguldü. O hasta bir adamdı.

Ve eğer Selene fark ederse, onu hiç erkek yapmazdı. Jules sevimli bir gülümsemeye çalıştı. "Sürpriz mi?"

Dudakları çıplak dişlerinin üzerinde kıvrılmıştı, hiç de gülümsemedi.

Selene silahını kalçasına dayadı ve bıçağı avuçladı. Bıçağın ucu çenesini gıdıkladı.

"Burada ne oldu böyle? Florentina ikisini de şaşırtarak sordu. Selene bıçağı çevirerek bileğine sakladı.

"Ne kadar romantik," diye ekledi bir başka ses, alaycı bir ifadeyle.

Gabriel de. Elbette o olmalıydı, ellerini ceplerine sokmuş, telaşsızca merdivenlerden iniyordu. Selene nişanlısını bıçak zoruyla tehdit etmesini nasıl açıklayacaktı? İkisinin de kıpırdamadığı bir süre geçti.

Jules onun bileğini tutarak bıçağı daha da gizledi. "Lütfen bunun için beni öldürme," diye nefes aldı ve dudaklarını bir öpücükle yakaladı.

Parmakları sıkılaştı, bileğini aralarında esir aldı. Kemikleri saçma bir şekilde kırılğan hissediyordu. Küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı ve adam diğer elini saçlarına doladı. Ağzı onunkinin altında yumuşadı ve kısa bir süre için onun tadına baktı.

Jules avuçlarıyla kızın saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Seni görmek de güzel, *bellezza*, ama bir dahaki sefere beni bir çeşmenin içine atmaya gerek yok.

"Bu ne cüret?" diye nefes aldı, gözleri öfke içinde düz altın paralar gibi parlıyordu.

Gülümsemesini bastırdı.

Öfke, Cesare'ye karşı daha önce hissettiği duygulardan daha iyiydi. Tehlikeyi görmezden gelerek onu daha yakına çekti ve saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözleri onunkileri tuttu ve dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Florentina alay ederek Selene'in durgunluğunu bozdu. Jules onun tüm dikkatini kaybettiğini hissetti.

"Deli gibi aşık mısın, Selene? Florentina sordu. "Seni asla öyle bir tip olarak seçmezdim.

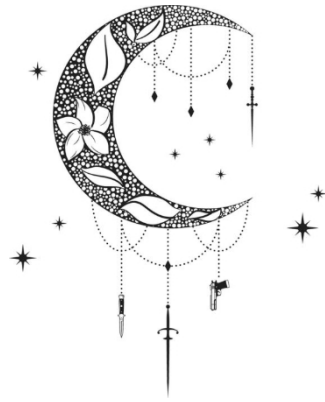
Selene, Jules'ün burnunun ucuna en hafif öpücüğü kondurdu ve ancak o zaman Florentina'ya sıkılmış bir bakış attı. "Beni suçlayabilir misin? Gözlerini, ıslak gömleğinin göğsünün düzlemlerine karşı yarı saydam bir şekilde tenine yapıştığı yere kaydırıldı. Bacakları hâlâ adamın kalçalarına değiyordu. Kolunu çekiştirerek teninden uzaklaştırdı. *Yara izlerini saklıyordu.*

Florentina güldü, ama bu gülüş mizahtan yoksundu.

Gabriel, "Hadi ama, orada kalırsan su basacak," dedi, sesi bastırılmış bir eğlenceyle doluydu.

Ayağa kalkarken Selene parmaklarını bıçaktan ayırdı. Bıçak suya doğru düştü ve Jules, Selene'nin uzattığı ele uzanıp onu kolunun içine sokarken düzgünce yakaladı.

Onu yukarı çekerken, Selene kulağına doğru acımasızca tısladı. "Sertleştiğini fark etmediğimi sanma.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Selene odasına döndüğünde aralarındaki rahatsız edici sessizliğin uzamasına izin verdi. *Bırak terlesin*. Yankılanan sessizlikteki tek ses, mermilerini saymak ve yeniden saymak için silahının haznesini açarken çıkan *klik, klik, klik* sesiydi. Onu defalarca öldürmeye yetecek kadar. Jules yakasındaki düğmeyi düzeltti, gözleri onun parmaklarındaydı.

Bakışlarını kaçırarak odaları dikkatle dolaştı, yatak odasının çift kapısını iterek açmadan önce küçük kütüphaneye baktı. Yatağı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Oldukça genişti. Özellikle dar ranzalarla karşılaştırıldığında.

Hayır, diye kendini düzeltti, özellikle de siperlere kıyasla.

Cenaze töreni sırasında bir ara bavulları teslim edilmişti. Selene, Jules'un dosyasını içeren portföyü kontrol etti ve dokunulmamış, hâlâ kışlık paltosunun içine sokulmuş halde buldu. Jules'un Eliot'tan ödünç aldığı, pirinç bir plaket üzerine baş harfleri işlenmiş küçük bavulu da onunkinin yanında duruyordu. Saplarından tutup ikisini de Jules'un arkasından taşıdı, onu fark etmemeye özen gösterdi. Jules kendi alanının ortasında durmasına rağmen. Özellikle uzun boylu ve geniş omuzlu görünüyordu. Bu da bir sorundu.

Eliot'ın Vatikan'da odası yoktu.

İkisi de Akademi'deyken ve uyurken gitmişti. Birkaç tane talep edebilirdi ama Vatikan'ın idari süreçleri iblislerle ilgili olmayan evrak işleri söz konusu olduğunda çok yavaş işliyordu.

Yarın için bir sorun.

Cesare'nin önceki sözleri aklına geldi. Onu yine hayal kırıklığına uğratmıştı. Cesare de onun endişelerini görmezden gelerek onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ona Baliel'in Roma'ya geldiğinden şüphelendiğini söylediğinde, adam gülmüştü. Kadın bunu iliklerine kadar hissetmişti ve o da *gülmüştü*. Daha da kötüsü, çok fazla güç kullandığı için onu uyarmıştı. Bir *iblis dükküne* karşı.

İşte bu yüzden Jules'u bilemezdi. Kız bu konuyu açtığında -isteksizce, bu düşüncüyü dile getirdiği için bile sadakatsiz hissederek- Eliot da aynı fikirdeydi. Cesare'yi bu konuda *rahatsız* etmemek en iyisiydi. Eliot en iyisini seçmişti.

kelimeleri dikkatle seçerdi, o da öyle yapardı. Cesare kendi rolüyle meşguldü ve Exorcist Primus'un rahatsızlığından kaynaklanan boşluğu dolduruyordu. Paylaşacak anlamlı bir şey bulana kadar araştırmalarına devam edecekti. İçgüdülerinin ötesinde bir şey. Gülüp geçemeyeceği bir şey.

Jules başını ana banyoya soktu, dişlerinin arasından ısıklık çalarak onu bagajdan kurtarmak için harekete geçti. Eliot'ın küçük çantasını pencere kenarındaki koltuklardan birinin üzerine koydu. Pencerenin üstündeki vitray, tokaları açarken yüzünün renklendirdi. Islak gömleğin yerine yeni bir beyaz gömlek çıkardı. Doymuş kumaşın her kıvrımının, yontulmuş pazılardan göğsünün ve karnının sert hatlarına kadar farklı bir kası vurgulamasını görmezden gelmeye çalıştı.

"Trevi Çeşmesi'ni nereden biliyorsun?" diye sordu. Adam soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Daha önce," diye açıkladı. 'Gabriel'e epey bir hikâye anlatmıştın. Anlatırken uydurduğunu düşünmüştüm. Ama ... onun tepkisi.

"Eliot bana söyledi. Bana dileklerinin *seninle* ilgili olduğunu söylemedi. Anne ve babasının bir fotoğrafını eline aldı, başparmağı camın üzerinde geziniyordu.

Yüz hatlarını daha *Selene* bir şekle sokmaya çalıştı ama . Adamın onun şaşkın bakışlarını yakaladığını anlayabiliyordu.

Resmi yere koydu. "Sence bana neden söylemedi?

"Bilmiyorum. Ellerini iki yana açtı. "Her şeye karar verildiğinde çocuktuk ve onu son gördüğümde en iyi arkadaşımды, başka bir şey değildi. Yıllardır bu konu hakkında düşünmedim. Muhtemelen onun için de aynı şey geçerli.

Sırıttı. Elbette öyle. Peki ya Gabriel? O senin için ne ifade ediyor?' Gözlerini kısmıştı.

"Bu benim bilmem gereken bir şey değil mi?

Haklıydı, lanet olsun ona. O bizim üst sınıf öğrencimizdi. Onu büyürken tanırdık. Akademiden ilk ayrıldığımda da benim üstümdü.

"Hepsi bu kadar mı?

"Kesinlikle. Ceketini silkti ve kadife şezlongun üzerine attı.

"Sanırım senden hoşlanıyor.

Bunu bir yanıtla onurlandırmamayı tercih etti. Tüm dikkatini köşedeki bar arabasına çevirerek, aradığını bulana kadar şişeleri karıştırdı. Jules etrafına merakla bakarken parmak uçları duvarlarda gezinerek mekânı dolaşmaya devam etti. Bir ara durakladı

yatak odasının kapısında, geniş omuzları kısa süreliğine içeri süzülen güneş ışığını gölgeliyordu.

Ne cüretle bu kadar çok *yer* kaplar?

Kendine bir viski doldurdu.

Selene'nin odaları ona çok benziyordu. Son derece güzeldi. Yeniden canlanan anı karşısında yüzünü buruşturdu. *Bellezza*, demişti ona. *Güzel*. Çünkü öyleydi. Korkunçtu, evet. Ama aynı zamanda güzeldi. Ve sonra o jilet gibi diliyle onu hemen küçültmüştü.

Ona doğru bir bakış attı. Silahı tekrar kalçasındaydı, birçok mermi bir kez daha yerleştirilmişti ve bir adamı öldürmeye hazırdı. Muhtemelen onu. Her birini ölümcül bir sabırla saymak için zaman ayırmıştı; bu ondan hiç beklemediği ve bir daha asla görmemeyi umduğu bir şeydi.

Salona şöyle bir göz gezdirdi. Duvarların parlak ve süslü olduğu yerde, kapılar ve arşitravlar bembeyazdı. Geniş oturma odasının duvarları boyalı gece yarısı ipeğiyle kaplanmıştı ve detaylar boncuk işleriyle seçilmişti. Sanki Vatikan bahçeleri yakalanıp içeri getirilmiş gibiydi. Duvarların içine sıkıştırılmıştı. Tüm palmyeleri, çiçekleri ve kuşları. Tombul narlar ve ahududular, büyük fırfırlı şakayıkların, erik çiçeklerinin, beyaz zambakların ve yapraklı bitkilerin arasında yerlerini almak için savaşıyordu. Uçuşan turnalar masmavi arka planda göze çarpıyordu.

Jules parmaklarını ışık saçan bir kuşun boncuklarının üzerinde gezdirdi. Minik altın boncuklar parlak, uyanık bir göz izlenimi yaratıyordu. Parmaklarını, kanat tüylerini güzel dalgalarla tanımlayan binlercesinin üzerinde gezdirdi, minik diskler doğrudan kumaşa dikilmişti.

Yatak genişti ve incilerle bezenmiş tül perdelerle örtülüydü. Kilometrelerce uzunlukta pelüş yatak takımları ve bir insanı yutacak kadar yüksek yastıklar vardı. Buna karşın Selene, bu zenginlik içinde ciddi görünüyordu. Koyu renk üniforması, taytları ve dizinin üzerinde biten ince deri çizmeleri; omzundan aşağıya doğru yontulmuş, üst üste binen altın pulları tüy gibi görünecek şekilde dövülmüş narin zırhı. Ve hepsi hâlâ oldukça nemliydi.

Başını eğerek onu yeniden değerlendirdi.

Kadının özel alanını görmek ona duyduğu saygıyı azaltmadı. Tam tersine. Selene isteyebileceği her türlü konfora sahipti ve yine de onun açlıktan ölmek üzere olan bir kurdun tüm vahşiliğiyle kendini kavgaya attığını görmüştü.

Kısa siyah elbisesinin eteklerinden damlayan su, yerde birikti. Arkasından yaklaştı ve içkisini karıştırırken narin ellerine baktı. Omuzları sertleşti ama verdiği tek tepki buydu. Hâlâ öfkeliydi.

Ama bu sadece bir gülümseme kazanmayı denemeye değer bir meydan okuma haline getirdi.

Jules arkasından yaklaştı, varlığı sırtını ısıtıyordu. Adamın sıcaklığı üniformasının nemli yün katmanlarından geçip tenine işliyor gibiydi. Düşüncelerini yüzüne yansıtmamak için maskesini düzeltti.

Adam kadının elindeki bardağa baktı. "Ne düşündüğümü biliyor musun?" "Hayır.

"Düşünüyorum da-

"Aklınızdan geçenlere *hayır* demek istiyorum. Kesinlikle.'

Ona doğru uzandı, bardağı elinden kaptı ve dudaklarına götürdü. Bir yudum alarak bardağın kenarından onu izledi. Kadın kıpırdandı, dudaklarının onunkilerin üzerinde olduğunu hatırlayınca karnına bir sıcaklık yayıldı.

Lanet olsun ona.

"Bence yine soru oyunu oynayalım. Ama ilginç olsun.' "Soru oyunu mu?

Bunun bir *çalışma seansı* olduğunu sanıyordum?

Sırıttı. "Öyleydi.

'Ve şimdi de içki oyunu mu istiyorsun? Hayır.'

"Bu hiç adil değil. Bir içki oyununa dönüştürmezsem burayı başka nasıl anlayabilirim ki?

Döndü. Aralarında hiç boşluk yoktu. Neredeyse bir nefeslik hava. "Ne bilmek istiyorsun?

"Her şeyi.

Gözlerini devirdi.

"Hayatta kalmak için bilmem gerekenler," diye değiştirdi iç çekerek ve bardağı ona geri uzattı.

Gözlerini ondan ayırmadan bir yudum aldı.

"Selene, lütfen. Nasıl olduğunu anlayamasa da adı artık farklı geliyordu.

Bardağı Jules'a geri veren Selene kendine bir bardak daha doldurdu. Viski kadehini kaldırdı. "Tüm bunlardan sağ çıkabilmek için-" Bileğini açarak saatine baktı. "Roma'da fark edilmeden geçen altı saate.

Bardaklarına dokunurken dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Uzun bir hafta olacak.

Jules böyle iyi görünüyordu. Rahatlamış. Nemli giysiler vücudunun her hattını sarıyordu. Sadece kısmen düğmeli olan gömleği hariç hepsi. Gözlerini tekrar yukarı çekti. *Hayır. Hayır.*

Odaklan.

Sırf öpüşmeyi biliyor diye hayatında tanıdığı en sinir bozucu adam tarafından dikkatinin dağıtılmasına izin vermesine imkân yoktu - ve *Dio* öpüşmeyi biliyordu.

Belki de biraz dikkat dağıtmak o kadar da kötü değildi. Ama... *bu* adam değil. Öldürme izleri ve Baliel'le bilinmeyen bir bağlantısı varken olmaz. *Bu* tehlikeli bir oyundu. Tehlikeli oyunlara alışık olmadığından değil, ama sokaklarda başka bir şeydi, tamamen başka bir şey-

Hayır.

Uzun bir nefes verdi. "Sana *her şeyi* anlatmak bütün gece sürer ama anlatabileceğim kadarını anlatacağım.

"Ama içki oyunu yok mu?

"Karaciğerim buna dayanamaz.

Sırıttı, gözleri parlıyordu. "Ama eğlenceli olurdu.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, bu gülümseme onu her yere götürebilirdi.

Bir parmak viskiden fazlasını içmeyeli uzun zaman olmuştu ve Jules'un kaliteli sert içkiye hiç erişimi olmadığından şüpheleniyordu. İlk yarım saat sınıf arkadaşlarının isimlerini ve sıralamalarını ezberlemekle geçti. Ve sonra Jules artık öğrenmekle ilgilenmediğine karar verdi. Ölesiye sıkılmıştı ve sabrı tükeniyordu.

Ve kıyafetleri.

'Hayır, Florentina ikinci sıradaydı, *Fiorentina* yedinci,' diye düzeltti Selene. Beyni bulanıktı ve dünya onun etrafında hoş bir şekilde dönüyordu.

"Onu *tanımıyorum* bile. Jules kalçasındaki D'Alessandro kılıçlarını çözmeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Caterina kaçınıcı sıradaydı? Senden daha mı yüksek?"

"Hayır. Kendini beğenmiş gibi görüldüğünün farkındaydı. 'Ben en üst sıradaydım. Ayrıca, Caterina ve Lucia benden iki yıl öndeydi.

"Huh. Başını arkaya eğmiş, tavana bakıyordu. "Ama sen onların patronusun?

"İmparatorluk devam

ediyor." "Adam

kayırmacılık.

"Meritokratik *ilkeler-ne?*

"Hiçbir şey. Kadehini çaldı, gözlerini kaçırmak için bardağını indirdi ve ona bir tane daha getirdi.

"En azından bir düğümü çözebiliyorum," diye mırıldandı

içkisine. "Hadi şu soru oyununu tekrar soralım.

"Soru sorma oyununu

oynamak mı?" "Ben de

öyle dedim.

Gözlerini devirdi. "İyi. Umm."

Jules ellerini havaya kaldırdı, sonunda kılıç bağından vazgeçmişti. "Peki, tüm kemeri çıkaracağım. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Güldü ve kristal bardağı yanağına bastırarak çalıştı. "Ah, biliyorum. Eğer... eğer *bir şey* yapabilseydiniz, ne yapardınız?

"Uç," dedi, sertçe düşerek. Yere oturdu, gömleğinin düğmelerini unuttu ve bir kez daha kılıçlarla savaştı.

'Hayır, hayır, *hayır*. Bir iş gibi.'

"Ah. Kıpırdamadan durdu, görünüşe göre düşünüyordu, gözleri odaklanmamıştı. Kadın tepindi. "Cevap ver!

Güldü. "Yoksa ne olur?

Gülmemeye çalışarak homurdandı. Bu gece her zamankinden çok daha komikti. "Belki bir şey. Belki de hiçbir şey.

"Peki, tamam o zaman. Dişlerinin arasından ısıklık çaldı, bir kez daha derin derin düşündü. "Belki senin yaptığın şey?

Alay etti. "Exorcist?

"Evet. Neden?" Ayağa kalktı, dengesini korumak için kadının omuzlarına tutundu. "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?

'Şeytan çıkarmayı bile bilmeyen bir şeytan çıkarıcı-' '*Şeytan* çıkarma,' dedi kendinden emin bir şekilde.

Evet, o. Eğer iyi bir şeytan kovucu olmak istiyorsan bunu yapmalısın. İyi şeytan kovucular kılıçlarını sonsuza kadar takamazlar, biliyorsunuz.

Kederli görünüyordu. "Mantıklı.

Ona doğru uzandı ve kemer ağır bir gümbürtüyle yere düşene kadar beceriksiz parmaklarıyla tokasıyla oynadı. "İşte oldu. Düzelttim.

Gülümsedi. "Pekala, pekala... bir soru. Birkaç adım uzaklaştı ve sonra döndü. "Eğer herhangi birini sonuçlarına katlanmadan öldürebilseydiniz, bu kim olurdu?"

Kaşları çatıldı. "Ama bunu zaten yapabiliyor muyum?"

"Ah. Bir an için bunu düşündü. "O zaman bir tane daha alırım. "Bu kurallara aykırı.

"Üçüncü Alt Bölüm der ki-"

"*Tamam.*

"Ha!" Gömleğinin düğmelerini çözme çabalarına devam ederken sırtıttı. Kadın, adamın iri, yaralı ellerinin çırpınışını, kaşlarını çatışını ve karanlık kaşlarını çatışını izledi. Sonunda gömleği başının üzerinden çekti ve yere bıraktı. Adamın teni bu ışıktaki dikkat çekici bir şekilde bronzlaşmış ve pürüzsüz görünüyordu ve kadın onun görüldüğü kadar sıcak hissedip hissetmediğini merak etti.

Bir adım daha yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

"Uyuyacağım. Yatağa yığıldı, palmye yaprakları gibi oyulmuş yatak başlığına yaslandı. 'Ailen geldiğinde hep çok üzgün görünüyorsun. Neredeler?' soru soğuk bir su serpintisi gibi gelmişti ama yine de kenarları bulanıktı. "Üzgün görünmüyordum.

"Sen .

"Gitti. Kadının sırtı adama dönüktü. 'Bazıları öldü. Bazıları sadece gitti. Buruşuk beyaz gömlek, üzerindeki nemli giysilerden çok daha rahat görünüyordu. Onu eline aldı. Hâlâ sıcaktı. "Sen giymeyeceksen, ben giyerim.

"Misafirim ol," diye mırıldandı, yatak örtüsü yüzünden biraz boğuklaşmıştı.

Botlarını çıkardı, kendi gömleğini çıkardı ve Jules'unkini giydi. Üst düğmeyi iliklemeye çalışırken parmakları beceriksizdi. Banyoda taytını tekmeledi, sonunda son nemli giysilerinden de kurtuldu. Bir bardak suyla döndü ve Jules'un yanındaki yatağa diz çöktü.

Onun ısrarıyla Jules itaatkâr bir şekilde parmaklarını onunkilerin üzerine sardı ve bardağı dudaklarına götürdü. "Hiç bir şey çaldın mı?" diye sordu.

Selene gülümsememeye çalışarak dudağını ısırды. "*Bu,*" dedi gömleğin eteklerini çekiştirerek.

"Mm-hmm. Sırtıttı ve bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi göründü. Ağırlaşmış gözleri vücudunda gezindi. Sonra da baygın bir şekilde kuş tüyü yastıkların üzerine yığıldı.

Ayaklarını sürüyerek koltuğa geri döndü. Ayaklarını kenarından sarkıtarak etrafında döndü. Yaptığı hiçbir şey onu daha rahat ettirmedi. İç çekerek, koltuğun içine daha da gömülmek için kıçını kıvırdı.

Jules'un nefes *alışının* sesi ona zar zor ulaşıyordu, sadece orada olduğunu hatırlatmaya yetecek kadar... yatağında. Mısır pamuğundan çarşaflarının içinde. Sesi derin uykuda gibiydi. Ve çok sarhoş.

Bakışlarını kaçırdı ve bir kedi gibi kıvrılıp etrafında dönmeye başladı. Hiçbir şey işe yaramadı. Yüksek sesle inledi ve ayağa fırladı.

. Kıpırdamadı.

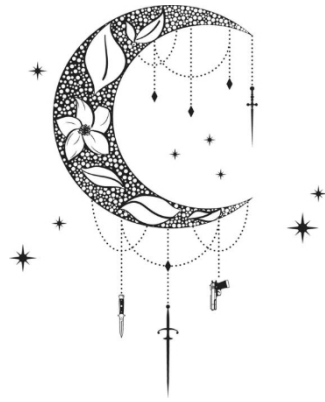
Sessiz adımlarla ona doğru ilerlerken yatağın yanında duraksadı, çıplak bacakları üşüyordu. Yatağı son derece davetkâr ve dönmeyen tek şey de oydu.

Jules'un uykusu ağırdı. Buna trende tanık olmuştu. Ve *bu* kez vücudunda kandan çok likör vardı. Uyanmadan önce onun yorganın altına girip tekrar çıktığını fark edemeyecek kadar sarhoş muydu? Dikkatlice içeri girdi. Soğuk çarşaflar teninde muhteşem bir his uyandırıyor.

Jules yuvarlandı, eli tehlikeli bir şekilde ona dokunmak üzereydi. Kıpırtısız ve sessiz, Jules'un nefes alış verişini tekrar düzleşene kadar bekledi ve sonra yorganın altında daha derine kıvrıldı.

İç çekti. *Mutluluk*.

Ve Jules'un yumuşak horlamaları onu hiç rahatsız etmedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Selene çarşafı dolanmış bir şekilde uyandı.

Elini zonklayan şakağına bastırarak inledi. *Dio...* Yumuşak bir nefes aldı. Başı döndü ve dünya tehlikeli bir şekilde dönmeye başladı. Jules onun yanında uyurken kuş tüyü yastıklarından birini çıplak göğsüne bastırdı.

Dikkatle doğrulup yatağının yanına koyduğu suya baktı. Suyu boşalmıştı. Belki de birlikte geçirdikleri akşam için baş ağrısı çekmeyecekti.

Sonra ürkmüş bir tavşan gibi donakaldı. Adam uyanmış ve *onu görmüş müydü?*

Selene şakaklarını ovuşturdu ve hareket ettiğinde yıkanmış pamuk hışırdadı. Üzerinde hâlâ onun gömleği vardı, başka bir şey yoktu. Soluk zihnini yoklarken, olayların sırasını hatırladı -içki içmek, sorular, onu hayatta tutacak şeyleri açıklamak ve soyunmanın yarısında dikkati *o* kadar dağılmıştı ki, gömleğini giymezse *kendisinin* giyeceğini ilan etmişti. Alnını ellerine gömdü ve parmaklarının arasından Jules'e baktı.

Çizgiler bulanıklaşıyordu. Ve bu izin veremeyeceği bir şeydi. Öpücük bir saçmalıktı. Bunu *biliyordu*. Öyleyse neden onu yatağında gece yarısı içki oyunlarından farklı nedenlerle hayal etmek bu kadar kolaydı? Bugün onun nerede kalabileceğini bulacaktı. Karar verir tekrar düşündü, onu Vatikan'a tek başına gönderme düşüncesi onu üşütmüştü. Şimdi ona bakınca, uykuda yumuşak ve uysal, neredeyse aynı yaşta olduklarına inanmak çok daha kolaydı.

Tüm keskin açıları onunki gibi eğitimden değil, ihmalden ve savaştan geliyordu. Tüm bunların altında inanılmaz bir nezaket saklıyordu. Bir çocuk için hayatını tehlikeye attığında görmüştü bunu. Dün gece onun zırhını çıkarmak için sorulacak doğru soruları bildiğinde bunu tekrar görmüştü.

Çekingen bir tavırla uzanıp adamın alnındaki bir tutam saçı itti ve parmaklarının ucuyla adamın alnına dokunarak teninin sıcaklığını hissetti. Sert, hatta acımasız olabiliyordu. Ve bazen mizahını yaralamak için kullanırdı.

Tek satırlık soğuk cümleler ve yarım yamalak sırtışırlarla onunla alay etmekten zevk alıyordu. Ama şimdi...

Kirpikleri dalgalandı ve yastığa karşı bir şeyler mırıldandı.

Elini geri çekti ve saçları bir kez daha alnına döküldü. Ne yapıyordu bu kadın? Jules Lacroix kayıp bir köpek yavrusu değildi. O tehlikeli bir silahtı. Ona derisinin üzerinde dönen öldürme izlerini gösterdiğinde bunu kanıtlamıştı. Ne kadar çekici olabileceği önemli değildi; kimse onun öldürdüğü kadar çok iblisle ölümüne bir dövüşten kendi karanlık tarafı olmadan sağ çıkamazdı. Ve o, kendisini Baliel'e bağlayan görünmez ipleri olan bir silahtı. Roma için eşsiz bir tehditti. İblis düklerinin ilki ve en büyüğü. Selene Jules için bir şey hissetmeye izin veremezdi. Onun gerçekte kim olduğunu öğrenene kadar olmazdı.

Burada olmasının tek nedeni, onun her bir sert açısına karşılık, *kendisinininkilerden* birini ona gösterebilmesiydi. Her biri jilet gibi keskin. Onu kendi amaçları için istiyordu ama onu kontrol edebileceğini bilmeseydi, Roma'nın kalbine davet etme riskini asla almazdı. Ama her şeye rağmen ondan *hoşlanıyordu*. Dio. Duyguları ne zaman bu kadar sakıncalı hale gelmişti? Başka bir şey daha doğruydı. Cesare onun işine yaradığı sürece Jules'u koruyacağı bir tehditti.

Odayı geçip şakağını pencere camına dayadı, soğğun teninin altına sızmasını ve yanaklarını hâlâ kızartan sıcaklığı yatıştırmasını umuyordu. Camın ötesinde Roma sessizdi. Şafaktan önceki o anlarda her zaman olduğu gibi sessizdi, bazilikalar ve kubbeler geceyle savaşılan sonbahar tonlarıyla aydınlanmıştı. Bu bir *yanılsamaydı*, bu sessizlik, bu... *güvenlik*. Çünkü yüz yıl ya da daha uzun bir süredir ilk kez, iblis düklerinin ilki ve en büyüğü olan Baliel yavaş ve korkunç adımlarla Roma'ya doğru ilerliyordu.

Bu, Vatikan'ın sevgiyle geliştirdiği ve ortaya çıktıkları her yerde iblisleri bastırmak için bedel ödediği bir illüzyondur. İnsanlar uyum sağlayabilen yaratıklardı. Dünyalarına yapılan saldırılara rağmen -ölümlere rağmen- Roma'da bir denge kurmuşlardı. Kanla ödenen bir ondalık. Bu çoktan çatırdamaya başlamış bir yalandı ama Roma'daki güvenlik illüzyonunu nihayet bozabilecek biri varsa o da Baliel'di.

Tüm Roma'da Baliel'e borcunu ödeyecek kadar kan olmazdı. Korumalar onu uzak tutsa bile, yanılmaz değillerdi. İçeri girecekti ve girdiğinde, onlar onu durduramadan önce her türlü kaosu yaratacak kadar güçlüydü.

Gökyüzü açıldı ve yağmur camı çizdi, unutmayı tercih ettiği bir anın yankısıyla onunla alay etti.

Evde olduğu için mutluydu. *Öyleydi.*

Ancak Roma, Arnavut kaldırımli sokaklarında pek çok acı hatırayı barındırıyordu - her zaman bu kadar keskin ve yüzeye yakın değillerdi, ancak dokunma mesafesinde bekliyorlardı. Dondurucu yağmuru hatırlıyordu. Imperium Bellum'un kürsüsüne çıkan basamakları tırmanırken, yağmur derisinin üzerinde perçem perçem akmıştı. Sıcak taşların üzerindeki soğuk yağmurun petrichor kokusu havada yoğun bir şekilde hissediliyordu.

İmparatorluğun önünde dizlerinin üzerine çökmüştü. Adam onu şaşkınlıkla izlemişti.

Omzunun arkasında korumaları hazır bekliyordu. Bir metreyi aşan boyuyla Ginevra adındaki kadın, Selene'in Akademi'deki eğitmenlerinden biriydi. Şimdi Selene'i çok soğuk, öldürmeye niyetli bir bakışla izliyordu. Selene orada nezaket bulamayacağını biliyordu.

Sadece bir yıl sonra Ginevra ölmüştü - kanındaki kara büyüye yenik düşmüştü. Imperium'un sol elinde beliren Mirco tarafından merhamet gösterilerek öldürülmüştü.

Cilalı ceviz ağacı kadar siyah olan Mirco'nun kel kafası fener ışığının altında parlıyordu. Mirco yaklaştığından beri kıpırdamamış, düşük kaşlarının altından bilgece onu izliyordu.

Tek bir yanlış hareketinde on bir farklı şekilde ölebilirdi. Ginevra ve Mirco bir şeytan çıkarıcının olabileceği en üst noktadaydı ve gecenin travmasına rağmen, onlar gibi olmaktan başka bir şey istemediğini düşündüğünü hatırlıyordu. Ailesini lanetlese bile. Adını mahvetse bile.

Başını eğdi ve yağın yağmurun davul seslerinin ve kaburgalarının kafesine çarpan kalbinin gürültüsünün duyulmasını sağlamak için bağırdı. İhaneti haykırdı, ihaneti haykırdı. Henüz on bir yaşındayken, Selene yeri doldurulamayacak bir şeyi, *ailesini* feda etmişti.

"Imperium, *beni yok say.* Ve babamın günahlarını affet. Tanrı ruhuna merhamet etsin."

"Yapmayacak."

Cesare Alleva ayağa kalktı. Ginevra bir metre boyundaysa, o daha da uzundu ve unvanından daha fazlası için korkuyordu. Savaş Lordu. Vatikan Tarikatı'nın doğal lideri ve Kilise'nin Prensi. Ona doğru inerken mermer basamaklar titriyor gibiydi.

Başını daha da öne eğdi, yanaklarına süzülen serseri gözyaşlarını görmemesini umuyordu. Babasının yaptıklarını ortaya çıkarmak için her türlü nedeni olmasına rağmen, babasının geleceğinin ne getireceğini bilmenin acısını bastıramıyordu.

Babası ölmüş sayılırdı. Ailesi hala kurtulabilirdi.

Selene eğitilmiş bir şeytan kovucuydu; Vatikan'ın kararlarının doğruluğuna inanıyordu. Eğer suçlu olduğunu söylerlerse, cellat için boynunu açardı. Eğer babasının suçları yüzünden ailesini alırlarsa, bunu kabul ederdi. Ama *boş boş* beklemeyecekti. Kurtarabildiklerini kurtarmak için son nefesine kadar savaşıacaktı. 'Lütfen, size yalvarıyorum, annemi ve kardeşimi affedin. Babamın günahları yüzünden cezalandırılmamalıdır. Lütfen, amca.'

Adam sessizdi ve kadın ona bakmaya cesaret etti.

Başparmağıyla çenesini okşadı. 'Sadakatınız ve kardeşimin imparatorluk için geçmişte gösterdiği çabalar... nedeniyle, karısını ve oğlunu bağışlayacağım. Hayatlarının geri kalanını Roma'dan sürgün edilerek geçirecekler.

Nefesini tuttu. Sesi daha fazlasını söyleyecekmiş gibi .

Belki...?

"Ama Matteo için hiçbir şey yapamam. Adamın sözleri kadının üzerine çöktü. "Şafakta çarmıha gerilecek.

Ölüm. Ve onun için, sürgün.

Selene sözlerle karşı gözlerini kapattı.

Böylece hırsı sona erdi. Roma'daki Akademi, kana giden tek yoldu ama şeytan kovucu olmak artık ulaşamayacağı bir şeydi. Imperium onun çenesini nazikçe kaldırdı. Gözlerinin derinliklerinde kendi hissettiği kederin aynısını gördü. 'Benim evime katılacaksın. Yeteneğin hakkında şimdiden harika şeyler duydum, Selene. Senin gibi şeytan kovuculara ihtiyacımız var.

Göğsündeki yarığa rağmen sözleri içinde bir sıcaklık ateşi yakmıştı.

Gözlerini sıkıca kapatıp derin ve sakin bir nefes aldı. Şimdi soğukkanlılığını kaybetme zamanı değildi.

Düşmanını hafife almayı da göze alamazdı.

Jules arkasındaki yatakta kıpırdandı. Döndüğünde bir pazının kıvrımını, uykuda dağılmış saçlarının dağınıklığını gördü.

O bir köpek yavrusu değil, diye hatırlattı kendine. Jules bir *askerdi*. Onun sadece hayal edebileceği şeyler görmüştü. Ve insanları da kaybetmişti.

Zihni irkilerek uzaklaşmadan önce Benedetta'nın ampul gibi gülümsemesini gördü. Sonra onun görmeyen gözlerini gördü. Görüntü oradaydı ve o daha yok sayamadan tekrar kayboldu. Midesi bulandı.

Savaş da aynıydı. Kız ve erkek çocuklar, ibislere karşı, ellerinde çürük bir kılıçtan başka bir şey olmadan savaşa atılırlardı. Hiç şansları yoktu. Askerlerin siperlere atılmadan önce eğitilip eğitilmediğini bile hatırlayamıyordu.

Duş aldı, buharın banyoyu doldurmasına izin verdi, ta ki yoğunlaşma orman yeşili fayanslardan aşağı damlayana kadar.

O sözlerini bitirdiğinde Jules hâlâ uyanmamıştı. Kendini kocaman yatağının ortasına yuvarlamış, kuş tüyü yastıklara gömülmüştü.

Sakin bir nefes alarak parmak uçlarında ona doğru ilerledi. Mücevher tonlarındaki pelüş halılar balıksırtı meşeyi kaplıyordu. Zengin ipek teller ayak seslerini yutuyordu.

Bir kolunu yüzüne kapatmıştı.

Adamın omzunu sıktı, teninin sıcaklığını görmezden gelmeye çalıştı. Belirgin kasların üzerinde sıcak ve gergin bir şekilde uzanan deri onu haşlıyor gibiydi. Avucunun içinde kabarık bir yara dokusu hissetti ve başparmağını köprücük kemiğinin hemen altındaki uzun süredir iyileşmiş kurşun yarasının üzerinde gezdirdi. Dalgınca başparmağını tekrar üzerinde gezdirdi. Bir çocuğun kaç tane yara izi olabilirdi ki?

Adam kımıldadı ve kadın baktığında gözleri açık ve okunmaz haldeydi. Elinin topuğunu kalçasına sürterek geri çekildi.

"Günaydın.

Kendini yavaşça bir dirseğinin üzerine itti, kara kaşları yukarı kalktı. Kadın bakışı çözemedi.

"Ne?" diye sordu. Yanaklarında sıcaklık yükseldi.

Ama Jules hafifçe bileğine dokunduğunda, tüm düşünceler aklından uçup gitti. Elini yaklaştırdı ve parmaklarının kurşun yarasını tekrar okşamasına izin verdi. Hâlâ uykudan gözleri ağırlaşmış, bir ayağı hâlâ hayallerindeydi.

İyileşmiş çıkış yarasını bulmak için kürek kemiğinin sert çizgisini izleyerek yaklaştı. Hassas bir parmak ucuyla yaşamla ölüm arasındaki farkı ölçtü. Sol omzundan çıkmış, kalbini ıskalamıştı.

"Şanslıymışsın," dedi usulca, aslında onun duymasını istemiyordu.

Gülümsedi, başını eğerek saçlarının yüzüne düşmesini sağladı. "Hızlıydım.

Selene alay etti ve parmaklarını göğsüne dayayarak onu bir santim geriye itti. Onun gözlerinin içine bakarken gözlerini kısmıştı. "Saçmalık.

Kimse o kadar hızlı değil.'

Jules'un gülümsemesi bir tarafa eğildi ve genişçe esnemeden önce dişlerinin parıltısını gösterdi. Eliyle ağzını kapattı ve Jules gözlerini kırıştırdı, ondan uzaklaşırken kendini silkeleyerek uyandı. 'Nasıl istersen, şeytan çıkarıcı. Uzman olan sensin.

Jules kendi kendine sırttı, yüzünü yastığa bastırıp pamuğa karşı esneyebilmek için yuvarlandı. Adamın pazuları durgun hareketlerle kırırdadı ve kadın yataktan kalkıp birkaç uzun adım geri gitti. Pazusunda bir yara izi daha vardı. Narin bir kaligrafi gibi diken diken olmuş ve derisine takılmıştı.

Ona bakmamak için saatini kontrol etti. "Kalk. Yapacak işlerimiz var. D'Alessandro'nun kemerinden sarkan bıçaklara uzandı ve onları aralarındaki açık bir ayırım çizgisi olan yorganın üzerine fırlattı. *Gemeyin*. 'Bu gece seni Roma'nın karanlık tarafına götüreceğim. Bunlara ihtiyaın olacak. Okuduklarıma göre bıçak kullanmakta iyiymişsin.

Jules artık tamamen uyanmıştı, eli çarşafı kenara çekmek için elini soktu.

Kılıçlar ağır bir şekilde yere çarptı. izgi. Geçildi.

İstemsiz bir adım geri çekilerek aralarına daha fazla mesafe koydu. 'Savaş kayıtlarını ve hazırladıkları firar raporunu okudum. Onbaşı Lacroix, son terfinizle silah kullanma hakkı kazanmış olmanıza rağmen, yine de şeytan çıkarıcı dövülmüş kılıcınızla savaşmayı tercih ettiğinizi söyledi. Bir kılıta kırk öldürme - etkileyici, çoğu kişi silahından daha uzun ömürlü olduğu için şanslı olurdu-'

Jules'un yeşil gözleri sıcaklığını kaybetti.

"Elli. "Pardon?

'Elli ldrme. Her on öldürme için bir mühür. Bıçak başına beş mühür. Elli ldrme. İnanın bana, hatırlardım. Yanlış yaparsan kırık bir bıçağın ve arkadaşını öldürürken seni izleyen kızgın bir *iblisin* olur.

Kirpikleri itiraf edercesine aşağı indi. Çantasını açarak odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Sırtındaki güçlü kaslar esnedi. Bir tişört çıkardı ve içinden onun göremediği bir şeye uzandı.

"Biliyorum, biliyorsun. Kendi sesinin yumuşaklığı karşısında şaşırmıştı. Elinde bir not defteri, yüzünü ona döndü. 'Sen cesur bir askerdin. stnz avuş Bachelet sizden övgüyle bahsetti.

Yüzü solmuş, ifadesi gözlerini aydınlatan her zamanki kıvılcımdan yoksun kalmıştı. Umutsuzca yanlış söylediği her şeyi geri almak istiyordu. "Jules-

İlk kez Lacroix yerine onun adını söylüyordu. Dilinde farklı bir his uyandırıyordu, soyadının keskin köşelerinden daha yuvarlaktı.

"*Yapma*. Yüzünü bir eline gömdü ve parmaklarının arasından boş boş bakmaya başladı.

Selene dudağını ısırды ve başka bir şey söylemeden çıktı. Yatak odasının kapısı arkasından kapandığında duvardan aşağı kaydı ve alnını dizlerine dayadı. Odanın içinde neredeyse bir sessizlik vardı ve Selene tüm duyduklarının bu olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı.

Sessizlik. Ama bu bir yalan olurdu.

Onun yerine Jules'un boğuk ağlama sesini duydu.

Daha sonra kapısı çalındı.

Nihayet. Sadece doğrudan damarlarına giden sıvı espresso günü rayına oturtabilirdi. Buna bir sonraki nefesine ihtiyacı olduğu kadar çok ihtiyacı vardı.

Ama o kıpırdayamadan çift kapı açıldı. Ziyaretçi aslında yemek servisi personeli değildi. Amcası kara kaşlarından birini kaldırarak onun balıksırtı zemindeki pozisyonunu inceledi. Bu Cesare Alleva değildi, amca, kapısındaki Imperium Bellum'du, güç cüppelerini giymiş, son muhafızları tarafından kuşatılmıştı.

"Aşıkların kavgası mı?

Sözsüzce ayağa fırladı, omurgası onun beklenmedik varlığı karşısında kaskatı kesilmişti. Söyleyecek bir şey bulamadan arkasındaki yatak odasının kapısı açıldı ve Jules içeri girdi. Ona doğru uzandı, büyük bir eli kalçasının üzerindeydi. "Tabii ki hayır. Sesinde küstah bir dokunuş vardı.

Selene yutkundu.

Jules alçak ve abartılı bir şekilde eğildi. "Imperium Bellum.

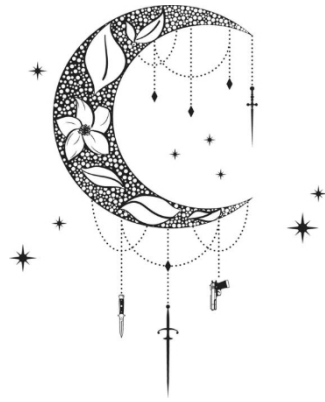
Gömleği açıktı, pürüzsüz bronzlaşmış göğsünü gösterirken kollarındaki izleri gizlemeyi başarıyordu. Eliot'ta olmayan yara izleri.

"Eliot," dedi amcası sonunda.

Cesare'nin karanlık gözleri şeytan kovucularına kaydı, bu bakış onların kapının dışında konumlanmak için geri çekilmelerine yetti. Jules'un etrafından dolaştı, koltuğa doğru giderken durakladı, gözleri yatak odasına açılan çift kapının ardındaki atılmış giysilerin izini takip etti.

Jules'un dudaklarının köşesi çarpık bir sırtıyla yukarı doğru çekildi.

Dio. Bu bakış gerçekten de kötüye işaret etti.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Cesare Alleva odada daireler çizdi. Bir yırtıcı.

"Döndüğümde beni ziyaret etmeniz ne büyük incelik," dedi Jules sohbet edercesine. 'Yoksa bu sefer beni yine bizzat göndermeyi mi planlıyorsun?

Selene ona bir *bakış attı*. Şu anda çenesini kapatmazsa onu ne kadar acımasızca öldüreceğini ima eden bir bakış.

Çenesini kapattı.

Cesare uzun boyluydu -neredeyse Jules'un boyundaydı- ve omuzları genişti. Selene ile aynı koyu renk saçlara sahipti ama ondan farklı olarak neredeyse siyah olan gözleri vardı. Dipsiz derinlikleri ne düşündüğünü anlamayı zorlaştırıyordu.

Dağınık yatağa sıkılmış bir bakış fırlattı.

Jules başparmağını cebine soktu ve Cesare'nin ne yapacağını görmek için bekledi. Onu kapının dışında duyduğu anda, iyi bilenmiş tehlike duygusu canlanmıştı. Cesare Eliot'ı bizzat sürgüne göndermişti, ki bu hiç de küçük bir şey değildi.

"Eliot. Seni Roma'ya geri getiren nedir?"

Ne cevap vereceğini bilemeyen Jules sessiz kaldı. Eliot ona Roma'dan neden kovulduğunu söylememişti. Bu toplantının gidişatını zorlaştırabilirdi.

Güvenli , *kibar* olabilirdi. Ama bu ona hiç uymuyordu.

Imperium Bellum yakışıklı bir adamdı, uzun boylu olduğu kadar heybetliydi de. Nasırlı elleri uzun saatler boyunca eğitim gördüğünü kanıtlıyordu. Bu adam gücün onu yumuşatmasına izin vermemişti. Tam tersine. Güç, Cesare'yi bir bıçak gibi sertleştirmişti ve Jules, Eliot'ın kılığına girerek düşmanın yerine geçmişti.

Cesare zahmetsiz bir ağırbaşlılıkla uzun gövdesini geniş koltuğa yatırdı. Imperium Bellum'un tertemiz parlatılmış ayakkabısının yanında, bir gece önce koltuğun altına yuvarlanmış olan Jules'un gömleğinden bir düğme duruyordu. Jules gözleriyle unutulmuş giysilerin izini takip etti ve ilk defa neyin gerçek neyin rüya olduğunu merak etti. O

Ballı şafakla birlikte uyanıp Selene'i kollarında bulduğunu hatırladığını düşündü, ama tekrar uyandığında Selene tamamen sakinleşmişti.

Cesare işaret parmağıyla kolçağa vurdu. Bu sabırsızlığının dışa vuran tek işaretiydi.

"Dönüşümü onayladığınız izlenimine kapılmıştım? Jules uzayan sessizliği bozarak konuştu.

Cesare dikkatini yeniden toplayarak Selene'e kayıtsızca baktı. "Öyle mi?

Jules, Eliot'ın neden sürgün edildiğini bulmak zorundaydı. Kendi boynunu korumak için, çünkü hayatta kalmak için yanlış bir adım atmadığından emin olmalıydı, ama aynı zamanda *meraklı* olduğu için. Selene hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyordu ve Selene ne kadar inkâr etse de Eliot onun geçmişinin önemli bir parçasıydı.

Selene kollarını gevşekçe kavuşturdu. 'Telefon konuşmamızı hatırlıyor musun bilmiyorum amca. Eliot'a selam söylememi istemiştin, hatırladın mı?'

"Merhaba dediğimde, bunu onu Roma'ya geri götürmek olarak algılayacağınızı düşünmemiştim. Sesi yumuşak ve alçaktı; eğer bir suçlama varsa, bu sadece gözlerindeydi.

Bu davadaki ikinci adamım. Bu dava henüz bitmedi. Ayrıca, Eliot'u gönderdiğini bilmiyordum. Selene bir omzunu kaldırdı, gözleri kısıldı. "Belki de bu benim hatamdan çok senin hatandır, amca. Elmacık kemiklerinin yüksek köşelerinde ısı lekeleri vardı ve Jules, Cesare'ye bakarken kalbinin öfkeli gümbürtüsünü neredeyse duyabiliyordu.

Başka tarafa bakamadı. Bu, Selene hakkında bildiğini sandığı pek çok şeye ters düşüyordu; tam bir profesyoneldi ve amcasına ve onun konumuna son derece saygılıydı.

"Nasıl yaparsın?

Jules bir kıskançlık kıpırtısı hissetti. Bu Selene'in Eliot'u savunması mıydı? *Gerçek* Eliot'u mu?

Bir süre öylece durduktan sonra Cesare derin bir iç çekti ve bakışlarını indirdi. "Haklısın. Özür dilerim. Siz çocuktunuz. Bağlılığınızın bu kadar güçlü olduğunu düşünmemiştim. Ben... yanlış hesaplamışım.

Selene bu durum karşısında yumuşamış görünüyordu.

"Eminim öyledir. Jules başıyla Selene'i işaret etti. "Selene inanılmaz, efendim. Onu iş başında görmek... Her zamankinden daha çok aşık oldum. Ona şöyle bir baktı.

Selene alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı ve göz göze geldiklerinde hızla başka tarafa baktı.

Sessizce ekledi, 'Ve eğer onu Nice'te görseydiniz, çok gurur duyardınız.

En azından öyle *olmalıydı*. Ama Jules o kadar emin değildi. Cesare tereddüt etti, gözleri Selene'e kaydı. "Öyleyim.

"Onun gücü eğitiminizin bir göstergesi.

Cesare'nin çenesi gerildi, pürüzsüz derisinin altında bir kas titredi. Sonunda gülümsediğinde, dudakları hafifçe kıpırdadı. "Bunu takdir ediyorum. Eliot, Selene, bir toplantım var. Şüphesiz yakında tekrar görüşeceğiz. Bir söz ve bir tehdit.

Jules Imperium'un gidişini kısık gözlerle izledi. Yatak odasına dönen Jules bavulu açtı -duvar kâğıdının üzerinde duran güzel boncuklu bir böceğe sürtünen tokaları umursamadan- ve parmak uçları dün gece eşyaları arasında ilk kez gördüğü defterin sert deri kapağına değdiğinde sustu.

Selene'in öfkeli tıslamasından önce ayak seslerini duydu. "*Bu* da neydi," diye nefes aldı Selene, "*bu* da neydi?"

Ona bir bakış fırlattı. "Senin sıran.

Kadın soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

Kütüphaneyi görmek istiyorum. *Şimdi*. Seçkinlerle oynamaktan bıktım artık. Sesini sabit tutmaya bile çalışmadı. "Imperium'larla omuz omuza olmaktan hoşlansam da, senin yerine getirmen gereken bir anlaşma var.

Hâlâ öfkeliydi. Onu ne kadar etkili bir şekilde incittiğini görmesini istemediği için ifadesini kontrol altına almıştı. Sinsice uzaklaşmak ve huzur içinde yaralarını sarmak istiyordu. Ama burada, bu yerde olduğu sürece bunu yapmasına izin verilmeyecekti.

Bir de sigara içmek istiyordu. Tercihen Farah'ın ince siyah sigaralarından birini.

Ama onlar gitmişti, o da öyle.

Selene'in Farah'tan bahsederken kullandığı rahat üslup hoş karşılanmayan bir hatırlatmaydı. Hatta bir saldırı. Selene'in ve onun dünyasının kendisini yutmasına izin vermişti. Ama... Kian hâlâ ölüydü. Farah ölmüştü. Ve Jules her zamankinden daha yalnızdı. Roma ne kadar ıslık ıslık parlarsa parlarsın, Selene ona gülümsediğinde ne kadar güzel olursa olsun... *her* zamankinden daha yalnızdı. Artık bir adı bile yoktu.

Selene sanki riski değerlendiriyormuş gibi askeri bir gözle onu izledi. Açık renk gözlerini saklamak için kirpiklerini indirerek, "Peki," dedi.

Başını salladı ama hemen onu takip etmedi, defteri elinde evirip çevirdi. Düşündüğü gibi Eliot'ın defteri değildi. Bu defterin ebrulu bir kapağı ve *cilt II* notuyla karalanmış sert deriden bir sırtı vardı.

"O da ne?

Ona keskin ve sinirli bir bakış attı. Kadın bir kedi kadar sessizdi.

Kitabı rastgele açtı. Gözleri sayfaya takıldı ve kitabı düşürmemeye çalışarak genişledi. O adamı tanıyordu. Koyu Hint mürekkebiyle kaplı o gözleri tanıyordu. Hafızasında, etraflarındaki deriyi siyaha boyayacak kadar mavi yanıyordu.

Briars Dükü.

Selene'in nefesi boğazında düğümlendi ve arkasından yaklaşıp titreyen parmaklarıyla sayfaya dokundu. Nefesi Selene'nin pazusuna değip gömlek kolunu ısıtırken Selene titrek bir iç çekti. "Bunu babam çizdi.

Yutkundu, ustalıkla yazılmış replikleri içine çekti. Döngüsel, kendinden emin senaryoyu.

Her satır, temel gerçekleri sayfaya aktaran birinin özgüveniyle yazılmıştı. Sadece böyle yazan biri böyle bir kız çocuğu yaratabilirdi.

Jules döndü, kitap aralarında duruyordu. Yine çok yakındılar. Ama onun gerçekten orada olmadığını söyleyebilirdi; kehribar rengi gözleri tamamen uzaktı.

Ona teklif etti.

Elini yanmış gibi geri çekti, sivrilen parmakları göğsüne doğru kıvrıldı. "Hayır. Ama gözleri hâlâ sayfaya kaymıştı.

Başparmağını Baniel'in resminin üzerinde gezdirdi, sonra sayfayı çevirdi. Bir sonraki sayfa küçük yazılarla doluydu. Ondan sonraki sayfada Pantheon'un bir taslağı vardı; soluk siyah mürekkeple işlenmiş koyu kalem darbeleri arasındaki boşluklarda ışık çizgileri yakalanmıştı.

Selene sessizce, "Bekle," dedi.

Başını kaldırıp baktığında, kadının yanakları kansızdı. Ona uzanmak istedi ama bunun hoş karşılanmayacağını biliyordu. Koruyucu elini defterin üzerine koyarak defteri onun görüş alanından gizledi. "Bu çok mu fazla?

Gözlerini onunkilere dikti. "Babam öldü.

"Biliyorum.

Gözleri yarı kapalı hale geldi. "Onun el yazısını görmek, bir hayaleti görmek gibi.

Bir an daha öylece durdular ve Selene sakinleştirici bir nefes aldı. Sonunda başını salladı. Başka bir sayfayı çevirdiğinde, bir kâğıt parçası uçup gitti.

Selene onu havadan kaptı, mürekkebi yanacakmış gibi tutuyordu. Eliot'tan. Babamın yazıyı görmesine asla izin vermediğini söylüyor.

İçerideydi ve ölümünden sonra bile buna saygı duydu. Bunu daha önce ofisinden almıştı-' Sesi titredi.

Jules onun direnmemesine şaşırarak kâğıdı elinden aldı.

Selene,

Matteo bu sayfaları okumama asla izin vermedi ve ben de hâlâ okumadım.

İdamından önce Matteo'nun ofisinden defteri aldım. Onlar soymadan önce. Sürgünümden önce. Çocukken bile bu sayfalardaki kelimelerin tehlikeli olduğunu biliyordum. Matteo hayattayken onlara kimseye güvenmezdi, ölürken de güvenmezdi. Ama şimdi Baniel döndüğüne göre, babanın rehberliğine ihtiyacın olacağından şüpheleniyorum.

Eliot D'Alessandro

Jules kitabın baş tarafına doğru ilerledi ve okumaya başladı.

Gerçeği dogmadan ayırmalıyım. Bir iblisin sözlerini körü körüne kabul etmeyi reddediyorum.

~~İçimden bir ses doğruyu söylediğini söylese bile.~~

Jules kaşlarını çattı, başparmağıyla eskimiş kâğıdı ovuşturdu. Çivit mavisi mürekkep gözle görülür bir şekilde solmuştu ama diğer bölümler sonradan siyah Hint mürekkebiyle eklenmiş gibi görünüyordu. Üstü çizilmiş son cümle de buna bir örnekti.

Jules'a kendisiyle savaş halinde olan bir adamı çağırıyordu.

Selene onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. Yan gözle ona bakınca, omzunun üzerinden okurken gözlerinin kelimeleri takip ettiğini gördü.

Tanrı'nın dünyamıza adım attığı gün, ölümün kıyısında sallanıyorduk.

Roma yandı. Sayısız insan öldü. Ama Tanrı, halkının acı çekmesine seyirci kalmadı. O güne dair anlatılar, Tanrı'nın Aziz Petrus Meydanı'nda savaşa hazır bir şekilde nasıl görüldüğünü anlatır. Son derece uzun ve güçlüydü ve bilginlerimizin ya da rahiplerimizin söylediği gibi değildi. O çok daha fazlasıydı. İnsanlığın hayal edebileceği her şeyin ötesindeydi.

O Tanrı'ydı, çünkü Tanrı'dan başka kim insanlığı iblislerden korumak için ortaya çıkabilirdi ki?

Tanrı'dan başka kim yapabilir ki?

Ölümsüz Tanrımız o gün insanlık için canını verdi. Şimdi Vatikan'da mükemmel bir durağanlık içinde yaşıyor. Ne tamamen yaşıyor, ne de tamamen ölü. Ve biz dersimizi iyi öğrendik. Acımasız olacağız, zalim olacağız. İblislere Tanrı'yı öldürmek için ikinci bir şans verilmemeli.

Jules defteri çevirdi ve kenar boşluklarına dikey olarak yazılmış bir satırlık metni okudu.

Valeria ve Kairos'un olmamızdan korktuğu şeyin ta kendisi olduk.

İblislere iki asır önce başladıkları işi bitirme fırsatı verilemez.

Si vis bellum para pacem. Eğer barış istiyorsanız, savaşa hazırlanın.

M. A. 15 Eylül MMVII

Ve bir sonraki sayfada, Vatikan dikilitaşının daha önceki bir çiziminin kenarlarına küçük yazılar yazılmış:

Başlangıçta insanlar ve iblisler vardı.

Daha fazlası olmalı.

Başlangıçta iki dünya vardı. Bizimki ve onlarınki.

İblisler akıl almaz bir güce sahipti, damarlarında kan gibi dolaşan bir güce. Biz kördük. Kendimizden başka her şeyden bihaber olduğumuz için, aramızda nadiren dolaşan ziyaretçilerden de habersizdik. Dünyalarımız arasındaki çatlaktan habersizdik.

Bir zamanlar iblisler birleşmişti.

İblis kral insanlığı dış etkilerden korumak istiyordu. Eşsiz gücü için seçilmiş, herkes tarafından sevilen büyük bir lider olarak görülüyordu. Ama bir sırrı vardı. Bazen insanların arasında dolaşırdı. Bu ziyaretlerden birinde aşık oldu.

Ustura Düşesi Valeria, yarım bir şans verildiğinde halkını yok edebilbiliyordu. İnsanlığın açgözlülüğünü ve acımasızlığını gördü ve iblislerden birbirimize verdiğimizden daha fazlasını hak etmediğimize inandı. Her seferinde fikrini değiştirecek bir şeye tanık olmayı umarak insan dünyasını ziyaret etti. Kurtarıcı bir şey. Her seferinde hayal kırıklığına uğrayarak ayrıldı.

O ilk Kairos'tu. Kairos'a göre dünyamız yararlanılması gereken engin bir kaynaktı. İnsanlık bir tehditti.

Elysian hizbi karşıtlık içinde oluştu ve eski şikayetler yeni bir toplanma çağrısı adına iltihaplandı. Elysian için biz bir merak konusuyduk.

Ve yine de Kairoslu Valeria, dünyalar arasındaki sınırın en ince olduğu Roma'yı ziyaret edecekti.

Düşünce tarzını değiştirmeye değer hiçbir şey görmedi. Nefreti büyüdü.

Ta ki aşık olana kadar.

Ama çok azdı, çok geçti. Savaşları Roma'ya sıçradı. Ve hala yanıyor.

Ad pacem. Barışa doğru.

M. A. 28 Mart MMXV

Aile sloganımız benim için her zamankinden daha doğru. Animas nostras pro populo. Hayatlarımız insanlar içindir.

Selene deftere bakarken kaşları birbirine yaklaşmış, şaşkınlıktan alt dudaklarını hafifçe büzmüştü.

"Ustura Düşesi mi? Jules mırıldandı. "Briars Dükü'nün bir arkadaşı, sanırım?"

Selene başını yavaşça salladı. "Böyle bir yaratığı hiç duymadım. Sadece on iki iblis dükü var ama her birinin adı var. Her biri biliniyor.

Kitaba uzandı ve sonra tereddüt etti. Fikrini değiştirerek daha yakına eğildi. Saçları portakal çiçeği kokuyordu. "Bu benim de kafamı karıştırdı. En küçük parmağını *Kairos* kelimesinin üzerinde gezdirdi. "Bunu bilmiyorum. *Elysian* da öyle. Onlar öğretilmiyor.

"Ama baban biliyordu.

Başını salladı, gözleri acıyla bulutlanmıştı. 'Belki biliyordu, belki de deliydi. Bunu asla bilemeyeceğiz çünkü o öldü. Doğruldu, soğuk bir maske lehine acının tüm izlerini zorla sildi. 'Kaldır şunu. Kütüphaneyi ziyaret etmek istiyordun, hadi gidelim.

Vatikan'ın mermer salonları sessizlikle çınlıyordu. Jules bunu tenine bastırılan fiziksel bir şey gibi hissetti. Selene onları kompleksin derinliklerine götürdü,

ön odalar ve freskli koridorlardan geçerken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Selene'nin saatine bir göz attı. Neredeyse öğlen olmuştu. Neden bu kadar sessizdi? Ona yetimhanenin gece yarısını hatırlattı. Sert yataklar askeri sıralar halinde dizilmişti. Soğuk koridora çıkana kadar nefes alıp verme, burnunu çekme ve horlama sürekli devam ediyordu. Sonra soğuk ve sessizdi. Ama bu farklıydı. Yetimhanenin çiçek açan hayatlarla dolu olduğu yerde, burası zengin ama ölüm kokan bir yerdi.

Jules eldivenli elini kaldırıp burnuna dokundu. Bu, gıcır gıcır askeri üniformaları içinde bile kendi kanlarıyla kokan diğer şeytan kovucuların kokusu değildi. Selene bile savaştığı ve kanadığı yerlerden hafifçe kendi kanının kokusunu alıyordu ama bu onu o kadar rahatsız etmiyordu. Selene'in topukları onun önünde ilerlerken tıkırdadı.

Durdu ve kaşlarını kaldırarak arkasına baktı. *Ne oldu?* dedi sabırsız bakış. *Aptal.*

Hiç cevabı yoktu. Başka hiçbir şeye benzemiyordu. "Neredeyiz?" diye sordu kısık sesle.

Kaşları kızgınlıkla buruştu. "Aziz Petrus Bazilikası mı?

Selene, bir şeyi bu kadar sabırla söyleyebilen tek kişiydi ve her şey dönüp dolaşıp yine sabırsızlığa geliyordu.

"*Bunu* biliyorum," diye tersledi.

"Kütüphaneye giden yolu yarılalık sayılır. St Peter's'ın diğer tarafında.

Konuşma bitti, yürümeye devam etti.

Elini temkinli bir şekilde indirdi ve kokuşmuş havadan bir nefes aldı. Belki de bu bir koku değildi... belki de buranın atmosferiydi?

Adam hareket etmeyi bıraktığı anda Selene topuğunun üzerinde döndü.

"Şimdi ne?" diye tersledi.

"Ölüm," dedi, sesi alçak ve çakıllı çıkıyordu. Boğazını temizledi.

"Kokusunu almıyor musun?

Sanki avizeden sarkan ceset bulacakmış gibi etrafına bakındı. "Hayır mı?

"Daha ne kadar var?

"Çok uzak değil. Yüz ifadesi kızgınlıktan endişeye doğru değişti.

Adam yutkundu. "Güzel.

"İyi misin?" diye sordu. Elini uzatıp fısıltıyla adını ekledi. "Jules?

Onu kavradı ve koridorda aşağı doğru çekerken kendi parmaklarıyla sıkıca tuttu. Neredeyse varmışlardı, iyi güzel de, bir sonraki dönemeçte koku daha da güçlenmişti ve Selene'nin parmaklarını sıkıca kavrayarak geri çekildi.

Adamın sert tutuşu yüzünden yanakları soldu ama sesini çıkarmadı.

Jules bir elini burnuna bastırdı, bağırsaklarının boğazına çıkmasını engellemek umuduyla dişlerini deri kaplı bir parmağın üzerine kenetledi. Kalbi gümbürdedi ve onu geri çekti, olduğu yerde döndü, ıssızlığın, ölümün, tüm bu şeylerin ve daha kötüsünün kokusuyla kapana kısıldı.

"Burada ne yapıyorsun? Sert ses bir dalga gibi üzerine çöktü.

Omuzlarını dikleştirdiğinde paniğin bir kısmı azaldı.

Sen Eliot D'Alessandro'sun, diye hatırlattı kendine.

Selene döndü. "Affedersiniz?

'Oh, Kaptan Allea. Özür dilerim, sizi tanıyamadım.'

Canlı giysili muhafız bir adım daha yaklaşarak etraflarında dönmeye başladı, gözleri birleşmiş ellerindeydi. Selene'in ağarmış parmak eklemlerine. Jules elini gevşetmeye çalıştı ama parmakları kaskatı kesilmişti. Kalbi hâlâ hızlı bir mil koşmuş gibi gümbürdüyordu.

"Sanırım senin hatanı görmezden gelebilirim. Selene Jules'un önüne geçti, parmakları hâlâ gevşekçe arkasından bağlıydı. "*Bu sefer*," diye ekledi kibirle.

'Teşekkür ederim, Kaptan. Maalesef buraya girmesine izin verilmiyor. Muhafız Jules'a başıyla işaret etti. "*Cor Cordium*'un bu kadar yakınında sadece yetkili personel bulunabilir.

"*Cor Cordium* mu? Jules belli belirsiz yankılandı.

Muhafız ona tuhaf bir bakış attı, eli siyah saplı mızrağına sıkıca sarıldı.

Selene doğruldu. "Bence çok yanılıyorsunuz ama... uzun yoldan gideceğiz. Jules'u harekete geçmeye zorladı. Onu bir adım atmaya ikna etti, sonra bir adım daha. Ellerini koluna doladı, böylece onu tüm gücüyle çekebilecekti.

Yüzündeki kibirli ifadeyi korudu. 'Hadi Eliot. İyi muhafız rütbesinin düşürülmesini istiyor.

Kelimeler şaşkınlığının dağıttı ve yumuşak bir kahkaha attı. Kokuşmuş havanın hızla çekilmesi neredeyse kusmasına neden oluyordu ama buna değdi. Yüzündeki gerginlik azaldı ve adamın gözleriyle buluştu, ağzından küçük bir gülümseme geçti. "Ne?

"Hiçbir şey.

Gülümsemesi eriyip gitti. "*Neydi o?*

"Bilmiyorum," diye nefes aldı. "Gerçekten, gerçekten bilmiyorum."

Selene Jules'u çekiştirdi, onun yavaş temposu karşısında endişeye kapıldı. Sanki gücünü kaybetmiş gibiydi. Genellikle buradan sanki başka bir yerde olması gerekiyormuş gibi hızlı adımlarla geçirdi. Ama aslında bu koridorlardan nefret ediyordu. Sütunlara, oluşturdukları gölgelere çok yakından bakmamaya çalıştı. Küçük bir kızı gizleyebilecek kadar uzun ve derin gölgeler.

Hayır...

Selene hatırlamamaya çalıştı, gerçekten çalıştı ama maskesini sertleştirip adımlarını uzatırken bile anılar boğazına yapıştı

Hiç işi olmayan bir koridorda, mermer üzerinde yumuşak çıplak ayakların anıları.

Uzun zaman öncesinin anıları.

Eğer öğretmenleri onu Vatikan'ın bu tarafında yakalarlarsa, Selene *çok kızacaklarını* biliyordu. Sabahın okumak için olduğunu söylediler. Yazı, semboloji, ilk yardım, hatta bazen -korkulan- coğrafya için. Eğitim odalarının yakınında bulunmak ceza demekti. Ama o gölgelerin arasında kolayca eriyebilecek kadar küçüktü.

Keskin bir bot sesi sırtını bir sütuna yaslamasına neden oldu. Karanlık köşeleri sahiplenirken ayak sesleri yanından geçti. Sütunun etrafından dolanan Selene, geri çekilen figüre bir bakış atma riskini göze aldı ve bir sarsıntıyla onun babası olduğunu fark etti.

Burada olması alışılmadık bir durumdu. Ofisi Vatikan'ın tamamen diğer tarafındaydı.

Meraklanan Selene sessizce onun peşinden koştu.

Sadece bir kez arkasına baktı ve o bile neredeyse bir kereden fazlaydı. Tepki vermekte yavaş davrandı, sadece mümkün olan son saniyede dökümlü kadife perdenin arkasına eğildi. Kalbi heyecanla ve belki biraz da sinirle çarpıyordu. Sonra onu tekrar yakalamak için fırladı.

Aziz Petrus Bazilikası korkunç bir sessizliğe bürünmüştü. Uğursuz gölgeler derinleştikçe Selene bunu fark etti. Genellikle uçsuz bucaksız mermer salonlar en küçük sesle bile yankılanırdı. Çıplak ayak parmaklarında başlayan ve boynunu gıdıklayan nahoş bir ürperti duydu ve bir an önce babasına seslenmeye karar verdi.

Bütün bir duvarı kaplayacak kadar büyük, tanıdık bir tablo gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu özel koridoru biliyordu. Onun

Babam Vatikan'ın kalbine gidiyordu.

Ölümsüz Tanrı'ya Doğru.

Selene, Vatikan'da daha önce hiç gitmediği ve gitmediği için de memnun olacağı bir yer olduğunu düşünerek ürperdi. Bu düşünce onu dehşete . Selene çoğu zaman gerçek bir tanrıyla aynı çatıyı paylaştığını unutabiliyordu. O'nun ilahi varlığının burayı doldurduğunu. O'na bakan insanların başına neler geldiğine dair hikâyeler duymuştu; Vatikan'ın kutsanmışları dışında herkes bu manzara karşısında yanardı.

Köşeyi döndüğünde, Selene babasına bağırarak için nefesini tuttu. Bunun yerine iki eliyle ağzını kapattı. İki gardiyan yerde yatıyordu ve bir çift büyük çift kapı esnemeyle açıldı. Ötesinde sadece karanlık vardı.

"Baba?" diye fısıldadı ama sesi uçsuz bucaksız boşlukta boğuk geliyordu. En yakındaki muhafızın yanından dikkatlice geçip kapıya baktı. Yayılan kan birikintisini görmemiş gibi yaptı.

Sadece uyuyorlardı ...

"Selene! Florentina bir elinde uzun yayı, önlerindeki avluda duruyordu.

Selene anımsadıklarından sıyrıldı. "Ne?" "İyi misin? Jules usulca nefes aldı.

Başını salladı, gülümsemesinin kenarları acıydı.

Nezakete hak ettiği bir şey değildi. Kimseden değil ama özellikle ondan. Daha öncekilerden sonra değil. Ölen amirinden bahsettiğinde yüzünde beliren acı hâlâ hafızasında canlıydı. Onun kederine bir daha böyle rastlamamak için aklına bir not aldı.

Florentina dişlerini göstererek sırttı, gözleri parlıyordu. Serin havaya adım attıklarında Selene'in koruması hemen havalandı ve Gabriel'in ekibindeki diğerlerinin de benzer şekilde silahlanmış olduğunu gördü. Sonra onların resmi Vatikan siyahı değil, eğitim kıyafetleri giydiklerini fark etti.

"Mükemmel zamanlama. Florentina gülümsedi. "Fransa'da gezip tozduktan sonra formuna kavuştuğundan emin olmalıyız.

Dışarı çıkar çıkmaz Jules'un rengi düzeldi. Yüzündeki solgun ifade silinmişti. Florentina'ya kolayca gülümsedi, ama Selene onun elinin altında kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. Ama endişelenmesine gerek yoktu; Florentina onunla konuşmuyordu.

"Çalışıyordum," dedi Selene kuru bir sesle, "şarap turunda değil.

Florentina sırtarak diğerlerine baktı. "Evet, *çalışıyorum*. Abartılı bir şekilde göz kırptı. 'Lanetlere ve ibislere karşı savaşmaya bile

sayı sayılmaz, Selene.'

Selene Jules'ten uzaklaşarak Florentina ile arasındaki mesafeyi kapattı. Onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

'Ben Kaptan Alleva, Florentina. Artık Akademi'de değiliz.'

"Fark ettim.

Selene kaskatı kesildi. *Bu* ne anlama geliyordu?

Florentina onu bekletmedi. 'Seni artık antrenman yaparken görmüyoruz, değil mi? Yeteneklerini keskin tutup tutmadığını bile bilmiyoruz. Duyduğumuza göre sadece yalnız antrenman yapıyormuşsun. Ki bu iyi olurdu. Eğer astların ölmeye devam etmeseydi.

"Ya da sakatlanmış," diye ekledi Chiara, bir zanaatkâr. Florentina nazıkçe başını salladı. "Oldukça.

Dudaklarını sıkı bir gülümsemeye bastıran Selene, Florentina'nın etrafından dolandı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim.

Florentina hızla hareket etti ve Selene bir saldırı için gerginleşti. Bunun yerine Florentina Jules'un yolunu kesti. 'Peki ya sen, D'Alessandro? Bir iki maç için bize katılmak istemez misin?

Jules kolayca gülümsedi. "Aslında öyle sayılır. Fransa'da gerçekten yıllarca kaldığım düşünülürse-' Sessiz tonuyla Florentina'nın yüzünün rengi soldu. 'Dövüşmek mi, ne dedin sen? *Bir numara bile hak etmeyen lanetler ve iblisler* mi? Evet, *kesinlikle* cazip geliyor.

"*Eliot*," dedi Selene uyarırcasına.

Jules gözlerini Florentina'dan ayırıp onun bakışlarını yakalayana kadar bir süre geçti. "İyi.

Selene topuğunun üzerinde döndü. Bir antrenman maçına çekilecek zaman değildi. Jules zaten silaha söylemişti, Akademi eğitilmiş şeytan kovuculara karşı ringde ne yapacaktı? Kabul etmekten ne kadar nefret etse de Florentina iyiydi. Elbette Selene kadar iyi değildi ama yine de güçlü bir rakipti.

"Korktun mu? Florentina alay etti.

Selene durdu, botları kaygan kaldırımlarda patinaj yapıyordu. Jules onun omuzlarına dokundu.

"Selene...

Ama Florentina'nın işi bitmemişti. "Kıçına tekmeyi basacağımdan mı korkuyorsun?" diye sordu tatlı tatlı. Selene onun gülümsemesini hayal edebiliyor, yine de dönme isteğine direniyordu.

"Hayır," diye ısırdı Selene.

Jules başparmaklarıyla küçük daireler çizerek pazılarını ovuşturdu.

'Ya da belki... *belki* Eliot'ın gelişmesinden endişeleniyorsun? Şu anda senden bir karış daha uzun. *Bu* erişimle-'

"Sınıfımızın *en iyisiydim*. Selene döndü ve Florentina'yı görebilmek için Jules'u kenara itti.

İnkâr etmiyorum. Ama *hâlâ* en iyisi olup olmadığını bilmek .

Florentina bir ok yerleştirdi ve sapı boyunca Selene'e bakmak için oku çekti. Jules'un kasları gerildi ama Selene hareket etmedi, sadece gözlerini kıstı.

Oh iyi. Belki de bu iyiydi. Yanan kaslar zihnini karanlık anılardan uzaklaştıracak ve onu suçluluk duygusundan uzaklaştıracaktı.

Belki de hak ettiğinden daha azını değil, kışına tekme yiyecekti ama bundan şüpheliydi. Onu incitebilecek tek kişi ölü babası ve onun mezarın ötesinden gelen sözleriydi. Deftere *dokunamamıştı* bile. Jules onu iç cebine sokmuş, tenine yaslamıştı.

Babası o gün neden *Cor Cordium*'a gitmişti? Neden mızrağı Tanrı'nın bedeninden çıkarmış ve onlara öğretilen her kuralı çiğnemişti? Ona öğrettiği her kuralı?

Florentina başka bir alay cümlesi kuramadan Selene ellerini açtı. "Pekâlâ, öğrenelim bakalım.

Florentina'nın gözleri meydan okumayla parladı ve yay kirişinin gevşemesine izin verdi. "Rakibini seçmeme izin verecek misin? Etrafına bakındı, etraflarında antrenman yapan sınıf arkadaşlarına genişçe bir işaret yaptı.

Selene Florentina'nın gözlerini takip etmedi. "Benimle kendin dövüşmeyecek misin?" "Bunun neresi eğlenceli? Florentina dişleri sırtarak sordu. 'I

Eliot'ı yendiğini görmek istiyorum.'

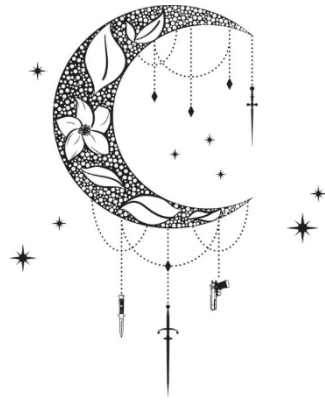
Avluda dikkatler onların konuşmasına çevrildi. Diğerleri umursamıyormuş gibi bıraktıkça savaş eğitiminin çınlamaları ve homurtuları da azaldı.

Selene etrafına bakındı. Onun dayak yediğini görmek için can atıyorlardı.

Jules onun gözlerini takip ederek bir nefes aldı. "Benim için etmez. Yavaşça gülümsedi. "Aşkım, geçen geceden daha yorucu olamaz-

"İyi!" diye bağırdı onun üzerinden. Biri kurt ıslığı çaldı.

Jules sırtıttı. Bundan biraz fazla zevk alıyor gibi görünüyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Jules, Vatikan'ın imparatorluğun askeri gücünün atan kalbi olduğunu unutmamasına izin vermişti. Bir daha yapmayacağı bir hata. Eğitim avlusunun etrafında şeytan kovucu çiftler hızlı, kararlı hareketlerle ve bir dizi ölümcül silahla dövüşüyorlardı - tek bir talim kılıcı bile görülmüyordu.

Üstü kapalı bir yürüyüş yolu tüm avluyu sarıyor, etkileyici bir sütun dizisiyle çevreleniyordu. Ve bir köşede büyük bir iskelet ağaç açık gökyüzüne doğru uzanıyordu. Uykuda, ölü değil. Baharı bekliyordu.

Selene kaldırım taşlarını kaplayan kumun üzerine çıktı ve ona baktı. Jules onun gözlerindeki vaadi görmezden gelmeye çalıştı; bunu ona ödetecekti. "Seçtiğin silah?

Kalçasında D'Alessandro bıçakları vardı. Ölümcül ve cezbedici.

"Elden ele.

Alay etti. "Birbirimizi hamur haline getirmemizi *mi* istiyorsun, *cuore mio*?

Demek böyle olacaktı. Çenesini ovuşturarak duvarlar boyunca dizilmiş silahlara baktı. Kabzası kırılmış büyük bir kılıcın önünde duraklayan Jules, kılıcın büyüklüğü karşısında kısa süreliğine baştan çıktı. Ne D'Alessandro kılıçları gibi ince ne de cephede savaştığı kılıçlar gibi tıknazdı, tamamen farklı bir canavardı. Ama bu beş metrelik iğrenç kılıcı kullanmak, Selene ve onun şık siyah kılıcı karşısındaki kaçınılmaz yenilgisini daha da yıkıcı hale getirecekti. Sonra parmak uçlarını bir çift korkunç görünümlü poniardın üzerinde gezdirdi.

Selene masumane bir tavırla, ekrana bakmak için onun etrafından dolanarak, "Erişiminizden vazgeçer misiniz?" diye sordu.

Sırıttı. "Seni yenmek için elime ihtiyacım yok, *vita mia*.

Yüksek elmacık kemikleri hafif pembe tozuyla süslendi ve Jules gülümsemesini bastırdı. *Nokta*.

Ellerini iki yana açarak avlunun ortasına doğru geri geri yürüdü. 'Beni yanlış anlama, bunun sana bir faydası olmaz. Sadece bu dövüşü daha ilginç hale getirir.

Kadının kendine güveni miknatis gibiydi. Gözlerini ondan alamayan adam onu takip etti ve omuzlarında bir çeyrek asa tutan bir şeytan kovucuyu gördü.

Jules elini kaldırdı.

Şeytan çıkarıcı onu fırlattı ve biri fısıldadı: "*D'Alessandro bıçaklarını kullanmıyor mu?*"

Jules asanın dengesini test etti. Yedi ayak uzunluğunda, hoşuna giden bir ağırlığı vardı. Sert meşe birçok el tarafından pürüzsüz hale getirilmişti. Parmaklarının altındaki çentiklerden Jules bu asanın daha önce bir kılıçla karşılaştığını anladı. Parmakları esnedi. Bir asa ile savaşıma deneyimi yoktu. Savaş için uygun değillerdi. Teke tek dövüş için çok daha iyiydiler. Yine de, çivili tahtadan başka bir şey değildi ve Roma Kasabı'na zarar verebilecek dünyadaki son şeydi.

"Bunu kullanacağım. Selene'ye tek kaşını kaldırdı.

Başını salladı, ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Bir çeyrek asa. Ne kadar tuhaf."

Jules kıkırdadı. "Erişimim konusunda endişelendiğini sanıyordum. Asaya deneysel bir dönüş yaptırdı.

'Şimdi de uzanıyorsun ama ısırmıyorsun,' dedi eğlenerek.

Belki, zihinsel olarak kabul etti.

Ortada buluştuklarında, sırtından kılıcını çekti.

Kimsenin kanamasını görmesine izin vermeden önce, Jules ona neler yapabileceğini gösterecekti. Selene'in onu *görmesini* istiyordu. Ve bunu mütevazı bir çeyrek sopayla yapacaktı.

Daireler çizdi, kılıcını metal zırhına dayadı. Göz kırptı ve ona bir öpücük kondurdu.

Selene başını eğerek gülümsemeye çalıştı. "Ukalalık etme, *amore mio*. Güldü, etraflarında toplanan insanların sessizleşmesine neden olan yumuşak bir ses. Onlara hızlı bir bakış attı. Daha da fazlası izlemeye gelmişti.

Adam çevirdiği anda, kadın saldırdı. *Çabuk*.

Bilinçli bir düşünceden önce hareket ederek bıçağından uzaklaştı. Eğer o sabah tıraş olmamış olsaydı, kirli sakalının bir kısmını alabilecekti. Hal böyle olunca, bıçak çenesinin yanından ıslık çalarak geçti.

"Oops. Selene bıçağı döndürerek arka ayağının üzerine kaydırıldı.

Jules başparmağını çenesine bastırarak kan olup olmadığını kontrol etti. Kanaması yoktu. Ona teşekkür etmedi. Karanlık bir şekilde güldü, duruşunu belli belirsiz değiştirdi. İkinci kez beklemeyecekti.

Ama Selene ona maçı sahiplenmesi için bir an bile vermedi. Onunla yarı yolda buluştu ve dans etmeye başladılar.

Jules onun kılıcının derisini sıyırdığını hissetti. Kılıcını saptırmak için çeyrek asasını döndürdü ve gardının içine girdi. Kadın dönerek uzaklaştı, saçları tutuştu ve

seyrelmiş kış ışığında parlıyordu. Peşinden gitti, boğazını bıçağa doğru yaklaştırdığında bile karşı koyacak gücü yoktu.

"Kontrol.

"Farklı bir oyun, *tesoro mio*. 'O

kadar da farklı değil,' diye
fısıldadı.

Kızın saçlarını yolundan çekip eğildi ve boynuna bir öpücük konduracak kadar yaklaşıp kadar kılıcının asa boyunca kaymasına izin verdi. Soluk teni narin mavi damarları zar zor gizliyordu ve nabzının aceleci adımlarını hissedebiliyordu. "Bu şeyi gerçekten satmamız gerekiyor," diye nefes aldı. Sonra kadın sözünü tamamlayamadan adam geri çekildi.

Kadın bir açıklık olduğunu sezerek onun çalımını takip ettiğinde, adam alttan gardının içine girdi.

Onu bir hançerle karşıladı. Onun hançeri çektiğini görmemişti ama bunun bir önemi yoktu çünkü hançer aniden oradaydı ve çapraz bıçaklarının arasından boğazına saplanmıştı. Burunları neredeyse birbirine değiyordu. Adamın gergin kasları kadının inanılmaz gücü karşısında titredi. Bu kadar yakinken güzelden çok tehlikeliydi. Çekici olmaktan çok ölümcüldü. Yine de karşı koyacak kadar güçlü değildi. Herkesin gözü onların üzerindeyken ve oyun devam ederken, öne doğru eğildi ve dudaklarını yakıcı bir öpücükle yakaladı.

Ağzı onunkinin altında yumuşadı ve kısa bir an için onu öptü.

Sonra botu adamın göğsüyle buluştu ve sırtı taşa değdi.

Buna değdi. Kış grisi gökyüzü tepeye döndü.

Selene onun üzerine eğilirken gülümsedi ve saçları yanaklarını okşadı. "Pes mi ediyorsun, *luce dei miei occhi*?"

Selene üç, Jules iki. Sadece kışına tekme basmakla yetinmeyip, sevgisini bir bıçak gibi kullanmıştı.

Gözlerimin ışığı, dedi ona. Bunu dosyaladı.

Jules inledi. "Evet. Ama sadece ödülü zaten aldığım için. "Oh?

"*Principessa*'dan bir öpücük.

Güldü. "Beyin sarsıntısı geçiriyorsun.

Yüzünü buruşturdu ve başının arkasını ovuşturdu. "Belki.

Ağır bir sessizlik avluyu doldurdu. Jules gözlerini Selene'den ayırarak etrafındaki şok olmuş yüz ifadelerine baktı ve bu eğitilmiş şeytan çıkarıcıların silahlarını nasıl sıkıca tuttuklarını fark etti.

Florentina'nın teni rengindeydi.

Selene bir adım daha yaklaştı, parmakları adamın boynundan yukarı kayarak çenesine dayandı ve ardından adamın ağzına en yumuşak, en tatlı öpücüğü kondurdu. Kelebek kanatlarının dokunuşundan daha önemli olmayan bir öpücük. O anı mahveden tek şey, izleyen herkesin Selene'in Eliot'ı öptüğünü sanmasıydı, oysa öpen kesinlikle Jules Lacroix'ydı.

Çenesini tutmaya devam eden Selene, Florentina'ya sıkılmış bir bakış fırlattı. "Burada işimiz bitti mi?"

Vatikan kütüphanesi bir kütüphanede olması gereken her şeye sahipti. Üç katta binlerce yaldızlı kitap. Binlercesi de sert deriyle ciltlenmişti. Ve hatta bazıları Nice'teki herkesi bir yıl boyunca doyurmaya yetecek kadar mücevherle kaplıydı. Selene onun önünde raflar arasında yürürken başını arkaya eğerek fresklerle süslü tavana baktı.

Jules ellerini ceplerine soktu, acele etmiyordu. "Bu gece bir yere gideceğimizi söylemiştin? *Roma'nın karanlık yüzü*."

Elinde tuttuğu referans numarasını takip ederek işlemeli mermer üzerinde yürürken, "Tanıklık etmem gereken bir sözleşme var," dedi. Bunun ne *anlama geldiğini* açıklamak için hiçbir çaba göstermedi. "Şanslıysak ve kartlarımızı doğru oynarsak belki cevaplar da .

Bir dizi devasa portrenin yanından geçtiler. Jules, bunların geçmiş imparatorlar olduğunu düşündü. Her biri ciddi ve korkutucu görünüyordu, ama diğerlerinden biraz farklı görünen birinin altındaki plaketi okumak için .

Selene döndü ve ilgilendiği portreye baktı. "Aynı zamanda şeytan çıkarıcı olmayan son Imperium Politikosuydu.

Jules yavaşça başını salladı. *İşte* .

Adriano de Sanctis'in biraz daha genç halinin portresini buldu, yaşlandıkça daha az sade bir hale gelmiş gibiydi. Jules bu adamla gençken tanışmamış olmaktan memnundu. "Hâlâ... bilirsin işte... iblisleri öldürüyor mu?"

"Onun rolü siyasi. Hâlâ bunu yapabilir ama Imperium Bellum tarafından asla görevlendirilmeyecektir.

"Neden?"

"Teknik olarak aynı seviyedeler. Cesare'nin onun üzerinde hiçbir gücü yok ve bunun tersi de geçerli.

Sık kış ışığı uzun bir pencereden içeri süzülüyor, gür kaşları olan büzülmüş yaşlı bir adamın daha süslü çerçeveli bir portresinin üzerine düşüyordu.

Kafatasının karanlık oyuklarına gömülmüş olan gözleri karardı.

'Ama bu adam biliyor, değil mi? Exorcist Primus.' Jules pirinç levhayı okumak için daha yakına eğildi, nefesinin altında ısıklık çalıyordu. Resim elli yıldan daha eskiydi, hâlâ buralarda olmasına imkân yoktu. "Eğer yaşıyorsa tabii.

Selene basitçe, 'O yaşıyor,' dedi. 'Ve evet, Imperium Politikos'a komuta etmek onun dışarıdaki tek güç kaynağı. Gerisi Vatikan duvarlarının içinde yatıyor. Hiyerarşinin kendisinde.

Jules yine ısıklık çaldı. "Şimdi nasıl görüldüğünü tahmin etmekten nefret ediyorum.

Selene burnunu kırıştırdı. "*Buna* çok benziyor. Ama daha da yaşlı.

Yüzünü buruşturan Jules ona döndü. 'Demek amcan yaşayan en güçlü adamlardan biri. Ve daha da iyisi, hâlâ öyle görünüyor.

Gözlerini gökyüzüne kaldırdı, ama Jules onun yanağındaki gamzeyi görebildiğinden emindi. Yalnız olduklarından emin olmak için bir yığının etrafına eğilerek, 'Evet ve hayır. Evet, özellikle de yıllardır dairelerinin dışında görülmeyen Exorcist Primus'un sözcüsü haline geldiği düşünülürse.

Selene bir kitap çıkarıp sayfalarını çevirdi ama gerçekten görmediği açıktı. Geniş odanın diğer ucunda, neredeyse Exorcist Primus kadar yaşlı görünen bir kütüphaneci, bir kütüphane arabasının üzerinde ileri geri hareket ederek kitapları teker teker rafa diziyordu.

"Ve, hayır?

Selene dudaklarını birbirine bastırdı ve uzun bir süre Selene'nin ona söylemeyeceğini düşündü. Sonra: "Geri çağrıldıklarında, üniversite daha da güçlü oluyor. Soluk kış ışığında bile Selene titriyor gibiydi. "Extremum Filum bireysel olarak Imperium'ların altında kalır, ama toplu olarak herkesten daha fazla güce sahiptirler.

"Exorcist Primus bile mi?

Selene ona yarı dönerek saçlarını kulağının arkasına itti. "Onların gücü Exorcist Primus ile başlar ve biter. Kolej sadece eskisi öldüğünde yenisini atamak için çağrılır. Aksi takdirde... başka bir yerde kalırlar. Kadının gözlerindeki ifade değişti ve adam onun içine kapandığını görebiliyordu.

Jules gizliliğin burada bir yaşam biçimi olduğunu öğrenmeye başlamıştı.

Kitabı baş aşağı rafına geri iten Selene, parmağını referans numaraları üzerinde gezdirerek uzaklaştı.

"Extremum Filum nedir? Biriyle tanıştım mı?"

'Hayır. Ve dua et hiç tanışmayasın. Kül rengi görünüyordu.

Jules, Roma Kasabı'nı neyin korkutabileceğini merak ediyordu.

"Görüyorsunuz ya..." diye devam etti Selene ölçülü bir ses tonuyla. "Biz şeytan kovucuların geçmemesi gereken bir eşik vardır. Bir şeytan çıkarıcı kendi sınırlarını aştığında, üç şeyden biri olabilir. En iyi durumda, kendilerini kaybetmeden *önce* hızla öldürülürler. Ya da insan olmaktan çıkıp bir canavara dönüşebilirler. O zaman da şeytan kovucu arkadaşları tarafından öldürülmeleri gerekir. Bazen bu merhametli öldürme çok geç olur ve hayatlar çoktan kaybedilmiştir.

"Belli ki bu en kötü durum. Yüz ifadesi çarpıldı. "Hayır.

Ama dünyasının sırları hakkında konuşma isteği azalıyor gibiydi. Selene kitap raflarında daha fazla ilerleyemeden adam onu elinden tutup kendine çekti. "Selene, onu orada bırakamazsın. Hayal kırıklığını gizlemek için gülümsedi ve bir adım daha yaklaştı. "Üç şey olduğunu söylemiştin. Extremum Filum nerede devreye giriyor?

Tereddüt etti, sonra devam etti. 'En kötü durum, çok fazla güç kullanmanızdır, ancak bu yavaşça gerçekleşir ve Vatikan'ın harekete geçmesi için zaman vardır. Bu durumda, bir şeytan çıkarıcı tamamen başka bir şeye dönüşmeden önce tam kırılma noktasında tutuklanabilir. Ama bu hiç de hayat değil. Ölmeyi tercih ederim.'

Gözleri perili görünüyordu.

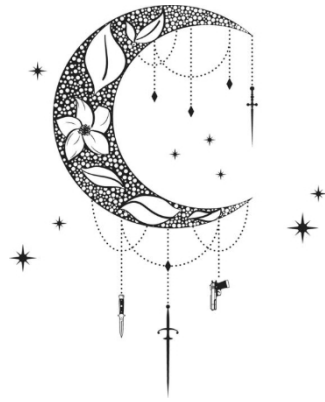
Jules sanki kocaman bir el göğsüne bastırıyormuş gibi hissetti. "İşte," diye nefes aldı, kâğıdı avucunun içinde buruşturarak.

Rafların sırası ağzına kadar büyük, ciltli kitaplarla doluydu. Sırtlarında düzinelerce Fransız şehri damgalanmıştı. Jules sıra boyunca yürüdü, parmak uçlarıyla şehir isimlerini takip etti: Cannes, Lyon, Marsilya, Paris, Toulouse.

Adımlarını yeniden takip etti. 'Nice burada değil,' diye nefes aldı.

Selene yaklaştı, sırtları okumak için başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?

"Nice *kayıp*. Jules ellerini boş rafın üzerine koydu. Neredeyse iki kat katlayarak bir çığlık attı. "Plaklar çoktan gitmiş.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Kütüphaneden döndüklerinde odalara gitmek için farklı bir yol izlediler. Jules, Selene'in binası ile yandaki binanın arasında, üstü kapalı taş yaya köprüsünün her iki tarafını süsleyen üç kemerli pencerenin bulunduğu gökyüzü geçidinde durakladı. Sağında, Bazilika'nın büyük kubbesi ufuk çizgisine hükmediyordu.

Selene'e yetiştiğinde, Selene anahtarı bulmak için ceplerini yokluyordu - soluk mavi ipekten püsküllü, süslü bir canavar. Çift kanatlı kapının her kanadı bir armayla süslenmişti. Matteo Alleva'nın günlüğündeki sloganı okuyunca onun arması olduğunu fark etti. *Animas nostras pro populo*. Hayatlarımız halk için.

Gözleri şahlanmış aslanın açılmış kanatları üzerinde gezindi. Arka ayakları üzerinde yükselen aslan, kalkanın sol tarafını domine ediyordu. Ve asil başının üzerinde bir taç vardı. Sağ tarafta ise bir anahtar demetinin etrafına sarılmış bir yılan vardı.

Selene'in odasına girdiklerinde yolları ayrıldı ve Jules güneşlenme odasına doğru yürüdü. Matteo'nun defterini çıkardı ve sayfaları karıştırdı. Bir yırtık fark etti, işaret parmağını sayfaların cilde dikildiği oluk boyunca gezdirdi ve yırtık bir kenar hissetti.

Bir sayfa çıkarılmıştı. Kitabı bir kenara fırlattı.

İç geçiren Jules bir sandalyeye yığıldı. Roma ve kütüphaneleri için çok fazla. *Başka bir* kopuk iplik.

Selene elinde bir zarfla ve kaşlarını çatmış bir halde içeri girdi.

Kadının yüz ifadesi değişmeden kartı okumasını izledi ve maskenin ardını görmeye çalıştı. Ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. Kızgın mıydı? Sıkılmış mıydı? Tırnaklarını kâğıdın kıvrımında yorulma ve yırtılma tehlikesi yaratacak kadar sertçe gezdirdiğinde, elini ağzına götürerek bir gülümsemeyi bastırdı. *Kesinlikle* sinirlenmişti.

Onu kendisini izlerken yakaladı. "Görünüşe göre aptal Karnaval balosuna katılmaktan başka seçeneğimiz yok.

Jules kaşlarını kaldırarak sordu ve kadın kartı ona doğru fırlattı.

Havadan kaptığı gibi çevirerek açtı.

*Lord Chamberlain, Kutsal Vatikan İmparatorluğu İmparatoriçesi,
Majesteleri Ofelia Augustus tarafından Kaptan
Selene Alleva, Alleva Hanesi'nin Varisi, İmparatoriçe'nin Karnavalına
Cumartesi günü Roma Şeytan Kovucu Primus Alexander II Hazretleri
onuruna düzenlenen maskeli balo.*

'Neden gitmem gerektiğini anlamıyorum. Sadece Alleva Hanesi'nin varisine emir verdiler.'

Selene onun sırtışını görmezden geldi. "Cesare söyledi. Bu bir rica değildi. Bir parmağını kaşlarının arasında ovuşturarak iç çekti.

"Gelmem gerektiğini mi
söyledi?" "Altına bak.

Jules çevirdi. Arkasında Selene'ninkini andıran eğimli bir el yazısıyla Cesare'ye ait olması gereken bir kişiselleştirme vardı.

Eliot & Selene

Imperium Bellum 't' harfine o kadar sert basmıştı ki mürekkep kanadı. "Oh.

Jules davetiyeyi ona geri verdiğiğinde, parmak eklemleri onun soğuk parmak uçlarına değdi. Antrenman maçlarından beri, Selene ne zaman yakınında olsa farkındalığın elektriğini hissediyordu. Dövüş gözlerinin arkasında oynarken kendi kendine gülümsedi. Her alaycı kelimenin, her *amore mio*'nun aksine, öpücük gerçektir.

Onu *istiyordu*.

Böyle birini istemeyeli uzun zaman olmuştu.

Telefonun tiz sesi sessizliği böldü. Üzüntüyle onun gidişini izledi. Daha sonra onun sesini takip etti ve Selene'i koltuğuna kıvrılmış, ayaklarını altına almış halde buldu. Onu görünce telefonu ona doğru uzattı. "Jules Lacroix hatta. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ne?" Kaşlarını çatı ve ahizeye doğru eğildi. "Alo?

"Merhaba," diye cevap verdi Eliot, sesi bağlantıda çatırdıyordu. "Tam olarak kendim olarak arayamadım.

'Ama benim adımı kullandın? Sen tam bir aptal mısın? Selene ahizeyi geri çekti, ama Selene onun *bakışını* görmezden gelerek ahizeyi geri aldı. "Benim adımı kullanarak kendini öldürtme, D'Alessandro.

Eliot homurdandı. "Aynı şekilde.

Rahatsız edici bir sessizlik onu neredeyse Selene'in ölümcül bakışları kadar kötü hissettirdi. Jules boğazını temizledi. "Ne haberi?

Hat mesafeden dolayı cızırtılıydı ve Jules arka planda Nice'i hayal edebiliyordu. Güneş, beyaz çakıl taşlı kumsal. Gözlerini kapatırsa neredeyse tadını alabilecekti.

"Sanırım Baniel'in birinin peşinde olduğunu söylemek yanlış olmaz," dedi Eliot, "ama bunun sen olduğundan emin değilim. En azından ilk başta.

"Ne demek istiyorsun?

Eliot daha yumuşak bir sesle ekledi, "Anneni avlıyor olabilirdi.

Jules'un derisi diken diken oldu. "Neden böyle düşünüyorsun?

Çünkü Saint-Jeannet'de bir kez daha durdu. Kiliseden önce. Ve soruşturma yaptı.'

"Soruşturma mı?

"Hayatta kalan birini bulduk. Görünüşe göre bir kadın hakkında sorular sormuş. Her ne öğrendiyse onu kiliseye götürmüş. "*Saint-Pierre Kilisesi*.

"Selene biliyor mu? Jules odanın öbür ucundaki kızla göz göze geldi. Başını salladı ama maskesi yerindeydi ve Jules onun ne düşündüğünü anlayamadı.

"Evet," dedi Eliot aynı anda. 'Bir şey daha var. Yetimhanedeki yangınla ilgili yeni sonuçlar geldi ve insan kalıntılarına dair hiçbir kanıt bulamadığımızı teyit edebilirim. Hem de hiç.

Jules keskin bir nefes aldı. "Yok mu edildi?

'Yeterince sıcak değil. İblis ateşi kendini yaktı ve yetimhanenin geri kalanı normal alevler tarafından yok edildi.

Kaşlarını çattı. Ona yeterince sıcak gelmişti. Ama dilini tuttu. Kütüphanedeki çıkmazdan sonra, belki de biraz umut dünyadaki en kötü şey değildi.

Selene saatine dokundu. Başını salladı, onun odadan çıkışını izlerken Eliot'ı sadece yarım yamalak dinliyordu.

"Eliot, neden sürgün edildiğini bilmem gerekiyor," diye araya girdi.

Telefon hattının boş sesi çatırdadı. "Bana söylendiğinden emin değilim. Sürgüne karşı koyacak durumda değildim. Akıl hocam yeni ölmüştü ve Roma'da güç el değiştiriyordu. Olayı bilenler sürgünümün Matteo'nun suçlarıyla bağlantılı olduğunu düşünüyordu. Kimse bu sözleri yüksek sesle söylemek istemiyordu. Sessizce kabullenmek daha iyiydi. Ailem Cesare'nin bana iyilik yaptığını, beni öldürmek yerine uzaklara gönderdiğini düşünüyordu. Eliot titrek bir nefes aldı. "Ama geriye dönüp baktığımda bunun Selene yüzünden olduğunu düşünüyorum.

Annesi ve erkek kardeşi yeni sürgün edilmişti. Bensiz Cesare'den başka kimsesi yoktu.

Ondan sonra hiçbir şey günü kurtaramazdı. Jules kendine bir içki doldurdu.

Eliot'tan hoşlanmamak imkânsızdı ama içini somurtkan bir his kemiriyordu. Selene'in koltuğuna kıvrılmış, çenesini dizine dayamış halini hatırlayınca bunun *kıskançlık* olduğunu fark etti. Kendini samimi hissetmişti.

Göğüs cebini yoklayan Jules, Eliot'ın trende düşürdüğü gazete kupürünü buldu ve başparmağını Selene'in fotoğrafının üzerinde gezdirdi. Imperium Bellum Eliot'ı göndermişti çünkü Cesare çocukken bile ona değer verdiğini biliyordu.

Belki de onu seviyordu.

Jules bardağının kristal kenarına küçük, acı bir gülümseme bastırdı. Onu *istiyordu*. Ve ortak geçmişleri yüzünden Eliot'ı inanılmaz derecede kıskanıyordu. Selene'in en yumuşak viskisi bile bu yeni farkındalığın etkisini azaltamamıştı.

Güneşlenme odasının köşesindeki sandalyeye çömelen Jules, ayaklarını mermer satranç tahtasının üzerine koydu. Selene hakkında bildiklerini bildiğinden, bunun muhtemelen satranç tahtasının şimdiye kadar en çok kullanıldığı an olduğunu hayal etti. Gözlerinin yıldızlarla boyalı tavanda gezinmesine izin verdi ve bir eliyle içkisini tembelce yudumladı.

Jules dalgın dalgın defteri karıştırdı ve onu yazan adamı düşündü. Bilgi doluydu, kenarlarına kadar ustaca çizimler ve mimari çalışmalarla doluydu. Tekrar kayıp sayfaya döndü ve başparmağını yırtık kenarın üzerinde gezdirdi.

"Ne yapıyorsun?"

Jules yukarı baktı. "Bir sayfa eksik. ."

Selene defteri onun elinden kaptı, sanki gerçeği öğrenmekten korkacakmış gibi kaşlarını çatı. Sayfayı ışığa doğru çevirdi. "Bir sonraki sayfada bir iz var.

Botlarını balıksırtı zemine bıraktı ve ayağa kalkarken beyaz kralı devirdi. "Gerçekten mi?" Bardağı yere bıraktı.

Başını salladı, büyük yazı masasına doğru ilerledi ve kapağını iterek açtı. Bir telaşla çekmeceleri açtı, kâğıt parçalarını ve boş mürekkep kaplarını bir kenara fırlattı. Her çekmece karmaşık bir dizi bükme ve çekiştirme gerektiriyor gibi görünüyordu ama her gizli bölmeyi kolaylıkla açtı.

Memnun bir sesle bir kurşun kalem çıkardı.

Elinden aldı ve kalemi çevirerek düz ucunu sayfaya sürttü.

Bir dizi sayı.

Kaşlarını çattı. "Bu hayal kırıklığı yarattı.

Selene cebini karıştırdı ve kütüphane referans numarasını yazdığı buruşuk kâğıt parçasını çıkarıp düzeltti.

Birlikte iz ile Selene'in ilmekli eli arasına baktılar.

"Baban da Nice kayıtlarını aramaya gitti," dedi Jules sessizce. "Acaba onları bulmuş mudur?

Selene'nin sesi dalgındı ve sonunda, "Asıl soru bu değil mi?" diye sordu.

Kayıp kayıtları öğrendikten sonra Jules hiçbir şeyin ruh halini iyileştiremeyeceğinden emin olmuştu. Ne kadar da yanılmıştı. Selene soyunma odasından çıkıp sol kalçasındaki son düğmeye bastığında gece yarısı yaklaşıyordu. "Hazır.

Oh, *ne kadar* yanlıştır. Parmakları bardağın üzerinde kasıldı. *Vay anasını.*

Başını kaldırıp baktı ve sonra yaptığı işe geri döndü. "Ne?

Gıcır gıcır, dar kesim beyaz bir gömlek giymişti ama onu duraksatan şey gömleği değildi. Bacakları daracık bir deriyle kaplıydı -eğer bu deriyse, emin olamıyordu- ve bir kalçasında dört, diğerinde dört büyük altın düğme vardı. Vatikan damgalı düğmelerden hiç hoşlanmamıştı.

"Hiçbir şey," dedi sesi kısıp bir şekilde.

Şimdi sinirlenmişti. "Hayır, ciddem, ne? Jules yutkundu. "Bu deri mi yoksa kuzu derisi mi?

"-Boya mı?

"Ne?"

"Hiçbir

şey.

Selene'in gözleri kısıldı, uzun kirpikleri ifadenin tehdidini daha da artırıyordu. *Olamaz.*

"Boya mı? Av derilerimin *boyalı göründüğünü* mü düşünüyorsun?

Aptal değildi, bir tuzağın düştüğünde farkına varırdı. "Hayır mı?

"Bir soru işareti duydum.

"Hayır, duymadın.

"Üstümü değiştireceğim," dedi huysuzca. Koyu renk saçları yüzünün üzerinden kayarak ifadesini gizliyordu ama dönerken aynadaki yansımasında kızarmış yanaklar gördüğünü sandı.

"Bekle. Adamın akli başına gelmeden Jules odayı geçti, elleri onu durdurmak için kalçalarının etrafında kıvrıldı. Vücut ısısı yumuşak deriye sinmişti. Omuzları sertleşti ve -Tanrı onu korusun- o da sertleşti. O sıcak deriye dokunmak tıpkı *ona* dokunmak gibiydi. Avuçlarının altındaki lanet Vatikan damgalı düğmelerin ürpertisi olmasa -onlar hakkındaki fikri yine değişmişti- bu yanılsama mükemmeldi ve sanki bir elektrik akımı onları birbirine bağlıyordu. İstese bile hareket edemezdi.

O istemedi.

Sırtını adamın göğsüne dayayan Selene, göz göze gelebilmek için başını eğdi. Bu pozisyon sadece aralarındaki boy farkını vurguluyordu. Bu kadar yakından, gözlerinin etrafındaki sürme bile kesecek kadar keskin görünüyordu.

"Merhaba. Boğazı aniden kurumuştı.

Dönmeye çalıştı ama adam onu yerinde tuttu. Onunla yüzleştiği anda içinde bulunduğu durumu fark edecekti. O zaman ölecekti.

Tanrım, o çok güzeldi. Ona bunu söylemek, sözlerinin tetiklediği kuşkuları silmek istiyordu. Bir eliyle dikkatlice kalçalarına doğru eğildi ve diğer eliyle saçlarını omzunun üzerinden çekti.

"Sadece bak. Süslü yaldızlı çerçevesi içindeki aynaya başıyla işaret etti.

"Görünüyorsun

...' Başını daha büyük bir belaya sokmadan kadının kendisine yaptıklarını özetleyecek bir kelime aradı. "İnanılmaz. Değişme. Ben... Ben sadece-

"Aptal mı?

Utangaç bir şekilde sırtıttı. "Evet.

Kendine bakmıyordu; bunun yerine onu izliyordu. Adam kaşlarını kaldırdı.

Sonunda, isteksizce, bakışlarını kaydırdı. "Jules. Onlar sadece *avcı derisi*."

Görebildiği şeyle onun yaptığı şey arasındaki büyük farkı kavrayamayan adam, başını sözsüzce salladı. Kız çok *güzeldi* ama bunu söyleyemiyordu. Elini hafifçe kalçasına sürttüğünde, başparmağı yumuşak tenle buluştuğunda farkındalığın kıvılcımına hazırlıksızdı.

'Değiştirme. Sana yakışıyorlar.

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Şüpheci, diye düşündü,
eğlenerek.

Başparmağını bilinçli bir şekilde kadının kemerinin görece güvenli yerine geri kaydırđı. Onun tenine dokunmak içinde bulunduğu duruma hiç yardımcı olmuyordu. *Kötü şeyler düşün*, diye kendi kendine telkinde bulundu Jules. O *düşünceleri değil. Diğer tür kötü düşünceler.*

"Ve bahse girerim manevra kabiliyetin de mükemmeldir," diye ekledi. Bunun üzerine başını salladı.

"Peki, bana bunları en son giydiğinde katlettiğin iğrenç iblis hakkında her şeyi anlat.

"Benimle alay mı ediyorsun?

"Hiç de değil. Sadece savaş hikayelerini severim. *Acımasız* olanları.' İkna olmamış gibiydi ama sonunda yumuşadı. "Oldukça acımasızdı.

Selene kalbinin göğüs kafesinden fırlayacağını düşündü.

Nefes almak geçmişte kaldı. Yapabildiği şey, güve kanatlarının çırpınına benzer yumuşak, küçük soluklara dönüşmüştü.

Jules kalçasının çıplak tenine dokundu, hafifçe pürüzlenmiş başparmağıyla yumuşattı. *Dio*, tenle tanıştığını bilmiyordu. Ve kesinlikle ona söylemeyecekti.

"Güzel," dedi, sesi garip bir şekilde yoğundu. "Bana daha fazlasını anlat.

"Küçük bir çocuğun bedenine girmiş orta seviye bir iblisti. Belki dört yaşında. Çok ürkütücüydü. Çok fazla ağzı vardı. Yanağına bir çizgi çizdi. "Büyük, uzun bir dil.

"Harika, mükemmel. Sesi garip bir şekilde rahatlamıştı.

Sonunda onu iyice görebilmek için kımıldadı. Yakınlığı dikkatini dağıtıyordu ve kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturarak aynanın yaldızlı çerçevesine doğru rahatça eğilmesi sadece pazularını vurguluyordu. Ama en azından o büyük elleri artık kalça kemiklerinin üzerindeki hassas deriye dokunmuyordu. O halde neden hayal kırıklığına uğramış hissediyordu?

"Gerçekten, harika görünüyorsun.

Gözlerini devirdi, cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Tam bir profesyonel gibi," diye devam etti, bir sonraki sözlerini çerçevesiyormuş gibi ellerini kaldırarak. "Kusursuz bir Vatikan şeytan çıkarıcısı.

"Büyüleyici. Arkasını dönmek için şifonyerin üzerindeki saatine uzanma bahanesini kullandı.

Neden hep böyleydi? Hiçbir şeyi ciddiye almıyor muydu? Onunla alay etmenin nerede bittiğinden her zaman emin değildi. Onun yanındayken ayakları yere basmıyordu ve bundan nefret ediyordu. *Her zaman* ayakları yere basardı.

Şimdi kaybetme zamanı değildi. En azından şu anda olduğundan daha fazla değil. Eliot'la daha önce yaptığı görüşmeyi düşündü. O ve Caterina Saint-Jeannet'de hayatta kalan birini bulmuşlardı. Kadının ifadesi Baliel'in birinin izini sürdüğünü, önce Jules'un Saint-Jeannet'de terk edildiği kiliseye, sonra da Nice'de büyüdüğü yetimhaneye gitmesinin tesadüf olmadığını doğruluyordu. İkisi de şimdi yok olmuştu. İçten içe bunu biliyordu ama şimdi teorisini destekleyecek *kanıtları* vardı.

Cesare'ye götürmek için neredeyse yeterliydi.

Jules'e tekrar baktı. Koyu renk saçları alnına dökülmüştü ve yüksek elmacık kemiklerine renk gelmişti. Gözleri onunkileri buldu ve ağzında yarım bir gülümseme belirdi. Kendini gülümsemeye başlarken buldu ve onu bastırdı.

Neredeyse, ama henüz değil. Önce Baliel'in Jules'e olan ilgisinin doğasını kendi başına öğrenecekti. Saatini tek eliyle bağladı. Cesare'nin son zamanlarda dikkati dağılmıştı. Şimdi zamanı değildi.

Ayrıca... Jules'u kurtların önüne atmak istemiyordu.

"Yeter," diye tersledi, Jules her ne hakkında saçmalıyorsa kesip attı. "Gidelim, olur mu?"

Sırıttı ve gözlerini anlamlı bir şekilde kızın bağcıklarına dikti.

Tabii ki botlarının bağları çözülmüştü. Bağcıkları baldırından geçirmek için diz çöktü ve istediği gerginliğe gelene kadar bağcıklarla oynadı.

Yatağın ucunda asılı duran paltosuna uzanan Jules, onu omuzlarının üzerinde döndürdü. Kollarını kollardan geçirmemeye karar verdi, bunun yerine yatak direğine yaslanırken göğsünün üzerinden geçirdi. Fark edemeyecek *kadar* dikkati dağılmıştı, bağcıklarını kancalı gözün etrafına dolayarak sıkı bir düğüm attı. Başka bahanesi kalmayınca başını kaldırıp baktı.

Dio. Vatikan üniformasının ona bu kadar yakışması neredeyse sinir bozucuydu. Bazı insanlar üniformanın sıkı terziliği ve altın detaylarıyla kendilerini yıpratmasına izin verirdi ama Jules bunu yapıya sahipti. Hayatta kalmak için savaşıyor rafine edilmiş bir vücut. Zayıf bacaklar, dar kalçalar ve-

Gözlerini . Bu *kadar yeter*.

"*Deus, desiderium meum,*" diye mırıldandı Latince, "*in Jules Lacroix averte.*"

"Hey.

"Ne?" diye düz bir şekilde sordu, ona bir bakış fırlattı. "Az önce beni *Tanrı*'ya mı lanetledin?

"Hayır," dedi havalı bir şekilde.

"Sadece bin fit . "Üç yüz.

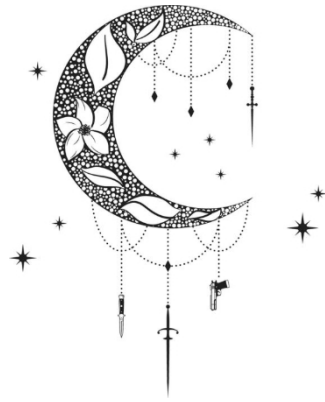
"Daha da kötüsü. Ya benim için gelirse?"

'Sinirlerimi bozmayı bırak ve çekil. *Dio.*' "Yine yaptın.

"Çık şu kapıdan yoksa Tanrı bile seni benden kurtaramaz.

Ellerini kaldıran Jules odadan geri geri çıktı. Sonra o yaralı ellerini tembelce ceketinin ceplerine soktu.

Ve Selene yine dua etti. *Tanrı beni Jules Lacroix hakkındaki şehvetli düşüncelerden korusun.*

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Soğuk hava keskin ve tatlıydı, kar vaat ediyordu. Jules siyah yün ceketinin yakasını düzeltti. Dar kesim Vatikan üniforması mükemmel bir kılıftı, belki de bir Roma soylusu için biraz fazla aç olduğunu gizliyordu. Aziz Petrus Meydanı'ndan geçtiklerinde, insanlar onun gözlerinin içine bakmaya korkarak başlarını eğmişlerdi.

Selene gece yarısını birkaç dakika geçe Aelian Köprüsü üzerinden Tiber'e doğru ilerledi. Castel Santo Immortale arkalarında yükseliyor, iri cüssesiyle heybetli duruyordu. Boylu boyunca uzanan oyma iblisler boynunu sızlattı. Saçları dokunulacak kadar yumuşak görünen bir iblisin yanından geçtiler. Jules yarı yarıya onu izlerken yakalamayı umarak döndü ama iblis uzaktaki ufka bakıyordu. İblis bir sütunu havaya kaldırmıştı ve dalgalanan pelerini neredeyse kanat izlenimi veriyordu.

Ama bu aptalca olurdu, diye düşündü Jules. *İblislerin kanatları yoktur.*

Sanki savaşa gider gibi giyinmiş olan Selene önde yürüyordu. Siyah paltosu gece esintisinde dalgalanarak silahının omuz kılıfını ortaya çıkarıyordu. Mat siyah muhafızlar omuzlarına yontulmuş, her hareketinde parıldayan narin altın zincirlerle detaylandırılmıştı.

Jules birkaç adım geriden takip etti, sadece onun mübarek bacaklarını görmek için değil, aynı zamanda oyalanmaktan kendini alamadığı için. Roma ısıltılı bir mücevherdi. Süslü demir mangallarda yanan gaz lambaları sokakları kaplıyordu ve peri ışıklarından oluşan bir takımyıldızıyla örtülü her balkonda, gerçek alevle titreyen düzinelerce vitray fener vardı. Cephede olduğu gibi Romalılar da elektrik lambalarına ya da telefonlara güvenemezdi.

Duvarlardaki grafitileri ve sıvadaki çatlakları fark etti. Bitkiler balkonlardan yuvarlanıyordu. Birkaç küçük restoran ve trattoria geç saatlere açıldı, ne zaman biri kapıyı açsa yumuşak sesler ve çatal bıçak şingirtıları sokağa yayılıyordu. Dışarıdaki masalar gece için kaldırılmıştı ve sadece birkaç kişi merdivenlerde oturmuş, tek kelime etmeden onları izliyordu.

El değmemiş Arnavut kaldırımli sokaklardan şehrin daha cesur bölgelerine geçerken omuzları çözüldü. Jules'a gerçek gibi gelmişti. Kirli bir gerçeği saklamak için güzel bir maske yoktu.

Kılıfını ayarlayan Selene, her zamanki beyaz kabzalı silahının göğsünün altında rahatça durduğundan emin oldu. Kalçasına bağlı olanın ikizi olan bu silah beyazdı ve üzerinde siyah telkari ve altın detaylar vardı; kabzasına Alleva ailesinin arması işlenmişti.

Parmak ucunu, siyah silahın kabzasına damgalanmış Kutsal Vatikan İmparatorluğu ve Ölümsüz Tanrı ambleminin üzerinde gezdirdi. Bu da daha az güzel değildi; mat siyah, tunç grisi renginde narin telkari ve sadece ışık doğru vurduğunda görülebilen ince altın detaylar.

"Gerginsin," dedi, gözleri onun parmaklarının hareketini takip ederek.

Kadın gözlerini kaldırdı. "Hayır.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet, öylesin.

Sanki şehrin sahibiymiş gibi caddede . Roma *onun* şehriydi. İnsanları ondan nefret eder ve onu korurdu. Sokaklarında kan akıtmak ve kan dökmek ona aitti ve sadece ona aitti.

Onun sokaklarında birini öldürmeye çalışan herkese lanet olsun.

Selene'in amblemi bir tür mihenik taşı gibi okşadığını fark etmeseydi, bunu asla tahmin edemezdi. *Gergindi*. Bu da *onu* geriyeordu. Omzunun üzerinden bakarak kuyrukları kontrol etti ama yalnızdılar.

Jules tekrar ön tarafa döndüğünde, aniden Selene ile burun buruna geldi. Patinaj yaparak durdu ve onun belini kavradı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, çenesini yukarı kaldırmıştı. Jules'un onun sabit bakışlarına karşılık vermekten başka çaresi yoktu.

"Gergin *değilim*," diye telaffuz etti.

Karşı çıkmak, hayatını kendi ellerine almak olurdu. Gözleri iğrenç bir böceğin kabuğu gibi parlıyordu. *Devam* et, diye meydan okudu ona, tek kelime bile etmeden. Kızgınlık parıltısı adamın içinde bir cevap kıvılcımı yaktı ve Tanrı yardımcısı olsun, onu kışkırtmak *istedi*. Ve ilk defa kendisini öldürmek için tam yetkiye sahip bir kızla alay etmenin bilgeliğini ve bunu gerçekleştirecek nadir beceriyi sorgulamadı.

"Roma'nın pis, iğrenç yeraltına adım atıyoruz. Burnu kırıştı. "Köpekler ve sıçanlarla birlikte sürünüyoruz. Jules onun sertliği karşısında gülümsemek istedi ama yaşama arzusu galip geldi. "Benim bile orada yerim yok," diye usulca bitirdi.

Fransızcaya ne zaman geçtiklerini hatırlamıyordu -muhtemelen ona sataşmaya başladığı sıralarda- ama kendi dilindeki aksanı hoşuna gitmişti. *Roma'nın pis, iğrenç yeraltı dünyası* ana dilinde çok güzel çınlıyordu.

Üniformasını, sırtından geçen ayırt edici kılıcı gösterdi. 'Roma Kasabı olarak dışarı çıkmak zorunda değilsin. Peki neden?

Dişlerini göstererek hafifçe gülümsedi. "Orada yerim olmayabilir ama yine de onları korkutabilirim.

Jules başını salladı. Evet, görebiliyordu.

Bir nefes verdi, dağınık saçlarını yanağına savurdu ve aralarındaki gerginlik hissedilir derecede azaldı. Beklentiyle onu izledi.

Adam soru soran bir kaş kaldırdı. "*Yani...*?" diye sordu.

Hâlâ ona dokunuyordu. Dikkatlice, her seferinde bir elini belinden kaldırdı. Onlara sanki başkasının sorunuymuş gibi bakıyordu.

Kaşları şaşkınlıkla buruştu. *O değil.*

Gözle görülür bir şekilde sabrı tükenen kadın, "Yani gördüğünüz gibi ben...?" dedi. Beklentiyle onun cümlesini bitirmesini bekledi.

'Oh! Gergin,' diye tahmin etti. Kadının ifadesi karardı. 'Sen *değilsin.*

Gergin. Doğru ya. Özür dilerim, .'

Yatışmış görünüyordu.

Ayak sesleri geri çekilirken, Jules başını geriye eğdi. Gözlerinin odaklanmasına izin verdi ve yıldızların arasından bulabildiği en karanlık boşluğa baktı. Hayatının gözlerinin önünden geçmesi böyle bir şey miydi yani? Bir sonraki kavşakta Selene'e yetiştiğinde, Selene gergin tikini bastırılmış, onu iradesinin altında ezmişti.

"Sana bunları aldım. Cebinden bir çift siyah eldiven çıkardı.

Dudakları yavaşça kıvrıldı ve başparmağını esnek derinin üzerinde gezdirerek eldivenleri aldı. Eldivenler onun giydiği inanılmaz yumuşak deriden yapılmıştı. Tam oturması parmaklarının uzun ve güçlü görünmesini sağlıyor, hareketlerini engellemeden yara izlerini gizliyordu.

Parmaklarını esneterek bileklerinden ayarladı. "Teşekkür ederim.

Bakışlarını onun ellerinden ayırdı ve gözleriyle buluştu. "Rica ederim. Biz gelmeden önce... Bazı sırlar olduğunu zaten biliyorsun. Barış için verdiğimiz ödünler. Kirpiklerinin altından ona baktı. "Pek de *gurur* duymadığım sırlar.

Gözlerinde, şüphelerinden derin bir utanç duyan birinin boş bakışları vardı. Belki de bunun inancında bir eksiklik olduğunu düşünüyordu ama o aynı fikirde değildi. Jules

Vatikan'ın parmağı altında geçirdiği bir ömürden sonra, kendisine bu kadar kolay verilen şeyi sorgulamayı düşünmesinden sessizce etkilendi.

Kadının sonraki sözleri adamın keskin bir nefes almasına neden oldu.

'Gittiğimiz yerde yarı iblisler, yarı iblisler ve damarlarında bir damla bile iblis kanı olmayan diğerleriyle karşılaşacaksınız-'

Tuğla duvarı kavrayarak kendini sabit tuttu. Yani bu doğru mu? Onlar ... Bizimle *ürer* misin?'

Her zaman söylentiler vardı. Bazen gazetelerin ön sayfalarında Hazar Çarıçesi'nin şeytani yüz hatları ve pürüzsüz ve güzel görünmek için her gün törpülediği sivri dişleri hakkında ahlaksızca spekülasyonlar yer alırdı. Bunların hiçbirisi doğru değildi. Onun gücüne kendi gözleriyle tanık olmuştu. Tamamen insan gibi görünüyordu, ta ki öyle *görünmeyene* kadar.

Çünkü sen de benim gibisin, Stigmajka.

Daha önce eğitim avlusunda gördüğü iri gözleri düşündü. Gururu kabarmıştı ama şimdi Selene'e nasıl ayak uydurduğunu merak ediyordu. Vatikan eğitimliydi. Şeytan kovucuların insandan *daha fazlası* olduğunu herkes bilirdi. Büyüleri onları diğerlerinden üstün kılıyordu. Daha hızlı, daha güçlü. Ve Selene'in kütüphanede söylediklerinden onların şehit olduklarını biliyordu. İblislerle savaşabilmek için kendi bedenlerini feda ediyorlardı.

Selene başını salladı, gözlerinde bir titreşim vardı. "Evet. Ve güçlü olabilirler.

Jules elini çenesine götürdü ve paniğini elinden geldiğince bastırmaya çalıştı. "Ne tür bir güç?" diye sordu, sesi şaşırtıcı derecede sabitti. Bu sırada hain kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Elbette bunu duyacaktı.

'Yüksek seviyeli iblislere benzer. Ateş. Ya da hava. Ya da buz. Uzaklaştı, sonra geri döndü. "Bazen yaratıkları kontrol ederler. Ya da bitkileri. Kuzgunların cesetlerini.

Onun böyle bir yeteneği yoktu. Sadece ne zaman saldıracağını bilme yeteneği vardı. Ve belki de asker arkadaşlarını geride bırakan bir güç ve hız. Ve belki de iyileşme.

Selene kıpırdandı ve tekrar silahına dokundu. "Tehlikeliler.

Jules sertçe başını kaldırdı. "Onları öldürecek misin?

"Hayır, ama...

Yüz ifadesi tuhaftı ama gözlerinin lamba ışığındaki berraklığı, bunun kendisiyle ilgili olmadığını düşünmesine neden oldu. Bütün mesele kendisiydi ve sahiplenmek istemediği bir iç çatışması vardı.

Kalbi gümbürdeyerek onun devam etmesini bekledi.

'Yaşamalarına izin verdiğimizde, tehdit olmadıklarından emin olmalıyız. Anlıyor musunuz? Jules başını salladı ama bunun doğru olduğundan emin değildi. Zihni düşüncelerle dolup taşıyor, odaklanmasını zorlaştırıyordu. "Ben-" Alt dudağını ısırды. "Ah, boş ver. Döndü ve yoluna devam etti.

Dünya sanki altından çekilip alınmış gibi hissediyordu. Selene arkasına bakmadan önce kendini toparlaması gerekiyordu ve bu yüzden inatçı kalbini kontrol altına almak için umutsuzca mücadele etti.

Ama sonra kadın oradaydı, eldivenini çıkararak serin parmaklarını alnına bastırdı. Gözlerini kapadı ve onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Çok ateşlisin," diye mırıldandı.

"Sen de öylesin. Onun gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordu. "Ben iyiyim. Gerçekten. "Pekâlâ. Sesi kuşkuluydu ama elini indirdi.

Gece vakti sessiz sokaklarda sessizce yürüdüler. Arnavut kaldırımı bir yokuştan yukarı çıktılar, sarmaşıklarla çevrili basamaklardan beklenmedik bir şekilde indiler ve dünya kendini düzeltmiş gibi göründü. Tereyağlı bir ışık birikintisinin içinden geçerlerken, dökme demir lamba direğine damgalanmış bir sembol gözüne çarptı. Şeklin izini sürdü. Dik duran bir anahtar.

Roma'da anahtarlar her yerdeydi. Selene'nin kendi armasında da bir yılanın sarmalına sarılmış üç anahtar vardı. Ama bu farklı görünüyordu. Anahtarın dişleri iç içe geçmiş bir 'E' ve 'K' harfini andırıyordu. Neden bu harfler onun için bir anlam ifade ediyordu? Sonra Matteo Alleva'nın defterini hatırladı. *Elysian. Kairos.*

"Selene-" Adımlarını uzattı ve ona yetişerek dirseğinden tutup bir sonraki lamba direğine doğru yönlendirdi. Sembolü gösterdi. "Nedir bu?

'Vatikan ile yarı-şeytanlar arasındaki anlaşmanın burada hüküm sürdüğünü sembolize ediyor. Bu sokaklar tamamen bize ait değil. Kadın arkasını dönmeye başladı ama adam onu durdurdu.

Kızın görmesi için harflerin izini sürdü. *'Elysian. Kairos.'*

Sustu. *"Dio Immortale.* Sanırım haklı olabilirsin.

Doğruldu, çenesi gerildi. 'Eğer onlar buradaysa, yani Roma'da, bu iblislerle uyum içinde yaşayabileceğimiz anlamına mı geliyor? Eğer... eğer birlikte yavrular yaratırsak, bu o kadar da farklı olmadığımız anlamına gelmez mi?

Bu, düşünmeyi reddettiği yepyeni bir dehşetti. Kollarındaki yara izleri, tökezleyen kalp atışlarıyla birlikte zonkluyor gibiydi.

"Ne?" Kaşları birbirine yaklaştı. "Hayır. Bu hiç de demek değil.." Kelimelerini dikkatle seçti. 'Pişmanlığımı... tereddütle karıştırmayın. İblis soyu Tanrı'nın önünde iğrenç bir şeydir. Sözlerinde hiç tereddüt yoktu.

onun sesi. 'Bunun tatsız olduğunu biliyorum. Bu bir karmaşa. Ama onların varlığı benim neden yaratıldığımı değiştirmiyor. Ben iblisleri öldürmek için doğdum.

Selene'in grinin tonlarından hoşlanmadığını biliyordu. Ama yarı iblis çocuklar...?

Bu da ortalığı karıştırdı.

"Ya çocuklar?" diye sordu sessizce.

"Onların her birini şahsen öldüremem. "Ama yapabilseydiniz yapardınız?

Uzun bir süre konuşmadı, hala onun yarım adım önünde yürüyordu. Sonunda usulca, "Deneyebilirim," dedi. Adam onun yüzünün yan tarafını ve ifadesindeki değişimi görebiliyordu. "Neyse ki... benden bunu yapmam hiç istenmedi. Ben içinden geçen iblisleri avlıyorum ve hiçbir şey beni bunu yapmaktan alıkoyamaz.

Aniden durdu, yumruğunu sakı palmiyelerle çevrili çivili ahşap kapıya vurdu.

Kapıyı çalmasının yankısı duyulduğunda midesi düğümlendi. İblislerle karşılaşacaklardı.

Kapıda bir Judas penceresi açılarak bir dizi karanlık gözü çerçeveledi.

Selene tek kelime etmedi ve bir an için kapının ardındaki kadın da etmedi. Jules onun Selene orada yokmuş gibi davranıp davranmamaya karar verdiği izlenimine kapıldı. Sonunda kapı açıldı.

'*Ciao, Giulietta. Dov'è Sparrow?*' Selene sorunsuz bir şekilde İtalyanca'ya geri döndü.

Giulietta ince bir kadındı, ince siyah elbisesi göğüslerinin arasından aşağıya doğru sarkıyordu, öyle ki Jules pürüzsüz kahverengi teninin altındaki kaburgalarının hafif eğimini görebiliyordu. Elbisesi bir yana, Jules'un güzel bir kadında gördüğü en çirkin ifadeyi takınmıştı. Ve bu ifadenin her santimi Selene'i hedef alıyordu.

Selene ise ölü gözlerini takınmıştı. Jules'un en çok maskesiyle bağdaştırdığı bu bakış, onun sadece bir Vatikan şeytan çıkarıcısı olduğunu, başka bir şey olmadığını gösteriyordu. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Maske mi kalkan mı?

"*Cosa vuoi, troia?*" Giulietta Selene'ye tükürdü.

Jules anadilinde 'Kahretsin,' diye fısıldadı ve tehlikeli bölgeden uzaklaşmak için geri çekildi.

Selene ona sıkılmış bir bakış fırlattı.

Giulietta onu ilk kez fark etmiş gibiydi. Yüz ifadesi boğucu ve ağır bir ifadeye dönüştü. "Peki *sen* kimsin, sevimli çocuk?" diye sordu ağır aksanlı bir Fransızcayla.

"Yaşıyorum. Ve kalmak istiyorum," diye İtalyanca cevap verdi Jules.

Giulietta, Selene'e, 'Onun eğlencesini kaçırdın,' diye alay etti. 'Sparrow çatıda. Seni gördüğüne *çok* sevinecek.

Selene çoktan gitmişti ve sesi geri geldi. "Onu gördüğüme en az benim kadar sevindim.

Jules kadına son bir kez baktıktan sonra Selene'i döner merdivenlerin başında yakaladı. Fark etmiş ya da umursamış gibi görünmüyordu ama en üst sahanlığa ulaştıklarında ona ölçülü bir bakış attı. "ol, *sevimli çocuk*. Elini kalçasındaki silahın yanında gezdirdi.

Onu önündeki kalabalık çatı terasına doğru el salladı. Roma, karanlıkta parıldayarak yayılmıştı. Çiçekli bitkiler dışarı çıkarılmış, yaprakları düzinelerce pirinç fenerden sarı ve altın sarısı renklerle aydınlatılmıştı. Ve tüm kenarlarda tırabzanlar minik ışıklarla sarılmıştı. Ama dikkati, sırtına demirle dağlanan çığlık atan gence odaklandığı için bunların hiçbirini kayda geçmedi. Çocuğun sesi acıdan kesildi ve Jules, Selene'in söylemediği şeyi fark etti. Vatikan yarı-şeytanların gücünü bu şekilde bağlıyordu.

Jules bunun yanlışlığı karşısında topuklarının üzerinde geriye savruldu.

Sahnenin dehşetinden yarı dönmüş olan Jules, daha önce hiç hissetmediği bir varlığa sahip bir adam fark etti. Bir kolunu tırabzanın üzerine sarkıtmış, gergin bir ifadeyle damgalanmayı izliyor ve iki parmağının arasına sıkıştırılmış bir sigara tutuyordu. Mavi duman geceye doğru yayılıyordu. Selene terasa çıktığında başını sertçe kaldırdı.

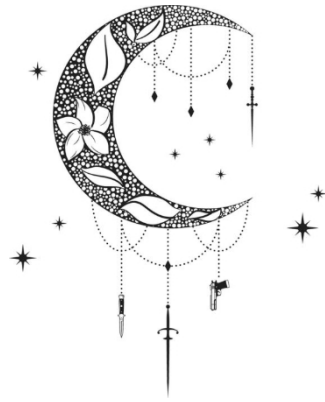
Elinde dağlama demirini tutan genç kadın kırık bir çığlık atarak demiri çocuğun derisinden çekip aldı ve tekrar yanan mangalın içine daldırdı. Toplanan insanlar tezahürat yaparak çocuğu kucaklamak ve saçlarını karıştırmak için etrafına üşüştiler. Birden fazla kişi boğazından aşağı içki dökmek için itişip kakıştı.

Ama Jules'un dikkati sigaralı adama odaklanmıştı. Adam çok güzeldi.

Bıçak gibi keskin çenesi ve açık yakalı gömleğinin içine gömülmüş boğazıyla onu tanımlamanın tek yolu buydu. Bir mangaldan gelen ışık, alnını ve bir gözünü kesen soluk yara izlerini aydınlatıyordu. Jules, harap olmuş gözünün süt beyazının tam aksine mavi ateş gibi yanan bir gözle yaklaşmalarını izlerken dikkatini hissedebiliyordu. Yine de bu onun bakışlarından hiçbir şey götürmüyordu.

Aksine, bu onu daha yakışıklı yaptı.

Ve *her şeyi* gördüğü izlenimi daha da sinir bozucu.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Her zamankinden daha kalabalıktı. Üç düzine insan alana tıkış tıkış doluşmuş, Roma altlarına yayılmıştı. Jules'un ilk bağıırışta irkildiğini hissetti ve aynı şekilde tepki vermemeye çalıştı.

Korkunçtu.

Bu *kaçınılmazdı*.

"Bunlar... iblisler mi?" diye nefes aldı.

Ona doğru bir bakış attı. "Hepsi canavara benzeseydi işimiz daha kolay olurdu, değil mi?

Canavar değillerdi. Çoğu zaman sevimli doğarlardı. Ve tehlikeli.

"Bunu neden yapıyorsun?

'Bizim bir var. Vatikan'la yaptığımız bu anlaşmanın bir parçası olarak, onlar da kendi yarı iblislerini damgalıyorlar. Güçleri sınırlandığında ve büyük bir tehdit olmadıklarında, çoğunlukla varlıklarını görmezden geliyoruz.

Sparrow kenarda duruyordu. İnanılmaz varlığı olmasa, tablonun gölgeli kenarlarında kaybolabilirdi. Ama o dikkatlerden kaçabilecek türden bir adam değildi. Yüz ifadesi değişmeden etrafına baktı, sonra sigarasını balkondan aşağı attı ve onlara doğru ilerledi.

"Selene. Bu zevki neye borçluyum?" Damgalanmış çocuğu gösterdi. 'Tanık olarak mı buradasın? Bu beklenmedik bir şey. Bu senin maaşının altında değil mi?'

Çocuğun şişeyi titreyen elleriyle tutarak içmesini izledi. "Seni tutuklamalıyım," dedi hafifçe.

"Devam et.

'Beni kışkırtma. *Bir şey* bulabilirim ve onu . "Sözler, sözler.

Çocuk, arkası çıplak etini açıkta bırakan bir atlet giydi.

Adrenalin onu sıcak tutacaktı.

"Bilgiye ihtiyacım var.

Sparrow ona uzun uzun baktı. 'Seni buraya kadar getirdiğime göre önemli bir şey olmalı, *Macellaia*. Son konuştuğumuzda söyleyeceklerimle ilgilenmemiştin.

'Hatırladığım kadarıyla son konuştuğumuzda işe yarar bir şey söylememiştin. İşler değişti. O zaman dinlemeliydim ama şimdi buradayım.

Adam doğruldu, belli ki buna şaşırırmıştı ve kızın yüzünde gördüğü başka bir şey onu kararlı kılmıştı. "Pekâlâ. Kalindra ile konuşmalısın.

Ceketini silkerek omurgasının kıvrımlarını ortaya çıkaran genç bir kıza doğru başını salladı. "Bir tane daha mı?

"Vatikan onaylı.

"Sormadım.

Tam olarak mutabık olmadığı bir ses çıkardı.

Sessizce izlediler, her ikisi de damgalamaya tanıklık ediyordu. Güzelce yapılmış. İlki gibi.

Metal ve etin cızırtısı durduğunda, Sparrow onları açık hava merdivenlerinden aşağıya, bir zamanlar saat kulesi olan yerin etrafını saran daha küçük bir terasa götürdü. Yeşil panjurlar açık duruyordu ve ötesinde Fransız kapıları vardı.

Kapıyı açık tutan Sparrow, odaya giren Jules'u yoğun bir değerlendirmeye izledi. İlk kez onu fark ettiğine dair bir işaret göstermişti.

Selene içeride Sparrow'un masasına yaslandı ve daha önceki konuşmalarına devam etti. 'Sözleşmeye uyduğunuz sürece, burada yaptıklarınızla ilgili bir sorunum yok. Ne kadar çok bebek iblis bulursan bul.

Mavi gözleri yukarı kaydı ve onu kıştırdı. Sparrow hemen cevap vermedi ama cevap verdiğinde sesi buz gibiydi. "Yalancı. Herkese karşı yumuşak görünüyorsun *Macellaia di Roma* ama beni kandıramazsın. Onları yerin dibinde görmeyi tercih edersin.

Bir küçümsemeyi zar zor bastırdı. "Neye istersen ona inan. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil-'

Kapı gürültüyle çalındı. Giulietta içeri eğildi, Selene'e bakmamaya özen göstererek. 'Patron, burada insanlar var. *Onun* gibi insanlar. Çenesini Selene'ye doğru uzattı.

"*Ex-or-cists*," diye telaffuz etti Selene. 'Tüm önemli gelişimsel dönüm noktalarının köprücük kemikleriyle göbeğin arasında olması zor olmalı.

Giulietta fırlayıp gitti ve Selene de onu takip etti.

Jules'un yanında duraklayan Selene sesini alçalttı. "Burada kalın. Siz ikiniz kendi aranızda benim ne kadar zalim olduğum hakkında konuşabilirsiniz. Eminim bu sizi meşgul edecektir. Belki Sparrow benim bilmediğim bir şey biliyordur. Şüpheli ama mümkün. Ve Jules, beladan uzak durmaya çalış.'"

Aşağıdaki sokakta Giulietta sola döndü ama Selene sağa dönerek omzunun üzerinden seslendi: "Onlara sokakta beklemelerini söyle. Birazdan orada olacağım. Sonra ara sokaktan sağa doğru kaydı, cam kapıya iki kez vurdu ve kendini içeri bıraktı.

Kalindra'nın dükkânı gündüzleri açıldığında bile her zaman karanlık ve kapalıydı. Ama asıl malları gece satılırdı. Bilgi ve karaborsa ürünleri. Dükkânın içi kurutulmuş bitkiler ve büyüyen sarmaşıklarla doluydu. Büyük bir papağan tepesinde oturmuş, boncuk gözleriyle Selene'i izliyordu.

Bilgi simsarı köşede durmuş, uzun bir pipo içiyordu. Gözleri yaşlılıktan buğulanmıştı. Selene, Kalindra'nın neredeyse yeni Vatikan'ın kendisi kadar yaşlı olduğundan, iblislerin Ölümsüz Tanrı'yı öldürmeye çalışmasından sonraki çalkantılı yıllarda doğduğundan şüpheleniyordu. Ama Kalindra'nın zihni hâlâ keskindi ve iblis doğasına rağmen Selene ve Vatikan için yararlı olduğunu kanıtlamıştı.

Kalindra elini kaldırdı. 'Sana söyleyecek bir şeyim yok kızım. Şimdi olmaz. Demek böyle olacaktı.

Selene dişlerini birbirine bastırdı ve cebinden bir tomar kâğıt çıkarırken gülümsemeye zorladı. 'Durumun böyle olabileceğini düşündüm. Bu yüzden beş temiz onay getirdim. Zaten Primus Mührü ile damgalanmışlar. *Beş tane*, Kalindra. Ne kadar değerli olduklarını biliyorsun.

Kalindra karanlık bir şekilde kaşlarını çattı, ağzına bir şeker attı ve Selene'e bakarken onu emdi. "Yeterli değil. Havadaki değişimle olmaz. Beş can için bile değil.

Selene gözlerini kıstı. Beş sertifika, Sparrow'un beş yarı iblis genci alıp damgalayabileceği anlamına geliyordu. Kalindra böyle bir teklifi asla geri çevirmezdi. "Neden korkuyorsun, yaşlı kadın?

Kalindra alay etti. "Ben korkmuyorum.

"Öyle görünüyorsun. Beş çocuğu kurtaracak kadar bile cesur değilsin.'

"*Bunu sen* söylüyorsun, ben söylemezsem onları kesecek olan sensin.

"Muhtemelen," diye onayladı Selene, yazıları saymak için sayfaları karıştırırken. Anlamlı bir şekilde durakladı. "Ah. Yanlış saymışım. Görünüşe göre yedi tane varmış.

Kalindra seğirdi, kemikli bir elini uzattı. "Ver.

'Bana Roma sokaklarında neler olduğunu anlatana kadar olmaz. Bana şeyler olduğunu söylemene ihtiyacım yok, bunu kendim de anlayabilirim. Ben istiyorum ki

detaylar.'

Selene, Kalindra'yı yönlendirici sorularla yönlendirmek ya da bilgi aracısına zaten bilmediği bir şey söylemek istemiyordu. Baliel'in dünyalarına döndüğünü. Yolda olduğunu. Birini *avlıyordu...* ve o kişinin yukarıda olduğundan şüpheleniyordu.

'Yeraltı kaos içinde. Sparrow koruması altındakileri zar zor barındırabiliyor. Eski ittifaklar bu şehri parçalara ayırıyor. Damarlarında iblis kanı taşıyan herkes bir taraf seçmeye zorlanıyor. Ve her birimiz Briars Dükü'nün neden tekrar burada olduğunu bilmek için adam öldürürüz.'

"Roma'da mı? Selene araya girdi. "Şimdiden mi?"

Kalindra güldü. 'Evet, Roma'da. Çok uzun bir aradan sonra. Uzun, benim için bile.

Selene, Baliel'in babasının elinde tuttuğu suretini düşündü. Yüzü inanılmaz ayrıntılarla çizilmişti. Yani Kalindra bile onun on yıl kadar önce geri döndüğünü bilmiyordu. Babasının ölümünden sadece birkaç yıl önce. "Eğer bu özgürse, bana söylemediğin şey ne?"

Dükkânın karanlık köşeleri yaklaşıyor gibiydi.

Kalindra boğumlu parmaklarını kıvırdı. 'Bana beşi ver, ben de sana söyleyeyim.

O zaman ikisini bana ver.'

Selene tereddüt etti. Kalindra vazgeçerse bu kötü bir anlaşma olacaktı ama bilgiyi daha çok istiyordu. Sırtarak kâğıtları masaya bıraktı.

Kalindra onları kaptı ve giysilerinin katmanları arasında bir yere gömdü. Eli yeniden ortaya çıktığında, parıldayan altıgen paralar tutuyordu. "Bunlar kırılıyor," dedi ve Selene'nin avucuna bıraktı.

Metal donuyordu. Parmaklarının arasında çevirirken titredi. Bunların ne olduğunu anladığında kemiklerine daha büyük bir soğuk sızdı. Vatikan mühürleri - Roma'yı koruyan koruma sikkeleri.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu usulca. Tehlikeli bir şekilde.

Muazzam ağın yalnızca bir parçası olsalar da, Ölümsüz Tanrı'yı savunmak için hayati önem taşıyorlardı. Onlar olmadan Vatikan kalesi düşerdi. Şeytan kovucular için önemleri göz önüne alındığında, Roma'nın iblis kanlı nüfusu tarafından sevilmebilirlerdi.

Kalindra alt dudağını bükerek elini uzattı ve son iki onayı bekledi.

Bu gece ondan başka bir şey alamayacaktı. Selene başını sallayarak sertifikaları yavaşça Kalindra'nın yumuşak, buruşuk eline koydu ve kendi ellerinin arasında tuttu.

Daha yakına eğilerek fısıldadı, 'Daha fazlasını öğrendiğinde bana söyle, Kalindra. Yoksa anlaşılmayı unuttur ve bu şehirdeki her damgalı çocuğu öldürürüm. Anladın mı?'

Kalindra elini ve giderken arkasından sözsüzce tükürdü.

Selene kapıya gelince yavaşladı, yarı iblis küçük bir kız kapı çerçevesinden içeri bakıyordu. "Merhaba. Elini ceketinin cebine attı ve parlak renkli bir karamel çıkardı.

Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra kız elinden kaptı.

Selene çok ciddi bir şekilde, "Bir tane daha ister misiniz?" diye sordu. Büyük bir hevesle başını salladı ve Selene kızın uzattığı avucuna bir tane daha koydu. Kız teşekkür ederken kedi gibi tısladı ve renkli şekerleri yırtık pırtık ceketinin cebine tıktırarak kaçtı.

Selene gülümsemesini bastırarak onun gidişini izledi. Ambrose onu sokakta bekliyordu.

Altıgen diskler, onları gizlice iç cebine aktarırken şingirdadı.

Ceketi omzundan açılmış, yeni kolunun parlak metalürjik canavarlığı ortaya çıkmıştı. Gördüğü manzara karşısında içini bir suçluluk duygusu kapladı. Adam kolunu kendi iradesiyle jilet gibi dişlerinin arasına sıkıştırmışken onu kurtarmadığı için neden kendini suçlu hissetsin ki?

Ambrose'un ifadesine karşılık olarak sahte bir merakla kaşlarını kaldırdı. "Bilmeliydim.

"Ne?" diye sordu, sıkılmıştı.

Ambrose gözlerini Selene'nin üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdikten sonra Sparrow'un kulesine doğru baktı. Selene çok istemesine rağmen onun pisliğine bir cevap vermedi.

Metal eliyle kasıklarını avuçladı. 'Bana bir şans vermeye ne ?

Bahse girerim bir iblisten daha iyidir. Ya da belki tabuları seviyorsunuz-?'

Çizme bıçağı eline geçti ve diline değen bıçak onu sessiz olmaya zorladı.

"Ben olsam gerçekten etmezdim," diye kulağına yakın nefes aldı. Adamın dili bıçağın düz kısmına değdi.

Selene daha da yaklaştı, hançeri Ambrose'un dişlerinin arasında tutabilecek ve parmağıyla burnuna vurabilecek şekilde çevirdi. 'Ambrose, *kol meselesi* yüzünden kızgın olduğumu biliyorum. Ama bu senin suçun. Neden bir iblisin pis ağzına bu kadar yaklaşmayı seçtin? Ve bunu gerçekten söylüyorum. Onlar

İğrenç. Eğer bir daha böyle aşağılık bir öneride bulunursan...' Sözlerini yarıda keserek, adamın dişlerinin arasına sıkıştırılmış çeliğin onun yerine konuşmasına izin verdi.

En sevdiği çizme bıçağını bırakarak topuklarının üzerinde döndü.

Akıllı ol, Ambrose, diye düşündü. Yapma bunu...

Ama arkası dönük olduğu anda, onun niyetle hareket ettiğini hissetti. Döndü ve yumruğunu adamın yüzüne indirdi. Kendi bıçağının onu kemiğe kadar kestiği parmak eklemleri boyunca yakıcı bir acı çizgisi patladı ve dünya kısa süreliğine kenarlarından karardı.

Buna değer.

Ambrose için durum daha kötüydü.

Korkunç bir gülümseme yanaklarını yardı ve dizlerinin üzerine çöktü. Bıçağı yere çarptı. Adamın saçlarından tuttu ve gözlerinin içine bakması için başını geriye doğru eğdi.

Diğer elinden kaldırım taşlarına kan damladı. "Bir daha bana ya da başka bir Vatikan memuruna vurmaya kalkarsan, Ölümsüz Tanrı'ya yemin ederim ki şafak sökmeden çarmıha gerilirsin, anladın mı? Adamın saçını çekiştirerek başını sallamasını sağladı.

Vatikan ceketinin boynuna kan bulaştı.

'Kendini iyileştir. Lucia hâlâ Nice'de, bu yüzden yara izini en aza indirecek kadar yetenekli birini bulma konusunda bol şans. İkna edici görünmek için hiç enerjisi yoktu. 'Ayrıca, dağlama için şahitlik yaptım. Bitti. Raporu yaz, sonra bu görevden alınıyorsun.

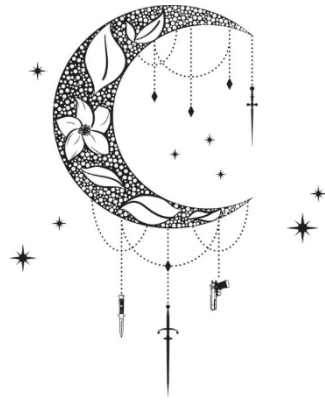
Kendini ayağa kaldırarak tükürdü. "*Kaptan.*

Bıçağını kaptığı gibi botuna geri koydu. "Git," diye iç geçirdi.

Kesik artık rahatça kanamıyordu ama canı yanıyordu. Yaralanmalar seçtiği bu hayatın bir parçasıydı ama adrenalinin azaldığı yerde acı devam ediyordu. Başparmağıyla parmak eklemlerini sıyırdı ve yüzünü buruşturdu. Bunu yapması için Lucia'dan başka birini bulması gerekse bile birkaç dakika içinde tamir ettirebilirdi. Ama öyle düşünmüyordu.

Hayır, bu saklaması gereken bir yara iziydi. Bir hatırlatma.

Bununla olabildiğince iyi çıkabildiğinden emin değildi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Selene'in ayak sesleri azalırken Sparrow cebinden gümüş bir çakmak çıkardı. "Dağlamalardan nefret ediyor," diye mırıldandı. "Sanırım bunu iblislerin doğal adaletten kaçması olarak görüyor.

Jules başını salladı. "Bu doğru değil. Jules'un sözlerinin altında yatan iç çatışmayı, esrarengiz maskesinin ardındaki belli belirsiz yüz ifadesini hatırladı. "Çözümün acımasızlığından hoşlanmıyor.

Bunu söylerken bile haklı olduğunu biliyordu. Vatikan'ın yarı iblislere yaptıklarından nefret ediyordu. Selene'in olmadığı yerde acımasızdı. Zaman zaman tavizsiz ve başarıya aç ama asla bile bile zalim değildi.

İblis yavruları Tanrı'nın önünde iğrenç bir şeydir. Keskin sözleri kulaklarında yankılandı ama daha da önemlisi, kendisinden çocukları öldürmesinin hiç istenmediğini söylediğindeki sessiz rahatlamaıydı.

Sparrow buna cevap vermek yerine, 'Ön taraftan çok uzaktasın,' dedi.

Jules gerginliğini omuzlarından uzak tutmaya çalıştı ama Sparrow'un bilmiş bakışları ensesindeydi. Yüz ifadesini düzelttiğinde döndü.

Sparrow bir sigara yaktı ve ağzının kenarına yerleştirdi, alevini hafifçe salladı ama yakmadı. Jules'u açıkça meraklı bir gözle izledi. Sparrow en fazla yirmi beş yaşındaydı, ama onda hayat ve her şey hakkında tecrübeli olduğunu gösteren bir şeyler vardı.

Jules boyundan büyük işlere kalkıştığını hissetti. "Beni ne ele verdi?

Sparrow kısık bir kahkaha attı, çakmağı Jules'a uzattı, o da merakla aldı. Sanki Sparrow'un görmesini istediğı şeyi görmeyi bekliyormuş gibi elinde çevirdi. Süssüzdü, mühür ya da tasarım yoktu. Kusursuz gümüş. Gözlerini kaldırdı. Sparrow sigarayı ağzından alıp pencere kenarına koydu. "Bakmaya devam et.

Jules ona tekrar baktı ve gözleri gevşediğinde parlak gümüş yerine kendisinin geri yansıdığını gördü. Ve Sparrow'un gördüğü şeyi gördü. *Asker.* Bakışlarını pencereye, kapıya ve Sparrow'a çevirdi,

Tehlikeyi ararken asla sakinleşmiyordu. Şu anda bile bir sonraki saldırıyı bekliyordu.

Ateşi yaktı ve dudaklarında acı bir gülümsemenin kıvrılmasına izin verdi.

"Evet... Evet, anlıyorum. Jules eliyle alevi korudu ve Sparrow'a uzattı.

Bir kenara bıraktığı sigarasını geri alan Sparrow, onu dudaklarının arasına koydu ve gözlerini Jules'ten ayırmadan ona doğru eğildi. Sigaranın altın rengi ışığı yüzünün düzlemlerini ve koyu renk saçlarını aydınlattı. O yüksek elmacık kemikleri. Yaralı kaşları ve görmeyen gözleri.

Tanrım, *çok güzel*, diye düşündü Jules yine.

Ayrıca uzun boyluydu. Neredeyse insanlık dışı bir şekilde. Ve Jules kendine bunun *neredeyse hiç* olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Selene, "*Hepsi canavara benzeseydi daha kolay olurdu, değil mi?*" demişti. Sparrow'un bu kadar çarpıcı olması asıl meseleydi.

Jules'un bakışlarının yönünü gören Sparrow kendi harap olmuş gözünü işaret etti. "Roma," diye açıkladı, tüm şehri hasardan sorumlu tutarak. Hâlâ yakın duruyordu ve başını eğerek tavana doğru duman soluyordu.

Sparrow'da Jules'un kaslarını gevşeten bir şey vardı. Jules'a yetenekli biri gibi geldi. Eğer Jules sadece onu izlerse, Sparrow'un pencereleri ve kapıları izlemesine izin verebilirdi, değil mi?

Evet, bu doğru geldi.

Bu yüzden adam yaklaşıp onu duvara doğru çekerken Sparrow'u izledi. Jules bir elini Sparrow'un göğsüne bastırarak yaklaşmasını durdurdu.

Sparrow hafifçe güldü ama .

Ve Sparrow durgunlaşsa da, uzaklaşmadı.

Jules onun pürüzsüz teninin sıcaklığını ve kalbinin parmaklarının altındaki ağır gümbürtüsünü hissedebiliyordu. Aşağı baktı, köprücük kemiğinin çıkıntısının gömleğinin boynunda kaybolduğunu gördü.

Sparrow bakmasına izin verdi, sonra, "Onunla yattın mı?" Başını kapıya doğru eğdi. Jules cevap vermedi ve Sparrow bundan kendi anlamını çıkardı, uzaklardan gelen gök gürültüsünü andıran karanlık bir gümbürtüyle güldü. 'O zaman bu bir hayır demek. Hiç başka bir erkekle yattın mı? Soru karanlık bir şekilde alaycı geliyordu.

Uzun boylu adam onu duvara doğru Jules gözlerini hafifçe kısmıştı. Selene görünürde yoktu. Bir an sessiz kaldı, onu değerlendirdi. ". Geçmişte. Boğazını temizledi. "Ama benim zevklerim oldukça özeldir.

Bu günlerde.' Selene' ve çaldığı öpücüğü düşündü. Bu ona birkaç çürük kaburgaya mal olmuştu. Yine de buna değer. "Ama denemek istedim ve bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden beni bununla etkilediğini düşünüyorsan, o zaman-

Sparrow'un eli kalçasına yerleşti ve onu daha önce Jules ve Selene'in yaptığı gibi tersi bir şekilde duvara yasladı.

Sözünü kesti. Sonra, 'Oh.'

Farkına vardığında Sparrow'un dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı. "Ah," diye yankılandı Sparrow, derin sesi eğlence doluydu. 'Evet. Sana . Seninle dalga geçmiyordum. Belki birazcık.

"Şimdi anlıyorum. Jules boynunun ısındığını hissetti ama utancının onu geçirmesine izin vermeden önce güldü. Şimdi Sparrow'un yoğun bakışlarını tutmak daha kolay geliyordu.

-Soluk göz ve harap olmuş göz. "Teşekkürler.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun, eğer-

"Evet. Şehvet sarmalını görmezden gelemezdi.

Eğer burada yalnız olsaydı, belki de teklifini kabul ederdi. Sadece eğlence için. Ama burada değildi. Burada Selene'le birlikteydi ve onu düşündüğünde elmacık kemiklerini yaldızlayan ışığı ve alt dudağının dolgun kıvrımını hayal etti. Fener ışığının saçlarını nasıl kirlettiğini. Parlak, canlı ve tehlikeliydi. Ve bu yüzden yalnız olmadığı için mutluydu, çünkü bu onsuz olmak anlamına geliyordu. Jules'un yüzündeki duygu oyunlarının farkında olan Sparrow bir adım geri çekilerek pencere pervazına oturdu. "Bu bir tür mucize," diye düşündü Sparrow. "Roma'da bu kadar uzun süre hayatta kalmış olman.

"Roma gerçekten o kadar kötü mü? Sparrow'un masasının yanında duran küreye doğru ilerleyen Jules, trenin Nice'ten Roma'ya kadar izlediği rotayı takip etti. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Sonra tamamen farklı bir hayat gibi gelen Ostrava'yı buldu.

'Roma'da hayatta kalmak bir şeydir. *Ondan* kurtulmak ise bambaşka bir şey.

"Şimdi Giulietta gibi konuşuyorsun," diye yanıtladı Jules, sözlerinde bir sitem vardı.

Sparrow'un kıkırdaması alçak sesliydi ve Jules'un midesine bir şeyler yaptı.

"Selene.

Şeytan Kovucular. *Vatikan*. Tüm demek istediğim bu.'

Jules odanın etrafında döndü. Buranın Sparrow'un yatak odası olmadığı açıktı ama bir ofisten daha samimi görünüyordu. Bir çift Fransız kapısından bir kış bahçesi ve camın altında büyüyen küçük bir orman gibi görünen bir şey görebiliyordu.

Sparrow yoluna çıktı ve başıyla pazısını işaret etti. "Bakabilir miyim?"

"Neyi gördün? Jules sordu. "Markanı.

"Benim *neyim*?

"Senin bir damgan var. Kendi pazusunun etrafına bir daire çizdi, tam Jules'un dikenlerinin olduğu yere. "İşte.

Jules başını salladı, yeni bir belirsizlik dalgası onu boğmakla tehdit eden bir gelgitte yükseliyordu. Damgası yoktu. Sadece iblislerin damgası vardı. "Hayır, benim bir *yara izim* var.

Sparrow bir an için kafası karışmış baktı, Jules'u iyi olan gözüyle keskin bir şekilde izlerken harap olmuş gözü güzelce solmuştu. Kusurları yüzünden daha yakışıklıydı. Alnındaki yara izi yüzünün sert hatlarını ve dudaklarının yumuşak dolgunluğunu bir tabloda fırlamış gibi gösteriyordu. "Göster bana? Sparrow sessizce sordu.

Jules yutkundu, içinden çıkmak isteyen boş çığlığı bastırmaya çalıştı. Gözlerini ondan ayırmadan, Jules ceketini bir sandalyenin arkasına bıraktı ve gömleğinin düğmelerini çözdü, beyaz gömleğini omuzlarından silkerek pazularını ortaya çıkardı. Bir an tereddüt etti, Sparrow'un kollarındaki izlerin sayısını görmesini istemiyordu ama bu onun utancıydı. Yaptığı şeyi saklamanın bir faydası yoktu. Böylece, gözlerini Sparrow'dan kaçırıp pencerenin ötesindeki karanlığa bakarak, Jules gömleğini tamamen çıkardı.

Sparrow'un dişlerinin arasından çıkan sessiz hava tıslaması, Sparrow'un izleri gördüğü anı ortaya çıkardı. Jules kararlı bir şekilde çenesini bir santim kaldırdı ve ona bakmadı.

Ama sonra Sparrow yarım adım daha yaklaştı ve Jules görmemek için bakamadı. Öfke Sparrow'un alnını karartmıştı ve iyi gözleri tehlikeli bir şekilde keskinleşmişti. "Bu işaretleri kim yaptı?

"Ben yaptım.

"Onları kendine mi yaptın?

Jules başını salladı. "Ölüleri

işaretliyorlar. "Ölüler," diye yineledi

Sparrow.

"Öldürdüklerim. *Öldürdüğüm iblisler*.

Sparrow'un yüz ifadesi farkına vararak açıldı, sonra dikkatini Jules'un dikenlerine çevirdi ve bu konuda başka bir şey söylemedi. "Bunlar-" İşaret parmağıyla çizgilerden birini hafifçe çizdi. "Ne zamandır ?

"Ben hayatta olduğum sürece, hemen hemen. Sparrow ona bir bakış attı, yüz ifadesini şüphe gölgeliyordu. "Bebekken terk edilmişim. Doktorlar sadece bir günlük olduğumu düşünüyor. Bunlar çoktan etime kazınmış. Kaşları birbirine çarparak yara izine baktı.

Sparrow onun gözlerindeki soruyu gördü ve kendi gözleri yumuşadı. "Bunu annen yaptı, büyük olasılıkla sen doğduktan sonraki dakikalarda.

Jules iki elini de koruyucu bir hareketle kaldırdı ve geri adım atarak Murano camından bir lambayı devirdi, lamba dramatik bir kıvılcım yağmuruyla parçalandı. Lambayı düzeltti ve kapıya doğru geri çekildi, hâlâ bir elini tutuyordu. Sparrow'un ağzı konuşacakmış gibi açıldı ama Jules onun sözünü kesti. "Yapma.

"Jules-" Sparrow onu takip ederek bileğini kavradı ve elini aşağı doğru itti.

Jules onun elmacık kemiğine bir dirsek indirmek istedi ama gerçekten de çok güzel elmacık kemikleri vardı. Bu düşünce ateşliydi, gökyüzünde uçuşan yırtık pırtık bir bulut gibi bir görünüp bir kayboluyordu.

"Tek kelime daha etme.

Göğsü soluk soluğa, kesik kesik nefeslerle genişledi. Nefes almak çok zor geliyordu.

Savaş alanındaki o günden beri bu duyguyu bir kenara itmişti. Şimdi Sparrow önünde duruyordu, gözlerinin mavisini Baliel'in alevleri gibi yanıyordu ve Jules artık kaçamayacağını biliyordu.

Sparrow'un eli Jules'un boynunun arkasına yerleşirken nazikti ama parmakları inatçıydı.

Jules hareket edemiyordu. Gözleri yanıyor, dünyanın kenarları hafifçe bulanıklaşıyordu. Başını salladı. *Hayır.*

Kaçmak istedi. Ama kâbusunu onaylarken gözleri nazik ve ciddi olan Sparrow tarafından olduğu yerde tutuldu. Askerlerin sesleri zihninde yankılandı. *Lacroix. Kaç kişi öldürdü?* Parmak uçlarını ön kolunda gezdirdi, en hafif çıkıntıları hissetti.

Dört yıl içinde mi? Yüzlerce değil.

Binlerce. "Sadece-" diye başladı Sparrow.

"Hayır.

Sparrow içini çekti, hayal kırıklığı çenesini sıkarken başını geriye eğdi. Jules'un gömleğine uzanan Sparrow, onu omuzlarının üzerine düşürerek lanet olası yara izini bir kez daha gizledi. Jules sanki kolalı pamuk talihsiz gerçekleri örtebilirmiş gibi gömleği kendine doğru çekti.

"Selene biliyor mu?

Gücsüzce başını salladı.

"Güzel. En azından bu var. Sparrow'un ifadesi karanlıktı. 'O baştan aşağı onların yaratığı. Ona güvenemezsin. Burada onunla kalmalısın-'

"Benim gibi insanlarla mı? Jules hırladı, dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrıldı. Ön kolunu Sparrow'un burnundan bir santim uzakta tutarak onu bir adım geri atmaya zorladı. "Derimin üzerinde binlerce iblis ölümü yazarken burada hoş karşılanacağımı mı sanıyorsun?

Sparrow'un yüz ifadesi buruştu ve gözlerini kaçırdı. Jules hedefini bulmuştu. Her zaman bulmuştur. Sparrow'la paylaştıkları garip yakınlık ne olursa olsun, burada onun için bir yuva olmayacaktı. Bu olasılığın varlığından bile haberi olmadan kapıyı kilitlemiş ve anahtarı atmıştı. Kutsal Vatikan İmparatorluğu'nun sadık askeri olmak için her şeyi feda etmiş, dört yıl boyunca uyanık olduğu her saati onlara vermişti. Ve birden fazla kez onlara kanını vermeye .

Ama sevdiği diğer herkesin aksine ölmeyi asla başaramamıştı. Farah iblisler tarafından öldürüldü, Kian Baniel tarafından öldürüldü.

Kalbi kafesteki bir kuş gibi kaburgalarının parmaklıklarında çırpınıyordu. Yarı insan, yarı iblis. Ve her ikisinden de bir şey sayılacak kadar değil.

"Ne? dedi Sparrow, sesi sertti. Mavi gözleri Jules'un tam olarak adlandıramadığı bir duyguyla karardı. Belki de kızgındı? Öfkeli, hatta -ve Jules son kısmı yüksek sesle söylediğini fark etti. Sparrow adım daha yaklaştı, eli Jules'un çenesini yakalamak ve yüzünü eğmek için yükseldi. 'Bunu asla söyleme. Sen *yarı insan* değilsin. Hiçbir şeyin *yarısı* değilsin. Sen bir iblissin. Her damlan-'

Sözünü kesti. Jules'un yüzündeki kansız ifade onu boğazına saplanan bir bıçaktan daha hızlı susturmuştu.

Jules ağır ağır Sparrow'un masasının kenarına oturdu. Onun da çatıdaki insanlar gibi olduğunu düşünmüştü. Damarlarında lekeli kan taşıyan bir insan. Ama Sparrow bu umudu yıkmıştı.

Sen bir iblissin.

Belki de Nice'ten beri içten içe bundan şüpheleniyordu. Yoksa neden kılıcından vazgeçsin ki? Ostrava'nın dışındaki savaş alanında, Çariçe ona gülümseyerek bir kâbus uzatmıştı. O zaman kabul etmemişti. Artık başka seçeneği yoktu. Damarlarında iblis kanı taşıyan bir insan olarak doğmuş ve büyümüştü.

"Anlayabildin mi? Jules kendi sesini sanki çok uzaklardan duymuştu.

Sparrow başını salladı. 'Hemen olmaz. Yara iziniz sizi bağlıyor. Bir damgan olduğunu sanıyordum, çünkü şeytani özünün en zayıf titreşimini sadece...' Boğazını temizledi. "Çok yakın olduğumda.

"Bunu hatırlıyorum," diye mırıldandı Jules, ağzını bir gülümseme kaplamıştı. "Bana daha fazlasını anlat. Canını acıtmıştı ama gerçekliğe karşı çıkmak onun doğasında yoktu.

Sparrow bir hikâye anlatıcısının temposuyla konuşuyor, Jules'un duygu selini tahmin ediyor ve sesini ona göre yumuşatıyordu. 'Eğer bu sen bebekken yapıldıysa, o zaman annen yapmıştır. Büyük olasılıkla sen doğduktan sonraki dakikalarda. İlk başta fark etmedim, çünkü bu daha önce sadece bir kez gördüğüm bir şeydi.

Jules'un göğsünde bir his belirdi. Rahatlama, sıcak ve altın rengi. "Bunu daha önce görmüş müydün? Belki de tamamen yalnız değildi.

Sparrow, harap olmuş beyaz gözünün kapağını geri çekip sklerasına bastırılmış küçük siyah bir işareti ortaya çıkarırken belli belirsiz gülümsedi. Bir gözyaşı damlasına benziyordu. Ya da bir dişe.

"Gözyaşı mı?

Sparrow'un koluna hafifçe dokunarak göz kapağını açabileceğini haber verdi. Sparrow koyu renk kirpiklerini kırıştırdı ve yüzünü buruşturarak gözünü ovuşturdu. "Bu Diş Dükü'nü temsil eden bir sembol. Onu yok etmeden önce beni bağladı.

Doğuştan gelen hakkını geri almak için bir fedakarlık.

'Demek böyle biliyordun. Sende de bir tane var. Jules kaşlarını çattı, başparmağını kendi pazusuna sürttü. "Gözünü mahvedenin Roma olduğunu söylediğini sanıyordum?

'Bir bakıma öyleydi. Vatikan olmasaydı güvende olurduk.

Fransız kapıları açıldı ve Sparrow pencereleri yakalayıp kilitlemeden önce ıslak ve ağır bir kar yağışı içeri girdi. Masasının üzerindeki kâğıtlar hışırdadı, sonra hareketsiz kaldı - Jules'un hissettiği kadar hareketsiz, kalbi göğsünde kurşun gibi.

Başını iki yana salladı. "İblisler olmasaydı güvende olurduk.

Sparrow bunu onaylamadan geçiştirdi. "Yara izin bana çok şey anlatıyor. Bence annen bir şekilde Dikenler Prensi'yle akraba olmalı. Kesinlikle ebeveynlerinden biriyle.

Ailesi. *İblis* ailesi. "Dikenler

Prensi mi?

'Belki de onu başka bir isimle tanıyorsunuzdur, Briars Dükü?

Dizlerinin bağı çözüldü. Zaten Sparrow'un masasının kenarına yaslanmamış olsaydı, Jules ağır ağır yere oturacaktı. Briars Dükü- *Baliel*- biliyordu.

Masayı kavradığı parmak eklemleri beyazlaştı.

Kian'ın katili onun kanıydı. Ciğerleri daraldı, sıcak kor soluyormuş gibi yanıyordu ve Jules bu düşünceyi acımasızca bastırdı - o anda onunla başa çıkamıyordu. İçini dünyaya açarak onu yarmakla tehdit ediyordu.

Sparrow'a güvenmesine rağmen -Roma'ya geldiğinden beri kimseye güvenmediği kadar güveniyordu- onun bu kadar derini görmesini istemiyordu. Ne de bu kadar net. Suçluluğunu. *Suçlarını*. Bunları paylaşmaktan mutluluk duyuyordu ama zayıflıkları sadece kendisine aitti.

"Selene'le tanıştığımız gece onunla dövüştü. Büyüdüğüm yetimhaneye geldi ve-' Duraksadı, boğazını temizledi. "Baliel çocukluk arkadaşım Kian'ı öldürdü. En yakın arkadaşımı.

"Başka ne var?

"Ne demek istiyorsun, *başka*? Jules'un eli dizine yumruk olmuştu, sonra vücudu yanarken Baliel'in söylediği sözleri hatırladı. "Ve bana Vatikan'ın düşmanım olduğunu söyledi.

"Bunu sana o mu söyledi? O zaman ona inanmalısın-' Sparrow sözünü kesti ve Jules da duydu. Selene'in botlarının keskin tıkırtısını. Jules kollarını gömlek kollarının içine soktu ve düğmelerini ilikledi. Tırnaklarını kolundaki yara izine batırmak ve onu çıkarmak için etini parçalamak istedi. Eğer onun bir iblis olduğunu öğrenirse, Selene onu öldürürdü. Kaçabilirdi ama Selene bu şehri biliyordu. Buralar onun sokaklarıydı ve onu avlayacaktı.

Eğer isteseydi, Sparrow kollarındaki izlere rağmen kalmasına izin verirdi.

-Jules kapısına ne kadar sorun getirirse getirsin, çünkü Jules gülümsemesini nasıl kullanacağını biliyordu.

Ama kalmak istemedi.

Selene odaya adım attığında, onu bulmak için döndüğünde saçları lamba ışığında parlıyordu ve onunla birlikte gideceğini biliyordu. Gözleri onun üzerinde, kalçasının kıvrımında, dar deri giysili uzun bacaklarında gezindi ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamasın diye isyan eden duygularını bastırdı. Ne kadar soğuk davranırsa davransın, belli ettiğinden daha fazlasını görüyordu.

Farah ona bundan kaçmasını söyleyebilirdi ama o her zaman tehlikeye balıklama atlamıştı.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve saçlarını karıştırarak diken diken sağladı.

Sparrow gözlerini kapattı.

Selene başını salladı ve parmak eklemlerine bir bez bastırdı. "Oldukça.

Sparrow gümüş çakmağı çakarken keskin bir tıkırtı duyuldu. Alev gözlerinin üzerinde oynayıyordu, böylece Jules'la birlikte olduğu adamdan tamamen farklı bir yaratığa dönüşmüştü. Başka bir sigaraya uzanan Sparrow onu dudaklarının arasında yaktı.

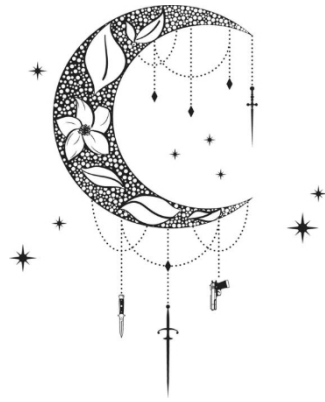
Selene burnunu kırıstırdı. "Sparrow, bu iğrenç bir alışkanlık, haberin olsun.

Mavi bir duman bobini üfledi. "Not edildi. Bundan sonra kişisel tercihlerinizi dikkate alacağım. Biraz da kaçınılmaz olarak, Sparrow bunu bir cesaretlendirme olarak algılamış görünüyordu. "Ee?" diye sordu, sesi neredeyse her zamanki tınısına dönmüştü. "Kalindra sana ne söyledi?

Selene omuz silkerek tek omzunu kaldırdı. 'Bana verilen bilgiyi seninle paylaşacağımı söyledim mi, *L'occhio della Malavita*? Ona kendin sor.

'Her zamanki gibi açık bir kitap. Bir kez olsun biraz gizemli olmayı deneyemez misin?'

Selene sırttı. "*Okuyabiliyormuş* gibi davranma.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Selene elindeki paralara baktı. Altıgen. Altın ya da altın kaplama. Her birinin üzerinde Vatikan'ın arması ve Ölümsüz Tanrı işlenmişti. Ambrose'tan aldığı gibi, her biri şehirlerini korumak için çok önemliydi ama bunlar yeni basılmış bir para kadar parlaktı. Peki nasıl olmuştu da olmaları gereken yerde, yani Roma'nın önemli noktalarında, üst düzey iblisleri dışarıda tutmak için bir ağdaki düğümler gibi birlikte çalışacakları yerde ceplerinde dolaşmaya başlamışlardı.

Bu da Roma'nın bazı bölgelerinin savunmasız olduğu anlamına geliyordu.

Kırılan koğuşların düşüncesi boğazını tıkamak isteyene kadar kıvrandı.

Ve ... Briars Dükü zaten buradaydı.

Sparrow'un eskortluk yaptığı sokağa doğru yürüdüler, ki bu kesinlikle Selene'e tek başına yaptığı bir nezaket değildi.

Jules ne zaman ona doğru baksa, başka bir yöne bakıyor ya da saati kontrol etmek için bileğini çeviriyordu. *Dio, ne kadar acınası.* Kalindra'dan edindiği değerli bilgilere rağmen, aklı sürekli onların yumuşak seslerine gidiyordu. Geri döndüğünde, konuşmalarının tonu onu etkilemiş ve dinlemek için koridorda duraklamıştı.

Konuşmalarında bir samimiyet vardı, Jules'un duyamadığı kelimelerle birbirlerine güveniyorlardı. Jules iblisin yanında hemen rahatlamıştı. Sıcak bir banyoya girdiğinizde ve kaslarınız gevşediğinde yaptığınız o özel şekilde rahatlamıştı. Onun kendisiyle rahatladığından hiç emin olmadığı bir şekilde.

Elbette Sparrow'un ilgilenmesine şaşırmamıştı. Jules inanılmaz derecede güzeldi ve Sparrow da güzel şeylerden hoşlanırdı. Bunun bir önemi yoktu. Jules kimi isterse *ondan* hoşlanabilirdi... Ama Jules *onun* tutsağıydı ve bu *onun* sorunu sayılırdı. Bunun dışında, umurunda değildi. Hem *de hiç*.

Kendini salladı. Hiç bu kadar dikkati dağınık olmamıştı.

Jules alışıyordu. Sparrow pis bir şeytandı. Ve Roma-Roma
Tehlike.

Sargılı elini paraların etrafında sıktı ve onları cebine soktu.

Sparrow'un gözlerini üzerinde hissederek, 'Bizi sokağından uğurlamak zorunda mısın, Sparrow? Söz veriyorum gidiyoruz. Gözlerini etrafta gezdirdi. "Burada gereğinden fazla kalmak istemem.

'Sakin ol, şeytan çıkarıcı. Gitmem gereken yerler var. Diğeri senin için. Sparrow omzunun üzerinden başını salladı ve Sparrow döndü, iki araba yanaştığında onun arkasından baktığını fark etti. Pahalı olmaları ve Sparrow'un güzel şeyleri sevmesi dışında ona pek de yakışmayan şık siyah canavarlardı. Dudağını ısırarak Jules'a baktı. Hoş ve güzel şeyler.

Jules onun bakışlarıyla karşılaştı, gözlerinin kenarları kırışmıştı. Gülümsemekten kendini alamadı.

"Gidelim mi?

Başını salladı, bir rahatlama dalgası onu neredeyse topuklarının üzerinde geriye savuracaktı. "Evet.

Araba kontrol noktasından geçip Aziz Petrus Meydanı'na girmek için yavaşladığında, eldivenlerini giymeden önce diskleri iç göğüs cebine yerleştirdi. Bir şeytan kovucunun üzerini aramaları alışılmadık bir durum olurdu ama eğer koğuşlar kırılıyorsa her şey mümkündü.

Jules ona doğru eğildi, nefesi saçlarını karıştıırıyordu. "Bunlar da ne?

Kız sıçradı. "Ne ne?

Sparrow'un onları görmemesi için çok dikkatli davranmıştı ve Jules'un Sparrow'un fark etmediğı şeyi fark ettiğine bir an bile inanmayı reddetti. Elini cebine soktu ve altıgen diskleri parmakladı. Bir tanesi eksikti.

"*Bu* da ne?

Döndüğünde Jules'u eldivenli parmaklarının arasında bir tane yuvarlarken buldu. Ellerini onunkilerin üzerine koyup sıktı ve ona ölümcül bir bakış fırlattı. Kesinlikle fark etmişti. Sparrow Jules'un kıcıyla dikkatini dağıtırken, Jules *da onu* izliyordu. Birden onun sıcaklığını fark etti ve elini hızla geri çekti.

"*Yankesicilik* . Ona

doğru hamle yaptı.

Kadın sadece eldivenini alıp giderken güldü, madeni para diğeri elinde parlıyordu.

Vatikan muhafızlarından biri arabanın geçmesine izin verirken, Jules cama vurarak sanki hiç var olmamış gibi koğuş parasını iç cebine soktu.

Odalarının kapısı arkalarından kapandığı anda Jules alaycı bir sırıtışla parayı havaya fırlattı. Döndü, düşük ışıktaki göz kırptı. Selene'nin parmakları cebindeki eldivenin esnek derisini sıkıca kavradı. Jules'un para aralarına düştü, tembelce çıplak eliyle ona uzandı.

Vücudu kendi kendine hareket etti. Adamın yumruğu yumruğun üzerine kapanmadan bir an önce koğuş parasını havadan kaptı ve göğsüne çarptı, omzu adamın solar pleksusuna çarptı. Sırtını duvara çarparken kalçalarını tuttu, böylece o da duvara çarpmadı.

"Senin ne?" diye sordu, kafası karışmış ve biraz da kızgın bir şekilde.

Elini diskin etrafında sıktı, neden böyle tepki verdiğinden emin değildi. Koğuş paraları iblisler için zararlıydı, yetim askerler için değil.

Jules kaşlarını çatı, göğsünü yoğurdu. "Nedir onlar?"

"Bilmiyorum.

Yalan. Ne olduklarını biliyordu ama *onun* bilmesini istemiyordu. 'Selene -'

"Onlar *oyuncak* değil.

Adam kızın bileğini tuttu ve içinde para olan elini havaya kaldırdı. "Peki, bu bir oyuncak değilse, nedir? Buralarda bir yerlerde buna benzer bir tane daha görmemiş miydi? Onu bırakarak odanın karşısına geçti ve ceketinin cebine uzanarak çeşmeden çıkardığı bozuk paraları salladı.

"Ne yapıyorsun?

Onu görmezden geldi ve altıgen parayı bulana kadar aradı. Diğerlerinden farklıydı. Arkasındaki sembol bir yüzdü, ağzı hafifçe açıktı. "Nedir bunlar?

Onu izlerken gözleri kocaman açılmıştı, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

Korku mu? Kesinlikle hayır.

Kaşlarını çatı ve madeni parayı parmaklarının arasında çevirerek diğer yüzüne baktı. "Bu yazı ne diyor?

"Ne yazısı?

Hayal kırıklığı onu ısırdı ve elini bıraktı. Kadın hâlâ yüzündeki o tuhaf ifadeyle onu izliyordu. 'Bana bakmak zorunda mısın? Lanet bir aptal gibi?'

Yüz ifadesi . "Yani aptal olan *sen* misin yoksa ben miyim?

Adil bir soru. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve kulakları ısınırken bakışlarını kaçırdı. "Ben.

"Yalancı.

Jules gözlerini kaçırdı, arkasını masaya yaslandı. Mermer üst kısmı çıplak parmaklarının altında soğuk hissettiriyordu.

Selene hafifçe titreyerek elini uzattı. "Parayı bana ver.

Adam sessizce alay etti ama kızın gözlerinde görmezden gelemeyeceği bir yoğunluk vardı.

Jules parayı uzattığında onu kaptı ve parmaklarıyla sıkıca sardı. 'Bir açıklamayı hak ettiğinden değil, ama orada hiçbir şey yok. En azından benim görebileceğim bir şey yok. Ondan uzaklaştı ve paraları masasına koydu, kapağını kapatıp kilitledi.

Arkasını döndü, gözleri bar arabasına takıldı. Giderken kalan eldivenini de çıkarıp atan Jules, odanın karşısına geçti ve kristal bir sürahinin tıpasını çıkardı. Kör bir gümbürtüyle barın üstüne bıraktı ve kendine iki cömert duble doldurdu.

"Selene?

"Hm?" Gözleri mesafeliydi, kaşlarının arasında bir tutam endişe vardı.

Ona daha fazla soru sormak istiyordu ama altın parayı gözlerinden uzakta, avucunun içine nasıl sıkıştırdığını hatırladı. Titreyen ellerini ve göremediğini söylediği kelimeleri hatırladı. Kıştan önceki bir sincap gibi bilgileri saklıyordu ama en azından bu kısmı yalan gibi görünmüyordu.

"Neden onlara dokunmamı istemedin?

Sessizlik.

Jules gömleğinin düğmelerini açarak koltuğunda arkasına yaslandı ve kristal bardağı şakağına bastırdı. Diğer elinin parmakları yara izinin çizgilerini, kabarık dikenleri ve yaprakları takip etti. *Hayır*, diye düşündü acı acı. *Briars*.

Kim yeni doğmuş bir bebeğe böyle bir şey yapar ki?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu onun yüzüne bakarak.

Ne düşündüğümü bilseydin, Bouchère de Rome, beni öldürürdün. Aynen böyle. Başını sözsüzce salladı, kadın yaklaştıkça ağzında acı bir gülümseme belirdi. Ve *Tanrım*, eğer o şimdiye kadar gördüğü en güzel katil değilse.

Elindeki kristal bardağı bir kaleydoskop gibi çevirerek içinden onu izledi.

Yüzünü görebilmek için bardağı kenara itti. "Koğuşlar eski," diye başladı, onun sessizliğini öfke sanarak. Sözleri bir iyi niyet göstergesiydi. 'Akademi'de onlar hakkında çok az şey öğrendik. Her zaman kayıtlarımızdan daha eski olduklarını anlamışımdır.

"Bu nasıl olabilir?

'Ölümsüz Tanrı Roma'yı kurtardıktan sonraki günlerde ortalık karmakarıştı. O zamana kadar insanlığın elinde onları rahatlatacak sadece inanç vardı. Tanrı bir *kavramdı*. Sonra gözlerinde ateşle savaşçı bir tanrı olarak dünyamıza adım attı. Doğru bildiğimiz her şeyi altüst etti.

Sesi yatıştırıcıydı, bu yüzden Jules dinledi.

'Dünyamızda fazlasıyla mevcut olan cismani bir Tanrı'yı hesaba katmak için her anlayışın yeniden yazılması gerekiyordu. Ve Roma'da yaşayan bizler için, hayatlarımızda mevcuttu. Tam burada.

"Bana zaten bildiğim şeyleri öğretiyorsun, şeytan kovucu.

Dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Biliyorum. Ama bunu *hayal edebiliyor* musun? Vatikan yeni dünya düzenine ayak uydurmak için çabalamak zorunda kaldı ve bir noktada Tanrı'yı korumak için koğuşlar inşa edildi, böylece iblisler başladıkları işi bitiremeyebilirdi. Şu anda hayatta olan hiç kimse nasıl yapıldıklarını ya da nasıl yok edildiklerini bilmiyor. Bilgi kayboldu. Eğer bunun arkasında Baeliel varsa, amacının ne olduğunu ancak hayal edebilirim...'

"*Dieu Immortel*," diye mırıldandı Jules, hâlâ yara izlerini

takip ederek. "Ve bu yüzden onu öldürmeliyim.

Gerektiğinde ne kadar acımasız bir imparatorluk ajanı.

Selene gömleğini kenara iterken dizine oturmak için yaklaştı, parmak uçlarını kollarındaki öldürme izlerinin çizgileri boyunca takip ederken önceki hareketlerini gölgeledi, sayısını unutana ve kasları gevşeyene kadar her birini sırayla takip etti.

"Bir iblis düküyle yüzleşirken yanımda durması için başka birini seçmezdim. Sesi o kadar yumuşaktı ki, adam onu zar zor duydu.

Yumruğunun etrafındaki bez bandaj kıpkırmızı lekelerle ıslanmaya başlamıştı. Bardağını bıraktı ve onun eline uzandı. Avucunun içinde çevirirken kaşlarını çatı. "Bu işe yaramaz. Kangren olacaksın.

Ona gözlerini devirdi, kendisinin verdiği tesellinin aynısını kabul etmek istemiyordu.

Çenesi titreyerek ona bir bakış attı. "Bunu düzgünce bağlamalısın. 'Sorun değil. İyileşeceğim.

Onu kucağından kaldırdı ve odadan çıkarken sinirle homurdandı. Jules banyo dolabında el değmemiş bir ilk yardım çantası buldu. Dikkatle kahverengi bir şişe sıvı seçti. Koklayarak iyot olduğunu doğruladı. Oh, bu acıtacaktı.

Bir bohça dolusu malzemeyi yatağa taşıyarak yorganı okşadı. "Otur.

Yaklaştı, sanki uçacakmış gibi kenarına tünedi.

Dikkatli parmaklarıyla derme çatma bandajı çözdü ve yara ortaya çıkınca yüzünü buruşturdu. "*Dieu Immortel*, bu kemik mi?" diye mırıldandı.

Kararlı bir şekilde başka bir yere bakıyordu. "Muhtemelen.

Bir pamuğu iyotla ıslattı, cömert davrandı çünkü hâlâ kızgın hissediyordu. Kadın inatla metanetini koruyordu. Gözleri parmak eklemlerini ikiye ayıran kesiğe döndü. "Üç deyince.

"Gerçekten, sadece . "Bir

...

"Ben oldukça yetenekliyim-

İkinci seferde iyotu parmak eklemlerine bastırdı ve yarayı ıslatmak için pamuğu sıkıştırdı. Kadın tısladı ve uzaklaşmaya çalışırken vahşi bir kedi gibi adama tükürdü. Kadın kafasına bir tokat atarken elini savuşturdu, tırnakları neredeyse bir gözünü oyuyordu. Bileğini bırakmadı.

"Seni *adi* herif! Bok herif!"

Jules onu yatağa geri itti ve yere yatırdı. "*Sadece yap, diyor. Oldukça yetenekli* olduğunu söylüyor.

Selene ona hırladı, dudakları dişlerinin üzerinde kıvrılmıştı. "Bunu bilerek yaptın.

"Elbette yaptım. Seni o güzel parmaklarını kaybetmekten bilerek kurtardım. Bir şey değil. Onu yere yatırdı, kıvrınmayı bırakırken gözlerini tuttu. "*Sen...* beni ne kadar sınıdığının farkında *değilsin*, değil mi? Bağırıldığında, canın yandığında... yaptığın her şeyde.

Omurgasını dikleştirdi ve adamın ağırlığına karşı itti. "*Güzel*.

Başını salladı, gülmeye başladığında parmakları yavaşça serbest kaldı ve yana kayarak ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. "Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi?

Ondan uzaklaşarak yan tarafına kıvrıldı. "Evet." "Bana eziyet etmek için yaşıyorsun.

"Şahsen sen," dedi hınzırca.

Daha fazla güldü, gözlerine yaşlar doldu. "Hayatımı sikeyim, sanırım.

Bir şey Selene'i uyandırdığında güneş ufuk çizgisini ancak aşmıştı. Sabah ışığı içeri süzülüyor, tül perdeleri narin bir altın rengine boyuyordu. Jules onun yanında, yorganın üstünde, bir kolunu gözlerinin üzerine atmış uyuyordu. Parmak eklemleri zonkluyordu ama onu uyandıracak kadar değil.

Sonra bir kapı daha çaldı.

Lanet olsun. Ceketini ve botlarını giyip dış süite doğru yürüdü, Jules'u uyandırmamak için kapıyı usulca arkasından kapattı. Dış kapıyı açtığında karşısında amcasının yardımcılarında birini buldu.

Çağrılmıştı.

Cesare'nin ofisine vardığında, onun eğitimden yeni döndüğü belliydi. Disiplini demir gibiydi. Islak saçları geriye doğru taranmış, şakaklarındaki gümüş rengi ortaya çıkarmıştı ve yüzü ciddiye. Bugün baştan aşağı Imperium'du.

'Günaydın, Selene. Seni eğitimde özledim. Kolalı beyaz gömleğini çıkardı, kordonlu ön kolları dövmelerle kaplanmıştı. Florentina'nın yirmi dövmesi varken, onun en az elli dövmesi vardı. Selene'in gözleri sembollerin üzerinde gezindi. Her biri bir güç kelimesiydi. Kendisinde de çok sayıda vardı. Ne de olsa onun öğretmeniydi. Gerçi onunkiler kemiklerine kazınmıştı.

Ama onun da eşsiz sözleri vardı. *Bilgelik. Stratagem. Cesaret.*

Bu sözler, Ölümsüz Tanrı'nın neredeyse öldürülmesinden bu yana geçen iki yüzyılda etrafına ördükleri duvarlar kadar eskiydi. Nereden geldiklerini yaşayan hiç kimsenin bildiğinden emin değildi.

Gömleğini çekerek onları gizledi. "Ambrose'a ne yaptığını duydum.

Yüzünü buruşturdu. O muhbir.

Cesare onun yüz ifadesini görmezden gelerek devam etti. 'Onu bu şekilde sakatlamak sana yakışmaz, Selene. Ama şimdi ayrıcalıklarını kaybetmene izin veremem, benim mızrağımken olmaz. Kaşlarını çattı. *Hayal kırıklığına uğramıştı.* Bu düşündüğünden bile daha kötüydü. Cesare içini çekerek parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bu yüzden seni derhal geçerli olmak üzere Birinci Sınıf Şeytan Kovucu olarak terfi ettiriyorum.

Karnı sıkıştı. Ona kadife bir kutu fırlattı. Kapağını açtığında, içinde parıldayan yeni nişanını buldu. *Bu şekilde değil.*

"Teşekkür et," diye hırladı Cesare, sabrı tükenmek üzereydi.

Çenesi o kadar gergindi ki kelimeleri zar zor çıkarabildi. 'Amca, bunun için çok çalıştım. Şimdi bana verme. Bu şekilde değil. Bunu *hak etmek* istiyorum, böyle değil-'

"Bunu hak ediyorsun. Aptallığınla bunu hak ediyorsun. Seni beladan kurtarmak ve izleyen herkese sana hala güvendiğimi göstermek için terfi ettiriyorum. Bir süre sessiz kaldıktan sonra teselli edici bir ses tonuyla ekledi: 'Ayrıca Nice'de yaptığın iş takdire şayandı.

Bu onun yarasına tuz basmıştı. Cesare, Nice'teki işinin dönüşünde terfi için yeterince iyi olduğunu düşünmemişti.

Selene donuk bir sesle,

"Anlıyorum," dedi. "Tebrikler.

"Evet, amca.

Kapıda durdu ve arkasına baktı. "Daha fazla şeytan çıkarıcıyı şehirden uzaklaştırdınız, nedenini sorabilir miyim?

Başını kaldırmadı, gözleri çoktan bir raporun üzerinde geziniyordu. Sayfayı çevirdi ve cevap vermeden önce bir paragraf daha okudu. "Onları Baliel'i aramaya yönlendirdim.

"Efendim.

"Biliyorum. Yukarı baktı.

Yatıştırıcı tonu onu daha da sinirlendirdi. "O zaman neden? *Buraya* geleceğini söylediğimde beni duyduysan.

Cesare iç geçirdi, sonunda lanet raporu bir kenara bıraktı. 'Selene, bana içgüdülerinden bahsetmiştin. Sadece buna dayanarak personel tahsis etmemi beklemiyorsun herhalde? Elbette ondan bir iz bulabilecekler mi diye bakmaları için ekipler gönderdim.

Bu sözler onu yıktı ve bir an için nefes alamadığını düşündü. Elleri, odalardan çıkmadan önce cebine attığı koğuş parasının etrafında kıvrıldı. Parayı avuçlayarak amcasının masasının üzerine, aralarına sıkıştırdı. "Peki ya bu? Koğuşlar kırılıyor. Bu bir tesadüf mü?

Sustu. 'Tek bir koğuş parası-'

'*Tek* bir koğuş parası değil. Daha fazlası var.'

Parayı aldı ve parmaklarının arasında çevirdi. 'Bu paranın üzerinde Baliel'in adını göremiyorum Selene. Neden Briars Dükü'nün işin içinde olduğunu düşünüyorsun? Roma'da olduğunu gösteren başka kanıtlarınız var mı?

Cesare onun cevabından etkilenmeyecekti. "Kalindra.

"Bilgi simsarı mı?" dedi yumuşak bir sesle, sözlerindeki keskinlik *İblis*'i kastettiğini açıkça ortaya koyuyordu.

'Verdiği bilgiler iyi-'

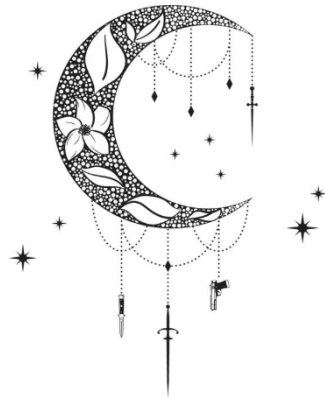
"Yeter. Primus öldüğünde yapacağım ilk şey anlaşmanın değerini *yeniden gözden geçirmek* olacak. Keskin bir nefes aldı. Onun sözleri vatana ihanetle eşdeğerdi. Cesare masasının üzerindeki ahşap kutuyu açtı ve kapağını kapatmadan önce parayı içine attı. "İçgüdü başka bir şeydir, Selene. Seni her zaman sezgilerini takip etmen için cesaretlendirdim. Ama birbiriyle bağlantısız olaylara dayanan varsayımlar harekete geçmem için yeterli değil. Ellerimde hayatlar tutuyorum. Yönetmem gereken bir savaş var. Daha iyisini yapmalısın. Kendimi ifade edebildim mi?"

"Evet.

Bir elini kaldırdı. 'Ama yapmayacaksın. Çünkü bu görevi ben devrettim. Sen burada, Roma'dasın. Baliel değil. Koyu renk gözleri sabitti ve onu tartışmaması konusunda uyarıyordu. 'Ve Eliot'un bir sonraki trenle Nice'e geri gönderilmesini istemiyorsan, bu işin peşini bırakacaksın. Anladın mı?

Bunca zaman onun kendisine güvendiğine inanmıştı. "Anlıyorum.

Başını salladı ve masasındaki evrak işlerine geri döndü. Telefon çaldı ve içini çekerek telefonu eline aldı, dinlerken Selene'e baktı. "Ah, Selene. Yumuşak sesi onu olduğu yerde durdurdu. 'Bu gece Alleva ailesini temsil ediyorsun. Bunu unutma.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Jules yalnız uyandı. Sabah güneşi pencerelerden süzülüyor, parke zemini altın çizgilerle boyuyordu. Yanındaki Selene'e uzandı ama çarşaflar serindi. Doğrulup ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı, yüzünü buruşturarak bir acı hissetti. Uyku onu ulaşamayacağı bir yerde tutmuştu ama şimdi daha da yaklaşıyordu. *Sen bir iblissin.*

Ses çıkarmadan bir yastığa doğru çığlık attı, içindeki boşluk patlıyordu. Selene'in önünde kendini bir şekilde toparlamıştı ama gerçek onu paramparça ediyordu. Damarlarında tek bir damla insan kanı olmadan tamamen iblis olması ne anlama geliyordu? Ve kaç tane iblis öldürmüştü? Buruşuk gömleğini silkti ve pazusunu esneterek soluk yara izlerinin bronzlaşmış teninde öne çıkmasını sağladı. Emin olmak için izleri sayması gerekecekti. Ama henüz değil. Bu bilgiden korkuyordu.

Duştan sonra Selene hâlâ dönmemişti. Burada onun dönmesini bekleyemezdi -çıldırırdı- bu yüzden ikiz kılıçlara uzandı ve onları kalçasına bağladı. Yürümesi gerekiyordu, belki o zaman koşuşturan düşüncelerini geride bırakabilirdi. Bir gece önceki adımlarını tekrarlayarak kısa süre sonra kendini Castel Santo Immortale'nin merdivenlerini tırmanırken buldu. Heykellerle kaplı köprüünün yakınındaki kale, şeytan kovucuların konuşlanma noktası ve silah deposuydu ve bir tünelle Vatikan'ın geri kalanına bağlanıyordu. Kapılardan geçer geçmez tanıdık bir altın kafa gördü. İfadesi bozuldu ve Gabriell'in onu görmemesini umarak ellerini ceplerine soktu.

Gabriel diğer şeytan çıkarıcılardan oluşan bir kolun önünde yürüyerek köprüyü geçip ona doğru gelirken, neredeyse gelmiyordu. Mümkün olan son anda başını kaldırdı ve onu gördü. "Eliot. Etrafına bakındı, Selene'i bulamayınca hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Selene'e önemli bir mesaj götürmeni istiyorum. Az önce Palatine Tepesi'nde bir iblis için çağrıldık ama onun yerine kırık bir koğuş bulduk. Çenesi derisinin altında gerildi. "Bunu Imperium Bellum'a rapor edeceğim ama ona gardını yüksek tutmasını söyle.

Jules başını salladı. "Yapacağım. Koğuşlar hakkında soru sormak istiyordu ama kendini ifşa etme riski olmadan bunu yapamazdı. Belli ki Eliot'ın

Biliyorum. Selene dün gece onun her sorusunu geçiştirmişti. O imkansız biriydi.

Aelian Köprüsü'nü geçti ve Roma'nın içlerine doğru ilerledi, dar taş sokaklardan geçerek daha da küçük sokaklara daldı, kapılar o kadar alçaktı ki geçmek için başını ve omuzlarını eğmesi gerekiyordu. 'E' ve 'K' anahtarlarıyla süslenmiş ilk lamba direğini gördüğünde gülümsedi ve Sparrow'un bölgesinin derinliklerine doğru ilerlemek için döndü.

Geniş bir sokağa yayılan sarmaşık kaplı bir köprünün altında, kafatasları ve oyulmuş dans eden iskeletlerle süslenmiş eski bir kilise vardı. Etsiz bir kafa çığlık atıyor gibiydi. "Sen ve ben, dostum.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?

Zengin ve derin sese şaşırmadan gülümsedi. "Sparrow. Tekrar konuşacağımızı umuyordum.'

İblisin gözleri sıcacıktı. "Jules. Yaklaşan Sparrow ona yukarıdan aşağıya baktı. Uzun yün bir palto giymişti, pantolonu dar belinden kuşaklıydı ve ayak bileğinden önce tekrar sıkıyordu.

"Onunla konuşuyorum," dedi Jules açıklama olarak, uluyan kafatasını başıyla işaret ederek. "Ona Benoît diyorum.

"Benoît? Ne zamandır bunu yapıyorsun?" 'Adını daha yeni koydum. Ama bence ona yakışıyor.

"Kesinlikle, *mübarek* çığlık atan bir iskelet için mükemmel bir isim gibi görünüyor. Birlikte yürüdüler ve Jules, Gabriel'in söylediklerini Sparrow'a anlattı. Neşesi kaçmıştı. "Bu ilk değildi.

"Hayır," diye kabul etti Jules. "Kalindra dün gece Selene'e bir avuç dolusu koğuş parası verdi.

"Demek yaşlı kadın ona böyle söylemiş.

"Biliyorsun, ben tesadüflere pek inanmam," diye mırıldandı Jules, "bu da başarısız koğuşların Baniel ile bağlantılı olması gerektiği anlamına geliyor, değil mi?

Pazar tezgâhlarıyla dolu geniş bir meydandan geçtiler. Hava şekerli tatlılar ve kavrulmuş fındık kokuyordu.

Sparrow başını salladı, yüz ifadesi gergindi. 'Sanırım bu iyi bir tahmin. Neden geri döndü ya da ne istiyor, korkarım sizin için daha fazla cevabım yok. Sadece bunun kötüye işaret olduğunu biliyorum. Jules'a baktı. "Onun soyu hakkında nasıl bir akrabalığınız olabileceğini söyleyecek kadar bilgim yok. Aynı kanı taşıyor olsanız bile, sizin için bir tehdit olabilir.

"Bana dün gece ne söylemek istediğini söyle. Yara izi hakkında. Benim hakkımda-'

Anne. Kelime boğazına takıldı.

Sparrow'un bakışları Jules'un pazusuna yerleşti, sanki Vatikan siyahının içinden yara izini görebiliyordu. "Annenin güçlü olduğuna inanıyorum. Başının üzerinde asılı duran şeytan çıkarıcı tehdidiyle seni bu dünyaya getirdi ve sonra seni korumak için bunu yaptı.

Jules başını eğdi.

Serçe'nin iyi gözleri onun yüzünü aradı. 'Neden öyle görünüyorsun? Bu doğru.'

Jules acı acı başını salladı. "Ona hayranlık duyabilir miyim bilmiyorum. O benim *gücümü*... ben daha sahip olduğumu bile bilmeden sınırladı. Sen daha yuvadan ayrılmadan annen kanatlarını kesse nasıl hissederdin, Serçe?

Belki de sahip olduğu için şanslıydı. İşaretiyle bile bir canavardı. İşaret olmadan daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

"Ama yapmadı," diye mırıldandı Sparrow, yüzünde yumuşak bir ifade vardı. 'Bu kaba Vatikan markalarından çok daha sofistike bir büyü. Bir parmağı kesmek için balyoz kullanmakla karşılaştırılabilir. Gözlerini yukarı kaldırarak Jules'un bakışlarını yakaladı. 'Bu büyü yüce. Ve yeni doğum yapmış bir kadından.

Jules avucunu pazusundaki kabarık yara izinin üzerinde gezdirdi. "*Yarı iblis* kavramını anlıyorum. Bir insan ebeveynleri var. Bu bir çeşit çarpık anlam ifade ediyor. Gerçekte, bu düşünce onu tiksindirmişti ve bunu sesinden tamamen uzak tutamıyordu. "Ama ben iblisler *gördüm*. Nadiren-' Jules Sparrow'a baktı. "*Çok güzeller*. Mükemmel.

Sparrow'un muhteşem ağzı gülümsemeye meyletti. "Güzel bir soru. Cevabım şu ki, sen ve ben bu dünyada yaratıldık. Uzun zaman önce iblisler için buraya gelmek çok daha kolaydı.

"Neden?

Omuz silkti. 'Kimsenin bildiğinden emin değilim. Belki Baliel. Ya da o zamanlar hayatta olan biri. Sparrow daha yakına eğildi, sesi komplocuydu. "Ve o zamanlar iblisler canavar değildi.

Jules, Baliel'i ve savaş alanında kılıçlarını çarpıştırdığı hava iblislerini düşündü. Belki de eskiden iblisler neyse *onlar* da oydu. Cebinden Matteo Alleva'nın not defterini çıkardı. "Bu Selene'nin babasına aitti. Defteri Matteo'nun Baliel'i çizdiği resme doğru açtı.

Kaşları çatılan Sparrow defteri ellerinin arasında çevirdi. "Bunun Matteo Alleva'ya ait olduğuna emin misin?

Jules başını salladı, şaşkındı. "Neden?

"İblis dükleri bildiğiniz iblislerden değildir. Son derece güçlüdürler. Onların buradaki varlığı göle düşen bir taş gibidir. İblisler genellikle birinin burada olduğunu anlar. Sparrow kaşlarını çattı. "Sanırım bir şeyi gözden kaçırdık. Tiber nehri üzerindeki birçok köprüden birinin ortasında durdular. Defteri Jules'e geri verdi.

Sence de garip değil mi? Bir şeytan kovucunun bir şeytan dükünü tanınması? Yüzünü bu kadar net bir şekilde kâğıda dökcek kadar iyi tanınması? Jules başparmağını çizimin üzerinde gezdirerek bu adamın kendisiyle nasıl bir akrabalığı olduğunu merak etti. Yine de pek olası görünmüyordu.

"Olabilirdi," diye yavaşça başladı Sparrow, derin sesi düşündürücüydü. "Matteo Alleva'nın çarmıha gerilmesi dışında.

"Cesare tarafından. Jules'un parmakları defterin üzerinde sıkılaştı, tırnaklarını deriye geçirirken parmak eklemleri hayalet gibi beyazlaştı. "Öz kardeşi, daha az değil.

Sparrow'un yüzü asıktı.

"Ne için idam edildiğini biliyor musun? Jules sordu.

Sparrow'un gözleri deftere kayd. "Keşke bilseydim. Tek bildiğim Vatikan'ın onu mürted ilan ettiği.

Jules defterin sayfalarını karıştırdı, Matteo'nun Vatikan'ı öz kardeşinin onu bu yüzden öldürecek kadar tamamen reddetmesine neden ne bildiğini merak ediyordu.

Kaşlarını çattı. "Bunu okumam gerek.

Selene odasına döndüğünde, büfenin üzerinde Jules'un yerine dağınık bir yazıyla karalanmış bir kâğıt parçası buldu.

Yakında döneceğim. J

Hepsi bu kadar olamazdı herhalde? Daha fazlasını aramak için çevirdi, sonra elinde buruşturdu. *Lanet olsun ona.*

Hışımla odasından çıktı ve koridorda ilerledi.

İşe yaramaz. Tek yazacağı buysa neden bir not bırakma zahmetine girsin ki?

İlerideki köşeyi dönerken Jules onu görünce sırttı, gözleri avucundaki buruşuk nota kayd. "Görüyorum ki mesajımı bulmuşsun.

"Buna böyle mi diyorsunuz?

"Elbette," dedi basitçe, elleri ceplerinde topuklarının üzerinde sallanarak. Kendinden çok memnun görünüyordu, alaycı bir sırıtış ağzının kenarlarını kıvrıyordu.

"Ya seni bulmam gerekseydi?

Omuz silkti. ", değil mi?

Ellerini havaya kaldırarak onun yanından geçti. Adam kasıtlı olarak kalın kafalı davranıyordu.

Onunla aynı hizaya gelerek sesini alçalttı. "Palatine Tepesi'nden dönerken Gabriel'e rastladım. Başka bir kırık koğuş bulmuşlar.

Yüzündeki kan çekilmişti, bunun hangi kısmının onu daha çok endişelendirdiğinden emin değildi.

İri eli hafifçe kızın omzuna indi. "Hiçbir şeyden bahsetmedim," diye yumuşak bir şekilde onu rahatlatmıştı, gözleri yüzünde geziniyordu. Ve eminim ki kalp atışları giderek yavaşladı. "Ona sana söyleyeceğimi söyledim. Hepsi bu.

Arduvaz üzerinde botların çıkardığı kesik ses, onun sınıfından bir grup Akademi mezununun geldiğini haber veriyordu. Dönüp onların gidişini izledi.

Gabriel'in zanaatkârlarından biri olan Chiara, "Eğitime geliyor musun Selene?" diye seslendi.

Jules arkasından yaklaştı. "Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?" Adamın nefesi saçlarını gıdıkladı ve yanaklarına sıcaklık doldu.

"Çoktan yaptım. Dün.'

Omuz silkti, sırıttı. "Ben öyle hatırlamıyorum.

Eğitim alanına vardıklarında Selene maskesini güvenli bir şekilde yerine takmıştı. İfadesini, Aelian Köprüsü'nü çevreleyen iblisler gibi mermer olarak hayal etti. Yanaklarında, kaburgalarının içinde sakladığı şeye ihanet eden bir kızarıklık yoktu. Ama tam olarak ne saklıyordu? Parmak uçları Jules'un elinin etrafına bağladığı bandajın üzerinde geziniyor, onun dikkatli kelebek düğümünün üzerinde oyalanırken, bu duyguya bir isim koyamadığını fark etti.

Tuhaf bir huzursuzluk, olayların kontrolünden çıktığını hissetmesine neden oldu. Florentina, Jules'u görünce parladığında bu tatsız his iki katına çıktı.

Kısa hafıza, diye düşündü Selene alaycı bir şekilde.

Florentina altın sarısı uzun atkuyruğunu bir omzunun üzerinden atarak Jules'e yaklaştı ve kendini onun yanına bıraktı. "Bana kızgın değilsin, değil mi? Florentina alt dudağını büktü, sanki Jules'u kolayca etkileyebilirmiş gibi.

"Sana nasıl ki? Jules kolayca gülümsedi.

Erkekler.

Florentina, Jules'un omzunun üzerinden ona muzaffer bir bakış fırlattı. Selene zorla gülümsedi. Dişleriyle.

Onları konuşurken izlerken, sanki büyük ve özellikle dişlek bir şey bağırsaklarını kemiriyor gibiydi. Belki de ele geçirilmek böyle bir şeydi. Kesinlikle nahoş bir şey. Ne yazık ki, ele geçirilmiş değildi. Daha çok *takıntılıydı*. Cebindeki koğuş paraları şingirdiyor, yeni nişanı yakasında ağır ağır duruyordu, ama tek düşünebildiği Florentina'nın Jules'e en sokulgan halini takınması ve onu şaşkın bir atmaya zorlamasıydı.

Dün gece Sparrow Jules'a lezzetli bir lokmaymış gibi baktığında hissettiklerine benziyordu. Ve lanet olsun, öyleydi, ama Sparrow'un bunu fark etmeye hakkı yoktu. Florentina'nın da. Sonra tekrar, *onun da* yoktu.

Selene bir elini alnına bastırdı. Muhtemelen hastaydı. Geçen haftanın stresi. Bu yüzden olmalı ...

Eğitimden ve uzun, sıcak bir sonra Selene güneşlenme odasında

Jules'e katıldı. Yine babasının not defterini inceliyordu.

Eliot'ın, babasının ölümünden yedi yıl sonra ekleyeceği yararlı bir şey olabileceğini düşünerek oldukça iyimser davrandığını düşündü ama bu düşünceyi yüksek sesle dile getirdiğinde Jules yine taslağı ona doğru sallamıştı. "Matteo, Baliel'le tanışan tek şeytan kovucu. Diğer herkes onun yüz yıldır görülmediğini sanıyor.

Dio Immortale, o yüzü görmekten bıkmıştı.

Kendine rağmen yaklaştı ve kitabı onun elinden aldı. "Bunu nereden biliyorsun?" dedi dalgınca, parmaklarını yeşil deri sırtta gezdirerek. İşe yaramaz olsa bile güzel bir objeydi. Karmaşık bir Alevi 'A' harfi *cildin* sırtını süslüyordu. *ii*.

"Sparrow'a Baliel'in resmini gösterdiğimde bundan bahsetti.

Serçe. Onun adına tepki vermemeye çalıştı ama ağzının acı bir şekilde burkulduğunu hissetti. Alt dudağını ısırdı ve sayfalara geri döndü. Sonlara doğru babasının el yazısı o kadar küçüldü ki anlaşılmaz bir eğim aldı. Sayfayı yan çevirdi ve acı değişikliğinin durumu aydınlatacağını umarak başını eğdi.

Hayır, anlaşılmaz değil. *Latince*.

"Sanırım şifreli yazmış. Ya da sahip olduğu zaman içinde yapabileceğinin en iyisi.

"Latince bildiğini sanıyordum?

Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Yeterli değil.

Kitabı çevirdi, sayfaları taradı. Kelimeler gözüne çarptı ve durakladı.

Jules omzunun üzerinden baktı. '*Initia: Deus et Daemones*. Bu kulağa ilgi çekici geliyor.

Selene başını salladı. 'O kadarını biliyorum. *Başlangıç: Tanrı ve İblisler*," dedi, parmak uçlarını kenarındaki resimlerin üzerinde gezdirerek. Babası, tanıdığı sembollerle karmaşık, labirentimsi bir kenarlık çizmişti. *Divorare. Protezione. Ritorno. Fortuna*. Bunlar büyüü tetikleyen sembollerdi. *Yut. Koruma. Dönüş. Servet*.

Jules kaşlarını çattı ve bir sonraki sayfanın her köşesini süsleyen, zar zor tanıdığı dört sembolü işaret etti. "Bunlar altıgen disklerin üzerindeydi.

"Hangi diskler?" dedi dalgınca.

Jules homurdandı. 'Sana kendini kaybettirenler-' Ona uyarıcı bir bakış fırlattı.

"Koşuş paraları.

Sesi hâlâ somurtkan geliyordu ve kadın gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Sonra sözleri dank etti. *Legamento. Foca.*

Proteggere. Guardia.

'*Bağla. Mühürle. Koru. Koru*,' diye mırıldandı. Adamın elinden tuttu ve onu odadan çıkarıp koridora doğru çekti. " gel. Dil kütüphanesine .

Bu kütüphane küçük kubbelerden birinin içindeydi. Zemin, aigikampos, kanatlı hipokampi ve diğer deniz canavarlarından oluşan geniş bir mermer mozaikti. Duvarlar bilinmezdi, yüksek raflarla kaplıydı. Selene, Jules'u gizli merdivenden yukarı çıkardı ve kubbenin hemen altındaki üst geçitte çeviri kitapları buldu.

Kalın deri kitapları Jules'un kollarına yığıldı ve onu tavandaki pencerelerden birinin yanındaki masaya çekti. Kubbe karanlıktı, ne kadar az ışık varsa aşağıdaki zeminin yarısına kadar sarkan iki avizeden geliyordu.

Sonunda ihtiyacı olan kitaplar önüne serilmişti ve dolmakalemini hazır tutuyordu. "*Oh*. Kağıdım yok.

Jules bir kitabın arkasını çevirdi ve boş bir sayfa kopardı. Nefes nefese kaldı.

Gözlerini devirdi. 'Oh, hadi ama. Başka kimsenin buna ihtiyacı yoktu.

Sessizliği yeterince kınayıcıydı. Yine de sayfayı kabul etti. Defteri bir parmağıyla açık tutarak, Latince harflerden biriyle oynadı.

sözlükler ve dolmakalemi dişlerinin arasında tutuyordu.

Jules gülerek kalemi aldı ve yırtık sayfayı önüne koydu. "Ben yazacağım. Solgun kış ışığında, başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu.

Sonunda gözlerini ayırdı ve tercüme etmeye başladı.

Vatikan kökenleri hakkında sık sık konuşmaz. Unutuyoruz çünkü hatırlamak istemiyoruz.

Ve herhangi bir hesaba göre, iki yüzyıl birçok şeyi unutmak için yeterli bir zaman. Ben izlerken bile, imparatorluklardan kurtulan Roma parçalanıyor. Şehrimiz ve halkımız için savaşıırken, bunun bize savaşıma ve koruma imkânı verenlerin iblisler olduğunu unutmak için yeterli bir sebep olmadığını düşünmeden edemiyorum.

Selene bunun üzerine kaşlarını çatarak durakladı. Vatikan'da, Akademi'den mezun olanların ödünç aldıkları gücü nasıl elde ettikleri *bilinirdi*. Hepsi bu süreçten geçmişti. Peki babası tam olarak ne demek istemişti? Sayfayı tekrar gözden geçirdi, sonra okudukları ilk yazıya döndü. Gözlerinin önünde kendini yeniden bir araya getirdi. Kesik kesik bölümler. Düzeltmeler. Bilinen dogmayı yazış şekli ve onun yerine

... keşifler?

Okumaya devam etti, rahatladıkça gözleri Latinceye kayıyordu, ama bir sonraki bölümü Jules için yüksek sesle söylemedi.

İblisler bize onları öldürmek için kullandığımız sembollerini verdi. Ve onlar da bize korumaları verdi.

Jules başını kaldırdı. "Selene?

Sayfaya baktı. "Üzgünüm... Bir sonraki kısmı nasıl çevireceğimi bilmiyorum, bekleyin. Sayfaları karıştırdı ve sonra kitabı kapattı. 'Bunu yanımıza alalım. Daha sonra devam ederiz. Ya da defteri kaybetmenin bir yolunu bulacaktı, çünkü babası deliydi, değil mi? İblislerin onlara koşulları vermiş olmasına imkân yoktu. Bunu düşünürken bile kendine olan güveninin sarsıldığını hissetti. Babasının ölüm nedeni bu sayfalarda yazılı olabilir miydi?

Jules büyük kitabı kapattığında sıçradı ve bir toz püskürdü. "Bu ilginç. Yakın zamanda benzer bir şey duymuştum.

"Hm? Selene saatine baktı, sadece yarı yarıya dinliyordu. Lanet olsun. Maskeli balo için hazırlanmaya başlayalı çok olmuştu.

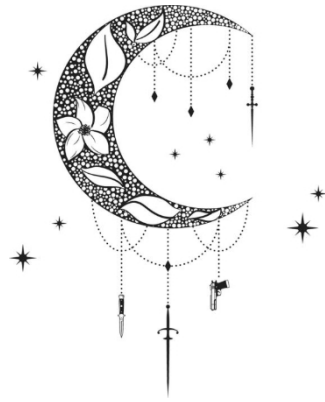
Jules sayfanın kenarına karalamalar çizdi, odaklanmamış gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Ostrava'daki son günümde, savaş alanında biriyle tanıştım ve şöyle bir şey söyledi: *Kutsal Vatikan İmparatorluğu ve onun himayesi altındakiler çok şey unutmuşlar*. Ya da buna benzer bir söz.

Kaşlarını çatarak adamın yüzüne baktı. Rahat gülümsemesi gitmiş, yerine acıyla gerilmiş bir ifade gelmişti. O gün neler olduğunu ilk kez merak etmiyordu. Savaşta bu kadar ustayken onu savaştan uzaklaştıran şey neydi?

"Kim - ve bunu *en güçlü* anlamda söylüyorum - bir savaş alanında böyle bir şey söyledi?

Gözleri onunkilere dikildi. Gözleri dipsizdi ve kendini koruma içgüdüleriyle gözlerini kaçırmak istedi. Bunu görmezden geldi. Uzakta ve bilinmez görünse bile, o hâlâ *Jules*'tu.

"Hazar Çariçesi," dedi pek de kendisine ait olmayan bir sesle. "Tüm taburumu yok ettikten sonra.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tam odalarına döndüklerinde telefon tiz bir sesle çaldı ve Selene telaşla ahizeyi kapı. "Kaptan Alleva konuşuyor.

'Vatikan anahtarı... aktarılıyor...'

Selene sabırsız ve meraklı bir şekilde bekledi. sadece dış aramalar geçiyordu. O zaman Eliot ya da Caterina. Ya da, eğer gerçekten şanssızsa, Lucia olabilirdi.

"*Küçük Fransız boku!*

Selene telefonu kulağından çekerek yüzünü buruşturdu. "Caterina?"

"Onu öldüreceğim.

Selene'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Jules hakkında mı konuşuyordu? "Lanet olsun... kaygan..." Küfürlerin arasında hat yüksek sesle çatırdadı.

Selene dişlerini sıktı. 'Caterina, Tanrı aşkına, ahizeye doğru konuş. Ve yavaşla.'

Kaptan! İşte buradasınız! Caterina'nın sesi biraz daha netti. 'Biz-' Bir tren düdüğüne benzeyen ses onu bastırdı ve sonraki sözleri duyulmak için daha da yüksek sesle bağırdı. 'Gitmeliyiz patron. Roma'ya geri dönüyoruz. Tren-'

Bir uzun ısıklık daha.

"İşte orada!" diye bağırdı Lucia heyecanla arka plandan.

Klik. Hat kesildi.

Selene telefona baktı, sanki çok kafa karıştırıcı bir haftayı çift zamanlı olarak yaşamış gibi hissediyordu.

"Neydi o? Jules'un sesi eğlenmiş gibiydi.

Döndüğünde onu kapı aralığında tuhaf bir ifadeyle izlerken buldu. *Lanet* olsun. Tembelce kapının pervazına yaslanmış, kol düğmelerini ayarlayan adam da muhteşem görünüyordu. Resmi beyaz kravat ona çok yakışmıştı. İçinden hain bir ses, "*Ona her şey yakışıyor,*" diye ekledi.

Keşke kazandığı madalyaları ön tarafa takabilseydi. Tabii ki bu aptalcaydı. Eliot'ın takacak şeref madalyası yoktu.

Beyaz kravatının uçları gözüne çarptı ve bir adım daha yaklaştı. Sesi zayıflayınca yutkundu. "Bunu nasıl bağlayacağını biliyor musun?"

'Ben aptal değilim,' dedi gözleri parlayarak.

Aynaya dönüp bir ucundan diğerine geçerek aptal gibi görünmeye başladığında Selene gülümsemesini bastırdı. Gülmemek için iki parmağını dudaklarına bastırdı.

"Buraya gel.

Jules önünde durduğunda kalbi çok hızlı atıyor ve çok yüksekte duruyormuş gibi görünüyordu. Beceriksiz düğümü çözdü ve yakasını düzeltti. Parmakları bile titriyordu.

"Oldukça basit.

Başını salladı, gözleri kızın yüz hatlarında geziniyordu. Bakışlarının sıcaklığını teninde hissettiğine yemin edebilirdi.

Beyaz kravatını dikkatlice düzeltti, gereğinden uzun sürdü.

Parmakları adamın boğazına dokundu ve nabzının titrediğini

hissetti. Jules sessizliği bozdu. "Arama neydi?

"Caterina," diye açıkladı. 'Kulağa... kaotik geliyordu. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre Roma'ya geri dönüyorlar.

"Nice'den mi?"

"Sanırım öyle.

Selene sözlerini bitirdi ve parmaklarının arkasını hafifçe adamın çenesinde gezdirdi. Kirli sakallar parmaklarına battı ve karnında bir sıcaklık sarmalı yandı. *Dio*'nun durumu kötüydü. "Tıraş olmayı mı unuttun?

"Lanet olsun. Bir şey unuttuğumu *biliyordum*. Kravatını çekiştirdi, tıraş olabilmek için hepsini koparmaya hazırlanıyordu.

Elleri onunkileri kapadı. "Bekle.

"Selene, geç kalmak istemiyorum.

Ellerini adamın boğazından çekip onu banyoya doğru çekti. "Benimle gel.

Kadın onu küvetin kenarına götürürken sessizliğe gömüldü. Tıraş takımını bulduğunda, fırçayı ve sabunu ona verdi ve omuzlarına bir havlu örttü. Jules sabunlandı, hâlâ dikkatle onu izliyordu. Parmaklarını fildişi saplı jiletler arasında gezdirerek seçimini yaptı.

Yutkundu.

"Bıçaklarla aram çok iyidir. Selene başparmağıyla bıçağın kenarını test etti. Çok keskin. Gülümsedi.

Tam olarak kahkaha sayılamayacak boğuk bir ses çıkardı"İnanın bana, biliyorum.

"Yani endişelenecek bir şey yok. Gözlerini devirerek onun dizlerinin arasına girdi. "Geri dön.

İşine verdiği aynı özveriyle, uzun, yumuşak vuruşlarla onu tıraş etmeye başladı. Bıçağı havluya silerek başparmağını temiz derinin üzerinde gezdirdi ve yumuşak bir memnuniyet sesi çıkardı.

Jules bir eliyle küveti kavradı. Diğer eli ise ne yapacağından emin değilmiş gibi havada asılı duruyordu. Sonra nefes alarak hafifçe kadının beline yerleştirdi.

Dokunuşu ateş gibiydi. Baliel'in alevlerinden daha sıcak. Bu izlenim, başparmağıyla kızın yan tarafına desenler çizmeye başladığında daha da kötüleşti. Kadın titredi ve fildişi sapı sıkıca kavradı.

Onun ısrarıyla başını eğdi ve boğazının sütununu ortaya çıkardı. Ama yine de onun tüm dikkatini hissedebiliyordu ve bu, midesine bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. "Ne?" diye mırıldandı, başını kaldırmadan. Göz göze gelme riskini göze alamazdı, yoksa adam gerçeği görürdü.

Bu çok mu kötü olurdu? diye sordu hain küçük bir ses. Evet. Jules onu ne kadar istediğini bilemezdi. İkisi de bu karmaşayı kaldıramazdı. Ya da dikkatlerinin dağılmasını.

"Hiçbir şey. Sesi biraz gergin geliyordu.

Bıçağı temizlemek için durakladı. "Hayır, cidden, ne? Bir bakış atmaya cesaret edince, adamın bakışlarının yoğunluğu karşısında donup kaldı.

Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Çok güzelsin.

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. Jules'un bu kadar güzel kirpiklere sahip olması açıkçası oldukça kabaydı.

"Ben ciddiylim-

Onu susturdu ve bıçağın kenarını kalan son deri parçasına bastırdı. "Boğazını kesmemi istemiyorsan kıpırdama.

Sustu, ama belindeki eli değişti, başparmağı kaburgalarında yavaş daireler çizerken, çalışmasına izin vermek için başını daha da geriye eğdi. Ve *ah*, o dikkat dağıtıcı başparmak. Vatikan'da bıçak kullanmakta gerçekten en iyisi olduğu için şanslıydı.

Odasının girişinde yüksek bir ses duyuldu ve kapalı banyo kapısının arkasından bir telaş geldi. "Oh. Bu benim için. Ayrılmak istemiyordu, son vuruşu yapmak için acele etmiyordu. Usturayı bir kenara bırakarak bir havluyla adamın tenini sıvazladı.

"Bitti mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

Parmak uçlarıyla onun mükemmel pürüzsüzlükteki yanaklarına dokundu ve artık hiçbir bahanesi kalmadığı için göz göze geldiler. "Bitti.

Kadının belini avuçlarının arasında kavradı ve daha fazla bir şey söyleyecek gibiydi ki banyo kapısının diğer tarafından bir tıkırtı duyuldu.

Selene bakışlarını ayırmadan, "Bir dakika," diye seslendi. Kapının çalınması coşkuyla arttı. Gözlerini onunkilerden çekip kapalı kapıya dikti. "Bir dakika dedim!

'Roma bir günde inşa edilmedi, *hanımefendi* ve siz de bir saat içinde imparatoriçeye uygun hale getirilemeyeceksiniz!

Jules sırtarak ellerini daha yukarı kaydırđı. "*Mia signora*," diye mırıldandı, alay ederek.

Parmakları kadının kaburgalarına çok güçlü, dokunuşu çok sıcaktı. "Kapa çeneni.

Jules, Aziz Petrus'un Selene'in odalarının bulunduğu kanadı ile kubbenin merkezi arasındaki küçük odalardan birinde bekledi, apartmandan sürgün edilmişti. Selene'in hazırlanmasına yardım etmek için gelen hanımların hiçbiri, görevleri bitene kadar onun varlığını kabul etmeye istekli görünmüyordu.

Geniş pencereden aşağıdaki boş meydana bakarken, Selene'i görmeden önce duydu ve döndüğünde nefes almayı unuttu. O otoriter kadınlar her ne yaptıysa, Vatikan'ın söze dökülmemiş bir büyüsünden başka bir şey değildi, çünkü Selene dönüşmüştü.

Selene'i her zaman korkutucu derecede çekici bulmuştu - kelimenin tam anlamıyla, korkutucu

-Ama şimdi vücudunun onunkine verdiği tepkiden daha fazlası vardı. Giydiği elbise, sadece en eksiksiz gölgeler gibi ışığı yutan türden bir siyahtı. Hâlâ tehlikeliydi ama güzelliğinde daha yumuşak bir vardı. Ve belki de her şey elbiseyle ilgili değildi. Gözlerindeki bir şeydi... dile getirilmeyen bir olasılık kıvılcımı.

Hain kalbi onu yakaladı.

Evet, cevap olarak vurdu. Ben de seni istiyorum.

Merdivenlerden inerken kumaş sıvı gibi hareket ediyordu. İnce beline doğru eğildiği yerde görüldüğü kadar iyi hissettirip hissettirmediğini merak etti ve

kalçalarının üzerinde. Ona dokunmak istedi. Ama belki de bunun tek nedeni *ona* dokunmak istemesiydi.

Kınına soktuğu kılıcını bir elinde gevşekçe tutuyordu. İnfazı sırasında bu basamaklardan iniyor olsaydı bile, bacaklarından başka bir şeyi fark edeceğinden şüpheliydi. Elbisesinin yan tarafında açılan uzun bir yırtmaç, kalçasının hemen altına kadar uzanan pürüzsüz bir uyluğu ortaya çıkarıyordu. Bazı panellerin cüretkâr bir şekilde şeffaf olduğu yerde, diğerleri opak ve sanki yıldızlı geceyi eteğinde yakalamış gibi altın süslemeler, yıldızlar ve takımyıldızlarla dikilmişti.

Yutkundu ve pantolonunu düzeltmesini engellemek için kol düğmelerini ayarladı. Bunun gibi bir elbise yasadışı olmalıydı. Ölümsüz Tanrı'ya şükürler olsun ki değildi ama *olmalıydı*.

Gözlerinin, omuzlarındaki boncuklu askılardan transparan eteklerine kadar kızın üzerinde dolaşmasına izin verdi.

Merdivenlerin yarısında durakladı ve kaşlarını kaldırdı.

Çenesini yukarı kaldırdı. Tarla faresinin bir şahinin gözü altında nasıl hissettiğini şimdi anlıyordu.

"Nereye bakıyorsun?" diye sordu, ifadesi okunamıyordu.

'Sadece terziliğe hayran kaldım. Yetkin görünüyor.

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "*Gerçekten mi?*"

Onu karşılamak için merdivenlerden sıçradı ve elini tuttu. "Hiç de değil, hayır.

Kadın onları Vatikan'ın koridorlarında dolaştırırken Jules yanan bir adam gibiydi. Onun dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordu. Kızın yanaklarına bulaşan allık asla unutamayacağı bir manzaraydı. Ama en şaşırtıcı olanı, onu tıraş ederken ne kadar sabırlı olduğuydu.

Elbette artık onun ince parmaklarıyla nazik olabileceğini biliyordu. Çabuk üşüdüklerini ve yumuşak bir şekilde dokunduklarını biliyordu ama temasın elektriği bugün farklı hissettirmişti. Bir şans olduğuna inanmak istiyordu.

Dieu. Bıçağı tenine bastırıldığı her an, ona daha çok aşık oluyordu. Dudağını ısırışından etkilenmişti. Çenesinin kenarına uyguladığı baskıdan.

Bir an için onun boğazını kesebileceğini düşünmesi bile önemli değildi.

İşin özü de buydu. Selene onun ne olduğunu öğrenirse, onu sevmek yerine öldürecekti.

Belki bu gece ona sarılabilirdi. Ama sonra kaçmak zorunda kalacaktı. Bir gece daha. Sadece bir an bile. Buna sahip olamaz mıydı?

Bu düşünce onu kırdı.

Tüllü elbisesine basmamaya dikkat ederek yarım adım arkasından yürüdü. Sırtını açıkta bırakan elbise kürek kemiklerini ve omurgası boyunca uzanan bir dizi küçük dövmeyi gösteriyordu. Elini kaldırıp parmak eklemlerini dövmelere sürttü. Matteo'nun günlüklerindeki zarif, uzun sembollerle dikkate değer bir benzerlik taşıyorlardı. Bir tanesini tanıdığından emindi.

Proteggere. Jules kelimeyi mırıldandı.

Adımları durakladı. Kan kokusunu alabiliyordu. Üzerine sinmiş, onu boğuyordu. Burun deliklerini dolduruyordu.

Selene omzunun üzerinden baktı ve adamın yüzünde gördüğü şey karşısında kaşları birbirine dolandı.

Kan kokusu çok baskındı. Ellerini çevirip onlara baktı. Kanla mı kaplıydılar? Kanın geldiği yer orası mıydı? Bazen, Vatikan kılıcı paramparça olduğunda, geriye kalan tek şey parmaklarının arasından damlayan kandı. Sanki iblisleri ellerinden başka bir şey kullanmadan .

St Peter's sessizdi. Koridorlarda uzak ayak sesleri duyuluyordu ama kime ait olduklarını göremiyordu. Bu yerde korku tepkisini tetikleyen şey neydi? Savaş içgüdüsünü de mi? Birini öldürebileceğini düşündü. Şu anda.

"Jules? Selene onun adını fısıldadı.

Aniden dönerek başını eğdi ve içine çekti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu; eğer bir kurt olsaydı, tüyleri diken diken olabilirdi. Onun yanından geçip elini tuttu. "Acele et.

"Ne oldu?

Bir elinde elbisesini tutarak ona yetişmek için koşarken topukları taşa vuruyordu.

"Tanrım, kokuyu alıyor musun?" diye mırıldandı.

Selene kaşlarını çatarak Fransızca cevap verdi. "Hiçbir koku almıyorum, Jules.

Bir an kafası karıştı. Ana diline geri dönmüştü. Tedirginlik boğazını tırmandırdı ve kokunun içine hapsoldüğünü hissetti; o bir hayvandı ve tek istediği kaçmaktı.

O da öyle yaptı.

Büyüdüğü yetimhaneden daha değerli tabloların ve heykellerin geçtiler. Nice'in kendisinden bile daha fazla. Selene usulca onun adını söyleyip duruyordu.

önce, sonra daha yüksek sesle. Hiçbir şey kırılmadı ve sadece çıkmaz bir sokakta tökezleyerek durdu.

Nabızı ve kulaklarındaki uğultu daha yüksekti.

Selene ceketini kavrayarak onu geri çekti. Sonra ellerini tutmaya çalıştı, parmakları ona batıyordu. Çabaları giderek daha çılgınca bir hal alırken birlikte tökezlediler. 'Jules, lütfen-' Ama çift kapıya çarpıp mermer zemine yığıldıklarında sözlerinin geri kalanı uçup gitti.

Koku burada daha az baskındı, ama yine de havada yanmış narenciye gibi keskin bir koku vardı.

Jules avuçlarını şakaklarına bastırdı, kafatasını parmaklarının arasında ezmek istiyordu. Bu acı da neydi? Bu ... bu özlem? Uçurumun dibindeki bu umutsuz feryat, lütfen-lütfen...

Jules düşüncelerin kendisine ait olup olmadığını bilmiyordu. Kendisinden gelenle başka bir yerden geleni ayıramıyordu ve bu onu korkutuyordu. Zihni acıya karşı geri çekildi ve sanki sadece parıldayan bir zar zihnini unutulmaktan ayrı tutuyormuş gibi hissetti.

Çenesini yavaşça geriye eğen Jules, Ölümsüz Tanrı'nın yüzüne baktı ve gözyaşları kirpiklerinden süzülerek yanaklarından aşağı süzüldü.

Üzerlerinde yükselen, eski bir katedralin büyük yanmış meşe kirişi üzerinde çarmıha gerilmiş, güzel bir Tanrı vardı. Büyük bir mızrak onu delip geçmişti.

Zayıf, durgun uzuvları derin bir gölgeyle örtülmüştü, sanki karanlık onu seviyordu. Ama sonra ışık da onu sevdi. Bükülmüş boynu öyle bir kıvrılmıştı ki, soluk bir ışık çubuğu solgun derinin altındaki omurların narin çıkıntılarını seçiyordu. İpeksi koyu bukleler yüz hatlarını gölgeliyordu.

Jules manzarayı yuttu. Eğer mızrağın uzunluğu boyunca sürekli damlayan parlak altın rengi kan olmasaydı, uyuyor olabilirdi.

"Dieu Immortel."

Sözleri bir dua değil, bir lanetti. Çünkü karşıdaki şey tanrı değildi. O bir *iblisti*.

Jules'un elleri sıcak mermerin üzerinde kaydı. Hayır, bu doğru değildi. Gözlerini Tanrı'dan ayırdığında, ayaklarının altından sıvı altın gibi parlak bir havuzun yayıldığını gördü.

Kan. *Çok fazla* kan.

Odayı doldurdu ve ilk başta su olduğunu düşündüğü sürekli bir damlama sesiyle yankılanmasına neden oldu.

Elleri sıırsıklam olmuştu.

Ölümsüz Tanrı'nın sesi Jules'un damarlarında yankılandı. *İzin ver- lütfen...* Jules bileklerini yukarı kaldırdığında, bilekleri onunla birlikte şarkı söyledi. Bir hilal gibi saf ve kırılabilir. Parmağını parlayan damarlardan birinin üzerinde gezdirdi, tam olarak anlayamamıştı.

Bir yerlerden Selene'in çığlıklarını duyabiliyordu; birine "*Defol yoksa seni ben öldürürüm*" diye emrederken sesi kırılıyordu. Ya da belki onunla konuşuyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu.

Damarlarındaki yüksek, tatlı tınının ötesindeki her şey bulanık hissediyordu.

İlkel bir yakarış kanından ve kemiklerinden geçiyor, kafatasında sanki bir diyapazon vurulmuş gibi yankılanıyordu. *Lütfen, bırakın öleyim.*

Selene onu çekip kaldırırken nefesi kesildi ve onunla birlikte duvara doğru tökezledi, birlikte düşerken bir duvar halısını yırttılar. Ellerini Selene'nin bileklerine bastırdı ve onu derinliksiz koridorlarda hızla ilerletirken örümcek ağı gibi altın damarları gözlerden sakladı. Yıldızlı bir aynanın önünden geçtiklerinde bir an için kendini gördü ve gözyaşı değil *kan* ağılıyordu.

Başka bir yerde, pis kokunun daha az olduğu ve şarkının sessiz olduğu bir yerde, elleri yüzünü kavrayarak onunla birlikte mermer zemine kaydı.

"Jules... *Jules!*

Odaklanamayan gözleri sonunda onu buldu.

"*Dio,*" diye nefes aldı, rahatlama kalan gücünü de çalmıştı. "*Düşünmüştüm ki...*" Alnını onun göğsüne dayayarak konuşmasını sonlandırdı.

Elini kızın saçlarına doladı. O kadar koyu ve inceydi ki ipek gibi hissettiriyordu.

Parmakları ona kıyasla kaba ve beceriksiz görünüyordu. "*Ne düşündün?*

Sesi boğuk çıkıyordu. Belki de duyduğu çığlıklardan bazıları kendisine aitti? Tam olarak hatırlayamıyordu.

'Öleceğini düşünmüştüm. Diğer herkes gibi. Selene gözyaşlarını kırptırdı.

"Kanı yanıyor. Avucunu adamın parmaklarının üzerinde yumuşattı ve ipek şalını kullanarak altın rengi sıvıyı sildi. Kan. Ellerin her yerinde.

"Ölmüyorsun.

'Hayır, ama ben bir şeytan kovucuyum. İlahi dokunuşa karşı bağışıklığımız var. Bileğini görmek için kolunu kenara çekti, elini çevirirken parmakları nazikti. Damarları normale dönmüştü; soluk teninin altında belli belirsiz mavi çizgiler vardı. Sanki dokunuşunun altında parçalanacakmış gibi parmak ucunu bir tanesinin üzerinde gezdirdi.

'Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ne oldu?' Başparmağını adamın nabız noktasına bastırdı ve adamın kalbi tekledi. Ondan uzaklaşmak, daha öncekinden çok farklı olan dokunuşundan kurtulmak istedi ama yapamadı. Uzun, sivri parmakları boyun eğmiyordu.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum.

Vatikan'ın büyük çanlarından biri boş koridorlarda yankılanarak çalmaya başladı.

Jules'un elleri yaprak gibi titredi ve arkasını dönmeye başladı. "Maskeli baloya gidemem.

Selene bir eliyle gömleğinin yakasını tutarak onu kendisine bakmaya zorladı. 'Eliot asla bir emre itaatsizlik etmez. Imperium Bellum bu gece orada olmanı *emretti*. Zaten bizi izliyor, Jules. Ona yanlış bir şey olduğundan şüphelenmesi için bir sebep verme. Bu artık ikimizin de hayatı.'

Ayağa kalkmasına yardım etti.

Jules onun arkasından gitti ve bileklerinin derisine dokundu. Nasıl görüldüğüne rağmen, kanı tuttuğunda yanmamıştı. Ve çok değerli yeni bir bilgiye sahipti. Selene'nin *Tanrısı* da onun gibi bir iblisti.

Bilemezdi. Tanrısını asla sorgulamazdı ve inancını taklit edemezdi.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu: İblisler biliyor muydu? Çariçe'nin Roma'nın sınırlarına saldıran adamlarını kurban etmesinin nedeni bu muydu? Ve neden iblisler Roma'ya imparatorluğun diğer yerlerinden daha fazla saldırıyordu?

Tüm bu sorular şakaklarında daha derin bir zonklama yarattı ve nefes almak için duvara yaslandı. Öğrendikleri hakkında Sparrow'la konuşması gerekiyordu, hem de hemen. Selene'in önünde bir hata yapmadan ve Selene onun işini kendi bitirmeye karar vermeden önce.

"Hadi," diye ısrar etti.

Jules kolunu kaşıdı. Cildi gergin ve sıcak hissediyordu.

Selene arkasına baktı ve aniden durdu. Onun bakışlarını takip edince, beyaz kollarında çiçek açan gelincikler gibi kıpkırmızı lekeler gördü. Kalbi, kaburgalarının arasına sıkışmış bir güve gibi göğsünde kekeleyerek, Jules gömleğinin manşetlerini yırttı. Öldürme izlerinin her biri kanıyordu, yıllardır iyileşmiş olanlar bile. Vatikan salonlarının loş ışığında kanı yoğun ve koyu akıyordu.

Düşünceleri paniğe kapılmıştı. Bu Ölümsüz Tanrı'nın verdiği bir cezaydı. Sahte bir *tanrı* ama *gerçek* bir iblis. Jules onlardan yüzlercesini öldürmüştü.

Savaş sırasında. Boğazı düğümlendi. O bir katildi ve şimdiye kadar ihtiyaç duyduğu tek gerekçe onların iblis olması ve kendisinin olmamasıydı. Kollarını kaşdı, sanki derisini çekip altında ne olduğunu görmeye çalışıyordu. O da bir iblisti. Etinin altında hangi çarpık, yozlaşmış varlık saklanıyordu? Üzerindeki düzinelerce kanlı haçı tırmaladı.

kolları, ayaklarının altındaki siyah beyaz fayanslara koyu kan sıçrattı.

Selene sözsüz bir korku sesi çıkararak onun elini tuttu. Parmakları Selene'ninkilerin arasına kaydı; güçlü ve sıcaktı. Onu kendine çekti, bir yere götürdü. Selene onun ayak sesleri dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

"Jules, *dur*. Sesi cam gibi kesildi ve adam durdu.

Sırtını soğuk ve sert bir şeye dayamıştı. Yer değiştirdiğinde demir işçiliğini hissetti. Uzaktan gelen bir damlama sesi yankılandı. Nefes alışını onunkine uydurmaya çalıştıkça panik girdabı azaldı. O da nefes nefese kalmıştı, onunla savaşmak ve kendini sakatlamasını önlemek için harcadığı çabadan dolayı kasları titriyordu. Birkaç derin nefes daha aldıktan sonra kasları gevşedi, parmakları onunkileri gevşetti ama bırakmadı.

"Neredeyiz biz?

Buradan göz kapaklarındaki narin mavi damarları ve nefesinin saçlarını nasıl karıştırdığını görebiliyordu. Onun ötesinde, karanlık merdivenler yukarı doğru kıvrılıyordu.

"Vatikan Nekropolü.

Adamın eli refleks olarak kadının elini sıktı. "Binadaki en popüler yer değil mi?

"Aslında biraz kaçındım.

Havadaki soğuk yeterince caydırıcıydı. Demir kapının ötesinde, taş tabutlar nekropolde dizilmiş ve karanlığın içinde kaybolmuştu. Sonunda kollarına bakmaya cesaret edebildi. Beyaz kumaş kızıla boyanmıştı. Titreyerek gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı, boğazındaki kravattı çekti. Kadın adamın ellerini kenara itti ve hızlıca düğmelerini çözdü. Nabzı hâlâ atıyordu; boğazının titremesinden bunu anlayabiliyordu.

Ona doğru uzanarak başparmağını bileğine bastırdı ve kendi kalbi durulana kadar onun kalp atışlarını saydı. "Özür dilerim..." Sözleri kâğıt gibiydi. "Seni korkuttuğum için özür dilerim.

Kirpikleri titredi. "Ben korkmadım.

Görevine devam ederek gömleği adamın omuzlarından itti. Gözlerini indirdi ve hareketsiz kaldı. "Bu yara izi-" Gömleği düşürdü ve yere doğru çırpındı. Jules yere düşmeden önce onu havadan kaptı.

Ama tüm dikkati, derisine oyulmuş dikenlerin izini süren parmak .

Omuz silkti, duygularına duvar ördü.

Kadının ifadesi . "Anlat bana.

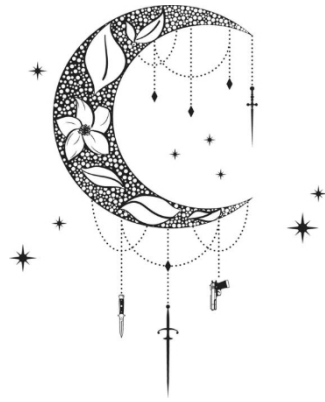
"Kendimi bildim bileli var. Bulunduğumdan beri. Sanırım bir günlük olduğumdan beri.

Kadın adamın yüzünü taradı ve adam kadının gözlerindeki yoğun bakışı tam olarak fark edemedi.

"Ne olduğunu biliyor musun?

"Bir şey yok. Sadece bir yara izi. Ya da bir doğum lekesi. İlk merdivene bir ayağını koyarak onu başından savdı.

Kanlı gömleğini yumruklarının arasında döndürdü. "Sana başka bir gömlek getireyim. Kadın yanından geçip gitti ve Jules yüzünü titreyen ellerine gömdü, kadının ayak sesleri kaybolurken ellerinin topuklarını göz çukurlarına bastırdı Uzakta.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Vatikan nekropolü ile odası arasında bir noktada Selene topuklu ayakkabılarını çıkardı. onu oraya götüren şey kas hafızasıydı, çıplak ayakları tıpkı çocukken olduğu gibi yere çarpıyordu. Artık kendini daha yetenekli hissetmiyordu; elinde tuttuğu kılıç ve onu kullanabileceği kimse olmadığı için her zamankinden daha çaresizdi.

Acı kaburgalarının içinden yankılanıyor, ciğerlerini daraltıyor, böylece her nefes almak imkânsız gibi geliyordu. Odasına vardığında nefes nefese kalmıştı ve yeterince hava almaya çalışırken elbisesinin bedenini sürüklüyordu.

Çok fazla kan vardı. Altın sarısı kan, kırmızı kan ve Tanrı'nın güzel, korkunç yüzü tüm bunların üzerinde kayıtsızca duruyordu. Ve Jules... İçini korku kapladı ve parmakları kıvrıldı, onun gömleğini kavramak ya da yüzüne dokunmak istedi. O gerçekten iyiydi, değil mi? Neden gitmeden önce nabzını bir kez daha kontrol etmemişti?

Odayı didik didik ederek ona giydirebileceği bir şeyler aradı ve sonunda kapı kolunda asılı duran başka bir beyaz gömlek ve yelek gördü. Ona uzandı ve kanlı ellerini gördü. Jules'un kanıyla lekelenmişti. Tanrı'nın kanıyla lekelenmişti.

"Hayır..." diye inledi, gece yarısı ipeğinden bir su birikintisi içinde yere kaydı. "Bir daha olmaz.

Ölümsüz Tanrı hakkındaki hikâyeler Roma'nın oluklarındaki fareler kadar yaygındı. Ama Selene, küçük bir kızken babasının peşinden o kutsal odaya girdiğinde O'nu gördüğü ilk andan beri, bunların hiçbirinin korkunç gerçeğin hakkını vermediğini biliyordu.

Gerçek basitti: Bir zamanlar yok olan Tanrıları, sadece yıkım isteyen ibislere karşı Roma'nın kalkanı ve kılıcı olarak öne çıkmıştı.

Günler ve geceler süren bir savaştan sonra -geceler iblis ateşinden şafak gibi aydınlıktı- Roma yanarken Tanrı iblislerin en güçlüsünü yenmişti. Ama bu, Tanrı onun büyük mızrağına saplanmadan önce olmamıştı. Devasa savaş Vatikan'ın bir kısmını ezmiş ve Tanrı'nın bedeni

Eski binanın kalbindeki muazzam bir kirişle sabitlenmişti, ne ölüydü ne de tamamen yaşıyordu. Bu yüzden O'nun etrafında yeniden inşa etmişlerdi.

On bir yaşında bir çocuk olarak bu gerçeğe hazırlıksız yakalanmıştı. Aradan yedi yıl geçtikten sonra bile anılar zihninde mükemmel bir netlikle canlanıyordu.

Uyuyan muhafızların etrafından dolanmıştı. Artık babasını çağırmak istemiyordu, dudağını ısırıyor. Göğüs kafesinin derinliklerine gömülmüş olan korkunç bir gerçek vardı: Babası korkunç bir şey yapıyordu. Acısını içinde yanana kadar bastırıyordu.

Gölge *Cor Cordium*'un uzak ucunda soluk bir parıltı vardı.

Gözleri O'nun yüzüne iliştiğinde, bir elini gözlerinin önüne doğru kaldırırken içinden bir nefes koptu. *Çok yavaştı*. Eli görüşünü engellemeden önce O'nu gördü. Sonradan oluşan görüntüyü göz kırparak uzaklaştırırken gözyaşları yanaklarından süzüldü. *Cor Cordium* karanlıktı, sadece birkaç mum köşeleri aydınlatıyordu ama yine de boynunun kıvrımı, saçlarının yaldızlı yumuşaklığı ve gölgeler arasında elmacık kemiklerinin çıkıntısı gözlerini yakmaya yetmişti.

Yanaklarına dokunduğunda gözyaşları kıpkırmızı akıyordu.

Tanrı'ya bir daha doğrudan bakmamaya dikkat ederek, yaklaşmak için gölgeleri kullandı.

Oda o kadar büyüktü ki neredeyse Tanrı'yı küçük gösteriyordu, ama babasının ayaklarının dibinde durduğunu görünce, Ölümsüz Tanrı'nın başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar sekiz ayak uzunluğunda olması gerektiğini görebiliyordu. Ayaklarının altında metalik altın birikmiş, kürsünün basamaklarından aşağı damlıyordu.

Babası bu havuzdan uzak durmuş, gözlerini hiç tereddüt etmeden Tanrı'ya dikmişti. Selene'in daha önce hiç görmediği ateşli bir ışıkla yanıyorlardı. Matteo Allema sığ havuzun etrafında bir tur attıktan sonra, büyük bir eliyle mızrağın sapını kavrayarak havuza daldı. Kıpırdamadan durdu, mum ışığı yüzünü keskin bir şekilde aydınlatıyordu.

Bir an için sahne, mızrağı bir düşmanın göğsünün derinliklerine saplamış gibi göründü. Nefesi ve ses çıkaramadı. Bu muhteşimdi. Kalbi bile telaşlı atışlarını yavaşlatıp sabit bir gümbürtüye dönüşmüş gibiydi. Bu manzara karşısında yeni gözyaşları kirpiklerini ıslattı.

Babası mızrağı Ölümsüz Tanrı'nın göğsünden çıkardı ve karşısındaki duvara kan sıçrattı. *Kan*. Havuzda taze kan vardı. Selene sözsüzce haykırdı.

Babası döndü ve yüz ifadesi dehşetle çarpıldı. 'Selene, burada olamazsın. *Kaç!*'

Arkasında Ölümsüz Tanrı kıpırdandı. Koca kafası bir santim yana kaydı ve kan yanaklarından aşağı süzülürken, bir gözü açılıp saçlarının arasından onu dikizleyen korkunç bakışlarıyla karşılaştı.

Yeşil gözleri, şimdi hatırladı.

Derisini kemiklerinden ayırabilecek kadar yoğun bir enerji dalgası onu sırt üstü duvara çarptı ama babasının bedeni onu kendine siper etti. Bacağı bir dal gibi odayı çevreleyen sütunlardan birine çarparak kırıldı.

Selene bir bez bebek gibi gevşek bir şekilde .

Yerde bir şey takırdayarak ona doğru geldi ve kan gölünün önünde durdu.

Acı içinde inleyen Selene kendini ona doğru sürükledi. Ağır tahta mızrak sapını iki eline aldı, parmakları onu zar zor kavrayabiliyordu. Kıpırdayan Tanrı'ya yaklaşırken keskin obsidyen uç yerde sürükleniyordu.

Uzun zarif parmakları kıpırdadı.

Selene ne yapması gerektiğini biliyordu. O *Ölümsüz* Tanrı'ydı, ne yaşıyordu ne de ölmüştü ve babası bir günah işlemişti. Bunu düzeltmek zorundaydı.

Beklerken tüm hayatı bir sabır egzersiziydi. Bir elinde bıçak tutacak kadar büyümeyi bekledi. Onu sallayacak kadar güçlü olmayı beklemek.

Yemin edecek yaşa gelmeyi bekliyor.

Ama şimdi babası her şeyi mahvetmişti. Eğer bunu düzeltemezse, bekleyişi asla sona ermeyecekti. *Asla* bir şeytan kovucu olamayacaktı. Ailesinin geri kalanıyla birlikte ölmüş olacaktı.

İkizini ve annelerini düşündü.

Bunu düzeltirse, belki Vatikan'a babasının suçunu görmezden gelmesi için yalvarabilirdi. Zihni onu kapatmadan önce düşüncesini bile bitirmemişti. Çocukken bile o kadar saf değildi. Babası *ölmüştü*. Artık tek yapabileceği ailesi için yalvarmaktı.

Selene ilkel bir öfke ve acı çığlığıyla mızrağı iki eliyle savurdu.

Kollarındaki kaslar, momentumunu kullanarak onu döndürüp yukarı kaldırırken ve Ölümsüz Tanrı'ya geri çarptırırken gerildi. Daha önce hiç bilmediği bir ıstırap içini parçaladığında görüşü dalgalandı. Çıplak ayaklarından bacaklarına kadar yanıyor, Tanrı'nın kanıyla gölleniyordu. Sanki ortasında ateşten daha sıcak ve daha beyaz bir şey tutuşmuş gibiydi. *Ölüyordu*.

Mızrağa doğru sarkarken sıcak bir sıvı ellerini ıslattı. Onu ayakta tutan tek şey Tanrı'nın kaburgalarının arasına demirlemiş olmasıydı. Göreceği son şeyin o olmasını umuyordu, başını kan bürümüş babası değil. Ölümsüz Tanrı'nın kanı ellerini, ayaklarını ve boğazındaki sütunu yakıyordu. Varoluşunu yok ettiğini hissedebiliyordu. Dudaklarında, *dilinde*.

Selene kendini yukarı itti ve ellerini yıkadı, tertemiz olana kadar fışkıran suyun altında çevirdi. Yeni gömleğini ve yeleşini dikkatlice topladı ve kapıya doğru yürüdü. Yansımasını yakaladığında, saçındaki düzinelerce elmas uçlu tokayı söktü ve yüzünün etrafına düşmesine izin verdi.

Kapıyı çekerek açan Selene şaşkınlıktan nefesini tuttu. Cesare Alleva şaşkınlıkla ona baktı. "Hâlâ burada mısın?"

"Biz de tam çıkıyorduk. Selene gömleği tutuşunu gevşetmeye çalıştı. "Elbette gömleğini unutmuştur.

'Tabii ki...'

"Ve tabii ki maskeli balodan hemen önce antrenman yapması gerekiyordu. Gözlerini devirerek alaycı bir gülümsemeye zorladı. "Erkekler.

"Biz bir lanetiz," diye yanıtladı onu yakından izleyerek. "İyi misin, Selene? Oldukça. Geç kalmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Ve aptallara tahammül edemem."

Cesare bunun üzerine hafifçe sırtıttı. "Fark ettim. Eliot bu gece kanepede olacak sanırım?"

Selene dudaklarını sıkı bir gülümsemeye bastırdı. "Gitmek zorundayım.

"Evet, öyle. Tek kaşını kaldırarak saatine baktı. 'Sakın geç kalma. Geç kalırsan Eliot'ın seni kötü etkilediğine ikna olurum. Üstünlüğünü kaybetmeni göze alamam.

Başını salladı, neredeyse ondan kaçacaktı. Köşeyi dönerken arkasına baktı.

Cesare'nin bakışları kızın çıplak ayaklarına yönelmiş, kara kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaşmıştı.

Jules ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. Vatikan'ın nekropolünde ne kadar süredir bulunduğunu unutmuştu, ama bu süre soğğun kemiklerine işlemesine yetecek kadar uzundu.

Selene onun yanına çömeldi ve alnındaki saçları düzeltti. Onun eline doğru eğildi. "Çok komik..."

"Ne oldu?" diye sordu, gözlerinde endişe vardı.

'Ostrava'da soğuk beni rahatsız etmiyordu. Ama şimdi ölecekmişim gibi hissediyorum.

Eliyle omzunu ovuşturarak yaklaştı. 'Şok yüzünden. Seni hareket ettirmeliyiz. Yutkundu. "Ve gitmemiz gerek.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Maskeli balo mu?

Başını salladı, hâlâ onun omzunu ovuyordu. Saçları nekropolün içinden gelen bir cereyanda dalgalanıyordu.

İğrenç bir kan izi.

Jules burnunu kapattı. "Bu koku da ne?

Hissedemediği bir şeyden tekrar tekrar bahsetmesi karşısında sabrının taşığını görebiliyordu.

"*Bilmiyorum.*

Ama fark etti. Bu, tutsak Tanrılarının leş kokusuydu. Onun azabının kokusu.

"*Bilmiyor* musun? Bu pis kokuya katlanmak zorunda olan sadece ben miyim?

Selene neredeyse korkmuş görünüyordu. İfadesindeki endişe şaşkınlıkla savaşıyordu. Bu onu daha da öfkелendirdi. Aralarındaki mesafeyi kapattı, böylece gömleği kabaca onun elinden alabildi. Gömleği giyerken, Selene'i yine pazusunun etrafındaki yara izine bakarken yakaladı.

"Bakıyorsun. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır.

"Bana bunun ne olduğunu söyle," diye sordu, sesi sıkıca kontrol edilmişti. 'Sana söyledim, bu sadece bir doğum işareti-'

"*Yalancı.*

Jules bu iğneyi görmezden gelmeye çalıştı ama iğnenin ucu tam da ham duygularının dokusuna saplanmıştı.

'Sen kimsin ki bunu söylüyorsun? Nefes almak kadar kolay yalan söylüyorsun. Ellerini iki yana açarak etrafına bakındı. "Bu sapkın yerde büyüdüğün için seni suçlayamam. Burası *çürümüş*, Selene. Boynuna doğru nefes almak için yaklaştı. "Burası yozlaşma kokuyor.

Yanakları öfkeden kızarmış olmasına rağmen bir kahkaha attı. Kızın tepkisi ona Nice'ten trene bindikleri ilk geceyi hatırlattı, o zaman kız tamamen jilet gibiydi. Sinirlerine dokunmuştu.

Söylediklerinden çoktan pişman olmuş, hızla uzaklaşmak için dönmüştü. "Ah, özür dilerim. Siperlerin ihtişamını özlüyor musun?"

Siperler. Her şey karardı. Sinsice yaklaştı, onun alanına girdi. "*Yapma.* Selene dişlerini göstererek onun yüzüne karşı sözsüzce hırladı.

Bir parça gerçek korkuyu örtmeye çalışarak güldü. "Yarı vahşi görünüyorsun. 'En azından sadece yarısı. *Dio*, zavallı Çavuş Bachelet'ine acıyorum. Seni ekibimde beş dakikadan fazla tutmaya dayanamazdım. Asi. Sadece ham yeteneğinle idare ettin ve bir gram disiplin göstermedin.

Kalbinin etrafında bir yumruk kapandı ve hızlı bir şekilde havayı çekerek ondan uzaklaştı.

Selene'nin gözleri öfkeden cam gibiydi. 'Tam bir kâbus olmalısın. Her zaman en iyisini bildiğinden emindin. Her ölüm için kendini suçluyordun. Bu bir *savaş*tı. Her kayıp için kişisel sorumluluk almak zorunda değildin. Ama sen *aldın*.'

Jules başını salladı.

Bunlar Selene'in bilemeyeceği şeylerdi ve Farah'ın söylediği şeyleri olduğu gibi aktarması kalbini kırmıştı. "Bunu o mu söyledi?"

Selene onun sesinde boş bir şey duymuş olmalıydı, çünkü ilk kez tiradında duraksadı.

Gözleri onunkilere kaydı ve öylece kaldı. "*Ne* diyeyim?"

"Farah..." dedi kayıtsızca. "Benim bir kabus olduğumu mu söyledi?" "Hayır, ben-

"Sadece sen mi?"

"Jules..."

Yüz ifadesi değişti ve bir elini kaldırdı. Kadın onu görmezden gelince, adam onu bir adım geriye itti ve eli köprücük kemiğinin üzerine yerleşti.

Boşluğa ihtiyacı vardı. Güzel dudakları daha fazlasını söylemek için aralandığında, parmağını dudaklarına bastırdı, belki de olması gerekenden daha sert bastırdı.

Düşünemiyordu. Tek yapabildiği, birbirlerinden bir mil gibi gelen bir santimle ayrılana kadar yaklaşmaktı. Binlerce mil. Ostrava'daki savaş alanında bir kez daha dururken ve o burada, şimdi Vatikan'da dururken, kavrayabileceğinden daha fazla mesafe.

'Farah öldü. O *öldü*. Bir daha onun sözlerinden alıntı yapma Selene, yoksa Tanrı dediğin o şeye yemin ederim ki seni cehenneme ben götürürüm.

Kirpikleri titriyordu ve kızdığında dişlerini sıktağı çenesinin gergin çizgisinde bir titreşim gördü, ama Jules hâlâ hiçbir şey hissedemiyordu. İçinden bir ses bunların hiçbirinin doğru olmadığını haykırıyordu ama o bunu zar zor duyabiliyordu. *Dieu Immortel*'den bu yana içinden geçen her şey onu yıpranmış ve tam olarak kendisi değilmiş gibi hissettirmişti. Sanki o varlığın ve zihninin büyüklüğü, Jules'un bir parçasını yerinden oynatmıştı.

Ve Selene bunu *gördü*.

Jules öfkesini bastırmaya çalıştı ama öfkesi zincirlerinden kurtulmuş bir köpek gibi hırladı.

"Neyim var bilmiyorum Selene. Bir şeyler olduğunu kabul ediyorum. Ama siz de *-hepiniz-* çarpıksınız. Kollarının iç kısmındaki soluk deriye baktı. 'Tutsak Tanrınız ve lekeli büyüünüzle. Yozlaşma kokuyorsun.

Bu acımasız sözler içini acıttı çünkü bunlar tam olarak doğru değildi. Roma'da onun saçlarını yüzünde hissederek uyandığı sabahı hatırladı. Güneşin ısıttığı çarşafklar, yıldız yasemini, turunçgiller ve evet... *iblis kanı* kokuyordu ama çoğunlukla ona tatlı geliyordu.

Gözleri irileşti. Şaşkınlık anından sonra öfke ve incinmişlikle karardılar.

Ama bu, yeni yeni ortaya çıkmaya başlayan öfkesinin yanında hiçbir şeydi. 'Ne olduğuma yardım edemem. Ama sen... sen bu *hale gelmeyi* seçtin. Sözlerinden küçümseme damlıyordu.

Elini bıraktı, sonra başparmağını dudaklarında için hülyalı bir şekilde tekrar kaldırdı. Öpülmüş gibi kızarmışlardı ve bir an için sertliğiyle onu yaraladığından korktu. Ondan uzaklaşırken tökezleyerek demir kapıya çarptı ve donmuş metali parmaklarıyla kavradı. 'Buradaki herkes olduğu kişi olmayı seçti. Söyle bana Selene, Vatikan'ında iblisleri nasıl çağıracağını bilen kim var?

Gözleri kapandı.

Küçük, acı bir gülümsemeye engel olamadı. 'Siz sadece iddia ettiğiniz gibi koruyucu değilsiniz. Ve kanın olması gerektiğı gibi kokmuyor. Burnumu yakıyor, keskin ve-'

"*Beni sıkıyorsun*. Eğer hareket etmezsen *-şimdi- Cesare* seni gönderecek. Sözleri jilet gibi keskindi ve eğer bir ses tonu kesebilseydi

Kanıyor. Artık erişim yok. Seni anlamak için daha fazla şans yok. Her şey bitecek.'

Başını eğdi. "Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Jules onu bekleyen arabaya bindirirken kalbini karanlık bir perde kapladı. Dişleri ağrıyordu ve bilinçli olarak çenesindeki kasları gevşetmeye çalıştı. Kınındaki bıçağını kapıya yaslayan Selene başka bir yere gidiyor olmayı diledi. Belki de onu gerçekten kullanabileceği bir yere. Bu *duyguyu* yok edecek herhangi bir şey. Tarafsızlığını tamamen yitirdiğini fark ettiğinde, bu dehşet duygusunu yok edecek herhangi bir şey. Jules ne sadece bir varlıktı, ne de tehlikeli bir bilinmeyendi; bir yerlerde rehavete kapılmıştı. Bir şeytan kovucunun göze alabileceği bir şey değildi bu.

Daha da kötüsü, dikkatsizliği yüzünden onun kendisi hakkında ne düşündüğünü önemsemeye başlamıştı.

Roma'nın adını fısıldaması uykusunu kaçırmaya yetmiyordu... ama Jules'un ailesine ne yaptığını öğreneceği düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Hiç ailesi olmamış olan Jules, kendi ailesini yok etme kararını anlayamazdı.

Ona bir daha asla aynı şekilde bakmayacaktı.

Yanağını elinin üzerine dayamış, pencereden dışarı bakıyordu. Arabanın içindeki atmosfer yoğun ve Jules'un gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Adam onun çevresel görüşünde kıpırdandı.

Bir parçası uzanıp onun ellerini tutmak istedi.

Kavga onu ondan daha kötü etkilemişti. Bu hiç şaşırtıcı değildi. Ne de olsa, geri kalanının altında bir yerlerde inanılmaz bir yumuşaklık saklıyordu. Tanıştıkları gece, kendisinin hayatta kalacağına dair hiçbir makul beklentisi olmayan bir çocuğu kurtarmaya çalıştığında buna tanık olmuştu. Ölümsüz Tanrı için ağladığında bunu tekrar görmüştü.

Nekropolde ikisinin de ağzından dökülen sözler çıkmıyordu. Suçluluk duygusu bir bıçak gibi karnına saplandı. Söylediklerinden pişmanlık duyuyordu. *Bir noktaya kadar.*

Bir an ona öyle bir acıyla bakmıştı ki, sanki onu inciteceğinden korkuyordu. Ama incitmemişti. Kaşlarını çatarak ağzındaki ruj lekesini sildi. Tartışmanın en kızıştığı anda bile, o güçlü eller dudaklarına karşı çok nazik davranmıştı. Binlerce insanın kanıyla bile

Cildinde kuruyan yara izleri ve kafasının içinde yer kapmak için savaşıran savaş travması, ona kırılabilirmiş gibi dokunmuştu.

Bu adam başlatmadığı bir savaşta kaybedilen her hayat için kendini suçlayacaktır.

Yüzünü ona dönebilmek için bir dizini koltuğa çekerken ipek bacaklarının etrafında dönüyordu. Adamın yüz ifadesine bakarken kaşlarının gerginliği gevşedi. Adam sarsılmıştı. Bunu şimdi çok net görebiliyordu. Uzun bacakları koltuğa yayıldığı yerde gevşemiş olsa da, kapı kolunu kavradığı parmak eklemleri bembeyazdı. Ve yüksek elmacık kemikleri Roma'nın altın ışıklarının altında solgundu.

Tamamen hareketsiz kaldı, sadece elbisesinin askısı pazusundan aşağı kayınca onu düzeltmek için hareket etti. Pencerenin yansımada, adamın gözleri büyülenmiş gibi parmaklarını takip ediyordu. O kadar öfkeli olmasına rağmen, korkunç bir aceleyle onu korumak istediğini fark etti.

Selene acısını gizlemek için dudaklarını ısırdı.

Cor Cordium'da damarları alev almış gibi yanmıştı. Dehşetin anısı göğsünde fokurduyor, oksijene yer açmayı ya da kan pompalamayı reddediyor gibiydi. Tanrı'nın önünde bir utanç kaynağı olduğu için mi yanıyordu?

Bu düşünceyi bir kenara itti, tamamen düşünemedi.

Onun yerine babasını düşündü. Tanrı'nın bedeninden mızrağı çıkarmaya çalışmış ve bu sırada Vatikan'a ihanet etmişti. Ama neden? Babası bir şeytan kovucuydu ve inançlıydı; *ona* inancını öğretmişti.

'Bana önce gerçekten ne olduğunu anlat,' dedi.

'Yani... kavgayı mı kastediyorsun? Yoksa ondan önce mi?

Aklı galip geldi ve şoföre doğru bir bakış fırlatıp başını hafifçe salladı. Burada konuşamazlardı. Ama yalnız kaldıklarında ona yalan söylemeyecekti. Kollarında nasıl gevşeyip duyarsızlaştığını ve kendine dönmeden önce onu Aziz Petrus Bazilikası'nın zarif koridorlarında bir ceset gibi nasıl sürüklemek zorunda kaldığını tüm korkunç ayrıntılarıyla anlatacaktı.

Görmezden gelmeye çalıştığı gerçek, dişlerini o kadar derine gömüyordu ki artık kendini kandıramıyordu.

Jules'un damarlarının kutsal bir ışıkla yandığını görmüştü, sanki Tanrı'nın kendisi onu reddediyormuş gibi. Ve Jules'u doğduğundan beri sıkıca bağlayan yara izini görmüştü.

Dio... Titreyen elini şakağına götürdü.

Jules onun tüm savunma katmanlarını sanki hiç var olmamışlar gibi kesip atmıştı. Onun öleceğini düşündüğünde, bu şimdiye kadar bildiği tüm korkulardan daha kötüydü.

Ölüm korkusundan bile daha büyük.

Eğer şimdi çekip giderse, bu onu kıracaktı. Boncuklu kayış tekrar kolundan aşağı kaydı ve Jules onu tekrar yerine yerleştirdi, başparmağı köprücük kemiğini hafifçe okşadı.

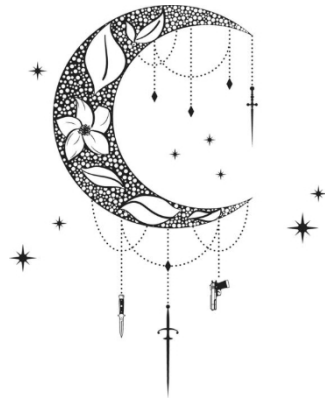
Işık sütunları arasında gri tonların var olduğu Vatikan'da yetişmişti. Burada ahlaksız erkekler ve kadınlar vardı ve o da onlardan biriydi. İnsanlığa hizmet etmek için yetiştirilmişti. Kurtarmak için *öldürmek* üzere.

Tek bir düşmanı vardı.

Bu düşünce zihnine bir taş gibi ağır bir şekilde yerleşti, daha önce orada olmayan rahatsız edici bir ağırlık.

Kesin olarak bildiği bir şey vardı: *Jules* grinin bir tonu değildi. O, kör edebilecek kadar parlak bir ışıktı.

Ve o bir iblisti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Maskeli yabancılar bir çılgınlık içinde etraflarında dönüyordu. Yanında, Selene mermerden oyulmuş gibi inanılmaz derecede hareketsiz duruyordu. Davranışları gösterişli bir maskeli baloya katılmaktan çok görevde olduğu zamanlara benziyordu. Şenliklere katılmak yerine, Jules'a uygun olan dış kenarda oyalandılar.

Öfkeli sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Tartışmayla ilgili düşünceler onu tüketmediğinde, zihni *Cor Cordium*'a geri dönüyordu. Şu anda bile, Vatikan'ın kalbindeki o odanın içine hapsolmuş muazzam güç hissinden kurtulamıyordu. Şu anda bile, ellerini kaplayan ve kollarını çizen kanı hissedebiliyordu.

Sparrow'la hissettiği yakınlığın aynısını uyuyan tanrıyla da hissetmişti. Savaş alanıyla ilgili anıları ve hava iblisi yaklaşırken fırtınaların ozon kokusu da yankılanıyordu. *İblis*. Gerçek, Jules'un kemiklerinde Ölümsüz Tanrı'nın sesinin damarlarında yankılandığı gibi yankılanmıştı.

Bırak öleyim.

Jules restore edilmiş Kolezyum'un, değişen ışıklarla aydınlatılmış kemerlerle ne kadar görkemli olacağını tahmin edememişti. Her katta insanlar ellerinde şampanya kadehleriyle birbirine karışıyordu. Romalı büyüklerin yıkık dökük heykelleri alanı dolduruyor, taş sütunların ve korkulukların etrafına salkım salkım salkımlar sarılıyor, kışın ortasında Roma olmasına rağmen ametist çiçekleri damlıyordu.

Imperium Politikos seçkin konuklar arasında dolaşıyordu. Jules onu uzaktan görmüştü ve bir keresinde, Selene onu durdurup eğilmeye zorladığında, Jules imparatoriçenin oturduğu gölgeli tahtın bir ipucunu görmüştü.

Kolezyum'un Roma'nın seçkinleriyle -soylu aileleriyle- dolup taşıdığı ve hepsinin Selene'yi izlediği inkâr edilemezdi.

Maskesiyle bile tanınabilirdi. Selene Alleva, *Macellaia di Roma*.

Jules belki de ilk kez onun Roma halkı için taşıdığı cazibeyi anlamıştı. O bir canavar mıydı? Bir koruyucu mu? Ona doğru baktıklarında ve gittiği her yerde ona yer açmak için acele ettiklerinde korku, saygı ve ihtiyat öncelik için savaşıyordu.

Ama Jules nereye baksa, korku kazanıyordu.

Selene onlar için ne yapmış olursa olsun, bu asla yeterli olmayacaktı. Onu asla gerektiği gibi takdir etmediler. Bunun yerine, içindeki vahşiliğin sonsuza dek bastırılmayacağını bildikleri için ona evcilleştirilmiş bir kurt gibi davrandılar.

Jules yaklaştı ve küçük parmağıyla bileğine dokundu. Kız ondan uzaklaştı. "Dokunma bana.

Maskesi yüzünün kenarlarını oyarak bal rengi gözlerini ve bıçak sırtı elmacık kemiklerini vurguluyordu. Maskeyi süsleyen zengin mavi ve parlak altın yıldızlar onunla kıyaslandığında sadece soluk kalmayı başarıyordu. Ruhani görünüyordu.

"Biliyorsun-" diye başladı, ama gözlerinin etrafındaki deri gerildi ve Jules sözünü kesti.

"Selene! Adriano de Sanctis onlara doğru yürüdü.

Selene gülümsedi. "Imperium.

Kız eğilmeden önce, adam onun ellerini tuttu. "Buna gerek yok. Her iki eline de birer öpücük kondurdu. "Matteo seninle çok gurur duyardı. Boğazını temizleyerek Jules'a başıyla selam verdi. "Eliot.

"Imperium.

"Dans etmelisin.

"Oh, bilirsin... Nice'de biraz paslandım. Jules bir şampanya kadehi kaptı ve kahkahasını alkolle boğana kadar kıkırdadı.

'Vaftiz kızım dans pistinin kenarına atılamayacak kadar genç ve sevimli, Eliot. Eğer sen onunla dans etmezsen, ben ederim. Adriano güldü, ama sözlerinde bir uyarı vardı. Jules bir emir duyduğunda anlardı.

Omuzlarını dikleştirerek şampanya kadehiyle selam vermesini güçlükle engelledi. "Efendim. Kadehini bir sonraki tepsiye bırakan Jules, Selene'e eğilerek selam verdi ve gözlerini indirerek elini uzattı. "Dans et benimle.

Kırılğan bir kahkaha attı.

Adriano'nun yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. "Git," diye ısrar etti ona. "Beni çok mutlu edeceksin.

Jules neredeyse reddedeceğini düşündü, ama sonunda elinin bir nefes kadar hafif bir şekilde onunkine konduğunu hissetti. Başparmağını kızın parmak eklemleri üzerinde gezdirdi ve kız kaskatı kesildi.

Her şeyi mahvetti.

Parmakları onun ellerinde kırılğan hissediyordu; kemik, kas ve tendonların hepsi onun dokunuşunu reddediyordu. Tıraşının yakınlığını kontrol etmek için çenesinde dikkatli parmak uçlarını gezdirdiği zamankinden çok farklıydı. Onlar artık farklı insanlardı. Belki o zamanlar bir gelecekleri vardı. Kesinlikle bir olasılık kıvılcımı varmış gibi hissettirmişti. Şimdi ise küller ve öfkeli sözler vardı. Midesi pişmanlıkla çalkalandı.

Selene'in aksine Jules vals yapmayı hiç öğrenmemişti ama yanlarında dans eden çifti takip ediyor, hareketlerini bir saniye gecikmeli olarak eşleştiriyordu. Ama Selene doğal bir liderdi.

Ne zaman dönerek uzaklaşsa, paniğe kapılıyordu. Sanki onu sonsuza dek kaybetmiş gibi. Sadece bir kez onu çok erken geri çekti, yükselen nabzını bastıramadı. Yüz ifadesi fırtınalıydı ama hatasıyla ilgili yorum yapmadı.

Elini kızın beline koyan Jules, elbisesinin şeffaf ipeğinin altında gezdirdiği başparmağının altında kızın kaburgalarının hafifçe eğildiğini hissedebiliyordu. Yüz ifadesi gergindi ama bir dansçının zarafetiyle eğiliyordu. Adam elini kadının omurgasına doğru uzattı ve dağınık saçları yere dökülürken onu tuttu.

"Selene-

"Nefesini tut. "Ne?

"Yozlaşma kokuyorum, bu yüzden nefesini tut. Onu yukarı çekti, dizlerinin arasına girdi ve eli omurgasından aşağıya inerek onu kendine yakın tuttu. Kulağına doğru tıslarken dişleriyle gülümsedi, "Ve sakın durma.

Çenesi çalışıyordu. Onunki gibi bir gülümsemeyi taklit edemezdi, çok acı veriyordu.

Onu daha yakına çekerek bir adım atmasını sağladı. Kız ona öfkeli bir bakış fırlattı.

"Orada yanlış bir şeyler olduğunu inkar edemezsiniz. "Yanlış mı?

"Yozlaşmış.

Alay etti, yarım dalışla yaslanırken onun omzunu tuttu.

Misilleme olarak, Jules onun belini serbest bıraktı ve onu yakalamadan önce bir saniyeliğine düşmesine izin verdi. "Oops.

"Seni piç kurusu. Ona doğru bastırđı, vücuduyla onu birkaç adım geri atmaya zorladı ve kasıklarında keskin bir şey hissetti. Adam bakmaya cesaret edemedi ama kadın boynuna bir öpücük kondurur gibi yaptı, yumuşak dudakları boğazında hızla atan nabzın izini sürdü. "Beni bırakırsan bu bir erkek olarak yapacağın son şey olur.

Yutkundu, elleri kızın belinde biraz gevşedi ve parmak uçlarını kızın yanlarına doğru tüy gibi hafifçe çekti. Nefesi hızlandı ve bir süre sonra bıçağı kasıklarından çekti. "Dokunma bana.

"Bana dokunamazsın.

"Sana dokunmuyorum. Ama dokunuyordu; alınlarını birbirine bastırırken bir eli adamın saçlarına dolanmıştı. "Senden nefret ediyorum.

"*Seni seviyorum*. Neredeyse söylüyordu. Ama kelimeler gelmedi.

"Kaptan Alleva?

Selene ondan uzaklaştı, dönerken tüm teması kesti, kaşları soruyla kalkıktı.

Bir imparatorluk uşağı ellerini arkasında birleştirmiş, dikkat çekmemeye çalışıyordu. 'Aileden kalma kılıcınızı taşıdığınızı görüyorum. Silahınızı çıkarmanız gerekecek. Lütfen benimle gelin.

Selene'nin dudağı kıvrıldı. 'Yeterince uzun sürdü. İmparatoriçe *hemen şurada*. Uşağın yüz ifadesi değişmedi.

Uşağın arkasından uzun boylu bir kadın belirdi, koyu renk gözleri gülümsemeyle kırışmıştı. 'Kraliyetin size duyduğı güvenin bir göstergesi, Kaptan Alleva. Artık Birinci Sınıf Exorcist. Tebrikler.

Kusursuz teni yaşını yalanlıyordu; kadın kırklı yaşlarının sonlarında olmalıydı ama daha genç olduğı da söylenebilirdi. Jules, imparatoriçenin bir refakatçisi olduğunu varsaydı. Ve burada, Roma'nın göbeğinde bile göz alıcı bir kraliyet mavisini ve altın rengi qipao giyiyordu.

Selene başını salladı. "Teşekkür ederim, Leydi Yajin.

"Lütfen, gelin. Kadın zarif bir el ile işaret etti.

Selene, Jules'a asmadaki meyveleri soldurabilecek bir bakış fırlattı. *Kal*, dedi, ya da belki, *Öl*. Muhtemelen ikisi de.

Daha hızlı bir vals başladı ve Jules tüylü, ipekli Karnaval maskelerinin ve insanların yerde dolaşmasını izledi. Sonra maskesiz bir yüz gördü. Kalabalığı yarıp geçen genç bir adam.

Jules dansçılarının arasından dirsek atarak geçti ve tek ayağının üzerinde zıplayarak dönen bir eteğin arkasından atladi. Parmaklarını açarak maskesini takmadan önce adamın yüzünün solgun parıltısını gördü. Sonra Colosseum'un ana katını çevreleyen kalem çamlarından birinin arkasına geçip gözden kayboldu. Ama Jules onu hâlâ hissediyordu, Sparrow'la hissettiği aynı aşinalık tınısını.

Altın sarısı saçları parıldayan bir adamı iterek geçti. "D'Alessandro!

Jules Gabriel'in yerinde döndüğünü bile fark etmedi, etrafındaki yüzler bulanıklaşana kadar bir o yana bir bu yana baktı. Tekrar dansçılarının arasına daldı, diğer taraftan dışarı fırlatılmadan önce kadınlar eşleri tarafından daldırılırken devekuşu tüylerinin gıdıklamasından kaçınmak için arkasına yaslandı.

Avı tamamen ortadan kaybolmuştu.

'Görüyorum ki Briars Dükü'nün maskesini takmışsınız. Ne kadar ilginç. Genç adam yakındaki yıkık bir sütuna yaslanmış, ellerini gevşekçe pantolonunun ceplerine sokmuş, rahat bir duruş sergiliyordu. Jules tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordu -hiçbir şey onun bilenmiş tehlike içgüdüsünü tetiklememişti- ama bir şey onu huzursuz etmişti.

"Kimsin sen?

Tepelerinde kar yağmaya başlamıştı. Jules bunun gerçek mi yoksa uydurma mı olduğunu söyleyemiyordu, çünkü dansçılara hiç ulaşmıyor, ışık dizilerinin arasından geçerken dağılıyordu. Adam bir adım daha yaklaştı. Altın yarı maskesinin altında defne yaprakları vardı, bu da ona muhteşem bir duruş katıyordu. Sonra Jules bariz olanın ötesindeki gerçeği gördü.

Sendeleyerek geri döndü. "Sen-

Genç adam Jules'un maskesine tam gözlerinin arasından dokundu. "Ben.

Yüzünde esrarengiz bir gülümseme vardı ve dokunuşu, mavi alevler teninde gezinirken ince bir büyü değişimini müjdeliyordu.

Sadece birkaç metre ötede, Karnaval için mücevher tonlarında ipekler giymiş şovmenler alacalı maskeleriyle gösteri yapıyordu. Ama yalnız da olabilirdi, çünkü *Baliel* sadece birkaç santim ötede duruyordu. İblisin mavi gözleri, yüzünü gizleyen maskenin derinliklerinde yanıyordu. Parlak siyah saçları defnelerin üzerine dikkatsizce dökülüyordu. Uzun boylu ve uzun bacaklıydı ama Nice'teki yetimhanede tanıştıkları zamanki kadar uzun değildi.

Jules'un parmakları bir bıçak için kaşınıyordu. Baliel'e Kian'ın bedelini ödetmek istiyordu. Ama silahsızdı ve iblis neredeyse hiç kontrol altına alınmamış ham güç kokuyordu. Jules elini yumruk yaptı. Mide bulantısı midesinde çırpınan bir güve gibiydi, etrafına bakarken çaresiz konuklara baktı, önemsiz kıyafetlerini giymişlerdi. Baliel koyunlar arasındaki bir kurttu.

Jules kendi maskesini çıkarmak için elini kaldırdı. "*Dur*. Bir emir, Baliel'in generali.

Jules neredeyse gülecekti ama kasları tutuldu.

Kolezyum'un üst balkonlarında akrobatlar istek üzerine kendilerini şekilden şekle sokuyor, sihirbazlar kahkahalar karşılığında şampanya kadehlerini ve paha biçilmez mücevherleri ortadan kaldırarak hem eğlendiriyor hem de dehşete düşürüyordu. Ana kattaki kalabalığın arasında daha da fazla ve çeşitli gösteriler vardı: tüylü bir genç; cinsiyeti belirsiz ve tarifsiz güzellikte yılan gözlü bir kimsesiz; karmaşık bir balede dönerek zıplayan ve başlarının üzerinde dönen dansçılar.

Tüm bunlar arka planda kayboldu, tüm renklerden arındı, sadece o ve Baliel kalana kadar.

İblisin parıldayan mavi gözleri maskenin arkasından onu izliyor, Jules'un içine ve ruhuna bakıyordu. Jules parmağını bile kıpırdatmaya çalıştı ama başaramadı. Korku derisini diken diken etti.

"Neden sadece on iki maske var? Baliel retorikle devam etti, sesi devrilmiş toprak gibi gür çıkıyordu. 'On iki iblis dükünün her biri için bir tane, evet, ama onlar en büyüklerimiz değil. On üç tane olmalı. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi kesin bir ifadeyle söyledi.

Jules onun ağzını ve çenesini izledi, görebildiği kısımlarını gözlemledi. Açıkça yeni bir beden olmasına rağmen - geçen sefer giydiği aynı harap ve bükülmüş şey değil - Baliel'i *tanıdı*. Hem o zamandan hem de Matteo Alleva'nın defterindeki çizimden. Sanki Baliel bu bedeni gerçek bedeninin bir gölgesi olacak şekilde yontmuştu.

"Neden eskisinden farklı görünüyorsun? Jules sordu.

'Bu yeni beden bana daha uygun. Oldukça genç olmasına rağmen. Özüm dışarı çıkmak için onu parçalamıyor.

"Neden olmasın?

"İblis kanı. Baliel uzun parmaklarıyla göğsüne hafifçe dokundu. 'Bunun soyunda bir yerlerde bir iblis var. Uzun zaman önce. Eğer dikkatli olursam, isim bittiğinde vücudunu bütün olarak bırakabilirim. *Hiçbir şeyden* haberi olmasa bile en azından hayatta olur.

Jules yüzünü buruşturdu. "Cömert.

'Eğer bu bedeni ödünç almazsam, bu dünyada yürüyemem. Ben burada doğmadım. Kendi bedenim yok. Bir el salladı. "Bu konuda çok az söz hakkım var, Jules.

Adının iblisin dudaklarından dökülmesi Jules'un omurgasında bir ürperti yarattı ve aralarına biraz mesafe koyarak bir santim geri çekildi.

Baliel etrafına bakındı, dudakları tiksintiyle büküldü. "Şunlara bak, Ölümsüz Tanrı'nın yaşayan mezarı üzerinde dans ediyorlar. Baliel'in her kelimesinden küçümseme damlıyordu. "Hiçbir şeyi sorgulamıyorlar mı?

"Onu tanıyorsun," diye tahmin etti Jules. "Ve onun Tanrı olmadığını da biliyorsun.

"Elbette o Tanrı değil. Baliel güldü ama sesi mizahtan yoksundu. "Bir zamanlar başka bir tanrıları vardı, biliyorsun. Düşünmeden dinlerine bir iblis eklediler ve hikayeleri buna uydurmak için çarpıttılar.

"Kim o? Tanrı dedikleri adam.'

O bizim kralımız. Senin ve benim. Elysian kralı.'

Jules sessiz bir şaşkınlık hissetti. *Dieu Immortel*'in iblisler için önemli olması bir tür çarpık anlam ifade ediyordu. Jules bir elini göğsüne bastırdı, kalbi panik içinde küçük atlamalarla çarpıyordu. Baliel de onun ne olduğunu biliyordu. Daha önce hissettiği yanlılık ona geri döndü. Ölümün kokusu. Tanrıların bir iblis olduğunu ve *acı çektiğini* fark etti. Şeytan kovucuların onu güç için duvarlarının içine hapsettiklerini fark etti.

Onlar biliyor muydu? *Selene biliyor* muydu? Hayır, öyle düşünmüyordu. Ölümsüz Tanrı'dan onu sevmekten çok korksa bile, inancı gerçektir. Bu farkındalık onun yıpranmış düşüncelerini yatıştırdı.

Jules arkasındaki mermer sütuna ağır ağır yaslandı. Ölümsüz Tanrı, yüzyıllar önce düştüğü büyük yanık haç kirişine çivilenmiş ve zincirlenmişti. Ve Vatikan şimdi olduğu gibi onun bedeninin etrafında yükseliyordu. Ölümsüz Tanrı kültü, eski dinin leşinde kendine sorunsuz bir yuva yapıyordu. Ve bu dünyanın leş kargaları, tanrıları pahasına da olsa hala bununla yaşıyordu.

Jules cebinden Matteo'nun defterini çıkardı, birden fazla kez baktığı sayfayı buldu: Baliel'in yüzü, grafitten yontulmuş ve dalgın görünmesi için gölgelendirilmişti. Onu havaya kaldırdı. "İyi bir benzerlik.

Baliel başını eğdi. 'Gerçekten de öyle. Ama kelimeleri okuyabiliyor musun?'

Jules başını salladı. 'Biraz Latince biliyorum, sanırım herkes kadar. Şey, onlar kadar değil. Gölgeyi tahta doğru başını salladı, Roma imparatoriçesini Vatikan'ın ve içindeki tüm şeytan kovucuların hayaletini kapsamak için kullandı. "Yapabilir misin?

"Tabii ki.

Baliel kitabı aldı ve sayfaları çevirdi, sonra biraz sıkılmış görünerek geri verdi. Jules gözlerini kırptırdı, Baliel büyüsunü kullandıktan sonra mavi alevlerin kalan izi bir anlığına retinasına hapsolmuştu. Jules sayfaya baktığında donup kaldı. Yazı okunabilir durumdaydı ve o da *açlıkla* okudu.

Baliel, Briars Dükü

Jules çizimin etrafındaki kısa gözlemleri tararken Baliel bile hafifçe eğlenmiş görünüyordu. Birçoğu Baliel ile daha önce tanıştığı için bildiği şeylerdi - şimdi karşısındaki adama bakarak, maskenin arkasındaki o kendine özgü mavi gözler onu izlerken öğrenebileceği şeyler.

Yine de okumuş.

Baliel'in gücü muazzamdı ve mavi alev olarak tezahür ediyordu. Yaşayan insan bedenlerine sahip olma ve onları kendi ihtiyaçlarına göre uyarlama yeteneğine sahipti. Çok yaşlı olmasına rağmen öyle görünmüyordu.

Sonra onu duraksatan bir pasaj okudu.

Baliel bize korumaları veren kişi ve onları kıracak kişi de o olacak.

"Koşuşıları sen mi yaptın? Jules şaşkınlıkla Baliel'e bakarak sordu.

"Hepsi değil. İlkini ben yaptım, sonra onlar daha az sihirleriyle ellerinden geldiğinde beni taklit ederek daha fazlasını yaptılar.

"Neden?

Baliel, Jules'un sorduğu soru olmasa da, bir soruya verilen cevabın yankısıyla karşılık verdi. 'Onu neden öyle bıraktıklarını hiç merak ettin mi? Ne ölü ne de diri-' Baliel sanki biri boğazının avuçlarının içine almış gibi tıkandı.

Jules başını salladı. 'Elbette merak ediyorum. Ama neden bana onların tanrısından bahsediyorsun? Neden bana onun bir iblis olduğunu söylediler?

Baliel onu izledi, gözlerinde ilgi parlıyordu. "Şaşırmamış gibisin. Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. 'Vatikan'ın kanlı kalbine hiç girdin mi Jules? Onu gördün mü?

Yaşadığı deneyimi kelimelere dökemeyen Jules sadece başını salladı. İblis onun sessizliğine aldırıyor gibiydi.

"Olağanüstü.

Jules, Baliel'in hayranlığının kendisini nasıl hissettirdiğini düşünmek zorunda kalmamak için omuz silkti. 'Kayıtları neden yok ettin? . Senin yüzünden kim olduğumu bile bilmiyorum.

Baliel gülümsedi. 'Hepsini yok etmeye *çalıştım* ama seni engellemek için değil. Bu her zaman seni korumakla ilgiliydi.

"Beni *korumak* mı?" diye sordu, sesi şüpheyle yakıcıydı. "Denedim de ne demek?

'Baktığımda Vatikan kayıtları çoktan gitmişti. Yok edilmişlerdir umarım.

"Kim tarafından?

Baliel bir an düşünceliydi. "Sanırım birkaç yıl önce tanıdığım bir adam. *Matteo*.

Bu kelime Jules'un içinden geçen bir elektrik akımı gibiydi, gerçi temas ettiklerinden zaten şüphelenmişti. "*Matteo Alleva?*

Baliel'in bakışları keskinleşti ve *bu* yeterli bir cevaptı.

Jules bir sütuna yaslanmış, iblisi izliyordu. "Koğuşların Ölümsüz Tanrı ile ne ilgisi var?

"Her şey. Bir süre sessiz kaldıktan sonra Baliel ciddi bir şekilde konuşmaya başladı, sesi bir hikâye anlatıcısının tınısıyla doluydu. "Yarattığım koğuşlar aceleyle yapılmış büyülerdi. Çok az zamanım ve koruyacak çok şeyim vardı. Aynı çalışmayla, bu şehre, onu türümden koruyan koğuşlara bir gerçeği bağladım - sonunda onu benden bile koruyacaktı. Çok büyük bir güç harcadı. Ben zayıflamıştım. Hâlâ da zayıfım.

"Ne *gerçeği*?

"Onu sadece bir iblis öldürebilir. Sadece bir insan onu serbest bırakabilir. "Bunu neden yapasın ki?

'Neden mi? Çünkü doğa kanunlarını *değiştiremem*. Onları sadece bükebilirim. Bu yüzden öldürücü darbeyi kimin vurabileceğini kısıtladım, hepsi bu. Ve sonra hiçbir iblisin bunu yapacak kadar yaklaşamamasını sağladım.

"Ben hariç.

"Seni beklemiyordum. Baliel uzun bir süre Jules'u izledi, gözleri Jules'un adlandıramadığı bir duyguyla derindi. "Bir insanın onu serbest bırakacağını ummuştum ama iki yüz yıldır sadece hayal kırıklığına uğradım. Gözleri karardı. "Yanlış hesaplamışım. Bir insan hayatının ne kadar geçici olabileceğini unutmuşum. Tanrılarına tanıklık etmek için hayatta olan insanlar onun kölesi olmuşlardı. Ama bu zamanla kayboldu. Sonra onun kanındaki gücü öğrendiler ve uyurken onlar için çok değerli oldu.

Uyuyordum. Jules'un çektiği eziyetin yankı bulması için nazik bir yol.

Jules gözlerini kaçırdı, Selene gerçeği öğrenirse ne yapacağını merak ediyordu. Mızrağı çekip çıkaracağından emin olamazdı. "İblis gibi görünmüyor. Onun gerçekte ne olduğunu bildiklerini sanmıyorum. Ben sadece bildim çünkü... hissettim. Sözlerini ısırarak söyledi. Boğucu çaresizliği, acıyı hâlâ hissedebiliyordu ve sesi kırılmadan devam edemiyordu. "O... çok güzel. Gördüğüm iblislere hiç benzemiyor.

Baliel bir an sessiz kaldı. 'Gördüğünüz iblisler gerçek benlikleri değil. Özleri öyle uygunsuz bir kabuğa sıkıştırılmış ki, işkenceye benziyor. Gerilir, etrafınıza sığmaya çalışır, bükülür, kırılır ve çatlar, kemikler boyunca ve omurgada pop-pop-pop-'

Jules bir ürpertiği bastırdı. Betimleme fazlasıyla içgüdüsel, sanki hissedebiliyordu.

"Sonunda geride bıraktığın şeyin bir benzerine dönüşür, bir süreliğine ruhunu tutsak edebilecek bir şeye-" Baliel bir kahkaha atarak sözünü kesti ve alnına düşen saçlarını tekrar düzeltmek için ellerini saçlarının arasından geçirdi. 'Beni affet... O - onların tanrı dedikleri - bizim gerçekte neye benzediğimiz Jules. O gerçek bir iblis. Bu alemdeki tek gerçek iblis. Bedeni bozulmamış olsa da ruhu hâlâ hapsolmuş durumda.

"Neden böyle?

Baliel kaşlarını çattı. 'İnsanlığı korumak için son bir çabayla kapıyı zorla kapattı. Geçmek için muazzam miktarda güç gerekiyor ve türümüzün çoğunu burada solmaya ve ölmeye mahkum etti. Tüm bunlar onu yüzyıllar boyunca tutsak edenleri korumak içindi.

Jules zihninin içinde ölüm için yalvaran sesi düşündü. "Ölmek istiyor," diye mırıldandı.

Baliel sertçe başını kaldırdı.

"Benden onu öldürmemi istedi. Benimle konuşuyordu. Korkunçtu. Jules bunu unutmaktan başka bir şey istemiyordu.

Baliel uzanıp çenesini güçlü parmaklarıyla yakaladı. "Sessiz ol.

Jules itaatkâr bir şekilde sustu.

"O ölmeyecek. Buna izin vermeyeceğim. Sözcükler inançla çiğ geliyordu ve Jules Baliel'in önemseyişini fark etti. *Gerçekten* önemsiyordu. İblisin bu işte kişisel bir çıkarı vardı. Baliel toplanan insanlara baktı ama kimse ona aldirış etmedi. Ayaklarının dibine serilen eğlence karmaşası yüzünden dikkatleri çok dağılmıştı.

"O senin için ne ifade ediyor? Jules sordu.

Kian'ın katiliyle göz göze gelmenin ve samimi bir konuşma yapmanın kendisine hissettirdiği sefilliği düşünmeyi bırakmamış olsa da sesi sabitti. Neredeyse öldürülen arkadaşlarının cesetleri arasında Çariçe'yle konuşmak kadar tuhaf hissettiriyordu. Yine de Baliel kendini bin kat daha tehlikeli ve daha bilinmez hissediyordu.

Baliel'in dudaklarına bir gülümseme hayaleti dokundu.

Sesi alçaktı. "Daha iyi bir soru şu olurdu: O *senin* için ne ifade ediyor?

Jules şaşkınlıkla kaşlarını çatı. O Tanrı'ydı.

Baliel sessizce bekledi ve Jules bir kez daha sanki okunuyormuş gibi hissetti. Bu rahatsız edici bir duyguydu ama Baliel'den korktuğu için değil. Kendisine söylenenlere rağmen, ondan korkmadığını fark etti.

Sonunda Baliel iç çekti. "O benim oğlum. Ve burada yeterince uzun süre kapana kısıldı.

İmkansız...

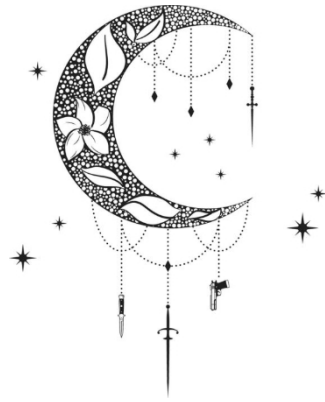
Jules bu sözleri kınamak istedi ama gerçekler iliklerine kadar işledi. Baliel her kelimesinde ciddiydi. Durmak bilmeyen öfke ve keder havası birden anlam kazandı. Gözlerini tutamayan Jules başka tarafa baktı.

Bu iblis Tanrı'nın babasıydı.

Jules Ölümsüz Tanrı'ya inanılarak yetiştirilmişti. Bu dine saygısızlıktı. Ona inandığı için neredeyse utanacaktı ama inanmıştı.

O benim oğlum. Baliel'in sözlerinin yankısı onunla alay ediyordu. *Daha iyi bir soru şu olurdu: O senin için ne ifade ediyor?*

Dehşet duygusuyla savaşı Jules dudaklarını ıslattı. "Peki ben kimim?" Baliel bir kahkaha attı. "Sen *onun oğlusun.*

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Selene'in tek bir rengi vardı, o da askeri siyahtı.

Bir ressamın parlak elbiseler paletinin arasında, parlak bir günde bir gölge gibi göze çarpıyordu. Korse, ince boncuklu askılarla omuzlarından sarkıyordu. İpek, bacaklarının etrafından su gibi akıyordu ve belini saran altın zincir, Alleva kılıcının ve Ölümsüz Tanrı'ya saplanan büyük mızrağın mücevherlerle süslenmiş küçük kopyalarıyla bezenmişti.

Sırtında ise tören kınında ihtişamlı bir şekilde duran gerçek Alleva kılıcı vardı.

Kendisine verilen maske zaten onu gizlemeye yetmiyordu ama silahlı olduğu için işe yaramıyordu. Roma Kasabı'ndan başka kim imparatoriçenin önünde kılıç kuşanmaya cesaret edebilirdi ki? Ama şu anda Selene'in kurallar umurunda bile değildi. Aslında, iyi bir dövüş biraz fazla saldırganlığı giderebilirdi.

Leydi Yajin, altı ayaklı aslanların çevrelediği taş basamaklardan aşağıya doğru ilerledi.

'Neden arkadan gizlice girdin, Selene? Majesteleri geldiğinizde sizinle ve Eliot'la konuşmak istedi.

Oldukça geç kalmışlardı ve Selene şoföre onları arka tarafa götürmesini emretmişti; böylece törensel girişten tamamen kurtulmayı umuyordu. "Yaygaradan hoşlanmam.

Kadın gülümsedi ama başka bir şey söylemedi.

Selene tanıdık bir varlık hissederek durakladı. Aslan heykellerinden birinin ötesindeki gölgelerde uzun boylu bir figür duruyordu. Sigarasının ucu sönmeden önce kor gibi parlıyordu.

Tabii ki. Sparrow burada olacaktı.

Kendi adımlarını onlarınkine rahatça uydurdu ve sonunda silah kontrolü için kurulmuş olan taş korkuluğun kenarında ona katıldı. İblis yakışıklı bir figür çiziyordu. Çok uzun boylu, neredeyse insanlık dışı bir uzunluğa sahipti - neredeyse yanlış nedenlerle göze çarpmasına yetecek kadar - tüm doğru yerleri geniş ve kalçaları dardı. Yüzü düşük ışıktaki cam gibi görünüyordu ve harap olmuş gözleri diğer özelliklerini daha da şaşırtıcı derecede mükemmel kılıyordu.

Korkulukların arkasında, yaşlı bir uşak kibar bir ifadeyle aralarına baktı. "Sizinle birlikte mi, efendim?"

Sparrow rahat kalçasını taşa yasladı ve onun tepkisini izlemek için eğildi. Gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Ben öyle demezdim.

Selene kılıcını aralarındaki hava koşullarından yıpranmış korkuluğun üzerine koydu ve elini üstte bıraktı.

Adam bıçağı görünce yüz ifadesi keskinleşti. Belinden eğildi.

Sparrow bir silahı korkuluklara doğru kaydırды ve adam silahı dikkatle alıp duvara dayalı ağır silah dolaplarına doğru kaldırdı.

Sparrow yakınına eğildi, kulağına doğru nefes aldı. "Seni hep kılıcın olmadan görmek istemişimdir.

"Kapa çenenі. Ruh haline rağmen, kelimeler hiç sıcak değildi.

Uşak Sparrow'un silahını kilitlediğinde Selene kılıcını bir santim çekti, başparmağında küçük bir kesik açmadan önce bıçağı incelemek için bir saniyesini ayırdı. Kının üzerindeki Allea aile armasına bastırdı ve lekeli, kıpkırmızı bir parmak izi bıraktı. Sadece onun serbest bırakabileceğı bir kan kilidi. Ve iki adamın da fark etmeyeceğı kadar gizliydi.

"Yakışıklı arkadaşın burada mı? Sparrow sordu.

"Nişanlım mı?"

Sparrow sigarasının etrafında gülümsedi. "İkimiz de onun *öyle* olmadığını biliyoruz.

Bakışlarını ona çevirdi, gözleri uyarmak için kısılmıştı. Leydi Yajin kibar bir mesafeden izledi. Konuştuklarından haberdar olmayacak kadar uzaktı ama yine de tehlikeliydi. Uşak geri döndüğünde Selene kılıcını ona doğru itti.

'Hoşça kal, Sparrow. Bu eğlenceliydi. Uşak boğazını temizledi.

Leydi Yajin öne çıktı. "İşimiz bitmedi mi Gilbert?" "Pek sayılmaz Leydi Yajin.

Selene alay etti.

Gilbert elini tekrar uzattı ve bir süre sonra Selene istemeye istemeye bir hançer yerleştirdi, ardından bir çift mat siyah fırlatma bıçağı ile ince bir kılıf geldi.

"Hepsi bu kadar.

Sparrow kollarını göğsünde kavuşturarak kıpırdandı ve kaşlarını kaldırarak gözlerinin onun vücudunda gezinmesine izin verdi. "Kimse buna inanmıyor.

Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Yanılıyorsun. *Şok* edici.'

Gilbert kıpırdamadı, beklerken yüzünde aynı acı verici donuk ifade vardı. Görünüşe göre o ve Sparrow aynı fikirdeydi. Selene elbisesindeki yırtmaçtan uzandı ve uyluk kılıfını çıkarıp korkuluklara vurdu. Onlara sırtını dönerek, korsajının iç kısmından jilet gibi bir stiletto çıkardı ve kılıfın üzerine koydu.

"Şimdi işim bitti.

Gilbert sonunda tatmin olmuş görünüyordu.

Kıkırdayarak yaklaşan Sparrow, elbisenin sırt kısmının kenarındaki altın işlemelerden birini parmakladı ve bir mektup açacağından daha büyük olmayan ince bir altın bıçağı çıkarana kadar çekiştirdi. Bıçak parmaklarının arasında, kadının elbisesindeki detaylarla kusursuz bir uyum içinde olan boncuklu bir ip üzerinde sallanıyordu. Sonra bıraktı ve ucu taşın içine çeyrek inç kadar gömüldü.

Selene omuz silkti. "Tüh. *Dikkatli ol-*' Gilbert dokunamadan onu uyardı. "Ben olsam eldivenle tutardım.

Sparrow kolunu büyük bir hareketle uzattı -öne doğru- ve onun yanına düştü.

"Jules'u korumalısın," dedi yumuşak bir sesle. "Bu çok önemli.

Teni kıskançlık olabilecek bir sıcaklıkla karıncalanırken, cevap verirken dudağı kıvrıldı. 'Senin için önemli mi demek istiyorsun? Oh, Sparrow, biz arkadaş değiliz. Senin istediğin şeyler benim engellemek istediğim şeyler. Tanım gereği.

"Onu önemsiyorsun. Dudaklarının arasında tuttuğu sigaranın arkasından konuştu. Çenesini sıkarken dişleri gıcırdadı. "*Yapma.*

Elini kalbine bastırarak yavaşlaması için ikna etmeye çalıştı. Kaburgaları ağrıyordu. Jules'un adını duymak bile acı veriyordu. *Onu* görmek, onu görmek enfes bir işkenceydi. Ona her baktığında Jules'un aslında tehlikeli bir düşman olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu. O güzel yüzünün ardında bir canavardı. Damarlarındaki insan kanı onu bu dünyaya bağlıyordu, bu yüzden onun olduğu kadar onun da kanıydı, ama birçok yönden tam kanlı bir iblisten daha tehlikeliydi. Ve Jules olduğu için, onun için kesinlikle daha büyük bir tehditti.

Sparrow onun önüne geçerek yolunu kesti. "Onun için seçtikleri maskeyi gördün mü?

Cevabı zar zor nefes alabildi. "Elbette gördüm.

"Tasadüf gibi bir şey.

'Onikilerden biri. Bu bir onur sayılır.'

Sparrow buna güldü. 'İronik, değil mi? İblislerden nefret etmek üzerine kurulu bu toplumda, en sofistike Karnaval Maskeli Balonunuzun bir özelliği var: İblis düklerinin onuruna on iki maske.

'Her zaman bunun kötü bir zevk olduğunu düşünmüşümdür. Ama... *gelenek.*'

Ah, evet. İşte anlamadığım şey de bu. Bu geleneği kim başlattı? Ne zaman? Tanrınızı öldürdükten kaç yıl sonra?"

"Yeter.

Sparrow acı acı güldü.

Parmak ucuyla şakağına daireler çizdi. Ona böğürtlen maskesi verdiler. Ben gördüm. Ne olmuş Serçe? Nereye varmaya çalışıyorsun?

"Baliel'in şehirde olmasının bir tesadüf olduğunu düşünüyorum. Ve Jules'un ...' diye devam etti. "Eminim biliyorsunuzdur.

Tepki vermemeye çalıştı ama Sparrow yine de onun içini gördü.

Selene iyi giyimli konukların arasından geçerek Jules'u aradı.

Onun tanıdık geniş omuzlarını fark ettiğinde, vücudundaki her sinir ona uyum sağlamış bir şekilde, yenilenmiş bir amaçla hareket etti.

"Peki ben kimim?" Sesindeki acı o kadar sivriydi ki duymak acı veriyordu. "Sen *onun oğlusun.*

Jules'a odaklanmışken, çok yaklaşmak gibi bir hata yaptı. Duyularında belirgin bir çekilme hissetti ve farkına vardı. *Baliel. Dio*, çok güçlüydü. Kendini insan kabuğunun içinde o kadar sıkı bağlı tutuyordu ki, gücü ancak bir metre öteden ayırt edilebiliyordu.

Sırtını bir sütuna dayadı, kalbi boğazına yakın bir yerde feryat ediyordu. Jules kiminle konuştuğunu biliyor muydu? İhanet, dilindeki kanın demir tadı gibiydi. Titreyen elini ağzına bastırarak geri çekildi. Eğer üzerinde tek bir silah olsaydı, Baliel çoktan kan kaybediyor olurdu... ama silahsızdı, büyüü derisinin altında, kanının ve kemiklerinin içinde kilitliydi, çaresizdi.

Şimdi her zamankinden daha fazla.

Kılıcına ihtiyacı vardı. İmparatoriçe'nin muhafızlarını uyarması gerekiyordu. *Baliel'i öldürmek.*

Tercihen en az ikincil hasarla.

Kalabalığı yararak silah dolaplarına giden merdivenlere yöneldi.

Selene!

Jules parmaklarını birbirine geçirirken bir el bileğini yakalayıp onu kendine çekti. Dokunuşu yaktı ve kaburgaları o korkunç daraltıcı ağrıyı hissetti.

Dişlerini göstererek ona doğru döndü, sonra nefesi ciğerlerini terk etti. Zalim bir şaka gibi Briars Dükü'nün maskesini bekliyordu. Ama onun yerine başka bir yüzdü bu. Daha da acımasız. Daha önce hiç görmediği bir maske.

Ölümsüz Tanrı için bir maske.

"İhtiyacım var-" diye başladı Jules nefes nefese.

"O maske de ne?" diye araya girdi, yanaklarındaki sıcaklığın süzüldüğünü hissediyordu. Dünya onun etrafında dalgalanıyor gibiydi. "Jules, ne giyiyorsun?"

Elini kaldırıp ona dokundu. "Bilmiyorum.

"Sen... Ölümsüz Tanrı'ya benziyorsun.

Jules maskeyi yüzünden yırttı ve aşağıya baktı. Ama Selene gözlerini kaçırmadı, onun yüz hatlarını inceledi. Gerçekten de stilize edilmiş bir Ölümsüz Tanrı'ya benziyordu. Ama... bu maske on iki iblis dükünün tarzındaydı. Bu bir iblisin yüzüydü; ilkinin altında ikinci bir çift göz vardı.

Kalbi gümbür gümbür atan Selene onun dehşetini gözlemledi.

"Sana yakışıyordu. Ama pek de iyi bir kılık değiştirme değildi. Maskeyi adamın elinden alarak yaklaştı. "Seni gördüğüm an sanki maskenin içinden doğrudan *sana* bakıyor gibiydim. Parmaklarını maskenin çizgileri üzerinde gezdirdi, kaburgalarının arasında geçici bir acı hissediyordu. Söylediği şey doğrudu. Ve hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Hiç kaçamayacak mıyım?" dedi yumuşak bir sesle, maskeye hitaben.

"Kim?" diye sordu Jules sanki zaten biliyormuş gibi. "*Dio Immortale*.

"Neden tutsak bir Tanrı'dan kaçmak istiyorsun, Selene?" Sesi o kadar kısıktı ki, hayal görmüş olabilirdi.

Kaçmak isterken yarım adım geri gitti ve biriyle çarpıştı. Bir flaş patladı ve görüşünü lekelerle dans ettirdi. Aralarına giren Jules, eliyle rahatsız edici kamerayı koruyucu bir şekilde engelledi.

'Bu Roma'nın en çok konuşulan çifti değil mi! Aurelio Sabatino, muhabir. Kuş için gülümse! Çok güzel görünüyorsunuz, Bayan

Alleva. "*Kaptan*," dediler birlikte ve bakiştılar.

Dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirlediğinde, gözlerindeki umut parıltısını görmezden gelmek mümkün değildi.

Ya da, diye düşündü alaycı *bir şekilde*, görüşümde artık *gölgeler var*. "Her neyse, bir arada durun lütfen. Muhabir onları daire içine aldı, elinde bir basın kamerasını gözüne tuttu. 'Okuyucularımız... şey, *bununla ilgilenmiyor*-romantizm istiyorlar! Biraz daha yaklaşamaz mısınız?"

"Sana ne diyeceğim-" Selene muhabire doğru tehditkâr bir adım atarak başladı, ama Jules onu belinden yakaladı ve geri çekti.

"Çok iyi, Teğmen D'Alessandro. Elini kalçasına koy. Ya da öp onu?"

Selene kaşlarını çatı. "Oh, bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Fotoğrafçı onu tamamen görmezden gelerek eline bir şampanya kadehi tutuşturdu.

'Mutlu çift için kadeh kaldıralım! Yüzüğünüz var mı?"

Jules gözlerini kırıştırdı, tamamen kaybolmuştu.

"Ben, evet?"

"Onu daha yakın tut, biraz içeri çek. Roma Kasabı'ndan korktuğunu söyleme bana, D'Alessandro? Nice'de çok mu kaldınız? Fotoğrafçı sırtarak kamerasını indirdi. Bu acemi muhabir ondan daha yaşlı olamazdı. 'İşte böyle, onu daha sıkı tut. Yapsan iyi olur yoksa ben yaparım. Göz kırptı.

Selene Jules'un sinirlendiğini hissedebiliyordu, çünkü Jules itaatkâr bir şekilde kolunu beline dolamış, diğer eliyle de hafifçe kalçasını tutuyordu.

"Harika!"

Kamera kıvılcımlar saçarak parladı ve Aurelio Sabatino ortadan kayboldu - şüphesiz başka birini taciz etmeye gitmişti- ve ikisi de biraz afalladı.

Selene yutkundu, Jules'e bakmak için dönmedi. Nefesi saçlarını karıştırdı ve öfkesi dağıldı. Belki bu şekilde, ona bakmadan, ona gerçeği söyleyebilirdi.

"Sordun-" *Dio*, neden bu kadar sıcaktı? Elleri kızın belini dağlıyor, ipek elbisesini yakıyordu. Nefesi ensesinde gezindi, dudakları boynunun omzuyla birleştiği noktayı sıyırdı, o kadar yumuşaktı ki bunu hayal etmiş olabilirdi. Dönmeyi reddetti, göğsünde titreyen güçlendirici bir nefes çekti. "*Tutsak bir Tanrı'dan neden kaçmak* istediğimi sana söylemeye korkuyorum.

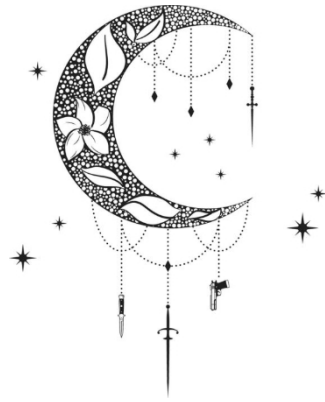
"Neden?" Kulağına doğru mırıldandı.

'Benim hakkımda ne düşüneceksin? Her şeyi öğrendikten sonra.'

Jules'un eli onu döndürecekmiş gibi belinde sıkılaştı. Kadın direndi ve eli kaburgalarını sıyırdı, başparmağı ipek teni bulana kadar kaydı.

"Daha az değil. Yemin etti, sesi çakıllı çıkıyordu. "Asla daha az değil.

Ne vaat ettiğini bilmiyordu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Afigure elinde şampanya tepsisiyle Jules'un yanına yaklaştı. Boğazını temizledi.

"Biz iyiyiz," dedi Jules, Selene'den gözlerini ayırmadan, sinirli bir şekilde. "Bekle. Selene yeni bir flüt almak için uzandı. "Teşekkür ederim.

Jules göz ucuyla parlak kızıl saçların parladığını gördü ve kalbi yerinden fırladı. *Kian...*

Sonra düştü.

Kian *olmaz*. Bir daha asla Kian olmaz.

"Hey! Sen oradaki! Dans pistinde bir figür hızla ilerledi. Elinde boş bardaklarla dolu bir tepsi taşıyan bir garsondan zar zor kaçarak savruldu ve ne yazık ki ağzına kadar dolu bardaklar taşıyan ikinci bir garsonun yoluna düştü.

Lucia Scavo. Köpüklü sıvı büyük bir gürültüyle yere sıçrarken, tıbbın kız kardeşi doğrudan Jules'u işaret ediyor gibiydi. *Kahretsin*.

Hayır, Jules'u *geç*.

Yakınlarda duran garson maskesini çıkardı. "Merhaba, Jules! Kian sırtıttı, bakır saçları bir düzine fenerin ışığını yakaladı ve Jules sadece bakabildi. 'Oh evet, ölmemiş. Sürpriz! Elindeki flüt tepsisini uzattı.

Jules gözlerini kırıştırdı, aklını kaçırdığından emindi.

"Kian..." diye fısıldadı, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu. Yer devrilir gibi oldu ama şampanya yüzünden değildi.

"Nasıl?

"Sonra açıklarım!

"Bekle, Kian..." dedi Jules, kararsız bir elini uzatırken kelimeler zar zor duyuluyordu.

Selene'in eli onun pazusunda sıkılaştı. "Uh... Jules...

"Fermatevi!" Bu sesi tanıdı. Caterina. Kelimeleri gelmeden önce tahmin etmişti. "Seni kırmızı sis yapacağım!

"Gitmem gerek! Kian, Selene'e başını sallayarak saçının önünü çekti. "Çok güzel görünüyorsun. Eğer onun yerine gerçek bir erkek istiyorsan-"

'DUR! Vatikan.'

Gel beni bul. Muhtemelen Vatikan hücrelerinde olacağım. Ya da ölü.'

Mermere çarpan iki düzine bardağın çınlaması Caterina ve Lucia'nın yaklaştığını haber veriyordu.

Kian koştu.

Jules onun ardından yarım adım attı, ama Caterina yolunu kesti.

"Şu kızıl saçlı cesedi tanıyor musun, kedicik?

"Uh... hayır? Jules onun etrafından dolaşmaya çalıştı.

Dieu. Kian yaşıyordu. Ama ne kadar süreyle? Asıl soru buydu. "Altamura, olay çıkarıyorsun," dedi Selene, sesi tehlikeliydi.

Lucia elinde iki kadeh şampanyayla salına salına geldi; ikisi onun içindi.

"Merhaba! Ne kadar şık görünüyorsun, *D'Alessandro*?" Abartılı bir göz kırptı.

Selene, Kian'ın ardından el salladı. "Maskeli baloda kimseyi öldürmeni yasaklıyorum.

Jules'un nabızı kulaklarında gümbürdüyor gibiydi. "Ne demek *ceset*?"

"Ölmüş olması gerekiyordu. Tüm kayıtlar öyle diyor. Ve Caterina temelde ilk kaçtığı anda onu öldüreceğine söz verdi, yani her iki şekilde de doğru.

Eğlenceli!" *"İlk kez mi? Selene belli belirsiz yankılandı.*

Caterina kalabalığı taradı. "Bu daha önce de olmuştu.

Lucia daha yakına eğildi. "Bir kereden fazla," diye fısıldadı sahne fısıltısıyla. Bir flüt devirirken Caterina'nın dar gözlü bakışını kaçırdı, küçük kemik testeresi küpeleri neşeyle sallanıyordu.

Jules bunu duyunca pek şaşırmadı. Beladan kaçmak onun ve Kian'ın ortak mirasıydı. Bununla birlikte, Caterina ve Lucia zorlu kişilerdi. Kian'ın ardından baktı. Eğer Kian'ı kendisi bulmak için ayrılırsa, Caterina ve Lucia onu kesinlikle takip edeceklerdi. Jules bir koluyla Selene'in beline sarıldı ve kulağına doğru tısladı. "Hey, tatlı yanak, söyle onlara eğer *en iyi arkadaşımı* öldürürlerse, ben-

Dişlerinin arasından, ", *amore mio*," dedi. Şimdi birçok göz onların üzerindeydi.

Ellerini onun kalçalarına doğru kaydırdı. "Ben ciddiylim. Kelimeleri vurgulamak için onu kendine o kadar sıkı çekti ki şampanya şırıldadı.

'Yani. Ben. I.' Selene son kelimeyi ayak parmağına stiletto' vurarak noktaladı.

Daha önce hiç bilmediği bir acı, bu raundu onun kazandığına dair ona güvence verdi. "Altamura. Selene gülümsedi, kendini Jules'ten kurtardı ve astıyla burun buruna geldi. "*Caterina*. Eğer onun arkadaşını öldürürsen, ben de seni öldürürüm.

O zaman sevdiğin herkes-'

Caterina homurdandı, etkilenmemişti. Ama Selene sözünü bitirmemişti.

'-ve hoş görmediklerinizi de. *Hoşgördüğün herkesi öldüreceğim*. Rahibe bir elini boğazına bastırdı. "Yapmazsın.

"Beni izle.

Lucia ağzına bir zeytin attı. "Yani beni öldürecek misin?

Selene ona bakmadı, Caterina'nın bakışlarını tuttu. "Buna mecbur kalırdım, Lucia. Bu utanç verici olur. Sen yeterli bir astsın.

Sarışın rahat bir omuz silkti. "*Hayat böyledir*. Üst

balkonlardan birinde kırmızı bir ışık parladı. "İşte orada!"

diye bağırdı biri.

Caterina ve Lucia koşmaya başladılar. İnsanlar izliyor, Kian her hamle yaptığında onu ispiyonluyorlardı. Romalılar bu Kolezyum'da oyun oynamayı hâlâ seviyorlardı. Gözler Jules ve Selene'in üzerindeydi. İmparatoriçe'nin kişisel muhafızlarından çılgınlık geliyordu.

Selene'nin eli onun avucunun içinde solgundu.

Piramit şeklinde şampanya kupaları olan bir masa gözüne çarptı. Dikkat dağıtmak için Romalı elitlerin tarzında bir aşk ilanı yapabiliirdi. Planını oluşturmada önce bile Selene'in onu öldüreceğini biliyordu.

'Bunu benim için yaparsın, evlat,' diye mırıldandı nefesinin altında. "Ne? Selene dikkati dağılmış bir şekilde mırıldandı.

Jules masanın üzerine tırmandı ve kristal bardakları tekmeleyerek yolundan çekti. Bir şampanya şelalesi yere sıçradı ve Romalı seçkinlerin ayaklarının dibinde köpürdü. "Herkesin dikkatine!

Selene sanki boynuzları çıkmış gibi baktı.

Yüzlerce göz onu sabitledi. Kalbi tekledi. İşe yarıyordu... belki biraz fazla iyi. Her saniye, daha fazla insan Jules'un kaçan bir kaçaktan daha iyi bir eğlence olduğuna karar veriyordu. Masanın kenarında sallanmakta olan son sağlam kupayı kaptı ve Selene'e doğru tuttu. "Benim sevgili nişanlım. Odadaki en güzel kız. Herhangi bir odadaki -özür dilerim hanımlar. Zorla sırtıttı. Bir kahkaha tufanı. Selene ise onun beklediğinin sadece yarısı kadar canı görünüyordu. Konuklardan bazıları gölgeli tahta doğru yan bakışlar attı. Lanet olsun. Jules bugün bir imparatoriçeye hakaret edeceğini tahmin etmemişti.

"Bu gece şampanya çok boşa gitti," diye fısıldadı biri. Seyircisini kaybediyordu.

"Nişanlım Selene'nin şerefine kadeh kaldırmak istiyorum, o kısmı söylemiş miydin? Selene'ye. Sadece en ölümcül şeylerin olabileceği kadar güzel. Benimle evlenir misin?"

Bir flaş patladı ve onu bir anlığına kör etti.

"Düğünü ne zaman bekleyebiliriz? Aurelio Sabatino'nun sesi, sıcak bir ipucunu kovalayan bir gazetecinin tüm coşkusunu taşıyordu.

Jules kalabalığın içinde Selene'i ararken görüşündeki lekelere karşı gözlerini kırıştırdı ve onu buldu. Hâlâ etkilenmemişti.

Bu gece mi? Yoksa yarın mı? Her çok yakında.'

Sabatino bu durum karşısında heyecanlanmış görünüyordu. "İşte ben buna *romantizm* derim!" dedi, bir eli çenesinin altında, diğeri dirseğini dayamış, anlaşılmaz bir şekilde Jules'u izleyen Selene'in fotoğrafını çekmek için olduğu yerde dönerek.

Salondaki kalabalık da aynı fikirdeydi ve gösteriye ısınmış görünüyordu.

Jules alkışlar arasında masadan kalktı ve Selene'e yaklaştı, şampanyasını kuvvetlendirmek için geri attı ve elini uzatmadan önce kupayı kalabalıktan birine uzattı. Yumuşak bir sesle, "Selene, bu gece bir dans daha edemez miyim?" dedi.

Selene gözlerini sakınarak tereddüt etti, sonra elini onun elinin içine koydu. Adam onu kendine çekti, eli beline dolandı.

Selene sessizdi, yanağı onun omzundaydı.

"Hâlâ izliyorlar mı?" diye sordu.

Onun omzunun üzerinden baktı. "Ah, evet.

"Yani iki rahibe ve bir kızılın peşinden koşarsam kötü mü görünürüm? Onun yüzünü görebilecek kadar arkasına yaslandı.

Dudakları isteksiz bir gülümsemeye dönüştü. "Bu gece benimle evlenme niyetini açıklamaman romantizmi mahvedebilir.

"Ya da yarın.

"Nasıl unutabilirim?

Jules'un gülümsemesi soldu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onu henüz affetmemişti. İşleri daha da kötüleştirmekten nefret etse de ona söylemek zorundaydı: "Baliel buradaydı.

Baliel, Briars Dükü. *Büyükbabası*. Dikenlerin Prensi. Ve yüzyıllar boyunca ona daha kaç isim verildiğini kim bilebilirdi?

Gözleri berraklaşır gibi oldu. "Biliyorum. Onu gördüm.

"Bu konuda neden bu kadar rahatsın?"

"Bu konuda bir şey yapabilseydim, yapardım... ama o yeni bir bedende. Büyüsü o kadar sıkı bağlanmış ki ben bile onu hissedemiyorum. Onu bulmamın tek yolu, onun beni istemesi.

Jules yavaşça başını salladı, Baliel'in ışıltılı elbiseler ve yakışıklı gece kıyafetlerinden oluşan kalabalığın içinde nasıl eriyip gittiğini hatırlıyordu. "Bana onu konuşturmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Belki. Omuz silkti. "Ama baloda bir şey yapmayı planlasaydı, şimdiye kadar çoktan yapardı herhalde.

Onun keskin zekâsını hafife almaması gerektiğini gerçekten bilmeliydi.

Ben bir iblisim. Ve senin tanrının da öyle.

Jules onu döndürerek uzaklaştırdı ve dönüşte daha sıkı tuttu.

Müziğin son tınıları kayboldu ve onları birbirlerine bastırılmış, birbirlerinin gözlerinin içine bakarken göğüsleri kabarmış halde bıraktı. Selene, sanki aniden yapışan kalabalıktan ve izleyen gözlerden kaçmak için çaresiz kalmış gibi bir santim geri çekildi.

Maskeli konukların ve şekerlenmiş incir, Sicilya zeytini, sarılmış jambon ve Roma enginarı dolu tepsileri çırpın garsonların yanından iterek geçti. Selene ona zar zor yetişebildi ve aralarındaki mesafe giderek açıldı. Selene'in canı yanıyordu ve o bu haliyle durumu daha da kötüleştirebilirdi. Ezeli düşmanının torunu ve onun dünyasını canavarlaştıran iblislerden biri. Aralarındaki anlaşmanın ne zaman bozulacağını ve Baliel'in planladığı her neyse onun tarafından karşıt taraflara itileceklerini kim bilebilirdi? Neredeyse ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Onun arkasından hamle yaptı, elini yakaladı, parmak eklemleri çaresizlikten bembeyaz olmuştu. Selene ona doğru döndü, güzel dudakları hafif bir hırıltıyla dişlerinin üzerine kıvrılmıştı.

"Lütfen..." diye fısıldadı, bilinçli bir şekilde kavramasını yumuşatarak.

Etraflarında konuklar çılgınca dans ederek ve tepelerinde dönen sanatçılara kahkahalarla bağırarak karınlarını doyurdular. Ama burada, onların arasında, her şey tamamen durgundu.

Bir elini kaldırdı ve koyu renk saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Yakut rengi bir kan damlası başparmağından aşağı süzüldü ve adam bileğini yakalayarak elbisesine damlayıp siyahın içinde yutulmadan önce bir mendille bastırdı. Yine demirin ve bükülmüş büyüünün hafif kokusunu aldı.

Yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Damarlarında iblislerin kanı dolaşıyor, değil ?" Kadının gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Bir sır o zaman. Kimsenin bilmemesi gereken bir sır.

O kadar da farklı değillerdi. *İkisinin* de damarlarında iblis kanı vardı. Asla söylemeyeceği şey, onunkinin doğal, onunkinin ise iğrenç olduğuydu. Bir *sapkınlık*. Doğanın nefret ettiği bir şey.

Uzak bir yanı onu şaşırttığı için memnun olsa da sorduğu sorudan anında pişmanlık duydu. Bunu bilmemeliydi *-insanlar* kan kokusu alamazdı. Son saatlerin parçaları hâlâ sivri uçluydu ve birbirine rahatça uymuyordu ama artık çok geçti, kelimeler yüksek sesle söylenmişti.

"Cevap ver bana," diye daha sessiz bir ısrar etti. Kadın başını salladı.

"Belki," dedi sonunda, bileğinin iç kısmını ortaya çıkarmak için eldivenini çekiştirerek. Sanki dokunulduğunda sıcak ya da soğuk olmadığını test etmek istercesine hafifçe derisine dokundu. Görünürdeki tüm yara izleri yine gümüş rengindeydi, damarlar ise normal maviliklerindeydi. Parlak altın rengini hayal etmek o kadar imkânsızdı ki, bir rüya bile olabilirdi. 'Ama bu benimle ilgili değil. Bu seninle ilgili. Ve Baniel hakkında. O ne istiyordu?

Jules boştaki eliyle kaşlarının arasındaki buruşuk çizgiyi ovuşturdu. Keşke bu kadar karmaşık olmasaydı. Düşünebilmek için kafasını boşaltması gerekiyordu. Eğer dünyası Vatikan'ın *Cor Cordium*'unda zaten alt üst olmuşsa, Baniel ile yaptığı konuşma onu ekseninden daha da kaydırmıştı.

Alışılmadık bir ifade dudaklarını büktü.

Selene onun elini tuttu. 'Peki, sonra anlatırsın. Ama emin ol Lacroix, bana anlatacaksın.'

Etrafındaki dünya içine çekildi. Tek görebildiği onun ince sırtı, tek hissedebildiği onun sıcak piyanist parmaklarının kendisini pirinç döşemeli bir asansöre doğru çektiği idi. Kadın bir düğmeye bastı ve ibre dört katı geçti.

Dışarı çıktıklarında, Kolezyum'un tepesinde kutsanmış bir yalnızlık içindeydiler.

Acı gece esintisi Selene'in saçlarını yanaklarına doğru savurdu ve koyu renk saç tellerinin arasından Roma'nın saçlarının altına yayıldığını görebiliyordu. Jules rüzgârla savrulan koyu renk saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itti. "Söylediğim şeyler için özür dilerim. Kadın titredi ve adam parmaklarının arkasını kadının pazusuna sürttü. "Sözlerimle seni incittiğim için ve-

"Jules, dur.

Sustu.

'İncindim ama gerçekten sen olmadığını da biliyorum. Nekropolde köşeye sıkışmış bir tilki gibiydin. Kanaman vardı. Tanrımızı tüm korkunç güzelliğiyle gördün. O'nun yüzüne baktın. İşkence gördün. Ne tarafından olduğunu hala bilmiyorum. Savaş yüzünden mi? *Tanrı* tarafından mı? Ve ben de seni incittim. Elini dudaklarına götürdü ve başparmağına bir öpücük kondurdu. Adam onun alt dudağını okşadı ve hafifçe çekerek beyaz dişlerini ortaya çıkardı. Kirpiklerinin altından ona bakarken gözleri inanılmaz derecede karanlıktı. 'Ve yeterince güçlü olmana rağmen, bana karşı bir kez bile sert davranmadın. Bana zarar vereceğin korkusunu yüzünün her yerinde gördüm. Ama ben görüldüğümünden daha güçlüyüm ve sen *çok çok* daha nazıksın.

"Söz veriyor musun?" diye nefes aldı. "Söz veriyorum.

Jules onun yüzünü aradı ama telkari maskenin ötesini okuyamadı. Her zamanki maskesi gitmişti ve onun yerine gerçek bir maske takıyordu.

Selene uzanıp onun yanağına dokundu. Maskesini tekrar takma düşüncesine dayanamamıştı. Maskeyi taktığında kime benzediğini bir kez bile bilmiyordu.

Selene'nin maskesini çözen Jules, bir kurdele telaşıyla taşa düşmesine izin verdi ve yüzünün yan tarafına dokundu, başparmağı gözünün altını düzeltti. Geceleyin Roma gökyüzünden daha güzeldi, ama maskesi çıkarıldığında ikisi de önemsizleşiyordu. "Yüzünü özledim.

"Yalancı," diye nefes aldı.

"Evet. Kadın etkilenmemiş bir kaşını kaldırdı ve adam sırtıttı. 'Ama bu konuda değil. *Asla* bu konuda değil.

Onu bırakamazdı ama bırakmak zorundaydı. Baliel'in kanı bir lanetti. Sanki sonunda bir bıçağın yanlış ucuyla karşılaşmış gibi, kaburgalarına acı saplanıyordu. Gözleri Roma'nın ışıklı kubbelerinin kehribar altınıydı ve o kadar yoğun ki canını yakıyordu. Onları tutamayınca başka tarafa baktı. Onu istiyordu ve istemiyormuş gibi davranmaktan yorulmuştu. Ama bunu ona söylemek bir dönüm noktası olacaktı ve onun nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Roma'nın dört bir yanında çanlar saat 10'u çalmaya başladı. Son zil de başladığında, kendini silkeledi. 'Selene, rol yapamam-'

Onu ölebileceğini düşündürecek kadar yakıcı bir öpücükle susturdu.

Belinden tutarak onu ayak parmaklarının ucuna doğru itti ve öpücüğü derinleştirdi. Kız soluk soluğa geri çekildiğinde, adam ona adını fısıldadı

Ağızına. İkinci öpüşmelerinde içinde boğuldu, tadına bakabilmek için dudaklarını ayırmaya çalıştı. Selene ile sarhoş ölmek, kutsanmış bir ölüm olurdu.

Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirip ağızını daha sıkı bir şekilde kendi ağızına doğru çektiğinde, adam karnından gelen yumuşak bir hırıltı çıkardı. *Dieu*, onun içinde bir alev yaktı. Artık için için yanan bir kıvılcım değil, bir orman yangını.

Başparmağını Selene'nin çenesinde gezdirdi ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğerek daha fazla erişim sağladı. Sonra Selene öpücüğü kesti, bir elini göğsüne dayadı. Saçları yüzünün üzerine düşerek ifadesini gölgeledi.

Jules, ona dokunmak için yanıp tutuşsa da ona alan açmak için arkasına yaslandı. Selene lezzetli bir an boyunca bedenini ona doğru bastırmış, göğsüne ve karnına doğru hafifçe kıvrılmıştı. Onun da kendisiyle aynı ateşli arzuyu hissettiğini *biliyordu*.

Ama şimdi uzaklaşıyordu.

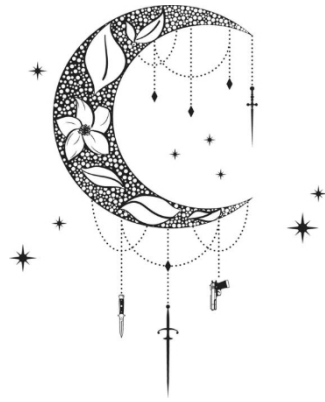
Ve yaldızlı maskesini çıkarmış olmasına rağmen, ifadesi okunamazdı. Zırhını giymişti ve hiç dürüst değildi. Kalbi gümbürdedi, acı içinde kaburgalarına çarptı. En azından denemişti ama bu başarısızlığın acısını hafifletmiyordu.

Selene titrek bir nefes verdi. Roma'ya bakarken kaşları birbirine çarptı ve karanlık damlaya doğru yarım adım attı. Rüzgâr saçlarını yanaklarına savurdu ve yüzünü kararsızlık kapladı.

Okumak her zaman çok zor, Selene.

Ama yalnız değildi. Uçurumun kenarında birlikte duruyorlardı. Kadın gülümsediğinde, adam yeniden nefes aldı.

'Hadi bir yere gidelim. Bu parti çok kötü.'

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vatikan'ın tanıdık koridorları sadece onlarındı. Diğer herkes Karnaval'daydı. Selene, Jules'u birbirine bağlı parmaklarından tutarak götürdü. Ama odasına değil. Bunun yerine onu bir saat kulesinin köşeli sarmal merdivenlerinden yukarı çekti, ara sıra yüzünü ona dönüp devam etmesi için onu ikna etti.

Giysilerinin onu yakmasına izin vermemeye çalıştı. Teninde. Havanın kendisini. Ama bu imkânsızdı. O ışık ve ısıdan ibaretti ve kendini bir pervane gibi ona doğru atarak canlı canlı yanarsa şanslı sayılırdı.

Tanıdık bir kapı ve tanıdık bir kilit yolu kapatıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, elleri kızın beline doğru kayarken sırtına bastırdı.

Güldü ve parmaklarını ipek korsajın altına daldırıp tenini hissetmeye çalışan adamın elini iterek göğsünün altındaki hassas deriyi nazikçe okşadı. "Bekle ve gör.

Eğer durmazsa, anahtarı düşürecek asla içeri giremeyeceklerdi.

"Bunu sana söyleseydim nefret ederdin," diye mırıldandı Jules, saçlarını bir omzunun üzerinden çekip tenine hafif öpücükler kondurarak. *'Bekle? Kim olduğumu sanıyorsun, köylü? Ben kimseyi beklemem.*

"Sesim öyle *çıkıyor*," diye itiraz etti yarım ağızla, adamın dudaklarına dalıp gitmişti. "Ve yargılama - sabır abartılıyor.

Selene, Jules'un gülümsemesinin kıvrımlarını boğazında hissetti.

"Bana söylüyorsun," diye mırıldandı, sonra boynundan aşağıya doğru öperken teninde sıvı ateşi izledi, sadece omzunu ısırmak için boncuklu kayışını kenara çekecek kadar uzun süre durdu.

Dişlerinin sürtünmesi omurgasında bir şimşek gibi çaktı ve midesinin derinliklerini tutuşturdu. Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı. Bu sese tepki olarak adam ona doğru hamle yaptı ve kalçalarını arkasına bastırdı. Tüm dünyası adamın sıcaklığına daralırken başını omzuna yasladı.

Jules elini onun koluna doğru kaydırıp, uzun parmakları onunkilerin arasına dolanarak anahtarı kapıya yönlendirdi. Birlikte odanın kilidini açtılar ve tökezleyerek

İçeri. Kapı arkalarından kapanmadan önce Jules ellerini kızın beline koymuş onu döndürüyordu.

"Güzel Selene. Adamın sesi kızın içinde ateşler yaktı.

Bir gece. Onu ne kadar çok istediğine dair geriye külden başka bir şey kalmayana kadar onu yakıp vücudundan atacaktı. Onu kapıya doğru bastırarak yüzünü ellerinin arasına aldı ve derinden öptü.

Jules onun ağzına karşı yumuşak bir ses çıkardı ve ellerinden biri onu köşeli vücuduna doğru çekmek için kalçasına doğru kayarken, diğeri elbisesinin dekoltesine daldı ve kıvılcımların omurgasına fırlamasına neden oldu.

Saat yüzünün buzlu camı mekânı soluk bir altın ışıyla yıkadı. Sonra saatin akrep ve yelkovanının hayaletimsi gölgeleri bir araya geldi ve çan sesleri gece yarısı mekânı gümbürdetti.

Jules geri çekildi, meşe çatı kirişlerine doğru baktı. "Selene... neredeyiz?

Başını geriye doğru eğerek tepesindeki ham kirişlere baktı. "Saat kulesi. Çocukken buraya gelirdim.

Jules etrafına bakarken parmakları dalgınca onun yanlarında aşağı yukarı geziniyordu, Roma'nın altın ışıkları kule odasını usulca aydınlatıyordu. "Bu çok garip...

Daha söyleyecekleri olduğunu hissederek sessiz kaldı.

Ona baktı. 'Yetimhanede bir saat kulesi vardı. Ama buna hiç benzemiyordu. Ondan uzaklaştı ve ellerinin olduğu boş yerler buz gibi soğudu. Jules pervaza yaslanmış, Roma'ya bakıyordu. "Biraz bodurdu ve-

"Çirkin," diye ekledi, çenesini onun omzuna yaslayabilmek için arkasından yaklaşarak. "Hatırlıyorum.

Sırıttı. ". "Alaturka olduğunu söylemiştin!

'Ben de çirkin olduğunu söyledim. Ama buna iznim var.'

Gözlerini devirdi. 'Ah, anlıyorum. Senin küçük kuleni aşağılamak bana düşmez.

Güldü, onu önüne çekerek pencere pervazına kaldırdı ve bileklerini cama bastırdı. "Seni susturmak zorunda bırakma beni.

Vücudu ısındıkça nefesleri kısalıyor ve elbisesinin ipeği her an daha ince hissediyordu. Kadın ona doğru eğildi. "Dikkatini çekmek için neler yapabileceğimi bilsen şaşardın.

Jules usulca inledi, dizlerini birbirinden ayırdı ve elbisesini kalçalarına kadar sıyırdı, böylece aralarına . 'Görev tamamlandı, Kaptan Alleva. Dikkatimi çektiniz.

Dudağını ısırdı ve ellerini adamın pantolonuna götürerek düğmelerini karıştırdı. "Ve? Başka neyim var?

Adamın vücudu ona yaklaştıkça geriliyordu ve kadın adamın pantolonundaki şişkinliği hissedebiliyordu. Adamın kirpikleri dalgalanırken gözlerini yüzünden ayırmadan avuçladı. Bir süre sonra kısık sesle, "Her şey. Her şeyi.

Yutkundu. Sırtındaki soğuk pencere omurgasından aşağı bir titreme gönderdi. Tek istediği onun sıcaklığıydı.

Her şeyi, dedi.

Tek istediği *her* .

Bir iblis olmasına rağmen. Onun düşmanı olmasına rağmen. Yarın ona veda etmek zorunda kalacak olsa bile.

"Lütfen...

Adam usulca inledi ve ellerini elbisenin altından kalçalarına doğru kaydırды. "Lütfen demene gerek yok, *aşkım*.

Onu görmezden gelerek ceketini omuzlarından itti. "Jules, lütfen..."

Kelimeler onu kırdı.

Adamın kontrolünün kırıldığı ve güçlü ellerinin kalçalarında sıkıştığı, onu kaldırıp sırtını pencerenin bir santim yanındaki taşa yasladığı, dudaklarını onunkilere yapıştırdığı ve sertliğini bacaklarının arasına bastırdığı anda derisini çukurlaştırdığını hissedebiliyordu.

Jules'un öpücükleri açgözlü ve açgözlüydü ve nefesini çaldılar, bu yüzden coşkuyla karşılık verdi, dolgun alt ısırmalar çaldı ve inleyene ve bir eliyle bileklerini başının üzerine sabitleyene kadar diliyle savaştı.

"Uslu durman için ne yapmam gerekiyor?" diye mırıldandı, sesi boğuklaşmıştı. Kadın güldü. "Bunu gerçekten istiyor musun?

Ardından gelen öpücük yeterli bir cevaptı. Omuzlarındaki askıları kaydırды, elbisesini aşağı çekerek bir göğsünü avuçlayabildi, dudakları onunkilerden ayrılıp köprücük kemiğine indi. Sonra dişleri hissetti, hissin yıldız patlamasıyla nefesi kesildi.

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama adamın giysilerini çıkardı, gömleğinin zahmetli düğmelerini teker teker çözdü, pantolonunu çıkaramayınca da küfretti.

Arkasına yaslandı, puslu gözlerle aşağıya baktı. "İşte, bana bırak.

"Ben hallederim!" diye karşı çıktı.

Alnını omzunun yanındaki taşa dayayarak inledi. 'Bu ... tüm bunlar benim için çok zor, biliyorsunuz'.

Ona bakarak sıırttı. 'Kesinlikle çok-' 'Oh, ha, ha. Eğlenceli.

Sonunda homurdandı ve pantolonunu çekerek açtı, düğme pencere camına çarptı. Pantolonu tekmeleyerek çıkardı ve kadının kalçalarının arasına doğru tökezledi.

Adam onun gözlerini tutarken bir süre hareketsiz kaldı. Çılgınca ihtiyaçları ile cevapları arasında bir an. Sonunda içine girerken ağzına yavaş bir öpücük kondurdu.

Haykırdı, bacaklarını adamın beline sararken elleri adamın saçlarına dolanıyordu, her santimi adamın her santiminin bir parçası olmak için haykırıyordu. Jules onu pencerenin altındaki ceketinin üzerine indirip tekrar dudaklarına yapıştığında gözlerinin arkasında yıldızlar dans ediyordu ya da belki de gökyüzünde idiler. Hiçbiri yeterli değildi, ondan daha fazlasını istiyordu. Daha fazla el, daha fazla öpücük. Ta ki her şey çok fazla gelene kadar.

Nefesi kesildi, kalbi çırpınıyordu. Jules'a kendisinde korkunç bir sorun olduğunu söylemek zorundaydı, ama parmakları onun emirlerine itaat etmedi ve sadece kendilerini saçlarının daha derinlerine gömdü ve kendi sesi ona daha fazlası için yalvardı.

Ve Tanrım, o ateş oldu ve bu muhteşemdi.

Jules onu göğsüne bastırdı ve saçlarına öpücükler kondurarak ceketiyile örttü.

Kıkırdadı. Bulaşıcı bir şeydi. Kısa süre sonra o da gülmeye başladı, sesi adamın köprücük kemiğine bastırmaya çalışıyordu. Göz kapakları ağırlaşmıştı. Bulabildiği her santim teni öpme ve gözlerini kapatma dürtüsüyle boğuşarak iç çekti. Jules ona karşı bir fırın gibi yanıyor, onu uykunun sıcak kucağına .

Jules, Selene'in pürüzsüz kalçasını beline doğru çekti ve başparmağıyla teninde çizgiler çizdi.

Eğitiminde geliştirdiği tüm inatçı disipliniyle uykuyla savaşıyordu. Ama bu gece o sadece bir kızdı ve adam ona yumuşak öpücükler kondurdu.

"Uyu, güzel Selene." diye fısıldadı.

Gülümsedi, kirpikleri yanaklarına doğru titriyordu. "Uyumak istemiyorum. "Neden?"

"Çünkü o zaman bu iş bitecek.

Onun üzerine doğru eğildi, gözleri her santimini ezberlemek için vücudunun uzunluğunu takip etti.

"Uyu, güzelim. Bu kelimeyi bir daha asla kullanamayacaktı; diğer her şey için onu mahvetmişti. Tekrar yanına uzandı ve kaburgalarından köprücük kemiğine kadar iz sürdü, deneyimsiz bir çocuk gibi yaptığı bir öpücük izini nazıkçe okşadı. "Her şey sonsuza dek sürmemeli.

Kaşları birbirine çarptı ama uyku onu almıştı. İnkâr edercesine mırıldandı ama kelimeler kaybolmuştu. Jules onun tenine karşı kaşlarını çattı, hayır, bazı şeylerin sürmesi gerektiğini savunsaydı onu reddedip reddedemeyeceğinden emin değildi.

Ama - yürek parçalayıcı bir şekilde - yapmadı. Vatikan'da onun için hiçbir şey kalmamıştı. Bilmediği hiçbir cevap yoktu. Sadece Ölümsüz Tanrı'nın her şeyi tüketen çekimi.

Ne olduğunu öğrenirlerse Selene bile onu koruyamazdı. Başparmağıyla desenler çizmeye, haritasını çıkarmaya devam etti. Ve eğer gerçeği öğrenirse, bunun için ondan nefret edecekti.

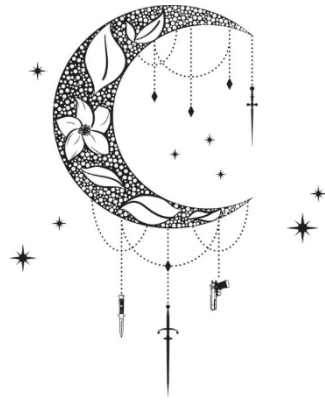
Bu düşünce kalbine demir bir çivi gibi saplandı.

Asla bilemezdi. Bu gece için pişman olmasını asla istemezdi.

Dikkatlice çömeldi ve giysilerine uzandı. Ceket omuzlarından kaydı ve yavaşça tekrar üzerine geçirdi. Bir kâğıt hışırtısı onu cebine çekti ve orada katlanmış bir not buldu.

Saatın yüzündeki loş ışığa doğru eğilen Jules, agresif yatay kesiklerle ilmekli bir elle yazılmış çivit mavisi kelimeleri okudu. Adını okumadan önce bile bunun Sparrow'dan gelmiş olması gerektiğini biliyordu.

Kian benimle. Güvenli. Geldiğinde, yalnız gel - Sparrow

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Soğuk dallar Selene'nin uyandığında çıplak uzuvlarına değdi. Saat kulesinde cereyanın geçebileceği binlerce çatlak vardı ve soğuk hava alçak bir ısıklıkla tepedeki dişlilerin arasında dolanıyordu. Jules'un ceketini kendine daha sıkı çekti ve bir eliyle onu aradı. Yanındaki yeri boştu. Gevşek bir endişe ipliği serbest kaldı. Doğrulup elbisesine uzandı ve çelik üzerindeki bir ışık parıltısı gözüne çarptı. D'Alessandro'nun ikiz bıçakları kendi bıçaklarıyla birlikte kapının yanında duruyordu.

Hayır. Kalbi düştü. Adam gitmişti.

Kendinden geçmiş bir halde elbisesini giydi ve bir elinde D'Alessandro bıçaklarıyla sarmal merdivenlerden aşağıya doğru tökezledi.

O gitmişti.

Kendine bunun bir veda olacağını söylemişti ama... bu *onun* seçimi olmalıydı. Şimdi Jules onun yerine seçim yaptığına göre, bunu kabullenemiyordu. Merdivenler çıplak ayaklarının altında acı verecek kadar soğuktu ve kılıcı omurgasının çıkıntılarına acı verici bir şekilde bastırıyordu.

Onu yakalayabilirdi. Ona gitmemesini söylemeliydi. Lütfen-genellikle kullandığı bir kelime *değildi* ama kalmasını sağlayacaksa binlerce kez söyleyebilirdi. O bir iblisti ve yine de onunla yatmayı seçti. *Sadece bir kez veda etmek için.* Kendine söylediği yalandı.

Ve şimdi bir gecenin yeterli olmadığı her zamankinden daha açıktı. Onu her gün, sonsuza dek istiyordu. İblis olsun ya da olmasın.

Soğuk koridorlarda koşarken dökülmemiş gözyaşları gözlerini yaktı, bir koridoru kontrol ederken ayakları dondu. Sonra diğerini.

Karanlıktılar. Boştu. Ve Selene yine yalnızdı.

Nasıl bu kadar *aptal* olabilmişti? Ona nasıl hissettiğini söylemeliydi.

Önünde uzun boylu, tanıdık bir adam yürüyordu.

"Jules...! Sesi boğazında düğümlendi. Gözlerinin arkasındaki sıcaklık yüzüne doğru kayarak serbest kaldı. Koşmaya başladı, adam köşeyi dönüp görüş alanından çıkınca hızını artırdı.

Sonra başka bir figür farklı bir salondan koridora adım attı.

Selene bir sütunun arkasına geçti, soluk alışlarını -ya da hıçkırıklarını? Ağlıyor muydu? Böylece Cesare onu duymayacaktı. Omuzlarını soğuk mermere bastırırken, bir yanı neden saklandığını merak etti. Onu gördüğünde neden ilk tepkisi bu olmuştu? Ama zihni bedenini yakaladığında, hareket etmedi.

Ayak sesleri onu daha da yaklaştırdı.

Cesare iki tarafa da baktı ve sessizce Vatikan nekropolüne indi.

Jules yumruğunu Sparrow'un kapısına vurdu, kalbi gümbürdüyordu. Buraya koşarak gelmişti - St Peter's ile arasına olabildiğince mesafe koyarken yüzüne soğuk kar yağışı çarpıyordu - böylece kararlılığını kaybedip geri dönmeyecekti.

Selene şimdi uyanmış olabilir. Vatikan'a doğru bir adım attı. Eğer koşarsa, onun yanına uzanabilir ve hiç gitmemiş gibi davranabilirdi...

"Buradasın-" *Sparrow*.

"*Jules!* Kian ona çarptı, vücudunun yarısına tırmanarak saçlarına öpücükler kondurdu ve başını kucakladı.

Jules uyuşuk bir şekilde onu sıktı. "Teşekkür ederim," dedi Sparrow'a, sözcükler düğümlenmişti.

Sparrow sırtıttı. "Kendimiz için elimden geleni yapıyorum. Jules'un omuzları gerildi. "Ne?

Kian aşağı kaydı, gömleğinin manşetlerini düzeltirken bir adım geri çekildi. Kızıl saçlarının altında utanç dolu bir yüz ifadesi vardı.

'O da bizim gibi. Ama.. farklı,' diye açıkladı Sparrow.

Kian kaçtı. 'Yemin ederim bilmiyordum, Jules. Sadece seni korumam gerekiyordu.

Jules sırtını duvara yasladı ve sırlıklam olduğunu umursamadan kaygan kaldırım taşlarının üzerine oturdu.

Serçe onun önünde çömeldi ve bir elini dizine koydu. "İçeri gel," diye ısrar etti. "Kurulanın.

Jules onu görmezden gelerek Kian'a baktı. "Nasılsın-

Sparrow onun sözünü kesti, onu ayağa kaldırdı ve hareket etmekten başka bir seçenek bırakmadı. "İçeri gel.

Sparrow bu kez onları sarmal merdivenlerin yanından geçirip müessesenin derinliklerine götürdü. Az yanan gaz fenerlerinin aydınlattığı duman dolu odaların önünden geçtiler. Keçe kaplı iskambil masaları kambur figürler tarafından işgal edilmişti, çekilmiş kukuletaların altında tek bir yüz bile görünmüyordu. Jules masanın ortasında bir yığın banknot, bir dizi anahtar ve Vatikan damgalı bir bıçağa benzeyen bir şey görünce kaşlarını kaldırdı. Ne kap ama.

Kısa bir merdiven çıkarak bir bara girdiler. Sadece bir barmen kalmıştı, titiz bir özenle bardakları parlatıyordu ama Sparrow'un tek bir bakışıyla ellerini sildi ve arka tarafta kayboldu.

"Nasıl?" diye tekrar sordu Jules Kian'a. "Öldüğünü sanmıştım. Yemin edebilirdim..."

Kian kendi gömleğini büktü ve salladı. 'Bu çalıntı bir beden. Ben senin gibi bunun içinde doğmadım.

Jules Kian'a baktı, duyguları yüzünden okunuyordu. Birlikte büyümüşlerdi. Aslında kardeştiler. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

Jules iki elini saçlarında gezdirdi ve Kian'a sırtını döndü. Bardan dönen Sparrow bir içki üçlüsü koydu.

"Baştan başla," diye emretti Kian'a.

Gözleri telaşa benzer bir şeyle genişleyen Kian çenesini kapattı. Sparrow ciddiyetle başını salladı. "Başlangıç. Eğer sen yapmazsan, ben yaparım.

Kian ağır ağır oturdu ve birden on sekiz yaşından çok daha yaşlı göründü. Gözlerinde bir şey vardı ...

Jules yutkundu ve içkisine uzandı. "Devam et. Dinliyorum.

"Pekâlâ..." Kian bardağını avuçlarının arasında sıktı. "Jules, babanı yıllar önce tanıdım. Sen doğmadan çok önce. Onu tanımaktan da *öte*, arkadaşlık. Tıpkı senin ve benim arkadaş olduğumuz gibi.

"Temelde kardeşler," dedi Jules sessizce.

Buna hafifçe gülümseyen Kian'da yabancı bir ciddiyet vardı. "Önemli olan her şekilde kardeşiz.

Jules içkisinden bir yudum aldığı anda elleri titriyordu. "Yani sen bir iblis misin?

Kian indirdiği kirpiklerinin arasından Jules'a baktı. "Evet. Elysian, baban gibi.

İfadesi dikkatle nötr olan Jules bardağını parmaklarının altında çevirdi. "Yani..."

Gerginlik Kian'ın çenesini germiş olsa da, Jules'un sorusunu beklerken gözleri yumuşadı - Jules'un çocukluk arkadaşından nadiren gördüğü bir şekilde ciddiye.

Jules nefesini bıraktı. "Madem yaşlı bir iblisin, neden hayatımız boyunca bu kadar aptaldın? Yüzü bir sırıtışa dönüştü.

Kian parmaklarını saçlarında gezdirerek inledi. "Ah, bunu bilmeliydim...

Sparrow'un zengin kahkahası üzerlerine çöktü ve gerginlik odadan kaçtı. Jules içkisinden bir yudum alırken sırıttı.

"Bilmen gerekiyorsa," dedi Kian, ses tonu ölçülüydü, "bilmiyordum. Çocukluğumun bir döneminde kendimi kaybetmeye başladım. On yaşına geldiğimizde, artık baştan aşağı *senin* Kian'ın olmuştum. Parmaklarını kalbine bastırarak, kısa süreli yoğun bir acı ifadesini bastırdı. "Hâlâ her şeyi hatırlamıyorum. Çoğu şeyi.

'Babam gibi Elysian olduğunu söylemiştin. Bu ne anlama geliyor?'

Sparrow onun duygu çağlayanını hissetmiş gibi başparmağını Jules'un yanağında gezdirdi. "Bunu açıklayabilirim. Sparrow alçak sesle, güven verici bir şekilde açıklarken gözlerini ondan ayırmadı. "Kairos ve Elysian uzun süredir savaşıyorlar ama biz aynı insanlarız. Nihayetinde aynıyız. Gülümsedi. "Ve bizi birbirimizden ayıran her şeye rağmen, sen her ikisinin de çocuğusun. Gerçekten olağanüstü.

İkisinin çocuğu mu? "Ama nasıl?

Sparrow ve Kian bakışlarını paylaştı. "Yani, nasıl bu hale geldin? Sparrow sordu.

Jules başını salladı. "Babamın uzun süredir Vatikan'da mahsur kaldığı düşünülürse

... ne kadar sürdüğünü bile *bilmiyorum*.'

'O çarmıha gerilmeden önce annen sana hamileydi. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ikisi de bilmiyordu. Kian kelimelerini dikkatle seçti. 'Bu dünyadan kovulduğunda, özü insan bedeninden sökülüp alındı. Ve böylece mükemmel bir denge içinde kaldı. Ne ölü ne de canlı.

"Ölümsüz Tanrı gibi," diye mırıldandı Jules, bunun hikâyenin sadece bir kısmı olduğunu hissederek.

Kian başını salladı. "Sen de öyleydin. Henüz doğmamıştım. Söylenmemiş bir söz gibi. Ancak bir süre yaşadktan sonra pençeleriyle bedenine geri döndüğünde, sizin varlığınızın farkına vardı. O zamana kadar sen

Onun tarafından bilinmeyen. Baban için de. Herhangi birimiz için.' Kian'ın gözleri anlamsızdı ve Jules sadece bir yabancı görebiliyordu.

Acısını dindirmek istercesine göğsünü ovuşturdu.

Sparrow'un gözleri yakasındaydı. 'Düğmelerin uyumsuz.

Sakin bana bir şeyi yarıda kestiğimizi söyleme.

Sparrow'un bakışlarını takip eden Kian sırttığını gizleyemedi. "Buraya gelip beni görmek için o şeytan kovucunun yatağından mı çıktın? Gururum okşandı. Ve işte yine Kian. *Onun* Kian'ı. Sessizliği yeterince onaylanmış olmalıydı, çünkü Kian gülmemeye çalıştı ve başaramadı. "Aptal mısın lan sen? Senin aptal olduğunu hep biliyordum ama bu, *bu* reddedilemez bir kanıt.

Kian alçak sesle ıslık çalarak Jules'un yakasını kaldırdı ve Sparrow'a ruj lekesini gösterdi.

Jules onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

Kian yılmadan, "Bu vesileyle Jules Lacroix'yı en aptal ilan ediyorum" dedi.

"Kapa çeneni.

Jules kahkahalarla inerken gözlerini Kian'ın tanıdık yüz hatlarında gezdirdi. Bir iblis olsa bile o hâlâ aynıydı. Jules bir eliyle ağzını kapatarak onu kendine çekti ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Hayatta olduğuna sevindim, evlat.

Kian'ın yüzünde alaycı bir sırıtış vardı. 'Büyü işe yaramayacak. Hâlâ aptal olduğunu düşünüyorum.

Damlayan saçlarını yüzünden geriye doğru itti. Selene'den ayrılma kararı göğsünde bir yarık açmıştı ve bu konuda şaka yapamazdı. Kian'la bile. "Böylesi daha iyi. Benim ne olduğumu asla öğrenemez... Benden nefret eder.

Sparrow başını arkaya eğerek derin bir iç çekti. "O zaten biliyor. "Ne?

"O biliyor. Sparrow onun için Jules'un yakasını düzeltti ve sonra onu salladı. "Onunla baloda konuştum ve *o biliyor*. Jules'u bir aşağı bir yukarı süzdü, iyi gözleriyle dağınık saçlarını, ruj lekesini ve uyumsuz düğmelerini inceledi. "Ve görünüşe göre umurunda değil.

"*Tanrım*," diye yemin etti Jules.

"Evet. Kian'ın sesi hâlâ eğleniyor

gibiydi. "Beni öldürecek.

Sparrow başını salladı. "Muhtemelen.

Jules ayağa kalktı. "Gitmeliyim..." Onun hikâyesini sonsuza dek öğrenmek isteyen yanı kalması için bağıırıyordu. Kian babasını tanıyordu. Kian ona her şeyi anlatabilirdi. Yine de o sesi susturdu. "Geri dönmek zorundayım. Topuklarının üzerinde döndü ve merdivenlerden aşağı atlayarak koşmaya başladı.

Sokağa fırladığında, bir pencerenin kepenkleri açıldı ve Sparrow ile Kian dışarı fırladı. Jules kaygan taşların üzerinde kaydı ama kendini düzeltti. Geriye doğru koşarken, Sparrow'a bağırarak için bir elini ağzına götürdü. "Kian'a göz kulak ol.

Sparrow sessizce onaylamak için bir el kaldırdı, Jules kafatasını bir lamba direğine çarparken yüzünü buruşturdu. Jules başının arkasını ovuşturarak döndü ve yüzünde aptal bir sırıtişla Vatikan'a doğru koşmaya başladı.

Selene *biliyordu* ve yine de onu istiyordu.

Ve onu tozlu, eski bir saat kulesinin zemininde çıplak bırakmıştı.

Kian haklıydı, gerçekten aptalın tekiydi.

Merdivenlerin dibindeki demir kapının kilidi açıldı ve Selene sessizce içeri girdi, çıplak ayağı bir santimlik buz gibi suya inene kadar birkaç basamak daha indi. Bundan sonra daha dikkatli hareket etti, Cesare'yi varlığından haberdar etmek istemiyordu.

Gölgelerde yaşıyor, amcasını Vatikan nekropolünün derinliklerine kadar takip ediyordu. Bunu yaparken, şüpheli doğası yüzünden kendine kızılıyordu. Ona ne olmuştu ki? Yatağına bir iblis almıştı ve şimdi ne olacaktı? Imperium Bellum'u kendisi mi araştırıyor? O bir Kilise Prensiydi.

... Ama Vatikan'ın geri kalanı Karnaval'dayken o neden buradaydı?

Kelimeleri çıkaramasa da yumuşak sesler ona ulaştı. Amcası olduğunu biliyordu. Ama diğer konuşmacıyı tanıdığında kalbi sanki donmuş gibi yavaşladı.

Titizlikle yaklaştı. olamazdı.

"Koşuşlarla ilgili ilerlemenizin bu kadar yavaş olmasını beklemiyordum.

"İnsanlar, hep böyle acelecidirler. Sesi kemiklerinde yankılanıyor, kaburgalarında bir ksilofon gibi çalıyordu.

Baliel.

Briars Dükü, istediğini elde etmek için *yıllarca* beklemenin şarkısını söyleyen yumuşak ve eğlenceli bir tonda konuştu. Böyle bir sabır tüyler ürperticiydi.

"Ve siz de hayatlarınıza neden bu kadar az saygı duyduğumuzu merak ediyorsunuz. Baliel alanın ortasındaki kanatlı aslan heykelinin etrafında yürüdü, su hiç ses çıkarmasa da her adımında dalgalanıyordu. "Ciyak ciyak bağırarak hayatın içine dalar dalmaz, sanki nefes almak için bile duramıyormuş gibi tekrar dışarı fırlıyorsunuz-" Amcasıyla alay edencesine derin bir nefes aldı. "Ne yazık ki sulandırılmış yavrularımızla yaptığınız anlaşma bazı zorluklara neden oldu. *Sulandırılmış yavrular*. Sparrow ve yarı-şeytanları kastediyor olabilir mi? "Yine de koğuşlarla işim neredeyse bitti.

Demek koğuşları yok eden Baliel'di. Ve amcasını Baliel'in buraya geleceği konusunda uyarmış olmasına rağmen Cesare düzinelerce şeytan kovucuyu Roma'dan uzaklaştırmıştı -muhtemelen onu avlamak için.

Sadece bir yanılmıştı: Baliel *zaten buradaydı*. Burada, Aziz Peter Bazilikası'nın tam kalbinde.

Cesare de biliyordu.

Amcasının sesi düşüncelerini böldü. 'Bana bu teklifle geldiğinde, her iki taraf için de faydalı olduğunu söylemiştin. Şu ana kadar sadece başım ağrıyor. Bu işin bitmesini istiyorum. Hızlıca.

"Hızlı mı? Baliel kelimeyi özellikle ağırlaştırarak söyledi. 'Talepte bulunacak durumda değilsiniz. Aksi halde olabileceğim kadar size yardım etmeye istekli değilim.

"Neden?" Amcasının sesi gergindi, sabrı neredeyse hiç tükenmemişti. "Nice'te peşime o küçük köpeğini taktıktan sonra.

'Belki de aradığımda gelseydiniz, gelmek zorunda kalmazdım-'

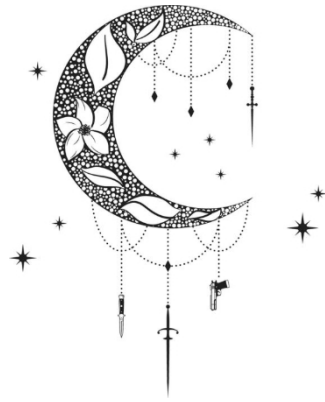
Baliel güldü. Bu ses kanını dondurdu. "Sen aradığında mı? Ne kadar kibar bir ifade Cesare. Bu ismi neredeyse mırıldanıyordu, Cesare'nin konumundan bir panterin korkabileceği kadar korkmamıştı. "Büyünü özüm bağladığında ve beni buraya sürüklediğinde mi demek istiyorsun?

Cesare'nin çenesi titredi.

Baliel aniden onunla burun buruna geldi. Mavi gözleri nekropoldeki diğer tüm ışıklardan daha parlak yanıyordu. "Ne devlet adamlığı ama. İğrenç gerçeklerin etrafında bu kadar etkili bir şekilde konuşmana hayranım ama bir kez olsun açık sözlü olmanı istiyorum.

Cesare çenesini hafifçe kaldırdı, dudakları kıvrıldı. "Pekâlâ. Seni, düklerin en büyüğünü, isteğin dışında bu dünyaya sürüklemek için engin yeteneğimi kullandığımda. Gücümü sana dayattığım ve *kazandığım* zaman. Duymak istediğin bu mu?"

Göğsüne ağır bir taş oturmuş, ciğerlerini eziyor, kalbinin yerini alıyordu. Cesare Allea Imperium Bellum'du. Kilisenin Prensi. Ve bir hain.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Selene suyu rahatsız etmemeye dikkat ederek geri çekilirken her adım bir sabır dersine dönüştü. Her hareketi, karanlıkta kaybolan dalgaların domino etkisini yaratıyordu ama sürekli damlayan suyun bunu gizlemeye yetecek kadar rahatsız edici olduğunu umuyordu. Ayak parmağı suyun altında hareket eden bir şeye süründüğünde donup kaldı.

Bir altın parıltısı karanlığı deldi. Elini suya daldırdı, ne bulacağını zaten biliyordu. Bir koğuş parası. Ve ileride, kaymaktaşıdan bir aslanın soluk parıltısı. Bir zamanlar Vatikan aslanı olan bu şey karanlıkta hayalet gibi görünüyordu. Ortadan ikiye ayrılmıştı ve kalbinde yer alan sikke elinin içinde rahatça duruyordu - şimdiden dokunuşuyla ısınıyordu. İçini korkunç bir keder dalgası kapladı. Bu, kaburgalarına saplanan bir bıçak kadar ihtiyaç duyduğu bir hatırlatmaydı ve bunu yapanın bir düşman olduğunu hatırlatıyordu. Ve tüm Roma'nın düşmanı.

Elini aslanın yelesine koyarak dinledi. Hiçbir hareket duymadı. Sadece nekropolü dolduran sürekli damlama sesi.

Derinliği olmayan siyah suda dikkatli adımlar atıyordu. Jules'u bulmak zorundaydı. Baliel onu Nice'te avlamıştı ve Cesare, Baliel'in iplerini elinde tutuyordu. Bu ne anlama geliyordu? Parçaları bir araya getirmeye çalışırken şakaklarında donuk bir ağrı zonkluyordu ama bir türlü oturmak istemiyorlardı.

Demir kapıyı geçtikten sonra, gizlilik yerine hızı tercih ederek basamakları ikişer ikişer çıktı. Önündeki koridor boştu. Omzunun üzerinden nekropolün esneyen karanlığına doğru baktı.

Eller belini kavradı ve adrenalin ona doğru fırladı. Ama o elleri tanıyordu. Tanıdıkları. Büyük ve sıcak.

"Jules!" diye nefes nefese kaldı, yüzünü onun boynuna gömdü. Adam sıcak bir ten ve soğuk Roma yağmuru kokuyordu.

Geri adım atarak gözlerinin adamın üzerinde dolaşmasına izin verdi. Adam sıırılsıklamdı.

Onu kendine daha sıkı çekti, dudakları yanağında gezinerek şakağına bastırdı. Sonra ağzına doğru ilerledi ve dudaklarını sert bir öpücükle yakaladı. Verdiğinden daha fazlasını alan bir öpücük. İlahiydi.

"Gitmemeliydim-" diye başladı.

"Hayır, sen de kesinlikle geri dönmemeliydin.

Gömleğini elleriyle kavrayarak onu tökezleyerek diğer tarafa doğru itti.

Dil kütüphanesine sığınan Selene, Jules'un saçlarını yüzünden geriye doğru çekti. Sonra ellerini boynundan ve omuzlarından aşağı kaydırarak onu hissetti. Gömleği yağmurdan yarı saydamlaşmış ve tenine yapışmıştı. Taş bir kemerin altında, yüzünü mavinin tonlarıyla aydınlatan vitraylı bir pencerenin altında birlikte sıkıştıkları yerde, yara izinin dikenleri ve çalıları açıkça görülüyordu. Onun bir iblis olduğunu daha önce nasıl fark etmemişti?

Nekropolde bu çok açık görünüyordu ve sadece *Cor Cordium*'da olanlar yüzünden değil, aynı zamanda Jules'un dikkat çekici olması yüzünden de. Gömleğini çekiştirdi, pazusundan aşağı doğru çekerken biraz yırttı, parmak uçları yara izinin soluk çıkıntıları üzerinde kayıyordu. "Bu... *işte bu* yüzden.

Bir damga gibiydi. İçindeki şeytanı, sanki orada hiç yokmuş gibi, büyüsünden ve duyularından mühürlüyordu.

Onu izlerken gözleri akışkandı. "Sanırım öyle. Sparrow da ilk başta bilmediğini söylemişti.

Yanaklarındaki kanın süzüldüğünü hissetti.

Jules onun yüzünü inceledi, kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyordu. "Bildiğini sanıyordum.

Ve onun *yapmadığını* düşündü.

Uzaklaşırken eliyle işaret etti. "Yaklaşmayın. Ellerini karmakarışık saçlarında gezdirdi ve başını geriye doğru eğdi. Sparrow, *elbette*. Eğer Jules'a bir iblis olduğunu söylediyse, bu Jules'un o geceden beri ona yalan söylediği anlamına geliyordu.

Jules bariz bir çabayla itaat etti, kendini kontrol altında tutarken derisinin altındaki kaslar kıpırdadı.

'Tanrım, beni çok aptal sanıyor olmalısın,' diye nefes aldı.

"Selene-" Adam ona doğru hamle yapınca, Selene elbisesinin kemeri içinden en sevdiği çizme bıçağını çıkardı ve adamın güneş sinir ağına degecek şekilde eğdi.

"Bana dokunma, Jules Lacroix.

Gözlerinde öfke titreşti, sonra bunu sahte bir merakın ardına gizledi. "Şimdi ne olacak, şeytan çıkarıcı?

Selene ağlamak istiyordu ama gözyaşları akmiyordu ve aşağılanmışlık duygusuyla yanıp tutuşuyordu. 'Bu kadar oyun yeter. Cevapları olan tek kişi Sparrow değil.

Pazusundaki yara izi bir şifreydi ve birdenbire onun gizemini çözebildi.

"Bu işaret soylu evlerden birine ait. Briars Dükü. Bu gece konuştuğunuz iblis. Avladığım iblis.

Yüz ifadesi hiç değişmedi. Demek bunu o da biliyordu. Sanki kaburgalarını kırmış gibi hissediyordu; kalbini bu şekilde ezmek çok daha kolaydı. Ama ona Sparrow'un söylemediği bir şeyi söylemeye kararlıydı. Acıtacak olsa bile.

Volta atarak devam etti, kendisi de gerçeği fark ettikten birkaç dakika sonra kelimeleri döküldü. 'Nice'deki yetimhaneye yeni doğmuş ve yara bere içindeyken götürülmüşsün. Bu da bana bir iblisin rahminde büyüdüğünü gösteriyor. Annen bir iblis tarafından baştan çıkarılmış masum bir kız değildi. Onun gözlerine baktı ama hiç şaşırmamıştı. Bunu o da biliyordu. Başıyla adamın pazusunu işaret etti. "Bunu annen yaptı. Sözleri zehir gibiydi ama onları durduramadı. "Yeni doğmuş bebeğinin etini oydu.

Kadının sözleri karşısında gözlerinde acı -ama şaşkınlık değil- parladı. Jules'un hiç tanımadığı bir anne onu incitebilir miydi? Ya da incittiğini?

Kararsız bir nefes aldı. "Sana söylemeliydim.

Selene acı acı gülerek başını salladı. "Hayır. İçindeki öfke, geldiği gibi aniden boşaldı. "İronik olan şu ki, doğru seçimi yaptığını biliyorum. Arkasını döndü ve bıçağı bir kez daha elbisesinin içinde kaybetti. Elleri titriyordu.

'Gerçekten de tek seçim. Bana güvenilemezdi. Jules onun arkasından yaklaşırken göğsünün sıcaklığı sırtına yayıldı. Ona doğru eğilmek istedi ama kendini kaskatı tuttu. Nazik bir dokunuş -çekingen- sonra elini beline koyarak onu çevirdi. 'Hala yapmadığım için üzgünüm. Ama başka hiçbir şey için üzgün değilim. *Tek* bir an bile. Başparmağıyla yanağını okşadı, kaşlarını çatarak ellerinin arasına tuz sürdü.

Parmaklar.

Selene kanıtı görmezden geldi.

Bir eliyle çenesini kavrayarak başını geriye eğdi, böylece onu bir kar tanesinin yere düşmesinden daha yumuşak bir şekilde öpebildi. Adam eğildiğinde öpücüğü kovalamak için ayak parmaklarının üzerine doğruldu. Ağzına karşı gülerek, onu yakınında tutmak için kollarını ona doladı.

Ayak sesleri geçti ve dikkatle dinleyerek geri çekildi. 'Seni buradan çıkarmalıyım. Artık güvenli değil.

Onu hızla en yakındaki bahçe avlusuna götürdü, eğilen palmiye ağaçlarının altındaki gölgelerde kaldıklarında kalbi iki kez çarpıyordu. Gece gökyüzüne karşı silüetini koruyan kalın yapraklar iri ağaçlarla doluydu.

yuvarlak yuvalar. Gün boyunca bu yuvalar gürültülü yeşil muhabbet kuşları tarafından işgal ediliyordu ama şimdi Selene ve Jules sessizliği bozarken kuşlar sadece birkaç uykulu cıvıltı çıkarıyordu.

Çıplak omuzları soğuktan diken diken olmuştu. Yağmur durmuş, geceyi hafif bulutlu bırakmıştı. Eski bir selvinin altındaki derin karanlıkta durakladı. "Vatikan koğuşu bu gece kırıldı. Elini elbisesinin içine soktu ve nekropoldeki kırık koğuştan altıgen bir disk çıkardı. "Neler olduğunu ya da bunların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu bilmiyorum.

Adam elini uzattı ama kadın elini geri çekti.

"Aptal mısın?" diye sordu ve sesinin biraz soğuk olsa da kararlı çıkmasından memnun oldu. 'Bu şehirdeki en güçlü koğuşlardan biriydi, Jules. Vatikan koğuşunu şarj eden bir pil gibi çalışıyordu. Senin gibi iblislere karşı çalışırlar-' Sözüünü kesti. Ne zamandır onun gerçek doğasından şüpheleniyordu da bunu kendine itiraf etmemişti? En az bir gün. 'Sana güvenmediğim için değil. Senin için korkuyorum.

Yüz ifadesi farkındalıkla açıldı.

Gözlerini devirdi ve onu tekrar giysilerinin içine soktu. "Bu diskler özellikle güçlü iblislere karşı korunmak için yaratıldı ve..." Onun bir şekilde tam kanlı bir iblis olduğu gerçeğinin muazzamlığı, alçak bir bulutun yırtık pırtık perdesinden bakan şişman ay gibi olgunlaşarak aralarında asılı kaldı.

"Bu gece mi kırıldı?

"Maskeli Karnaval sırasında. Ben burada değilken.

Cesare ona burada olmamasını *özellikle emretmişti*. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Acısı çok tazeydi.

Bahçenin uzak tarafında bir hareket gördü. Bir grup şeytan kovucu, saate uymayan bir aciliyetle karanlığı yarararak ilerliyordu. Jules'u geri çekti ve Aziz Petrus Bazilikası'na ulaşana kadar gölgeler arasında alçaktan koşular.

"Başka koğuşlar da var mı?" diye sordu usulca.

Erken saat Vatikan'ı gümüş ve griye boyamıştı. Köşelerde her zaman olduğu gibi uğursuz gölgeler dolaşıyordu ama artık bunu kabul edecek kadar biliyordu. Konu bu yerin ona hissettirdiklerine geldiğinde içgüdülerine hiç güvenmemişti.

Nöbetçi kulübesinin köşesinde durdular ve kadın içeride hareket eden silüetleri saydı. İki. Ve dışarıda bir tane daha. Bu

Normal. Eğer şüphelendiği gibi bir şeyler dönüyorsa, bu durum değişebilirdi. Hareket etmeleri gerekiyordu.

"Bazıları. Bunun gibi koğuşları korumak için çok büyük miktarda güç gerekir. Bu yüzden Roma'yı Vatikan kadar kolay koruyamıyoruz. Ya da İtalya'yı Roma kadar. Ya da Avrupa'yı. Roma'nın tamamını korumak bile imkansız olurdu. Bazıları her zaman geçebilir."

"Ama Vatikan'a asla.

Asla. Ama şimdi ana Vatikan koğuşu düştüğüne göre, ne kadar dayanacağını bilmiyorum. Üç tane olmalı, ama kim bilir, diğer ikisi çoktan tehlikeye girmiş olabilir. Yani, teorik olarak, iblis dükleri Roma'ya inebilir.

Jules sadece kaşlarını çatı.

Selene duvarın üzerinden kayarak kontrol noktasıyla arasına girdi ve nöbetçi kulübesine doğru alçaldı. Kontrol noktasındaki nöbetçi bir nefes çekerken yanan sigaranın közü karanlıkta parladı ve yüzünü aydınlattı. Tommaso, cenazede Jules'e meydan okuyan şeytan çıkarıcı. Mükemmel.

Roma vatandaşlarının arasında kaybolabilecekleri Aziz Petrus Meydanı'nın görece güvenliğinden onları sadece yüz metre ayırıyordu. Sırtını Akademi binasının duvarına dayadı ve çıkıntılı köşeyi nizamiye ile aralarında tuttu. Tommaso bu tarafa doğru yürümeyi tercih etmediği sürece bir şey olmazdı.

Jules onun yanında yerini aldı ve parmaklarını geçirdi. Köşeye bir göz attı, sonra koluyla onun sırtını düzleştirdi. Başını tiksintiyle salladı. "Neden o olmak zorunda?

'Yüzünü bilen birkaç kişiden biri,' diye fısıldayarak kabul etti Selene.

'İblis düklerinin Vatikan'a girmesi kötü bir şey mi?

'Durum kötüden de kötü. Eğer geçebilirlerse, Ölümsüz Tanrı için gelecekler.

'Baliel yapmaz. Ona zarar vermek istemiyor.

"Ve bunu sana o mu söyledi?" diye alay etti.

Başını salladı, güven dolu yeşil gözlerle onu izliyordu.

"O zaman hiçbir şey için endişelenmemize gerek yok.

"Söylediğim bu değil. Gözleri mesafeliydi. "Baliel bir tehdit olmayabilir ama başkaları da var.

"Bir dakika sessiz ol. Avucunun içini alnına bastırdı. "Bunu çözmek zorundayım.

Jules elini aşağı çekti ve başparmağını avucuna sürttü. "Hangi kısmı?

Yarasından geriye kalan tek şey parmak eklemleri boyunca uzanan gümüş bir yara iziydi. "Hepsi. Uzaktan gelen kapı çarpma sesi ikisini de hareketsiz bıraktı.

'Buradan çıkmamız gerek. Senin için güvenli değil. Selene köşeye bir kez daha bakma cesaretini gösterdiğinde Tommaso'nun duvarı tekmeleyip sönmüş sigarasını fırlattığını gördü.

"Çevreyi kontrol ediyorum," diye homurdandı Tommaso. "Kapıya dikkat edin. Nöbetçi kulübesinin içinden hiçbir hareket gelmedi.

Jules kaşlarını kaldırıp sordu. *Şimdi mi?*

Tommaso'yu geride tuttu, elini kalbinin güçlü atışını hissedebileceği göğsüne bastırdı ve Tommaso'nun on metrelik Janiculum duvarının dibindeki köşeyi dönmesini bekledi.

Sonra birlikte gölgelerin arasından süzıldüler ve açık kontrol noktasının kapısından kaldırımlara sıçrayan dikkörtgen ışığın birkaç santim ötesine geçtiler. İçeride iki adam kâğıt oynuyor ve dumanı tüten fincanları yudumluyordu. Dışarı çıkmak istememelerine şaşmamalı.

Kayıtsızlık. Dudağı kıvrıldı.

Jules durakladı, merakla içeri baktı ve kadın onu yakalayarak kendi önüne itti.

Bir protesto fısıldadı. "Sıska adam hile yapıyor. "Geri dönmek istiyor musun?" diye tersledi.

Bir kıkırdamayı bastırdı.

Vatikan kalesinin dışında her yerde hayat belirtileri vardı. Sarhoş bir grup sessiz sokağın ortasında sendeleyerek yürüyor, kahkahaları yüksek sesle çınılıyordu. Bir çift yaşlı adam bir lambanın ışığında satranç oynuyor, soğuktan nefesleri buğulanıyordu.

'Anlayamadığım şey Baliel'in babamı nasıl tanıdığı. Baliel'in yıllardır buraya gelmediğini öğrendim.

"Gizlice geldi," dedi Jules usulca. "Ve bana babanın kayıtları aldığını söyledi.

Durdu. "Ama bu demek oluyor ki..." Kaşları birbirine yaklaştı. "Babam ölmeden önce sizinle ilgili kayıtları yok etti. Yıllar önce.

"Aynen öyle.

"Kimsin sen, Jules Lacroix?

Hafifçe gülümsedi. "Ebedi soru.

Onun bir şey söylemediğini hissetti ama nereye gitmeleri gerektiğini bildiği için bunu geçiştirdi. "Babamın başka neler sakladığını öğrenelim.

Selene daha aile sarayına adımını atmadan bunun korkunç bir fikir olduğunu biliyordu. Kapıyı zorlayarak açtığında dışarıya küflü bir hava yayıldı.

kullanılmamaktan sertleşmiş menteşeler. Sokak lambalarının zayıf ışığında parıldayan toz zerrecikleri her şeyi anlatabilirdi: *Yanlış yol. Geri dönün.*

Ama Jules'un sıcaklığı taşa vuran güneş ışığı gibi içine işledi ve geniş omuzlu gövdesi arkasındaki kapı aralığını doldurarak onu içeri kilitledi. Artık geri dönemezdi. Ne kadar çok isterse istesin.

Selene duvar kağıdına dokundu, parmağını duvarın çıkıntıları boyunca kaydırarak ve camı toz tabakasıyla kaplı yaldızlı bir aynanın önünde durdu. Bir hayalet benziyordu. Eğer bu şiirsel bir ironi değilse. Aynadaki kız, babası ölmeyen önce bu kapıdan içeri adım atmamıştı. Ailesi hâlâ bir bütünden. Şimdi bu koridorlarda dolaşan hayalet, her şeyi yok eden kişiydi.

Jules örümcek ağlarıyla kaplı çift katmanlı avizeye bakakaldı. Selene başka şeyler de fark etti: Merdivenlerin dibinde dökülmüş bir seyahat sandığı, büfenin üzerine bırakılmış kâğıtlar ve pasaportlar. Ailesi sürgüne gönderilmişti; onurlu bir çıkış onlar için hiçbir zaman söz konusu olmamıştı.

Selene sanki bir rüyadaymış gibi fuayeye doğru yürüdü ve başını geriye doğru eğerek kasetli tavana baktı. Üstünde, Niccolò'nunkinin hemen yanındaki eski yatak odası vardı. Jules'u evin arka tarafındaki kütüphaneye ve babasının bitişik çalışma odasına doğru götürdü.

Bir zamanların güzel, şimdinin dökümlü çarşafı kitapların solmasını engelliyordu ve kütüphane merdiveninde uzun süredir hareketsiz duruyormuş gibi bir hava vardı. Babasının varlığı hissedilir derecede eksikti ve kendini bir başkasının anısına gelen bir ziyaretçi gibi hissediyordu.

"Babanın plaklardan daha fazlasını sakladığını düşündüren ne? Jules tozla kaplı örtüye üfleyerek unutulmuş ıvır zıvırları ortaya çıkardı. Nadir bir fosil. Eski bir sekstant. Cilalı yeşim bir yumurta.

Selene gözlerini kaçırdı. "Çünkü mızrağı Ölümsüz Tanrı'nın bedeninden çıkardığı için öldü. Öğrendikçe, bu korkunç yapbozun parçalarının eksik olduğundan daha da emin oluyorum.

"Uygun bir tanımlama," diye mırıldandı.

Yüzünde güneşin üzerindeki bulutlar gibi bir ifade belirdi. Onun yine bir şeyler sakladığını tahmin edecek kadar biliyordu. Belki de yatarlarsa

Ama bu onun da dürüst olması anlamına geliyordu ve kaburgalarını kırıp kırılğan iç organlarını ortaya çıkarma düşüncesi onu yanmış gibi ürkütüyordu.

Daha sonra yeterince zamanımız olacak.

Selene sözünü sakınmadan çalışma odasına girdi, raflardaki süslü kutulara geçmeden önce masaya ve çekmecelere baktı. Hepsi kilitliydi. Bıçağının umurunda değildi.

Başını eğdi. Bir şeyler doğru görünmüyordu.

Jules diğer odadaki mobilyaların çarşaflarını yırtmış, havaya toz girdapları göndermişti ve pütürlü çarşaf olmanın şüpheleri doğrulanmıştı.

Tüm mantığa rağmen, raflar kütüphanede daha arkaya yerleştirilmişti. İkisi de aynı koridora açılıyor olsa da babasının çalışma odası on beş santim daha dardı. Selene ellerini kitap rafları boyunca kaydırarak bir düğme ya da bir oyuk aradı. Herhangi bir şey.

Jules kafasını içeri soktu. "Ne yapıyorsun? Jules onu görmezden geldi.

Elini kızın yüzünün önünde salladı. "Bir şey mi buldun?" "Emin değilim.

Jules bir eliyle onun belini kavradı ve çıplak omzunu öptü, gece elbisesinin boncuklu askısıyla oynadı. "Sen söyleyene kadar hareket etmeyeceğim.

Elini onun göğsüne koydu, tatlı bir şekilde gülümsedi ve onu iterek yolundan çekti.

Kendini rafın üzerinde dengeledi ve raf öne doğru sallanarak kitapları üzerlerine devirmekle tehdit etti. Sonra, mekanik bir klik sesiyle açılarak cam cepheli ikinci bir kitaplığı ortaya çıkardı.

"*Dio...*" diye nefes aldı.

Jules kendini . "Bir şey değil.

Yine onu görmezden geldi, gözleri yüzlerce güzel kitabın üzerinde geziniyordu.

'On iki ayaklı kitap raflarıyla ölüm mü? Tamam.'

'Bunu kontrol edemezsin,' diye mırıldandı. "Sen ki.

"Ölmemenin yolları" listemi kontrol ediyordum.

Tek kaşını ona baktı. "Ölmenin yolları" listeniz mi var? Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Acı içinde-

Konuşmasını bastırmak için bir elini yüzüne bastırdı. "Yeterince duydum.

Etrafı gizli kitaplıktaki kitap yığınlarıyla çevrili olan Selene, babasının çalışma odasının zemininde oturuyordu. Onları silkeledi ve etraflarında uçuşan toz bulutlarına aldırmandan bir kenara fırlattı.

Jules'un çok farklı bir yaklaşımı vardı. Küçük bir yığın ilginç kitapla oturdu - altın varaklı, kenarları spreyli ve dekoratif metal köşeli kitaplar ve Roma'nın ünlü mimarisinin parlak çizimleri ve diyagramlarıyla dolup taşanlar - ve hiçbir sayfayı kaçırmadan yavaşça ilerledi.

Yüksek sesle iç çekti. Şimdi onu görmezden geliyordu, titizlikle yürüttüğü araştırmaya kendini fazla kaptırmıştı. Selene omzunun üzerinden bir kitap daha attı ve bir başka rafın içindekileri bir kutuya süpürmek için ayağa kalktı, bazılarının dağınık bir şekilde yere dökülmesine aldırmadı.

Jules dilini şaklattı ve açık kalan kitaplardan birini alıp narin sayfalarını buruşturdu. Ama kitabı eline aldığıında dondu kaldı. "Sanırım bir şey buldum.

Jules, zaten sahip oldukları defterin ikizi olan defteri eline aldı. Sayfalar boyunca babasının elinden çıkmış bolca not vardı. Çoğu yine Latinceydi. Selene sayfaları çevirdi ve Ölümsüz Tanrı'nın iki sayfayı kaplayan bir çizimine geldiğinde neredeyse defteri düşürüyordu. Gövdesine saplanmış mızrak titizlikle kâğıt üzerinde yeniden yaratılmıştı -Genişletilmiş mızrak ucundaki girdaplara ve oymalara ve şaft çizgisi boyunca her bir saplamaya kadar.

Selene artık tırnaklarının avuçlarını ısırıldığını hissetmiyordu. Bunun yerine, ellerinin altındaki pürüzsüz ahşabı ve metal çivileri, üzerini kaplayan ve onu yakan sıcak kan hücumunu hissetti, ta ki kendisini ayakta tutan sadece iradesi olan kemiklerden başka bir şey olmadığını düşünene kadar.

"Ah," dedi belli belirsiz, anının etkisiyle. "Haklı olabilirsiniz.

Jules onu yere düşmeden yakaladı. "Oha. Onu göğsüne bastırdı.

Ne olduğundan -ne olmaya devam ettiğinden- emin olamayınca nefes almakta zorlandı. Elleri adamın gömleğine dolandı ve ürperdi. Neden nefes alamıyordu? Jules bir sıcaklık sütunuydu, ama acının kuşatıcı anısıyla karşılaştırıldığında bu bir hayalet hissiydi.

Babası görüş alanının hemen dışında iki büklüm yatıyordu ve o çok küçüktü, ilahi dev bastırmak için elinde sadece bir mızrak vardı.

"Selene. Jules'un sesi yumuşak ama sertti. "Nefes al.

Adını tekrarlayarak saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. Sonra parıldayan bir gözyaşı damlasını başparmağıyla yakaladı ve kasıtlı bir merak ifadesiyle ona baktı. "*Ağlayabildiğini* bilmiyordum.

Kelimeler sonunda beynindeki sisi dağıttı. Güldü ve Jules'un gözleri rahatlamayla doldu.

İçeri dalıp bir öpücük çaldı. *Dio*, Jules'un yanında aptallık ediyordu. Neden kendisini yarım bir kız ve olması gereken şeytan kovucunun sadece dörtte biri gibi hissettiriyordu? Mezar taşını şimdi çok net bir şekilde hayal edebiliyordu: *Burada Selene Alleva, Birinci Sınıf Şeytan Kovucu ve koca bir aptal yatıyor.*

"Ben ," diye güvence verdi ona, alınlarını birbirine bastırarak. 'Sadece
-'

Babasının not defterleri masasının kenarında duruyordu.

Cilt i. Jules'un göğüs cebindeki ikizini hissedebiliyordu. Daha fazla sırrın ortaya çıkacağını düşündükçe midesi bulanıyordu. Babası ne öğrenmişti de o gün onu *Cor Cordium*'a götürmüştü, mızrağı Tanrı'dan kurtarmaya niyetlenmişti? Vatikan'ın sırlarını çözmeye on yıl önce başlamıştı ve bu onun ölümüne yol açmıştı.

Ve Cesare... Amcasını düşündükçe kalbi sıkışıyordu. İhanetinin acısı çok yoğundu. Akli ondan uzaklaştı. *Daha sonra*, dedi kendi kendine. Zaten çok uzun bir gün olmuştu.

Kitabı Jules'a doğru itti. "Bakabilir misin?

Babasının defterini dikkatle karıştırdı. Vatikan'ın diyagramlarını, haritalanmış ve etiketlenmiş binaları gördü. Nekropolün kılcal damarları, beş köşeli koridor ve duvarların düz çizgileri. Sayfayı çevirdi, parmakları kâğıdın üzerinde titriyordu.

Bu Ölümsüz Tanrı'nın çizimiydi. Babası odadaki ışığı mükemmel bir şekilde yakalamıştı, günün belli bir saatinde Tanrı'nın elmacık kemikleri üzerinde nasıl eğildiğini, soluk bir cildin parıltısını ve daha fazlasını aydınlatmıştı.

Jules boğazını temizledi. "*Yıkıcı bir şekilde, Baniel'in bana söylediği şey doğru. İblis kral Roma Savaşı sırasında ölümün eşiğine kadar yaralanmıştı. Onu taşımak bir ölüm cezası olacaktı ve bu yüzden bir anlaşma yapıldı-*

'Dur,' dedi Selene. 'Hayır, bu doğru değil. Kim hakkında yazıyor?'

Jules durakladı. Konuştuğunda kelimeler son derece yumuşaktı. "*Dieu Immortel.*

Selene kitabı babasının elinden almak için ileri atıldı. Diğerlerinin aksine, bu sayfa sanki babası düşüncelerini çalgınca bir aceleyle kâğıda döküyormuş gibi eğik bir İtalyanca ile yazılmıştı.

Yüksek sesle okumaya devam etti: *'Vatikan, mızrak güvenli bir şekilde çıkarılana kadar onu barındıracaktı. Bunu bana Baliel söyledi, çünkü en teğet kayıtlar hariç hepsi çoktan yok edildi. Şu anki Exorcist Primus'un bile gerçeği bildiğinden emin değilim. Bir noktada Vatikan gerçeğin ölmesine izin vermeye karar verdi. Imperiumların da en az bizim kadar kör olduğunu biliyorum. Cesare ile konuştum. Dehşete kapılmıştı. Kutsala saygısız sözlerime çok kızdı.*

"Anlayacaktır.

Selene başını salladı. Ama bu inkâr edilemezdi. Babasının yazdıkları Ölümsüz Tanrı'nın çiziminin etrafına dolmuştu. Notların ve çizimin birbiriyle bağlantılı olduğu çok açıktı.

Şaşkınlıkla Jules'a baktı. "Anlamıyorum. Jules kapana kısılmış gibi baktı, alnı endişeyle kırışıyordu.

"Lütfen, sadece . Hazır değildi ama Jules'un bir şeyler bildiği gerçeğinin etrafında dans etmekten bıkmıştı. "Baliel sana ne söyledi?

Yüzünü kızın köprücük kemiğine bastırarak inledi.

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi ve sonra başını geriye doğru çekti. "Anlat bana.

İçini çekti, ondan başka her yere bakıyordu. "Ölümsüz Tanrı düşündüğün gibi biri değil.

Ne, kim değil.

Gözlerini kısmıştı. "Devam et.

Elini ters çevirdi ve bileğini gösterdi, sanki *"Hatırladın mı?"* der gibiydi. Kadın adamın tenine hafifçe dokundu, parmak uçları damarlarının mavisini takip etti.

'Ölümsüz Tanrı bir iblis. Baliel bunu doğruladı.'

Öksürerek güldü. 'Ve biz Baliel'e inanıyoruz? Bir iblis düküne mi? Neden?'

'Doğruyu söylüyor. Bana söylemeden önce bile, bunu biliyordum. bir şüphe gölgesi.'

Selene sanki dünya ayaklarının altından çekilmiş gibi hissetti. Jules da bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü güçlü bir eliyle dirseğini kavradı ve onu sabit tuttu.

Jules bırakırsa dünyanın ucundan düşeceğinden korkuyordu. "Hayır, bu imkânsız," diye nefes aldı. "Kimse nasıl bilemez? Jules'un yüzü fazla sakindi,

"Nasıl bilebilirler ki?" dedi. İblislerin Vatikan'a girmesine izin verilmez.

Bileklerine baktı, yüz ifadesi bir anda

karmaşık bir şey. 'Ve belki de bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Belki de sadece benim kanımdı. Yutkundü. "Baliel bana..." Bocaladı.

Dudakları aralandı. "Ne?

Yüzündeki perili ifade gözlerinin ardındaki düşünceleri yansıtıyordu. Onun inancını öldürmek için daha fazlasının gerekmeyeceğini biliyordu. Sonunda, acımasızca.

"Ne oldu? Söyle bana.'

"Bana söyledi," diye başladı Jules, güç almak için gözlerini kapatarak. "Ölümsüz Tanrı benim babam.

Selene isteksizce bir adım geri çekildi. Sonra onun damarlarının nasıl altın ateşiyle yandığını hatırladı. Tanrı'nın kanı gibi altın. Jules bir iblisti ve *Dio Immortale*'in varlığı onu yok etmeliydi. Ama Jules yanmamıştı, parlamıştı.

İnancı bunun olamayacağını söylüyordu ama Ölümsüz Tanrı'nın kanı, iblis kanının diğer şeytan kovucuları etkilediği gibi onun büyüsünü de tetiklemişti. İmkânsız gibi gelse de tuhaf bir şekilde mantıklı geliyordu. Selene masanın etrafında dönerek onun sıcak ve dikkat dağıtıcı ellerinden uzaklaştı.

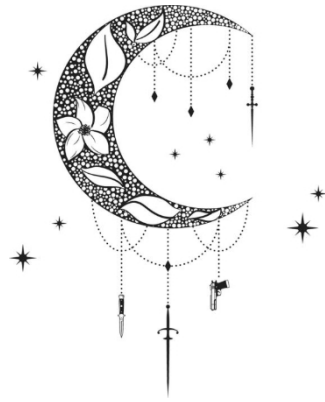
Düşünmeye ihtiyacı vardı.

"Lütfen Selene," dedi yaralı bir sesle, "yemin ederim-"

"Yeter.

Durdu, gözleri keskinleşti. Onun nasıl bir katil olduğunu görebiliyordu. Bachelet'in raporlarında bahsi geçen, Hazarların *Stigmajka* dediği katil. Adamın kollarına baktı. Kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve yara izlerinin kıvrım kıvrım çizgileri onun vahşetini anlatıyordu. Öldürme isteğini. Daha da kötüsü, bu konudaki ustalığını.

"Sana güveniyorum," diye mırıldandı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Selene, Jules'u merdivenlerden çocukluk odasına çıkardığında etrafına bakmadı. Tırabzanı kaplayan toza ya da örümcek ağlarıyla kaplı avizeye değil. Jules'un sıcak eli onu sakinleştirdi ve o da gözlerini dikip önüne baktı.

Pencereleri örten branda yatak odasını karanlık yapıyordu. Jules kapıda onu beklerken gözleri zorlanarak olduğu yerde döndü. Oda bıraktığı gibiydi. Yatağı bozulmamıştı, çocukluğundan kalma eşyalar şifonyerinin üzerinde toz içindeydi.

Bir zamanlar takımyıldızlar yüksek tavana yayılmıştı. Canis. Aquila. Andromeda. Draco, en sevdiği. Artık onları göremiyordu.

Üç uzun adım attı ve kanvas pencere kapaklarından ilkinin aşağı çekti. Çiviler kırıldı ve branda yere dökülürken odaya toz doldu. Önce bir sonrakini, sonra da sonuncusunu sürükledi ve aç gözlerle tavana bakmaya başladı.

Ay çatıların altında neredeyse kaybolmuştu ama parıldayan altın rengini seçebiliyordu ve gözleri yaşardı.

Jules, penceresinin oyuğunda kollarını arkadan ona doladı ve yüzünü boynuna gömdü. Onun tenine karşı nefes alırken sesi acıyla doluydu, "Sana söylemediğim için özür dilerim. İsteksizce yüzünü ona dönmesine izin verdi. Adam kendini toparlamak istercesine başını geriye atarken gözlerine yansıyan son yıldızları görebiliyordu. "Sana söylemekten korktum çünkü sen her şeyden önce bir şeytan kovucusun. Her şeyden önce Roma'yı koruyorsun.

"Roma için bir tehdit değilsin. Bunu bir uyarı gibi söyledi. Ya da belki öfkeli bir yalvarış.

Başını salladı, *hayır*.

Çenesindeki gergin kaslar gevşedi ve parmaklarını adamın köprücük kemiğinde ve pazısında gezdirerek kabarık öldürme izlerini buldu. 'Sana daha önce de söyledim Lacroix, seni öldürmek istemiyorum. Roma için bir tehdit olmadığın sürece bu doğru olmaya devam edecek. Sanki inceliklerini ezberliyormuş gibi yara izini nazıkçe takip etti.

Ellerini kadının omurgasına doğru kaydırarak vücudunu kendisine doğru eğdi. 'Seni buna , şeytan çıkarıcı. Hayatım artık senin ellerinde.

Ona geri dönmek ne kadar önemli bir inanç sıçramasıydı.

Ayak parmaklarının ucuna doğru eğildi, elleri adamın yakasına dolandı ve sahip olduğu tüm öfkeyle dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Öfkeli ve acımasızdı, dişleri adamın dudağına çarptı, sonra dudaklarını ısırды ve öpücüğü derinleştirdi, böylece adamın tadına bakabildi.

Jules onun belini sararak kaldırdı ve yarılan dudağındaki irkilmenin ardından neredeyse tam bir coşkuyla onu öptü.

"Sana hâlâ kızgınım iblis. Ellerini adamın saçlarının arasına soktu, hava alma ihtiyacı onu dudaklarından uzaklaştıran kadar adamın dilinin tadına baktı. "Beni bir daha asla böyle bırakma.

"Yemin ederim.

Sonra onu kaldırdı, yatağa taşırken boncuklu ipek tozlu zeminde iz bıraktı.

Selene annesinin soyunma odasında oyalandı. Gece elbisesini çıkarmış ve annesinin giysilerinden bazılarını giymişti. Uzun düğmeli botlar, bacaklarını saran açık kahverengi süet ve arkasına Alleva ailesinin arması ipekle işlenmiş deri bir ceket. Burası ailesini çok yakın hissettiriyordu. Babasının yüzünü hayal ettiğinde Cesare'yi düşünmemeye çalıştı ama bu imkânsızdı.

Saçlarını gevşekçe ördü ve Jules'un gözlerinin renginde kadife bir kurdeleyle bağladı. Tam o sırada Jules onun yanına geldi ve eğilerek boynuna hafif bir öpücük kondurdu. Onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra sırtışını gizlemek için bir elini ağzına götürdü.

Alaycı olmadığını umduğu kaşlarını kaldırdı.

Teslim olmak için iki elini de kaldırdı. 'Sadece Vatikan üniforması gibi bir kıyafet. Hepsi bu. Parmaklarını dikiş çizgilerinin üzerinde gezdirdi ve kızın derinin altında ürpermesine neden oldu. Onu geri aldığı için hâlâ çok mutluydu, onu terk ettiği için ona kızamayacak kadar mutluydu.

Ve o Tanrı'nın oğluydu.

Onun yanından uzanarak, yıldız gibi parlayan bir şeyi kaptı. Büyükannesinin nişan yüzüğünü. Uzun bir süre ona baktıktan sonra gülümsemesini bastırdı ve yüzüğü kızın parmağına geçirdi.

Çenesini kavradı, böylece başka tarafa bakamadı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?

Hafifçe gülümsedi. "Belki. Belki de değil. Bu değişir."

"Açık mı?

Birbirine dolanmış parmaklarını dudaklarına götürdü, başparmağı yüzükle oynarken parmak eklemlerini öptü. "Şu paparazzi fotoğrafçısı Aurelio Sabatino'ya sonunda sana bir yüzük aldığımı söyleyip söylemeyeceğin konusunda. Duygularımı incitti.

Kadın adamın yüzünü itti ama adam güldü ve tökezlerken onu da kendisiyle birlikte çekti. "Aptal. Giyin yoksa şafak bizden önce gelir.

Sadece birkaç dakika sonra Jules döndüğünde onu pencerenin önünde dururken buldu. Yüzü yağmurdan ıslanmış camda belli belirsiz bir yansımaydı. Ötede, gökyüzü açılmış, şehri doyurmuştu ve ufuktaki narin bir limon rengi şafağı tehdit ediyordu.

Bir kızın hayaletiydi, bir şeytan kovucunun sadece belli belirsiz bir izlenimiydi.

Böylesi daha iyiydi. Söyleyecek şeyleri vardı ve eğer kadın dönerse, kelimelerin hepsinin kuruyacağından korkuyordu. Ellerini meşgul etme ihtiyacı duyan Jules, ikiz kılıçları kalçasına bağladı. Kemerini botlarıyla aynı gösterişli konyak derisindendi. "Sana bir şey söylemek zorundayım.

Kız hiç tepki vermedi ve adam belki de kızın duymadığını düşündü.

'Dün gece ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Ne hakkında kavga ettiğimizi? Vatikan ve sihrini nereden aldığın hakkında?

Selene önce sadece başını eğdi, sonra sessiz sesi sessizliği bozdu. 'Bu Vatikan'ın en büyük sırrı. Bu gücü öğrenmediğimizi. Biz doğuştan değil. Doğuştan gelmez ya da Tanrı vergisi değildir. *Çalınmıştır*. Kelimeleri o kadar yumuşak söylemişti ki Jules ayağa kalkıp ona yaklaşmak zorunda kalmıştı. Zaten çoğunu anlamış olmasına rağmen, Jules yüksek sesle konuşması gerektiğini hissederek sözleri söylemesine izin verdi. "Biz iblis gücü kullanıyoruz. Bu... bu beni *iğrendiriyor*.

Kadının öfkesi onu şaşırttı.

Boğazına dokundu, sanki tadını gibi yutkundu. "Ya *senin* gücün?" diye sordu usulca. "Seni *iğrendiriyor* mu?

'Ben gücümü aynı şekilde alamadım. On altı yaşına geldiğimde mezun olma yolunda ilerliyordum. Ama ... işler o şekilde yürümedi.

Jules onun bir şeyler sakladığını anlayabiliyordu.

"Gücünü nereden aldın?" Başparmaklarıyla yanaklarını düzelterek yüzünü kendisine çevirdi. "Damarlarındaki kan farklı mı Selene?"

Fısıldamadan önce duraksadı: "Damarlarımda Tanrı'nın kanı var.

Kaşları birbirine yaklaştı, onun acısını hissediyordu. Onun diğer şeytan çıkarıcılardan farklı olduğundan şüphelenmişti, hatta belki de bundan şüphelenmişti ama bunu ondan duymak farklıydı.

Daha önce, ona Ölümsüz Tanrı'yla olan bağlantısını anlattığında ve yanaklarındaki rengin ağarmasını izlediğinde, savaşta öldürücü darbeyi nasıl bulacağını bilen aynı içgüdüsel parçası, inancını öldürmek için fazla bir şey gerekmeyeceği konusunda onu uyarmıştı. Yine *de* şimdi bile ona Tanrı diyordu.

Bir iblis.

Babası.

Başparmağını solgun yanaklarından birinin üzerinde gezdirdi. Tanrı'nın kanını çaldığı için yıllarca suçluluk duygusu çekmişti.

Selene tırnaklarını hafifçe kolunun iç kısmındaki narin deriye sürttü. 'Sihrimi kullandığımda sıvı ateş gibi oluyor. Güç sonunda beni tamamen yaktığında neye dönüşeceğimden korkuyorum.

Cesare bu korkunun dikenlerini derinlere gömmüştü. Yumruklarını ceplerinin derinliklerine sokmuş olan Jules volta atıyordu. "Gücünü kullandığını gördüm, *kontrol* sende. Her kelimenin altını çizdi.

Kirpikleri yanaklarında hilaller oluşturdu. "Belki. Ama her zaman olmayabilirim. Kadının kirpiklerine takılan gözyaşlarıyla kaburgalarının arasına gerçek bir acı saplandı. mesafeyi kapattı. "Hiç kontrolünüzün sınırlarını mı? mu kullandın?" Yüzünü tuttu, hafifçe dokundu Onu kendisine bakmaya zorlarken sertçe.

Yüzünü çevirdi ve nefesi adamın bileğini ısıttı.

Ona bakmadan mırıldandı, 'Kanın O'nunki gibi yandığında- Benimki *gibi*, kendimi biraz daha az yalnız hissettim.

Saçma, mi?" Onun yanağını okşadı. "Öyle olduğunu sanmıyorum.

Maskeli Balo'da Ölümsüz maskesini takarken söylediği sözleri hatırladı. *Pek de kılık değiştirmiş sayılmazdı.* Ne zamandır gerçeklerden şüpheleniyordu?

Çalışma odasında Julien, Selene'e Baliel'in söylediği her şeyi anlatmıştı. Şehrin etrafındaki koğuşlara bağladığı gerçeği -*Sadece bir*

iblis onu öldürebilir. Sadece bir insan onu serbest bırakabilir ve son koğuş düştüğünde, Bael Tanrı'nın kendisini nasıl serbest bırakmayı planladı.

Selene'in rengi solmuştu. "Ama o zaman *Dio Immortale* tamamen savunmasız kalacak.

Jules, Selene'nin ailesinin büyük evinin en alt basamağına oturdu ve defterler. Nihayet I. ve II. ciltler bir arada. Yenisi çivit mavisiydi ve tamamen anlaşılmazdı. Sadece Bael'in elindeki okuyabildiği bir dilleydi; diğeri hâlâ Latinceydi. Jules onları ellerinin arasına alarak içini çekti ve bir enerji çarpıntısı hissetti.

Buna inanmakta güçlük çekerek yeni kitabı açtı ve Matteo'nun sözlerini buldu. Ama daha önceki Latince yerine, tanıdık eğimli el yazısı şimdi İtalyancaydı.

"Neden Fransız olmasın ki? Jules hediye atının ağzının içine bakarak mırıldandı.

Çevirmeye başladıkları sayfaya döndü ve okumaya devam etti.

İblisler bize onları öldürmek için kullandığımız sembollerini verdi.

Ve bize koğuşları verdiler.

Bunu daha sonra oturup uzun uzun yazacağım ama hatırlanması gereken bir şey öğrendim. İlk şeytan kovucuların hatırladığı gibi değil, çünkü onlar unutmayı seçtiler. Bu hatırlanmalı.

Tanrı'nın Cor Cordium'daki o büyük çarmıha gerilmesinden sonraki kaotik günlerde ilk kez yazılan dogmalardan gerçeği ayırmak zor olmuştur. Hem gerçek anlamda hem de ideolojik anlamda. Halkım hakkında öğrendiklerimden hoşlanmıyorum. Ve korkarım ki çok ileri gittik. Çocuklarım için korkuyorum.

İblis kanı kullanmakla kendimi uzlaştıradım. Bunun doğru olduğuna inandım. Araçların sonuçlara göre haklı olduğuna. Aptal ve kördüm ve her şeyi sorgulamamın bu kadar uzun sürmesinden utanıyorum.

İblislerden sadece araçların değil, yöntemin de geldiğini öğrendim. Bizim sembollerimiz aynı zamanda onların da sembolleri. Onların büyüsunü onlara karşı kullandık ve onları dışarıda tutmak için koğuşları yarattık ve itiraf etmekten dehşete düşüyorum, Ölümsüz Tanrı'yı kapana kısılmış ve hareketsiz tutmak için. Bu kelimeleri kağıda dökmek beni hasta ediyor.

İnsanlar her zaman yıkıcı derecede zeki ve sinsi bir ırk olmuştur, ama bu... her şeyi sorgulamama neden oluyor.

Bize öğrettikleri sihirli sembolleri kullanarak Tanrı'yı daha sıkı ve daha sıkı bağladık.

Neden mi? Çünkü tutsak bir Tanrı'nın bu canlı cesedi güç demektir.

Onun varlığı. Onun kanı. Yeryüzündeki en değerli madde haline geldi, en güçlü silahları yapmak için kullanıldı. Bize yanlışlıkla güvenen iblisleri savuşturmak için kullanabileceğimiz silahlar.

Ondan vazgeçemememiz şaşırtıcı mı? Kıpırdanmaya başladığında bile.

Hayır, o zaman bile değil.

Ayrılmadan önce Jules, Eliot'ın kendisine verdiği defteri gizli kitaplığa sakladı ve ince ahşap bir kutunun içine yerleştirdi. Defter için daha sonra geri gelecekti ama onu Sparrow'un kapısına kadar taşımak istemedi. Bu çok tehlikeliydi. Böyle bir bilgi Matteo'nun ölümüne neden olduysa, iblislere neler yapabileceğini bir düşünün.

Yağmur altında Trastevere'den geçerlerken şafak artık boş bir tehdit değildi. Roma'nın üzerinde süzülüyor, kara bulutların ardında gökyüzünü aydınlatıyor ve bundan daha fazlasını yapmıyordu.

Jules'un algısının sınırlarında bir şey değişti. Durdu. Her şey hareketsizdi.

"Ne oldu? Selene, uçlarından su damlayan saçları yüzünün etrafında kıvrılırken sordu.

"Hiçbir şey.

Ama hiçbir şey değildi.

Sokağın sonunda Sparrow'un mekânının kapısı görünüyordu.

Selene kılıcını sırtına dayayarak ilerledi ve yumruğunu kapıya vurdu.

Tekrar hissetti. Farkındalığının sınırlarında parlayan bir meşale gibi.

"Selene!

Ambrose dirseğini Jules'un şakağına vurarak, "zamanı," dedi.

Dünya titredi ve Jules yere düştüğünde karanlık onu yutmuştu.

Selene tam zamanında dönüp Jules'un Ambrose'un metal kolu yüzünden yüzü kanlar içinde yere yığıldığını gördü. Kılıcının kabzasına uzandığında, bir el onunkinin üzerine kenetlendi ve kılıcı arkasına doğru bükte. Döndü ve çizme bıçağıyla saldırdı.

Tommaso. Vahşi savuruşun altından eğildi.

Birkaç şeytan kovucu daha gölgelerin arasından eriyip çıktı. Tenleri ona karşı kullandıkları sihirle parlıyordu - yağmurda ve karanlıkta onlara *sinsice* yaklaşıyorlardı. Ya da daha büyük olasılıkla pusuya yatmışlardı.

Dikkatinin dağıldığı o anda, onlara doğru döndüğünde, Tommaso kollarını ona doladı.

Ambrose, Jules'un böğrüne bir tekme atarak kaldırım taşlarının üzerinde yuvarlanmasına neden oldu. Bilinci yerinde değildi ve kendini koruyamıyordu.

Öfke damarlarında alevlendi. "*Dur!*"

Selene kan görünce hiç midesi bulanmamıştı ama Jules'un yarılmış alnı ve ıslak kaldırım taşları üzerindeki kan izleri öğürmesine neden oldu. Tommaso'nun mengene gibi tutuşuna karşı tekmeleyip kıvranırken göğsünden bir çığlık yükseldi. Ne Jules'a ne Ambrose'a ne de büyüsunü tetikleyecek bir hançere ulaşabiliyordu.

Onlarla savaşmak, onları *öldürmek* istiyordu ama onların büyüleri vardı ve kendisinin yoktu.

Evden ayrılmadan önce kendi dokunuşunu riske atmalıydı.

Aptalca bir hata.

Tommaso'nun çıplak ön kolları serbest kalan büyüyle parıldıyordu. Bu onun doğal olmayan gücünü destekliyordu ve onunki olmadan Tommaso'nun elini kırmak neredeyse imkânsızdı. Bunun yerine, tatmin edici bir çıtırtıyla başını adamın burnuna çarptı.

Küfürler savuran Tommaso onu etrafında döndürdü ve yüzünü yıkılmakta olan bir duvara çarptı. Tüm vücut ağırlığını ona doğru bastırarak ciğerlerindeki nefesi ezdi. Ambrose, tıpkı alt tabakadan biri gibi, bu şiddetten etkilenmişti.

Tommaso onu sabit tutarken Ambrose eğilerek yanağına doğru nefes aldı. "*Buraya geleceğini biliyordum, hain.*"

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Cesare onu gözetlemek için Ambrose'u mu kullanıyordu...?

Dişlerini sıktı, çenesi ağrıyordu.

Ambrose Tommaso'ya ters ters baktı. 'Daha sonra zamanımız olacak.'

Jules'e bakmayı reddetti. Roma Kasabı *Selene Alleva* olmak için tek bir oyunu vardı ve bunun için sesinin titrememesi gerekiyordu. O an

Tommaso elini hafifçe kavrayınca, kadın dik durabilmek için Tommaso'ya doğru geri itildi. "Bu ne cüret? *Bugün* amcamla senin hakkında konuşacağım. Omzunun üzerinden bileklerini bağlayan Tommaso'ya bir bakış fırlattı. "Ve sana.

Ambrose dilini şaklattı. "Selene-

"Kaptan Alleva," diye düzeltti hemen, şimdi bile onun saygısızlığını görmezden gelmekten nefret ediyordu.

Sahte gülümsemesi kayboldu ve çirkin bir ifade yüzündeki yara izlerini büktü. 'Çok uzun sürmeyecek, iblis fu-'

"*Ambrose.*

Cesare.

Amcası Ambrose'u omurgası taşa çarpana kadar geri itti, sonra Cesare boğazını kavradı ve onu duvardan yukarı kaydırđı. "Benim yanımda onunla *asla* böyle konuşma. Sesi o kadar yumuşaktı ki, hepsi öne doğru eğildi. Ambrose boğuldu, Cesare'nin elini pençeledi. "Anladın mı?

Bir kapı açıldı.

"Bunun anlamı ne?" Sparrow dışarı çıktı ve korkacak hiçbir şeyi yokmuş gibi şeytan kovucuların ortasına doğru yürüdü. "Burası tarafsız bölge.

Sparrow Jules'u kolunun altından kavradı ve onu yukarı çekti. İnleyen Jules tökezleyerek ayağa kalktı ve kaldırım taşlarına kan tükürdü. Bir koluyla onu sabit tutan Sparrow şeytan kovucuların etrafına bakındı. Birden fazlası onun sert bakışlarından kaçınmak için gözlerini kaçırdı. "Burada hiçbir yetkiniz yok.

Selene Sparrow'u sevebileceğini ya da ondan hoşlanabileceğini hiç düşünmemişti ama şu anda onun kendini beğenmiş yüzünü öpmek istiyordu.

Cesare boğazını temizleyerek Ambrose'u bıraktı. "Aslında Sparrow, sanırım tarafsız bölgenin hemen dışında olduğumuzu göreceksin. Lamba direğine dokundu, başparmağını demir işçiliğine damgalanmış Vatikan mührünün üzerinde gezdirdi. "Utanç verici. Ama burada liderliği biz alacağız. İşimiz bittiğinde adamlarımdan birinin size bir rapor göndermesini sağlayacağım.

"İzin veremem-

Jules ağır bir şekilde Sparrow'un üzerine eğildi ve başını sallayarak *dudaklarından* "Selene'i koru" sözcükleri döküldü. Sparrow sustu ama yerinde kaldı.

Ambrose omzunun üzerinden sarkan kılıcın kabzasını kavradı ve çekmeye çalıştı. Ama büyüü onu sıkıca bağladı ve deri kayış kopunca dizlerinin üzerine düştü.

Hâlâ kınında olduğunu fark edemeyecek kadar aptal olan Ambrose onu bir balta gibi savurmaya hazırlandı.

Selene'i dizlerinin üzerinde gören Jules'un gözlerinde ateşli bir ışık yandı. Hırladı, Ambrose'u yarı yolda karşılamak için Sparrow'un elinden kurtuldu, D'Alessandro ay bıçağı zaten elindeydi ve imkansız bir hızla Ambrose'un karnına sapladı.

Dizlerinin üzerine çökerken Ambrose'un ağzının kenarından kan damlıyordu.

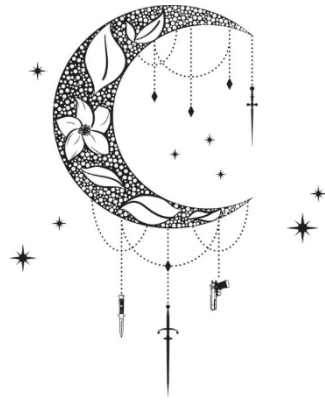
Jules başparmağını alt dudağına sürttü. Bu hareketin ardında memnun bir sırıtma gizliydi. Sonra Cesare'nin şeytan kovucuları yaklaştı. Jules bıçağı bıraktı ve ellerini kaldırarak geri çekildi.

Bir leşe üşüşen kargalar gibi üzerine üşüştüler.

Sparrow, Jules'u kanlı bir şekilde döverlerken yüzündeki kederli ifadeyi izledi. Biri kolunu geriye doğru büküp omzunu yerinden çıkarırken Jules boğuk bir çığlık attı. Çığlığı ancak Tommaso ona nefes alamayacağı kadar sert bir yumruk attığında kesildi.

Selene tısladı, tükürdü ve küfretti. Kendi sözlerinin sesi ona asla ulaşmadı, hain amcası onu ayaklarından tutup omzunun üzerinden fırlatırken korkunç kemik çatırtıları tarafından yutuldu. Gücü inkâr edilemezdi.

Bu sırada, Selene'den başka kimse tarafından görülmeden, Sparrow ailesine ait kılıcı aldı ve sıkıca kavradı. Selene'nin bakışlarını yakalayan Sparrow, içeri çekilmeden önce ona hafifçe başını salladı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Jules, Vatikan'daki bir sorgu odasında Cesare Alleva'nın karşısında oturuyordu. Yüksek taş duvarlar siyah boya ile sembollerle kaplanmıştı. Çoğunu okuyamasa da güçlerini hissedebiliyordu. İblislerden çalınmış bir dil daha. Tonoğlu tavan karanlığın içinde kayboluyordu ama sembollerin onu sarmaladığını hissedebiliyordu.

Sparrow'un gözlerindeki öfke parıltısı hafızasında tazeydi. İçindeki suçluluk duygusu çalkalanıyordu. Sparrow'dan Selene'i korumasını istediğinde, Sparrow'un en çok *onu* korumak için yanıp tutuştuğunu görmezden gelmeyi seçmişti. Jules göğsünü ovuşturdu, parmak eklemlerini göğüs kemiğine bastırdı. Ama Sparrow'un bilmediği bir şeyi biliyordu: Selene herkesin fark ettiğinden daha kırılıyordu. Ve eğer onun arkasını kollayamıyorsa, bunu onun yerine yapması için çok güvendiği birine ihtiyacı vardı.

Karşısında Cesare parmaklarını birbirine geçirdi. Sessizlik uzadı ve sonunda yüz ifadesi her zamanki sakinliğinden çok daha tehlikeli bir şeye dönüştü. "Nesin sen?"

Jules aralarındaki masaya tükürdü, kırık bir dişi diliyle ısıırıyordu. Acının bulanıklığı içinde Cesare'nin onu sürüklediğini hatırladı. Selene uzaklaşırken, gözlerinin sklerası lekeli büyüyle kararmıştı. Selene onun dörtte biri kadardı ve o *hâlâ* ondan korkuyordu.

"Sanırım *kim* demek istediniz, efendim," diye mırıldanmayı başardı Jules, her zamanki laissez-faire tavrını yüzünden akan ve bir gözünü kör eden kanla toparlamak zor olsa da. 'Eliot D'Alessandro. Yeğeninle nişanlı olduğumu biliyor musun? Sanırım yaşlandıkça hafızan cehenneme dönüyor. Geçen gün konuşmuştuk, hatırladın mı? Bana "*Onun için yeterince iyi değilsin.*" der gibi bakıyordun. Ben de "*Evet, berbat, seçme hakkı var.*" dedim. Ama sadece içsel olarak, çünkü görgü kuralları.'

Jules kollarını başının üzerine uzatarak acı dolu bir irkilmeyi bastırdı. Tanımadığı bir rahibe doktor, çıkık omzunu geç de olsa yuvasına geri sokmuştu -ki bu, çıkarken olduğundan daha çok acıyordu- ama Jules, Cesare *lanet* Alleva'nın acısını görmesine izin vermeden önce ölecekti.

Cesare saatini kontrol etti ve yüzünü buruşturdu. "Ambrose senin bir iblis olduğuna dair kanıt olduğunu iddia ediyor.

Jules hafif bir merakla tek kaşını kaldırdı. Trende *Alleva* soyadını taşıyan herkesin saygısızlıktan nefret ettiğini biliyordu, bu yüzden kelepçelerin hareketlerini kısıtlamasına *aldırmadan* koltuğunda uzandı. "Kanıtlamasını sağla.

Cesare'nin ağzının bir köşesi sırtarak kalktı. "Yapabileceğimi biliyorsun. Sanki düşünüyormuş gibi çenesini kaşdı. "Ama umurumda değil. Selene'in derlediği dosyayı okudum. Yetim. Askere alınmış. Asker. Firari. İblis ya da değil, seni idam ettirmek için yeterli sebebim var.

Jules ellerini masanın üzerine koyarak öne doğru eğildi. "Ben *şimdi* neyim?

Cesare onu görmezden geldi. "Senden hoşlanmıyorum, Jules Lacroix. Seni Eliot olarak sevmiyorum. Seni Selene olarak sevmiyorum. Nefes almanı da sevmiyorum. Gömleğinin manşetini düzeltti. 'Ambrose'un beni hiçbir şeye ikna etmesine gerek yok, çünkü kalbimin derinliklerinde bunun doğru olduğunu umuyorum.

Jules'un midesi bulandı ve sandalyesinde kamburlaştı.

Cesare onu sorgulamıyordu. Makul bir inkâr yaratıyordu. Cesare onu haklı çıkarmak istercesine ayağa kalktı. "Yeterince uzun zaman oldu. Bir kuş gibi öttün.'

Jules kirpiklerini indirerek Cesare'nin gidişini izledi, başını geriye eğdi. "Güzel. Bu zorba amca olayı eskimeye başladı. Anlıyorum, benden hoşlanmıyorsun. Onun hayatındaki tek erkek olmak istemen biraz ürkütücü. Ama... her neyse.

İfadesindeki vurdumduymazlıkla Cesare neredeyse Jules'u kandırmıştı. Ama kapıya doğru dönerken, çenesindeki bir kas -tıpkı Selene'in sinirlendiğinde yaptığı gibi- tüylendi ve Jules sözlerinin hedefini bulduğunu anladı.

Cesare yırtık pırtık bir palto gibi soğukkanlılığını toplayarak, "Her zamanki gibi sabrımı sınıyorsun," dedi. Bir yetenek. Önemli değil... O gün hayatta kalamayacaksın.

Jules yavaş bir gülümsemeye zorladı. 'Biliyorsun, Eliot'ı yeterince uzağa göndermedin. Yine de onu korudu. Eliot, Jules'u Selene'in yörüngesine sokmak ve kalmasını sağlamak için oradaydı. Eliot onu Nice'ten korumuş ve bu adamla tek başına yüzleşmek zorunda kalmamasını sağlamıştı. Jules daha dik oturdu, daha geniş gülümserken dişlerinin arasından konuşuyordu. "Bir dahaki sefere onu izole etmek istediğinde, Nice'den daha uzaklara bakman gerekecek.

"Oh, aynı fikirdeyim. Cesare arkasına bile dönmedi. "Seni doğruca cehenneme göndermeyi planlıyorum Lacroix.

Bu veda atışıyla birlikte yumruğunu kapıya vurdu ve kapı diğer taraftan açıldığında hışımla dışarı çıktı.

O çıkarken içeri bir çift şeytan kovucu girdi. Jules'un kollarındaki tüyler diken diken oldu ve onlardan olabildiğince uzaklaştı. Gözleri görünmeyen, birbirinin aynısı sert deri maskeler takıyorlardı. Kaş, gözlerin olması gereken yerde pürüzsüz bir genişliğe, bir buruna ve yumuşak melek dudaklarına yol açıyordu. Askeri ceketlerindeki amblemleri bilmiyordu ama cellatlarını tanıyordu.

Korku damarlarında bir sel gibi akıyordu. Tepeden tırnağa silahlanmışlardı. Direnmeye kalkarsa onu öldürmeye hazırdılar. Biri ona doğru gelirken, ikincisi, bir kadın, kolunu açmış kapının yanında bekliyordu. Etini kaplayan dövmele Selene'in omurgasına işlenmiş rünlere benziyordu. Birlikte her şeye hazırdılar.

Direnmeden onlarla birlikte gitti.

Onu Aziz Petrus Bazilikası'nın altındaki soğuk ve sessiz koridorlara götürürken ikisi de konuşmadı ve gardlarını düşürmediler.

Bir hareketlenme üzerine, şeytan kovuculardan biri onu durdurdu.

Diğeri bir hançer çekti ve sesin geldiği yöne bakarken avucunu bıçağın düz kısmına bastırdı.

Ambrose köşede tökezledi, önünden aşağı damlayan kan akışını durdurmak için sarmaladığı ceketini kullandı, dişleri ve çenesi kırmızıya boyanmıştı.

Jules alay etti. Lanet Vatikan ve onların lanet şifacıları. Onlar olmasaydı, ölmüş olurdu.

Ambrose onun bakışlarıyla karşılaştığında, gözleri damıtılmış bir nefretle parladı.

En azından cellatlar son derece soğuktu. Onu çarmıha germek için götürüyor olabilirlerdi, ama ona karşı özel bir kızgınlık beslemiyorlardı.

Ambrose öne doğru tökezleyerek duvara yaslandı ve eli pürüzsüz taşın üzerinde kanlı bir iz bıraktı.

"Dur. Kadın cellat Jules'un kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Erkek cellat ortağının duruşundaki değişikliğe tepki verdi, silahı hazırda.

Ambrose'un gözleri kısıldı. 'Siz ikiniz aptal mısınız? Cesare Alleva ortalıkta yokken onun adına ben konuşurum. Kimse size söylemedi mi?' Elini göğsüne vurdu, zarif damgasında koyu kan izleri kaldı.

düğmeler. Jules deneyimlerinden, düğmelerdeki kurumuş kanın temizlenmesinin tam bir kabus biliyordu. "Kimse *bana* durmamı söylemiyor.

Cellatlar maskeli yüzlerini birbirlerine çevirmiş, dile getirilmeyen bir düşünceyi paylaşıyorlardı.

Vatikan hiyerarşisi hakkında çok az şey bilmesine rağmen Jules şaşırmıştı. Cellatlarla Ambrose arasındaki güç farkını hissetmişti.

-Onun amirleri olmalılar. Ambrose sadece bir hayduttu. Öfkesinin onu kontrol etmesine izin verdiğinde sahip olduğu tüm yetenekleri heba olmuştu. Kadının kafası çok az eğildi ama Jules onu yakaladı. Kadının dökmek üzere olduğu kanın kokusunu neredeyse alabiliyordu.

Uzun boylu bir figür iki grubun arasına girdi. 'Çok kan kaybettin, küçük Ambrose. Ne yaptığınızı bildiğinizi sanmıyorum.'

Caterina Altamura.

Silahını Ambrose'un göğsüne doğrulttu, omuzları o bildik boyun eğmez duruşuyla dikleşti.

Ambrose'un yüzü buruştu. "Ne yapıyorsun?"

"Görünüşe göre günü kurtarıyor. Lucia dilini Ambrose'a doğru uzattı. 'Ne planlıyordun ki? Imperium Bellum bizden açıkça esiri kendisine getirmemizi istedi. Jules'un yanına yaklaştı ve bıçağını çenesinin altına soktu. Jules gözlerini Lucia'ya doğru kaydırды. Kimse bakmıyorken Lucia ona arsızca göz kırptı, sonra yüzünü nötr hale getirdi.

"Halka açık bir infaz hazırlıyor," diye hırladı Ambrose. 'Tutukluyu bana verin. Onu ben alacağım.

Cellatlar savaşı tarafları değerlendirdiler. Jules onların tereddütlerini hissetti ama tek kelime etmediler. Ambrose'a güvenmemek için yeterince sebepleri vardı ve Lucia onun boğazına bıçak dayamıştı. Fazla inandırıcı, diye düşündü Jules.

Caterina tüfeği omzuna attı. 'Eski haber. Şimdi bunu güzel ve özel bir şekilde yapıyor. Böylesi daha kanlı. Daha fazla acı. Bundan hoşlanıyor, biliyorsun.

"*Bizimle* misin? Ambrose sordu. "Son duyduğumda Selene'e sadıktın.

Jules, Caterina'nın gerginliğini hayal ettiğini sanmıyordu - tüfeğini ayarlarken pazusunun kayma şekli - ve *Kaptan Allea* demeye zorlukla direndiğinden şüpheleniyordu. Onun yerine gülümsedi. Güzel yüzünün yaralı derisini çekiştirirdi. 'Elbette sizinleyiz. Cesare ile. Kim *daha küçük* Allea'nın tarafını tutar ki?

Ambrose yavaşça başını salladı, başparmağı dalgınca diğer tırnağını karıştırıyordu. "Doğru.

"Yani..." dedi Lucia kollarını başının üzerinde gererek, düşüncesini tamamlamadan önce genişçe esnedi. "Onu şimdi alacağız.

Ambrose tökezleyerek öne doğru bir adım attı. "Hayır! Onu bana ver.

Kadın cellat daha fazla tereddüt etmeden Jules'un kolunu Caterina'ya bıraktı ve ikisi tek kelime etmeden Ambrose'un yanından geçerek uzaklaştılar.

Caterina onun pazusunu kabaca kavradı ve Jules'u ters yöne doğru itti.

Burada, Vatikan'ın derinliklerinde, duvarlar pürüzsüz nemli taştandı ve kalın siyah kablolar çatı boyunca eski kafesli lambalara uzanıyordu. Duvarlarda sarı gaz lambalarının sıralanması elektriğe ne kadar az güvendiklerinin bir göstergesiydi.

"Nereye gidiyorsun? Ambrose sessizce sordu.

Lucia parmaklarını oynattı. "Cesare'ye. Büyük Alleva'ya.

Ambrose şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ama o *Cor Cordium*'da.

Caterina kaskatı kesildi, parmakları Jules'un pazusunda sıkılaştı. Jules'un Latinceyi hatırlaması bir anını aldı. Kalplerin kalbi, Ölümsüz Tanrı'yı tuttukları yer.

"Gitmelerine izin vermeyin! Gabriel koridorda yürüdü.

Tepedeki ışıklar elektronik bir uğultuyla yanıp sönüyordu.

Ambrose ileri atıldı ama Lucia ona doğru döndü ve fırlatma bıçaklarını parmakladı.

"Büyük Alleva adına burada , değil mi?

Lucia dilini fırlatılan bir bıçağın keskin kenarına değdirdi. "Elbette öyleyiz... *Selene Alleva, büyük Alleva.*

"İblisle birlikte ölmek mi istiyorsun? Ambrose hırladı.

Lucia güldü. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum.

"Hainler. Gabriel sıkılmış bir ifadeyle Jules'a bakarken gözleri ağır ağır kapanıyordu.

Caterina aralarına girdi ve birbirlerine baktılar.

Ambrose kolunu yakaladığında Jules'un kasları gerildi. Lucia ona pis bir bakış attı ve Jules'u Ambrose'un metal pençesinden kurtarmak istercesine diğer kolunu çekti. Hâlâ zincirliken eşit durumdaydılar. Gabriell'in bir şeytan kovucu olması ve kolunu bileğinin solgun derisindeki dövmeleeri gösterecek kadar kıvrımış olması dışında, bir elinde keleşek bıçağı vardı.

Önce o gitmeli.

Büyüsü hazır olduğunda, muazzam bir tehditti. Jules, Selene'in bir kılıçla neler yapabileceğini görmüştü ama Tanrı'sının çalınmış gücünü kullandığında bin kat daha ölümcüldü. Gabriel kabul edilemez bir riskti.

Jules ağırlığını gizlice arka topuğuna kaydırdı.

Lucia, Ambrose ve Gabriel'in arasına baktı, yüz ifadesi intihar niyetiyle kararmıştı. En iyi zamanlarda bile mantıklı düşünen biri değildi ve gerginliği arttıkça parmağı fırlatma bıçağına ritmik bir şekilde vuruyordu.

"Beni neden sınıf birincisi olduğumu göstermeye zorlama Gabriel," diye nefes aldı Caterina. "Bugün olmaz.

Gabriel'in dudakları tembelce kıvrıldı. "Küçük bir rövanştan korkuyor musun, Caterina? Kılıcı karşı kalçasında, Jules'un ulaşamayacağı bir yerde asılı duruyordu.

Görmezden gelinmekten bıkan Ambrose yumruğunu göğsüne vurdu. "Burada yetkili benim.

Jules dizlerinin üzerine çöktü, Ambrose'un pençesinden kurtulmak için kendi ağırlığını kullandı ve bağlı elleri arkasındayken Gabriel'in kılıcının kabzasına doğru hamle yaptı. Bu anlık bir manevraydı ama Gabriel ona doğru dönerken elleri sadece havayı buldu.

Jules, Gabriel'in kelebek bıçağından kaçınmak için yerde yuvarlanarak kendini fırlattı.

Her şey şimşek hızıyla oldu. Caterina belinden bir pompalı tüfek çıkardı ve Ambrose tüfeği onun elinden tekmeledi. Hırlayan Caterina daha sonra sırtındaki gatling tüfeğini savurdu ve mermiler duvarı . Devasa silah kapalı alanda sağır edici bir ses çıkarıyordu.

Lucia ellerini kulaklarına götürerek çömeldi ve "*Büyük* olan olmaz, içeride olmaz!" diye feryat etti.

Ama yüzünde manik bir sırıtış vardı.

Jules'un kulakları çınlıyordu -silah seslerinin yankıları dışında sağırdı- ve Gabriel'in geldiğini duyamadığı için artık tamamen savunmasızdı. Dönerek, Gabriel kelebek bıçağıyla boğazına saldırırken şeytan çıkarıcıyı bir saniye bile geçmeden buldu.

Jules tepki verdi. Hayatta kalmak için savaşmaya alışkın kaslar, beyni yetişmeden bağları ve eklemleri çekiştirdi, kemiği ve tendonu yönlendirdi. Bıçağı kolunun etine sapladı, boynunu korumak için pazusunu feda etti. Bıçak derinden ısırıldı ve kanı yere düştü. Bıçak

Acı, korkunç olsa da, daha yeni başlıyordu. Fiziksel ıstırap daha büyük bir işkenceyle yer değiştirirken dişlerinin arasından çığlık attı.

İçini bir sıcaklık kapladı.

Sanki kemikleri tutuşmuş gibi kömür gibi yanıyordu. Vücudu tutuşurken, bileklerindeki kelepçeler gevşedi. Eridi. Eriyerek yere döküldü.

Gabriel, Ambrose'la birlikte tökezleyerek geri çekilirken bir savunma bariyeri oluşturdu. Acı içinde hırlayan Gabriel, elinde kıpkırmızı parlayan bıçağı fırlattı.

Sinirlerinden geçen acı azalırken, anemik mavi alevler Jules'un teninde dans ederek etini yuttu. Ellerini ters çeviren Jules, alev dillerinin zararsızca derisini yalamasına hayret etti. Pazusunu parmakladı ama beklediği yarayı bulamadı. Kanı görmezden gelerek eski yara izini buldu. Kolunu çevreleyen çalı dikenlerinin oluşturduğu çizgi ikiye ayrılmıştı. Bir şeytan kovucunun bıçağının tek bir darbesiyle, annesinin gücünü bağlamak için yaptığı güçlü büyü her ne ise çözülmüştü.

Sonra Gabriel'in büyüü dev bir avuç içi gibi traverten taşına çarparak yere düşürdü. Ambrose bir yumruğuna çivili muştalar takmıştı ve uçlarını Jules'un şakağına dayadı.

"Bana bir sebep ver iblis," diye homurdandı. "Sana yalvarıyorum.

Clink. Clink. Çın. Lucia'nın ifadesi şoktan donuklaştı ve fırlattığı bıçaklar yere düştü.

Jules, Ambrose'a bir sebep göstermedi. Alevler teninde sönerken vücudu uyuştı ve duyuları zayıfladı. Kulakları ve gözleri normal bir insanınkinden daha iyi olabilirdi, hatta iblis büyüüne kapılmadığı zamanlarda Selene'inkinden bile daha iyiydi, ama şimdi normal donuklaşmıştı, sanki dünya bir zamanlar renkliyen en donuk gri tonlarına boyanmış gibiydi. Mermer üzerindeki ayak sesleri, eğitim alanlarından gelen boğuk sesler ve bağırışlar, hepsi koridorun boğucu sessizliğinde kayboldu.

"Bu doğru. Sen bir iblissin," diye nefes aldı Lucia.

Ambrose böbürlendi ve havayı yumrukladı. 'Bu kaltak gerçekten de bir iblisle sikişiyormuş. Onu *mahvetmek* için sabırsızlanıyorum. Onu hiç ağlarken gördün mü? *Sabırsızlanıyorum*

-'

Jules saldırdı, dudakları vahşi bir hırıltıyla dişlerinin üzerine kıvrılmıştı.

Gabriel, Jules'un bacaklarını tekmeleyerek onu yakaladı. Dizleri taş çarptı.

'Şimdi o kadar sakın değilsin, ha? Seni iyi eğitmiş,' diye çıkıştı Ambrose, sanki aralarına mesafe koymak için kendini yırtmamış gibi.

"Onun hakkında konuşma. Jules Glasgow sırtışının izlerine baktı.

"Gerçekten de ne kadar üstün olduğunu göremiyorsun, değil mi?

"Bu mu? Ambrose yaralarını göstererek sordu. 'O benden çok daha kötü durumda, iblis. Ve çok daha az güzel.

İçini bir endişe kapladı. Selene'e güveni vardı ama Ambrose'a güvenmiyordu. Eğer bu doğruysa... Jules'un gücü onu terk etmişti.

Gabriel tutuşunu düzeltti ve hançeri boğazına dayayarak onu kaldırdı.

Zaferi hisseden Ambrose ileri atıldı ve Jules'un çenesini kavradı. "Seni damgaladığım gibi hayal edebilirsin.

"Öldürüleceğimi sanıyordum.

Ambrose dişlerini daha da göstererek, 'İdam edileceksin. Sonra. "O zaman neden beni damgalıyorsun?

Ambrose bir an için bunu düşünerek dişlerini yaladı. "Çünkü ben *istiyorum.*'

Jules'un öfkelenmesi gerekirdi ama tek hissettiği acıydı. Ambrose'un başkalarının acı çekmesini izlemekten aldığı sapkın zevk onu içten içe çürütecekti.

Lütfe... Jules'un gözleri dalgalanarak kapandı. Ölümsüz Tanrı sadece onunla konuştu. *Bırak öleyim.*

Ambrose öfkeli bir ses çıkardı ve yüzünü tokatladı.

Jules yanağında keskin bir kesik hissetti ve gözleri birden açıldı. Altın rengi kanı Ambrose'tan önce gördü. Yanağından yere damlıyordu. Damarlar bileklerini örümcek ağı gibi sarmış, sanki güneşten bir damla yutmuş gibi altın renginde parlıyordu.

Öldürme izleri kanıyordu ve altın haçlar gömleğini ıslatarak onu yerde diz çöktüğü yerde günahkârdan azize dönüştürdü. Yüzünü körü körüne Ölümsüz Tanrı'ya doğru çevirerek -tutsak edilmiş, işkence görmüş- Ambrose'un korkusunu daha o görmeden hissetti.

Jules hareket edemiyordu. Tek yapabildiği kanamak ve kendi bilincine baskı yapan devasa bilince üzgün olduğunu fısıldamaktı
-Çünkü ilk ölecek kişi o .

Hayır, düşündü Ölümsüz Tanrı. Yapmayacaksın.

Jules kendini hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu. Damarlarında dolaşan kan daha da alevlendi, etine kazınmış izler iyileşip pürüzsüz derinin altında solmadan önce kaçtı.

Ambrose tökezleyerek geri çekildi ve korkusu onu zaten fazlasıyla sahip olduğu öfkeye sürükledi. 'Öldürün onu. Onu hemen öldürün!' diye mırıldandı.

Caterina'nın gözleri şoktan kocaman olmuştu.

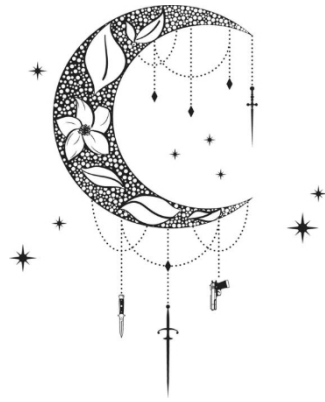
Silahını çift eliyle kavradı ama yardım etmek *istese* bile, Ambrose ve Gabriel onun üzerinde durduğu sürece devasa tüfek bu kadar yakın mesafede işe yaramazdı. Ve Jules artık onun ne olduğunu bildiğinden emin değildi.

Zihnindeki ses daha da netleşti, sanki Ölümsüz Tanrı'nın dikkati ona odaklanmak için keskinleşmişti, Jules'un elinde olmadan farkında olduğu gibi onun da farkındaydı. *Tanrı* dedikleri kişinin kişiliğini ve hatta belki de ideallerini neredeyse algılayabiliyordu. Ama yine de Jules hareket edemiyordu. Sanki dizleri taşla kaynaşmış, onu tövbekâr bir duruşa hapsedmişti. Parmaklarından aşağı altın rengi kan damlıyordu.

Gabriel kelebek bıçağının bir hareketiyle parmak eklemlerine dövmeyle işlenmiş sembolleri en ufak bir yırtık iziyle çizdi. Korkunç büyüünün kokusu etraflarını sarmış, Jules'un duyularında bir orman yangını gibi parlıyordu. Uçmak istedi. *Savaşmak* istedi. Ama hareket bile edemiyordu.

"*Non semper excitare*. Gabriel kelimeleri bir sözün ağırlığıyla söyledi. Asla uyanmayacaksın.

Sonra her şey karardı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sorgu odası dışarıdan derece derece daha soğuktu. Selene, Tommaso ve Gabriell'in ekibinden bir zanaatkâr tarafından içeri sürüklendi. Florentina Altieri'nin yokluğu dikkat çekiyordu ve Selene onun bu işin bir parçası olmadığını umuyordu. Çelik masanın arkasındaki sandalyeye atıldığında kahkaha attı; metal sandalye ayaklarının taşa sürtünmesinden daha uzun süre yankılandı.

Temkinli bir şekilde yerine oturan Ambrose, boynundaki anahtarı yere bıraktı.

Ağzında küçük bir gülümsemenin dolaşmasına izin verdi. Öfkesini gizliyor ve onu sinirlendiriyordu. O sadece ikincisini önemsiyordu. Ve Selene belki de ilk kez sorgu masasının iki yanındaki sandalyelerin eşit derecede rahatsız olmasından memnun oldu.

"Neden onun Eliot D'Alessandro olduğunu iddia ettin? Nefes nefese kaldı. "O *değil mi?*

Ambrose yumruğunu masaya vurdu.

Kaçmak yerine Selene daha da yaklaştı. Bakışları hâlâ bağlı olup olmadığını kontrol edercesine kelepçeli bileklerine kayd. Güzeldi. Hâlâ ondan korkuyordu.

"O bir asker. Ve bir iblis."

Selene abartılı bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ben kiminle *evleniyorum* ki?"

Şimdi Ambrose'a baktığında görebildiği tek şey, çaldığı kılıçla Jules'un hayatına kastetmesiydi. Yüzü onu öfkeden hasta ediyordu. Ambrose'u kurtaran, onu ölümün eşiğinden döndüren tıp kardeşini asla affetmeyecekti. "Ben birinci sınıf bir Exorcist'im. Beni burada tutamazsınız. Amcamın bile gücünün bir sınırı var.

", değil mi? Ambrose sırttı, onun bilmediği bir şeyi bildiğine sevinmişti. 'Exorcist Primus öldü. Biz konuşurken, var olan sınırlar da ortadan kaldırılıyor.

Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Avuçlarını masaya vurdu ve kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Ambrose da ayağa kalkmak için çabaladı, sert görünmek için göğsünü şişirdi. Ama işe yaramadı.

"Biliyor musun, diğerlerinden daha büyük bir hata yaptın," diye fısıldadı, o kadar sessizdi ki adam eğilmek zorunda kaldı.

Zihnindeki dişlilerin hareket ettiğini görebiliyordu. Yaralandığından beri gergindi. Dengesiz. Daha fazla acıdan korkuyordu. Bu onu zayıflatıyordu. Sanki arkasında biri duruyormuş gibi gözlerini kırıştıtarak omzunun üzerinden baktı.

Adamın dikkati dağıldı ve kadın adamın kafasını tutarak burnunu metal masaya çarptı. Sonra dizini adamın boynuna dolayarak bileklerindeki zincirlerle boğazını sardı ve sıkıca tuttu.

Ambrose bir İspanyol boğası gibi çırpınarak onu sırtıyla duvara çarptı.

Acıya karşı dişlerini sıktı, beklemesi gerektiğini biliyordu. Adam yoruluyordu. Kendisine biraz gevşeklik vermek için zinciri sıktı, elini gömleğinin içine kaydırıp ve anahtarı buldu.

Metal yumruğu savruldu ve ıskaladı ama diğer yumruğu isabet etti ve kaburgaları çatlattı. Nefesi kesildi. Oksijensiz kalan ciğerleri yanmaya başladı. Adam üçüncü bir yumruk daha atamadan, kadın sırtına diz çöktü. Sonra, çalınan anahtarın bir dönüşüyle kelepçeleri yere çarptı.

Acımasız bir gülümsemeyle *botundan* gizli bir stiletto çıkardı - Tommaso'nun onu rahatlatığı favori bot bıçağı değildi ama çok keskindi ve ihtiyacı olan tek şey buydu. Yüzük, orta ve işaret parmaklarındaki izleri bularak elinin arkasını oyarken Ambrose'un hasarlı yüzündeki öfkenin ardında korku titreşiyordu.

'Sen *asla* sihrini kullanmazsın-'

Duvara doğru savruldu.

Selene onun üzerine yürüdü ve kapı aralığında durakladı. 'Beni hafife alıyorsun. Önemli olduğunda sihrimi kullanırım.

Vatikan kompleksinin derinlikleri dayanılmaz derecede soğuktu. Selene nefese kalırken bir eliyle kaburgalarını kavradı. Şu anda Lucia'nın yanında olması için neler yapmazdı. Sadece kendisi, bedeni ve büyüğü vardı. Gömleğinden bir şerit koparıp parmak eklemlerine doladı. Jules'u bulmalı ve onu dışarı çıkarmalıydı.

İlerideki köşeden yumuşak sesler geliyordu. Nemli taşta yaslanan Selene kulak misafiri olmak için yaklaştı.

"St Peter Meydanı'nı saat ikideki infaz için hazırlayın. "İnfaz mı? Kimin?

"*Eliot D'Alessandro*. İsim kısık bir sesle söylenmişti ama yılan gibi kıvrılan salonda yankılandı. İkinci adam soluk soluğa bir küfür savurduktan sonra sözü sertçe kesildi. "Sizi temin ederim, bu en tepeden geliyor. Şimdi gidin.

Bir dizi ayak sesi hızla uzaklaştı.

Selene köşeyi döndü ve kalan muhafızı kolaylıkla hakladı. Daha zor olmalıydı ama amcasının işe aldığı şeytan çıkarıcılar yumuşamıştı. Sürekli ölüm tehdidi olmadan bir hiçtiler. Selene iyi bir önlem olarak adamın kaburgalarına bir tekme daha attı, sonra ağır çivili kapıyı omuzlayarak açtı ve izlerini kaybettirmek için onu içeri sürükledi.

Cesare Jules'un bir iblis olduğundan şüpheleniyorsa, onu tutacakları tek bir yer vardı. Gardiyanı bırakarak doğruldu ve acı kaburgalarına saplandı. Her nefes acıyordu. Delinmiş bir ciğer için sabrı yoktu.

Yapmak üzere olduğu şey vatan hainliği idi. Ve muhtemelen imkansızdı. *Geri dönüşü yok.*

Selene köşeyi hızla döndü ve bir kas duvarına çarptı. Kırık kaburgaları birbirine çarptı, dizleri acıdan zayıfladı.

Cesare onun pazularını tutarak ayaklarını bulana kadar destek oldu. Sonra yavaşça onu serbest bıraktı.

Selene yan tarafını tutarak ona sitem dolu bir bakış fırlattı.

Yüz ifadesi yumuşamadı. Gözlerinin etrafında gülümsemeye dair bir ipucu yoktu. Ona özel olduğunu söyleyen olağan tavırlardan hiçbiri yoktu.

"Nerede-

"Bu cümleyi bitirmeden önce *çok* iyi düşün. Cesare'nin derin sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle gergindi.

Onu sınamaktan daha iyisini biliyordu ama de yaptı. "Jules nerede?" "Sana sormamanı söylemiştim. Sesi hafifçe acı çekmiş gibiydi.

Saat neredeyse ikiydi. Selene meydana dikilen haçı izlerken aldığı her nefes onu yakıyordu. Geçen her dakika onu yavaş yavaş öldürüyordu. Cesare onun amcasıydı ve tanıdığı tek baba figürüydü.

On bir yaşından beri. Yine de şimdi onu izlerken neredeyse bir yabancıydı. Ama bir parça umuda tutunmuştu.

'Imperium... *lütfe*n. Lütfen bunu yapmayın. O yanlış bir şey yapmadı.'

'Yanlış bir şey yok mu? Vatikan kalesine sızdı.' "Onu ben yaptım.

Kelimeleri duymazdan geldi. "Daha da kötüsü, en kutsal yerimize girdi.

Tamamen ifadesiz kaldı. *Bunu nasıl bilebilirdi ki?* Ama Cesare onun her nüansını okuyabiliyordu ve başkalarının onun yüzündeki duygu kıpırtılarını göremediği yerde amcası görüyordu.

Sıkı bir gülümseme, orada ve tekrar kayboldu. "Bu doğru o zaman? *Cor Cordium*'un içine mi girmiş? Nasıl yapabildin, Selene?"

'Her an onun yanındaydım. Yanlış bir şey yapmadı.' "Bir şeytan kovucuyu öldürmeye teşebbüs etti. Büyük bir suç.

"Beni *savunuyordu*. Cesare'nin her tartışmaya verecek bir cevabı vardı. Gözleri hayal kırıklığı gözyaşlarıyla doldu. Ama yanaklarından aşağı süzülüp çenesinden damlamalarına neden olan şey kederdi.

"Ben oradaydım," dedi Cesare sessizce. "Yani bunu yapmak zorunda değildi.

Aralarında söylenmemiş o kadar çok söz vardı ki. Nekropolde duydukları. Ölümsüz Tanrı hakkındaki gerçek. Cesare'nin Vatikan'a ve kendisine ihanet ettiğine olan inancı. Ama daha önce zar zor atlattığı bir anın içinde sıkışıp kalmıştı. 'Lütfen Cesare... Sevdığım birinin burada tekrar öldüğünü göremem. Babamı öldürdüğünde izledim. Ağlamadım. Sen beni gördün. Seni gururlandırdım.'

Başını salladı, şefkat yüzündeki sert çizgileri yumuşattı.

"Bunun için beni övmüştün, hatırladın mı?"

Gözleri yumuşadı. "Seviyorum.

Yalvarıyorum, lütfen ona zarar verme. Bunu tekrar yapamam. Hayatta kalamam.'

Haçın ötesinde, insanlar binanın gölgelerinden parlak öğleden sonra ışığına doğru ilerliyordu. Jules onlardan biri olmalıydı. Önce Caterina dışarı sürüklendi. Sonra Lucia.

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi, Caterina başını kaldırdı. Dudağı yarılmıştı ve alışkanlığından aşağı kan damlıyordu.

Caterina'nın harap olmuş güzel yüzü buruştu. Başını iki yana salladı.

Hiç iyi değil. Ya da belki, özür dilerim.

Selene gözlerini tuttu, kırılmamak için savaşıırken kasları titriyordu. İkincisi onu her zaman gururlandırmıştı. Gabriel ve Ambrose, Jules'u sürükleyerek gölgelerin arasından çıkarken dünya kulaklarında uğuldadı. Jules hareket etmiyordu. Ölmüş bile olabilirdi.

Onu yine de çarmıha gererlerdi. Tanrıları gibi.

Kendi sözleri kulaklarında yankılandı. *Bu bir çeşit sembolik.*

Cesare'nin onu izlediğini fark etti, gözleri yüzünün yan tarafındaydı. "Haklısın," dedi sessizce.

Dudağını ısırıldı. Onu duymuştu.

"Haklısın," diye tekrarladı, çenesini tutarak. "Seni izlemeye zorlayamam.

Elini kızın ensesine koyup onu ileriye doğru iterken sözlerinin gerçek anlamı çözüldü.

"Hayır," diye fısıldadı, uyuşmuştu. Onunla mücadele etti, kıvranıp tükürdü ama Cesare parmaklarını acıyla boynunda sıktı. Gözünün önünde flaşlar patladı. "Hayır... *Jules*! Kendini gevşek bıraktı, Cesare'nin pençesinde bir kedi yavrusu gibi asılı duran ölü bir ağırlıktı.

Dilini şaklatarak onu yere attı. Sonra parmaklarının bir hareketiyle korumalarını çağırdı. "Getirin onu.

Onu ezdiler. Onları yavaşlatmak için tekmeledi ve saldırdı, Jules'a son bir kez bakmaya çalıştı. Ama artık çok geçti. Tahtaya saplanan çivilerin sesi havayı yarıyordu.

Çatlak.

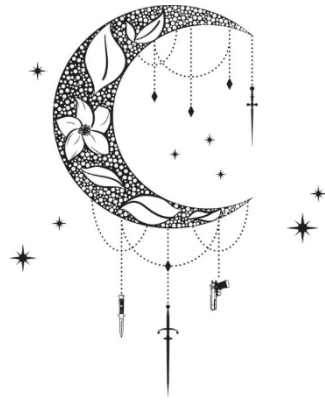
Davasını çok iyi savunmuştu. Jules'un öldüğünü görmek zorunda kalmayacaktı.

Çatlak.

Çanlar iki kez çaldı.

Çatlak.

Artık onu bir daha asla göremeyecekti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kulağa ne kadar garip gelse de Vatikan zalim değildi.

Çarmıha gerilerek öldürölme yüzyıllar boyunca geliştirilmişti. Artık her çarmıha gerilme mükemmel bir koreografiye sahipti. Bir ölüm balesi. Şeytan kovucuların dövdüğü her bir sivri uç, tıpkı bıçakları gibi, bir şeytanı öldürebilecek enerjiye sahipti. Bunları insan kurbanları üzerinde de kullanıyorlardı.

Babası da bileklerinde ve ayaklarında aynı çivilerle ölmüşü. Jules da öyle.

Aziz Petrus Bazilikası'nın küçük kubbelerinden birinin altından geçerlerken, aniden bastıran yağmur yüksek pencerelerin camlarına çarptı. Tıpkı babasının idam edildiğı gün olduğı gibi, yağmur gözyaşları gibi yanaklarından aşağı süzölümüştü. Ama Roma'nın onu görebileceğı bir yerde ağlamayı reddetmişti ve o zamandan beri ağlamamıştı - bugüne kadar.

Zihninin gözünde, korkunç hapishanesinde güzelce hareketsiz duran Ölümsüz Tanrı'yı görebiliyordu. Kalbi acıyordu.

Hayır, Vatikan zalim değildi. Babasının acısı kısa sürmüştü. Ölüm, çabuk.

Jules için de aynısı olacaktı. Korkunç derecede hızlı.

Ölüm, ilk darbeden sadece birkaç saniye sonra son çekiç darbesiyle inecekti.

O boş bir kaptı. Hırs. Dürtü. Öfke. Hiçbiri kederden kurtulamadı. *İntikamdan* bile.

Keder diğher her şeyi bastırdı. Geride kalan mutlak bir boşluktu.

Cesare önde yürüyordu, uzun boyu gölgesini onun üzerine düşürüyordu. Selene adımlarını onunkilere uydurdu, eskiden yaptığı gibi ona ayak uydurdu. İki adamı arasında sıkışıp kalan Selene kendi içine çekildi, artık tamamen *orada* değildi. Çizmelerinin badem parmaklarının dama tahtalı koridorda çıkardığı sesleri izledi, şık tıkırtılarını duydu. Ama bunların hepsi uzaktı.

Aziz Petrus Bazilikası artık onun için bir yabancıydı.

Babası öldüğünde bile burayı suçlamamıştı. Şimdi kalbindeki dikiş sökölüyordu ve bu sütunlardan, bu koridorlardan, bu frizlerden nefret ediyordu, sanki hayatını adadığı adamı değil de Jules'ü öldüren onların soğuk uzaklığıydı.

Ama bu acı, yeniden, çok daha kötüydü. Kırık kaburgalarından bile daha kötüydü.

Kemiğe kazıdığı sembollerden daha kötüydü.

İnançsızlığından daha kötüsü ve Vatikan'ın tamamen yozlaşmış olduğunun farkına varmasından daha kötüsü.

Dio, Jules... Onu seviyordu. Ne kadar çok sevdiğini anlamak için çok geçti. Onu tekrar öpmek için bir saat çok geçti ve onu kurtarmak için uzun, korkunç dakikalar çok geçti.

Kasları yorulmuş ve vücudu sınırlarına kadar zorlanmıştı. Jules gittiğinde uğruna savaşacak hiçbir şeyi kalmamıştı.

Hayatını sahte putlara taparak geçirmişti. Şimdi hesaplaşma zamanı gelmişti.

Cesare bileğini çevirip saatini kontrol etti. Bu tanıdık tiki hiç sevmezdi. Kendisi de yapardı. Bu hareket içinde bir fitili ateşlemişti. *Artık* zamanın ne önemi vardı?

Daha da kötüsü, bunun kötüye işaret olduğunu biliyordu. Güçsüzce onun neyi beklediğini merak etti.

Cor Cordium'un kapısında durdular. "Neden buradayız?

Her zamanki muhafızlar gitmişti. Göğüs kafesine ağır bir önsezi duygusu yerleşti.

Korumaları kapıları açmak için harekete geçerken o geri çekildi. Cesare ensesinden kavradı ve onu ileri doğru itti. 'Babanın başlattığı işi bitirmek için buradayız. Onun istediği şekilde olmasa da.

"Neden bahsediyorsun sen?

'Matteo buraya onu serbest bırakmak için geldi. Bizi Tanrımızdan mahrum etmek istedi.'

Selene kaşlarını çatı. "O Tanrı değil. Bunu sen de *biliyorsun*. Babam sana söyledi, değil mi? Sana geldi ve ne bulduğunu söyledi. Ve sen onu bunun için öldürdün.

Cesare'nin ifadesi karardı. 'O benim *kardeşimdi*. Yaptığı şeyi yaparken beni zorladı. Primus kan istiyordu.

Selene çift kapıdan içeri bakmaktan kaçındı.

Buna gerek yoktu, tüm sahne zihninde canlanmıştı. O güzel yüz ve siyah saçlar o kadar tanıdık geliyordu ki, artık

benzerlikleri takdir ediyorum.

Jules için artık çok geçti. Bu düşünce kaburgalarının derinliklerinde sızladı. "Bana onu serbest bırakmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Oh hayır. Bu hiç işe yaramaz. Baeliel son koğuşları da indirdiğinde onu öldüreceğim. Başını kaldırdı, alnına dokunurken dudakları belli belirsiz bir sırıtışla kıvrıldı. "Bizim *Dio Immortale*'miz. Alaycı bir nota duyabiliyordu. Parçalanmış inancı onu küçültmüştü. Amcasını soğuk bir merak ifadesiyle izledi.

Dini bozulmuştu. Tüm Vatikan da. İki yüz yıl içinde ikinci kez, bunu hak etmeyen bir iblisi katletmişlerdi. Eğer *tanrıları* buysa, ona öğrettikleri her şey bir yalandan ibaretti.

Tanrı'ya ikinci kez büyük mızrağı saplayan oydu. Onu yıllarca daha acı çekmeye mahkum etmişti. Ölümsüz Tanrı ölmeyecekti. Cesare'nin eliyle değil.

Hayır, onun tarafından özgür bırakılacaktı. Bu onu öldürse bile.

Babasıyla geçirdiği son anları düşünen Selene, bu senaryoda *eğer diye bir şey* olmadığını iliklerine kadar biliyordu. Bu bir intihar göreviydi. Ölümün kendisiyle bir anlaşma. Gülümsedi, dudaklarının kenarında sadece ufak bir ima vardı. *Öyle olsun.*

Selene başını dik tutarak Cesare'nin önündeki oymalı çift kapıdan içeri girdi.

Cor Cordium sessiz değildi; yankılanan sessizlik neredeyse algılanamaz seslerle - kanın sabit damlaması, Tanrı'nın ebedi kalp atışı, kıtasal bir sürüklenmenin ağrıyan büyüklüğüyle gümbürdüyordu.

Yıllar sonra ilk kez, kendini bu yere bıraktığında, Selene Tanrı'nın yüzüne bakmaya cesaret etti. Yüzü tam olarak böyle bir açığa sahipti ve çenesinin kesik cam çizgisini, elmacık kemiklerinin altındaki çukurları görebiliyordu. Onu içine çekti. *Dio*. Ona daha önce bakmış olsaydı -suçluluk duygusuyla kapanmamış gözlerle- benzerliği görebilirdi.

Jules'un Ölümsüz Tanrı'nın kanı olduğu inkar edilemezdi.

Gözyaşları istemeden yanaklarından aşağı süzüldü. Ama bu kez gözlerini kaçırmak için acele etmedi.

Enfes bir acı içinde gürledi. Sekiz metre boyundaki Ölümsüz Tanrı'nın ayakları parmak uçları yere degecek şekilde sivrilmiş, kolları zincirlerle bağlanmış ve vücuduna zalim çiviler çakılmıştı.

Jules da aynı acıyı çekmişti.

Tanrılarına böyle mi davranıyorlardı? Bu kadar uzun süre görmezden gelmiş olması hakkında ne söylüyordu? Selene omuzlarını dikleştirdi.

Dizlerinin üzerine çöktü, iki parmağını kana batırmak için uzandı ve alnına bir rün çizdi. Ama onu harekete geçiren şey hürmet değildi. Derinlemesine öğrenilmiş bir şeyin pratik hareketleriyle hareket ederken yüzüne hiçbir ifade dokunmadı -tüm beden, zihin yok. *Bu* Cesare'nin yararı içindi.

Onu kandır, dedi kendi kendine. Selene onu tekrar kendi tarafına çekebileceğine inandırmalıydı. Böylece Tanrı'ya saplanan mızrağı çıkarıp kendini mahkûm ettiğinde -ve Kilise'yi yok ettiğinde- Cesare'nin canını en az onun canını yaktığı kadar yakacaktı.

Yüzünü soğuk bir maske haline getirerek amcasına döndü. "Bunu neden yapıyorsun?

Cesare telaşsızca odanın etrafında döndü.

Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Dünyası yıkılırken nasıl bu kadar sakin olabiliyordu?

'*Sence* neden, Selene? Saldırı altındayız. Uzun yıllar boyunca selefim-'

Selene alay etti. "Daha yeni üşüyor, amca. Daha dikkatli ol. Zaten Exorcist Primus'muşsun gibi konuşmak ihanettir.

Gözleri soğuk bir öfkeyle parladı.

Bir gülümseme imasını sıkıştırdı. Onu kızdırmak. Sonra da onu hâlâ kazanabileceğine inandıracaktı.

'Selefim *önceliğimizi* boşa harcadı. İblisleri bir kez ve sonsuza kadar ezmek için her fırsatı boşa harcadı. Onların bir tehdit olmasını umursamadı - *her zaman* bir tehdit olacaklar. İlmli olmayı öğütledi. Cesare'nin yüz ifadesi konuya ısındıkça gevşedi. 'İblislerin bizden nefret ettikleri kadar birbirlerinden de nefret ettikleri bölünme yıllarını boşa harcadı. Ama bu *değişiyor*. Eğer bir araya gelirlerse, sadece sınırlardan değil, Roma'nın içinden de saldırıya uğrayacağız.

'Roma'yı zayıflatan sensin. Baeliel'in koğuşları yok etmesine yardım ettin.

Cesare görünmez bir toz zerresini temizler gibi sıkılmış bir parmağını salladı. 'Önemsiz şeyler, Selene. Koğuşlar zayıftı. Eninde sonunda yıkılacaklardı. İlk inşa edildiklerinde Roma'ya onlarca yıl boyunca hiçbir iblis girememişti, biliyor musunuz? Daha bu ay bir istilayı temizlemediniz mi-'

"Trastevere," dedi usulca.

Roma'nın on üçüncü *bölgesi*. Vatikan'ın güney doğusunda, Sparrow'un yaşadığı yerden çok uzakta değil.

"Gerçekten.

Cevap vermedi. Bırak onu ikna etmek için çaresiz kalsın. Bırakın ona niyetlendiğinden daha fazlasını söylesin.

Sözlerine şöyle devam etti. 'Son birkaç on yılda gücümüz her yönden erozyona uğradı. Soylu aileler, saraylarını şeytanlara karşı korumak için kendi evcil şeytan kovucularını tutuyor. Bunu hayal edebiliyor musunuz? Bu, Şeytan Kovucu Primus'umuzun yönetimindeki Kilise'nin yozlaşmasıdır.

Aralarında ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Bir nefes verdi. 'Bu konuda ne yapmamız gerekiyor? İblisler buraya çekiliyor. Büyük ihtimalle Ölümsüz Tanrı'nın gücüne.

Arkası dönük olsa bile Selene onun yüz ifadesini hayal edebiliyordu. Karizması ve keskin zekâsı onu kazanmak için çalışıyordu. Ama Cesare gerçekten ne *istiyordu*? Eğer isteseydi Exorcist Primus'un gücüne zaten sahip olurdu - ve belli ki istiyordu - o halde onu *buraya* getirmeye iten neydi?

'Babamın başladığı işi neden bitirmek istiyorsun? *Ve nasıl*?'

"Tek bir koğuştaki bile ayakta kaldığı sürece. *Onu sadece bir iblis öldürebilir. Sadece bir insan onu özgür bırakabilir.* Bu sözler inancından -bir zamanlar uğruna kendi kardeşini öldürdüğü inancından- dikkate değer bir kopuştu. Cesare yumuşak bir sesle devam etti. "Biz konuşurken Baeliel son koğuştaki da parçalara ayırıyor; sonuncusu da çoktan düşmüş olabilir. Ellerini açarak etraflarındaki ölüm sessizliğini işaret etti.

Ölümsüz Tanrı'nın güzel yüzüne bakabilmek için çenesini eğdi. İsteksiz gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru yol aldı. Tanrı'ya ya da bu varlık her kimse ona karşı verdiği doğal fizyolojik tepkiydi.

"Baeliel sana... O burada, Vatikan'ın kalbinde olmadan iblis istilasının sona erebileceğini söyledi mi? Cesare'nin yüzüne döndü ve sesini umutla kısar gibi yaptı. Bu tamamen bir rol değildi. Vereceği cevap hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Ama bir yanı onun sadakatine layık olmasını istiyordu. Aşkına. Bunun için onu asla *affetmeyecekti* ama eğer insanlığı kurtardığını düşünüyorsa, bu onun nefretinin keskin ucunu köreltebilirdi.

Cesare başını kaldırıp Tanrı'ya baktı. 'Onlarla eşit olarak savaşabilecek kadar güçlü bir liderimiz olsaydı, bir şansımız olabilirdi. Böyle bir güç yüz yılı aşkın süredir hiç var olmamıştı, ta ki...' Elini ağzına götürdü, kaşları acıyla birbirine yaklaştı.

Bu sözler onu dondurdu. 'Bana kadar demek istiyorsun. Ben Tanrı'nın gücünü çalana kadar.

Cesare'nin cevap vermemesi yeterince doğrulayıcıydı.

"Ama sen zaten dünyanın en güçlü adamısın.

Kaşlarını çatarak parmağında yeni bir yüzük çevirdi. Primus'un mührü. 'Bu bir açıdan doğru olabilir. Ama *ham güç* söz konusu olduğunda değil.

"Yaptığın şeyi kabul etsem bile, yine de yapmayacaksın-" *Oh*. Acımasız bir netlikle onu kendi tarafına çekmeye ihtiyacı olmadığını fark etti. Eğer onu reddederse... muhtemelen ölüsü onun için daha yararlı olacaktı.

Selene elbiselerini kalbinin üzerinde kavradı, başını geriye doğru eğerek taş tonozu baktı, avizelerin alçak, titrek ışıkları görüşünde bulanıklaşıyordu. Adamın onu incitmek için daha fazlasını yapabileceğini hiç düşünmemişti.

O zaman bir uyarı, amca. Eğer onun gücünü çalarsan, bu seni kemiklerine kadar soyacak bir büyüü kullanman anlamına gelir. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında *hiçbir fikrin yok*. Hiç bilmedin.'

Ondan uzaklaştı, Tanrı'ya doğru yürüdü.

Daha yakın...

Daha yakın.

Altın likör, göğüs kafesine gömülü büyük mızrağın uzunluğunu yaldırladı ve ayaklarının altındaki havuza damladı. Selene mızrağa kolayca ulaşabilir ve evine saplayabilirdi ama Cesare'nin söylediği doğruysa, bu bile ona ölüm özgürlüğünü vermeyecekti. Son koğuş da düşmediği sürece. *Onu sadece bir iblis öldürebilir.*

Güzeldi. Çünkü Jules'un bu son güzel parçasını öldürme düşüncesi içini kemiriyordu.

Parmağını Tanrı'ya doğru uzattı. 'Onun gücü acının bıçak sırtında dengede duruyor. Bazen...' Selene duraksadı. "*Bazen* öfkelenmesine izin vermek istiyorum. Bazen Selene kalmayana kadar beni yakıp kül etmesine izin *vermek istiyorum*. Anladığımı sanıyordum?'

Cesare derin bir iç çekti. 'Bir şeytan kovucunun ilk cinayetinin bizi yapan ya da yıkan şey olmasının bir nedeni var. Önce kanlarını alırsın, sonra onları öldürürsün. Her zaman. Onun gücü seni eziyor çünkü onu hiç *öldürmedin*. Hepsini al ve senin olsun.'

Yani tüm planı buna bağlıydı. Baeliel, Tanrı'yı öldürebilmek için korumaları kırmak zorundaydı. Son koğuş da düştüğünde, sınırlamalar da kalkacaktı. Herkes onu serbest bırakabilirdi. Herkes onu öldürebilirdi.

Ölümsüz Tanrı'ya bu kadar yakın durmayalı uzun zaman olmuştu. Varlığı sanki omzuna yaslanmış gibi muazzam hissediyordu. Sanki boynuna doğru nefes alıyormuş gibi. Selene hissedebiliyordu

Gücünün içine akmasını bekliyordu ve parmakları kendini oymak için kaşınıyordu. Etini yarmak ve serbest bırakmak için.

'Ben zalim bir adam değilim, Selene. Seni ben büyüttüm, seni seviyorum ve senin için sadece en iyisini istiyorum. Cesare'nin sesi sıcaktı ve Selene ona inanmamaya çalıştı. Bu zordu çünkü kendisi de buna açıkça inanıyordu. "Ölümsüz Tanrı'yı öldürürsen onun güçleri sadece senin olur ve birlikte Roma'yı kurtarırız.

Başını salladı ve ikna edici sözlere karşı gözlerini kapattı. Neredeyse baştan çıkarıcıydı.

Cesare onun tereddüt ettiğini gördü ve konuşmaya devam etti, o korkunç karizma kendi başına bir güçtü. 'Ben Primus olarak, sen de kılıcım olarak bunu birlikte yapacağız. Bunu hayal edebiliyor musun, Selene?

Ve korkunç olan şey, bunu yapabilecek olmasıydı. Güzel bir gelecekti ama bu gelecek aşağılık bir eylem üzerine inşa edilecekti. Ve belli ki Jules hakkındaki hislerini hafife almıştı yoksa nefesini boşa harcamazdı.

'Benim de istediğimi biliyorsun, amca. Sadece seni gururlandırmak istedim.

"Ve öyleyim.

Kirpikleri alçalırken görüşünü kararttı, onun yakıcı bakışlarını tutamadı. "Pekâlâ," dedi ve bunu yapabilecek kadar zayıf iradeli olduğuna inanmasına izin verdi.

Dişlerini birbirine bastıran Selene, babasının o gün onu burada gördüğünde yaşadığı dehşeti hatırladı. Yapmak üzere olduğu şey bir ölüm cezasıydı. Ama yapmak istediği tek seçim buydu.

Neredeyse Cesare'ye acıyacaktı, çünkü aptal olduğu için -güç gözünü kör etmişti- Baeliel'in kendi oyununu oynadığını fark etmemişti.

Ama Baeliel burada değildi. *O buradaydı.*

Selene mızrağa doğru hamle yaptı ve ellerini mızrağın sapına doladı. Hem tanıdık hem de çok farklıydı. Artık onu düzgün bir şekilde tutabiliyordu ve mızrağı çekip çıkarırken çiviler avuçlarına batıyordu.

Cesare'nin yüz ifadesi . "Ne yaptın sen?

Onunla dövüşeceğini anlaması için duruşunu değiştirerek geri çekildi.

Bir nefes saçlarını karıştırdı. Hafif bir hareket oldu, ayaklarının altındaki altın kanın aynasında yakalandı. Sonra muazzam bir el boynunu . *Dio Immortale*. Parmakları soluk borusunun üzerindeydi. *Nefes* alamıyordu. Omurgasını ezecekti.

Cesare yaklaştı. Mızrağı kavrayarak kıpırdanan Tanrı'ya doğru itti ve sanki kalbini delecekmiş gibi acımasızca bükte. Tanrı'nın muazzam eli boynunda gevşerken bile Selene havada hiçbir değişiklik hissetmedi. Gevşek ve işe yaramaz bir halde kana bulanmış taşın üzerine düşte ve omzu gürültüyle çatırdadı. Çıkmiş. Yanan nefeslerini yutarak, kendini yukarı itmek için mücadele etti.

Cesare onun önünde diz çöktü ve yüzüne uzanırken yanağından bir damla gözyaşı süzöldü. "Selene-

Elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Dokunma bana.

Onun sürünerek uzaklaşmasını izlerken kara gözleri kederliydi. Ama bu sadece bir kalıntıydı. Kas hafızası gibi. Onu öldürmeye çoktan karar vermişti. Onun artık kendi yarattığı olmadığını fark eder etmez, babasını mahkûm ederken sergilediğı aynı soğukkanlılıkla kararını vermişti.

Cesare bileğini Selene'in binlerce kez yaptığı bir hareketle açarak, 'Yakında son koğuşlar da düşmüş olacak. Baliel geldiğinde öğreneceğiz. Başını kaldırıp Ölümsüz Tanrı'ya baktı, gözleri bir yılanınkiler kadar düzdü. Yüzünde ne bir hayal kırıklığı ne de öldürücü darbeyi vuramamış olmasından kaynaklanan bir hüsrân gördü. Sadece ona hiç benzemeyen korkunç bir sabır gördü.

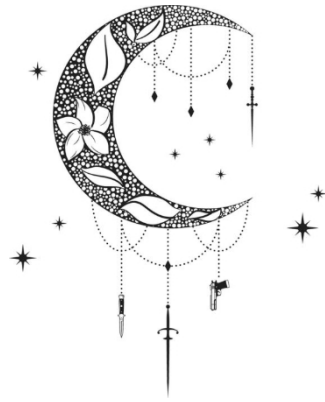
"Binlerce başka yolu olmalı," dedi usulca. "Bunu yapmak zorunda değilsin.

Cesare dudaklarını hüznölü bir gülümsemeye bastırdı. 'Oh, ama istiyorum. Vatikan için, *Roma*'mız için.

Selene'in etrafında oda bir bulanıklığa dönüşte. Boğazı hâlâ Ölümsüz Tanrı'nın hayali pençesiyle yanıyordu. Ayağı kalkmak zorundaydı. Dizlerinin üzerinde ölmeyi reddetti.

Büyük çift kapı açıldı ve Sparrow elinde aileden kalma kılıcıyla içeri girdi.

Cesare gözlerini Selene'den ayırmadı. "Tam zamanında geldin.

KIRKINCI BÖLÜM

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Sparrow.

İhanet Selene'in göğsünde alev alev yanıyordu ama nedenini bilmiyordu; Sparrow'u hiçbir zaman bir müttefik olarak görmemişti, öyle değil mi? Ama onun *Cor Cordium*'a doğru ilerleyişini izlerken nefesi ciğerlerinde sıkıştı, kederine tamamen bağlı olmayan bir acı hissetti. Şimdi ne kadar aptalca görünse de, öyle yapmıştı.

Cesare'nin yüz ifadesi, gözleri Sparrow'a dikildiğinde çirkin bir ifadeye büründü; dudaklarını dişlerinden ayıran kurt gibi bir hırıltı duyuldu.

Sparrow'un onun için burada olduğunu anladığında yüzünde hınzır bir sırıtış belirdi. Cesare'yi dikkatini ikisi arasında bölüştürmeye zorlayarak ondan uzaklaşırken dudaklarında bir karşılık gülümsemesi belirdi.

Cesare birçok dövmesini ortaya çıkarmak için kollarını geri çekti. Primus'un yüzüğünü kullanarak -gizlenmiş ustura çivisiyle birlikte- bir sıra mührü ve ardından bir diğerini keserek büyüsunü tetikledi. Adamın ne kadar çok güç kelimesi kullandığını ancak hayal edebilirdi.

Sparrow olduğu yerde döndü, ellerini ceplerine soktu. 'Vay canına, burayı daha önce hiç görmemiştim. Bilirsiniz, koşuşlar falan. İlk gelen ben miyim? Sparrow, Selene'in kınalı kılıcıyla Ölümsüz Tanrı'yı işaret etti, sonra da saygısız bir selamla saçlarını çekti. "Tanrım, seninle tanıştığıma memnun oldum.

Cesare tam olarak insani olmayan bir ses çıkardı. Selene kanında bir korku titremesi hissetti. *Kesinlikle* - kesinlikle - serbest bırakmayacak mıydı? Onun kendi gücüne hâkim olma konusunda tereddüt ettiğini hiç görmemişti. Onu her zaman takdire şayan bulmuştu. Ve yine de... onu dikkatle izledi.

Sparrow Cesare'ye yaklaştı, tek silahı kınında duran kılıcıydı. Bu handikap onu yavaşlatmadı ve Cesare'nin göğsüne kemik titreten bir darbe indirdi. Eğer çıplak bir kılıç olsaydı, amcası ölmüş olurdu. Ama tabii ki kılıcını Maskeli Karnaval'da kilitlemişti ve o zamandan beri açma fırsatı olmamıştı.

"Sanırım koşuşların düşmesinden siz sorumlusunuz?"

"Bir bakıma," diye cevap verdi Cesare, Sparrow'un ayaklarını çekmek için alçalırken gözleri kararmıştı, diğer adam öfkeyle hırladı

zahmetsizce vücudunu bükerek ondan kaçındı. "Ama tamamen değil. "Neden?

Cesare güldü doğruldu. 'Neden sorularına cevap vereceğimi düşünüyorsun, Serçe? Bugünden sonra sen bir hiçsin.

Sparrow bir omzunu kaldırdı. "Daha önce hiçbir şey olmadım, o kadar da kötü değil. "O zaman ölmüş olacaksın.

Sparrow kıkırdadı, hiç de endişeli görünmüyordu. "Oh? Göster bana. Ona zaman kazandırıyordu.

İkisi acımasız bir verimlilikle çarpıştı. İlk birkaç deneysel savuşturmadan sonra ikisi de boşa hareket etmedi. Sparrow kınlı kılıcıyla dezavantajlıydı ama Cesare'nin kılıcına karşı çıkardığı çınlama yankı odasını doldurdu.

Sonunda görüşünün kenarlarındaki siyahlık kaybolmaya başladı ve Selene ayaklarını altına alarak bir sütuna yaslandı. Sparrow, çizmesini Cesare'nin göğsüne vururken gözüne takıldı ve o anı kullanarak Selene'e kılıcını fırlattı.

Havadan kapmak için hamle yaptı.

Sparrow sırttı. 'Sana ne faydası olacak. Ben bile bu lanet şeyi çizemedim.

Bıçağı kınından çıkardı ve kını fırlatıp attı. "Yeterince güçlü değil, Serçe.

"Jules nerede? Adamın derin sesindeki endişenin sınırını duydu.

Soru bir yumruk gibiydi. Çıkık omzunun ağrısı. Nefes borusunun morarması. Hepsi kederin şiddetli tonlarının yanında soluk kalıyordu. Titremesin diye alt dudaklarını ısırды, dişleri dudaklarını yaracak kadar sert bastırıyordu.

Cesare artık Sparrow'a bakmıyordu. Gözleri ona dikilmişti.

Kılıcının gelişiyle birlikte, onun için çok daha tehlikeli hale gelmişti. Hatta kırılmış. Hatta umutsuz.

Sonunda, yumuşak bir sesle, "Öldü.

Sparrow'un yüzü keder ve öfkenin zehirli bir karışımıyla buruştu. Sonra sabit parmağıyla Selene'i işaret etti. "Bu senin son kez yaşamana izin verişim, şeytan çıkarıcı. Bu Jules içindi. Yarın düşman olacağız.

Bununla birlikte gitti. Ve bir umut ışığı da onunla birlikte gitti. Yine yalnızdı. Cesare, Selene'nin etrafında dönmeye başladı. "Görüyorum ki arkadaş ediniyorsun.

Bıçağını doğrulttu. "Senin gibi bir ailem varken kimin arkadaşına ihtiyacı var ki? Cesare'yi daha fazla gafil . Sparrow'un *Cor Cordium*'daki varlığı tek anlama geliyordu: Son koğuş düşmüştü. Ama

Tanrı'ya ulaşmak için önce onu geçmesi gerekiyordu.

Selene büyüüne dokunmanın cazibesini hissetti - karanlık çekimi, Tanrı'nın parmaklarının boğazındaki izi kadar net hissedebiliyordu. Ama direndi ve dövüş pozisyonuna geçti. Hayatta kalmak için elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyordu.

"Dövüş benimle, *amca*.

Cesare'nin her ifadesine aşınaydı ve yüzündeki kısa süreli acıyı kaçırmadı. Acı kararlılığa dönüştüğünde bunu da fark etti.

Cesare onun için hazırды, gözleri yuvalarından yüzüne doğru uzanan koyu çizgiler gibi parlıyordu. Sessizlik ve şiddet arasındaki saniyeler havayı tutuşturdu, böylece birbirlerine çarptıklarında oksijen kalmadı. Sadece sıcaklık ve öfke vardı.

Selene kılıcıyla havayı yararak onu omzundan kalçasına kadar ikiye bölmek istedi ama o bir dansçının zarafetiyle katlanarak uzaklaştı. Yumuşak hareketlerinin her biri büyüyle desteklenmişti.

Kılıcı bir zamanlar babasına aitti ve güçlüydü. Bu büyük bir şanstı çünkü bir sonraki darbe daha güçsüz kılıçları ve daha güçsüz şeytan kovucuları da kırabilirdi.

Cesare kendi kılıcını dövmüştü ve onun kılıcıyla arasında birkaç santim vardı. Bu da ona erişim avantajı sağlıyordu.

Ama hızlıydı.

Birkaç darbe . Derin kesmemiş olsalar bile.

İfadesi öfkeyle gerilen Cesare daha sert bir şekilde geri geldi ve kadının dizlerini hedef aldı. Iskaladı. Sonra bıçağının yassısını kadının omuzlarına indirdi. Çenesi taşa çarpıp yarıldı ve göğsünden aşağı kan damladı.

Şoku atlattı ve görüş alanının kenarına yığılan yıldızları görmezden geldi.

Hızlanıyordu ve gözlerindeki yabancı bakış onu bir yabancı haline getiriyordu. Bu düşünce zihnini kurcalayarak bir sonraki savuşturmasını baltaladı. Adam onun korumasının altından kaydı. Kız geriye doğru sıçradı, bıçak kulağının yanında ıslık çalıyordu.

Cesare daha fazla büyü tetiklediğinde, baskıcı sessizlik onu yuttu. Cesare uzarken, omuzları her zamankinden daha da yılan kalçalı olana kadar genişlerken, kulakları bağların parçalanmasını yakalamak için tam zamanında geri döndü.

Artık onun üzerinde iki ayağından fazlası vardı.

Nefes alırken, olasılıkları yeniden değerlendirdi. Bir vuruş yaparsa şanslı sayılırdı.

Uzanışı gülünçtü.

"Gel, Selene," diye alay etti. "Sahip olduğun her şeyi ver bana.

Her şeyi.

Tanrı'bu kadar yakinken büyüsunü tetiklerse, aleve doğru uçan bir pervane gibi yanacaktı. Kan tadı alabiliyordu. Nefes nefese, koluyla çenesini sildi. Boğazı yapış yapış olmuştu. 'Seni yenmek için büyüye ihtiyacım yok. Sadece bir kılıç.

Kıkırdadı, şu anda ona tanıdığı adamdan çok bir şeytani hatırlatıyordu.

Bir sonraki hamlesinde, darbeleri kadının gücünü azalttı. Ve artan erişimi onu kafese kapattı. Bıçakları her karşılaştığında kasları güçten titriyordu. Ona verdiği kadar çok kesikle kaplanmıştı. Kollarında derin kesikler, kaburgalarında ve kalçalarında daha sık olanlar. Onun niyetini okumuştı ve bu onu hayatta tutuyordu.

Yer değiştirdi. Alçak bir vuruş. Kadın sıçradı ve sıçradığı anda adamın onu yakaladığını anladı. Bir acemi gibi onun hilesine kanmıştı.

Ağzının kenarına bir gülümseme yerleşti ve kılıcının kabzasını kadının karnına sapladı.

Düştüğü yerdeki taş çatladı ve kaburgaları da aynı derecede kötü durumdaydı. Nefes nefese kalarak taş zeminde kaydı. İhanetin acısıyla karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi. Bir parçası hâlâ bunun o olmadığını düşünüyordu. Ama bu sadece onun hiç görmediği bir yanıydı.

Ya da -belki de- hiç istemedi.

Babanı o öldürdü, diye hatırlattı kendine. *Ve şimdi de seni öldürecek.*

Cesare yaklaştı. "Pes mi ediyorsun, Selene?" Kılıcıyla çenesini kaldırdı.

Hırladı. Hatırlayabildiği tek tat kandı. Acı vücudunu sarstı. Kalbi bile tekliyor ve yavaşlıyor gibiydi.

Bıçağı kulağının arkasından geçirip cellat pozunda boynuna dayadı.

Kendini hareket ettiremiyordu. Uyuşmuş parmaklarının altındaki soğuk taş, damarlarına buz enjekte ediyordu. Bu zehirli halsizliğin uzuvlarına yayılmasına neden olan Cesare'den daha fazlasıydı, tıpkı vücuduna yayılan zehir gibi. Elinde *hiçbir şey kalmadığını* biliyordu. Dünyası Ölümsüz Tanrı'nın temeli üzerine inşa edilmişti. Ama bu bir yalandı.

Şimdi dünyası kendi ekseninde dönüyordu. Jules olmadan yukarı diye bir şey yoktu. Son birkaç gün boyunca, kendini onun için hayati hale getirmişti. Görmek ya da nefes almak gibi. Şimdi, *Dio Immortale* olmadan, inanacak ne kalmıştı?

Jules, aklı onu besledi. *Ve baba.*

Jules'un babasının çalışma odasındaki sözleri geldi. *Kontrol sende.* Gücünün kendisine ait olduğuna inanıyordu. Cesare her zaman, *her zaman* bunun böyle olmadığı konusunda onu uyarmıştı. Ama şimdi onun için o kimdi?

Onun düşmanı.

Ve Jules, o ölmüştü. Ama o hâlâ kalbinin en önemli parçasıydı. Ona gücünü kucaklamasını söylerken, onun derin ve kendinden emin sesini duyabiliyordu. Ölümsüz Tanrı'nın ne olduğunu biliyordu ama yine de gücünün kendisine ait olduğunu bilmesini istiyordu. Tüm dünyada güvenebileceği biri varsa, o da oydu. Ona sahip olmasını istiyordu.

Cesare usulca iç çekti. "Güle güle, sevgili kızım.

Ölümsüz Tanrı'ya baktı. Göreceği son şey o olacaktı. *Elbette* onu terk etmişti. Büyük mızrağı kaburgalarının arasındaki yerine geri koymuş ve asla huzur bulamayacağından emin olmuştu.

Gözlerini kapattı, göğsü kabarıyordu. Çok yorulmuştu. Şu anda yaptığı hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

Cesare onu öldürebilirdi ama bir an daha savaşılamazdı.

Sanki Sparrow'un kederi içinde kök salmış gibi, artık savaşmaya değmezmiş gibi hissediyordu.

Üzgünüm, Jules. Cesare'nin bıçağının boynunda aniden yok oluşu tüm dünyası oldu. Onun kolunu geri çektiğini hayal etti.

Isırdığında ölecekti. Tek

hissettiği boyun eğmekti.

Ama ensesindeki tüyler diken diken olurken ve serin hava bıçağın bir an öncesinde tenini okşarken, parmakları kendiliğinden taşla doğru kıvrıldı. Sanki zihni ve bedeni ayrı varlıklarmış ve bedeninin yaşamı bitmemiş gibi.

Vücudu her zamanki zarafetinden hiçbir şey kaybetmeden kendini uzağa fırlattı. Geriye sadece çaresizce hayatta kalmak kalmıştı.

Şiddetle yuvarlanan Selene'nin bedeni, dünyayı kenarlarından karartan bir acıyla çılgılık attı. *Dio*, ölüm bundan daha iyi olmalıydı. Ama Tanrı'ya ihtiyacı yoktu, onun oğlu vardı.

Cesare sendeleyerek ayağa kalkarken hayal kırıklığı yüzünü çirkin bir ifadeye büründürdü. "Daha bitirmedin mi? Cesare hoşgörüsüyle içini çekti, ama içindeki bir kas

çenesi seğırdi.

Acımasız, kanlı bir gülümseme takındı. "Henüz değil.

Cesare bir elini Tanrı'nın altın kanına daldırdı ve parmaklarından yaladı.

Küfür. "Hain!" diye hırladı.

Duymamış gibi görünüyordu. Cesare omuzlarını yuvarlayarak kollarını dünyaya karşı koyuyormuş gibi gerdi. Pürüzsüz derisinin altında kaslar kordonlaşmıştı ve ellerinin arkasında koyu renkli kabarık damarlar örümcek ağı gibi yayılmıştı. Daha da ürkütücü olanı, ilkinin altından ikinci bir çift kolun açılmış olmasıydı. Parmaklarını deneysel olarak uzattı. "İşte güç budur.

Sesi yanlış geliyordu. Yankılı ve derindi; büyüüne kapıldığında normalde olduğundan bile daha derindi. Selene kendini kaybedeceğine dair ani bir korku hissetti.

Savaşları yeniden başladığında, çarpışan bedenlerin ve kılıçların gücü tüm odayı sarstı. Alçı tozları aşağıya sürüklendi ve omuzlarına yerleşti.

Morarmış ve kırılmıştı, binlerce kesikten kan akıyordu. Yere o kadar çok kan sıçramıştı ki, ihtiyacı *olduğunda* sihrinin işe yaramayacağından korkuyordu.

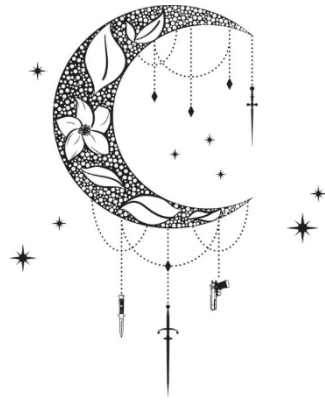
Karşısında Cesare bir bütün olarak duruyordu. Yaralanmamıştı. Dokunulmamış.

Tembel bir elle uzandı ve kaymaktaş sütunlardan birinin etrafını saran gölgeli bir kırbaç göstererek onu bir ağaç gibi kökünden söktü ve odanın öbür ucundan Selene'ye fırlattı.

Kendini yere attı, mermerin keskin parçaları yanaklarını keserken, kendini onun geniş gölgesinin altında düz bir şekilde bastırdı.

Ama çok azdı, çok geçti.

Sonra bir hareketlenme oldu ve altın sarısı gözleri olan bir figür gök gürültüsü gibi bir sesle sütunu yakaladı ve tek eliyle zahmetsizce durdurdu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Çatlak. Metal çivilerin tahtada çıkardığı çınlama uzaklardan geliyordu. Jules'u ilgilendirmiyordu. *Çatlak.*

Roma'nın üzerinde yükseliyordu ama bu tanımadığı bir Roma'ydı. Vatikan, şiddete ve savaş üstünlüğüne eğilimli bir şey olmak yerine yumuşak ve solgundu.

Ve o Jules değildi.

Ellerine baktığında damarlarında altın kanı dolaştığını, parmaklarının bronzlaşmış ve güçlü olduğunu, tırnaklarının soluk ay gibi olduğunu gördü. Bunlar *onun* elleri değildi. Ve bu Selene'nin Roma'sı değildi. Jules'un zihninden geriye kalan çok az şey Ölümsüz Tanrı'nın anıları tarafından tüketildi. Dumanlar gökyüzünü karartan dalgalar halinde yükselirken, her tarafta Roma yanıyor, ateşler gökyüzünü yalıyordu. Altında, korku dolambaçlı sokaklarda bir veba gibi yayılırken, yaşamın sabit temposu hızlandı.

Jules -*Jules* değil- çatının kenarından *adımını* attı ve aşağıdaki geniş kaldırım taşlarına kuvvetle indiğinde, hafızasının içindeki zihninin tüm parçalanmış kalıntıları gitmişti. Taşlar ayaklarının altında parçalandı, ama çok daha fazlasına dayanacak şekilde inşa edilmiş kemikleri ve çelik gibi kasları sayesinde bunu zar zor hissetti.

Döndüğünde, parlak siyah bir arabanın boyasındaki yansımaları yakaladı. Saçlarına çalılardan bir taç örülmüştü, pembe güllerin yumuşak yaprakları koyu bukleler arasında göze çarpıyordu. Kıvrımlı dikenler saçlarının arasından çıkıntı yapıyordu. Hak ettiği yeri göstermek için elinde kalan tek şey bu soluk taklitti.

Doğru yer mi? Düşünce titreşti ve kayboldu, *şimdi* omurgasını yalayan bir enerji titreşimiyle tamamen yer değiştirdi. Dönerek geleceğini bildiği kişiye doğru baktı.

Ve tabii ki Kairoslu kadın Bernini'nin sütununun altındaki gölgelerden çıktı. Yatağında hiç görünmediği kadar güzeldi şimdi. Kadının parmaklarının ucundan şehre yayılan kaos iplikçiklerini görebiliyordu.

Kalbi kırıldı ve başını başka yöne çevirdi, yüzüne acının yayıldığını görmesini istemiyordu. "Bu sabah seni özledim," dedi usulca, başparmağının ucunu alt dudağına sürterek. "Uyandığımda gitmiştin.

İnci gibi dişlerini göstererek gülümsedi. 'Olunacak yerler, yakılacak şehirler. Nasıl olduğunu bilirsin, Arius.'

Onun adını kullanması üzerine dudaklarından sözsüz bir tıslama kaçtı. Artık onun altında olmadığı, çarşaflarına dolanmadığı için çalınmıştı.

Kızın neşesi kaçtı. "Özür dilerim kralım. Yer değiştirdi, paltosunun altından bir şey çıkardı ve kuzguni saçlarının üzerine koyarak hafifçe gülümsedi. Kaymağı yiyen kedi için ayrılmış bir gülümseme idi bu. "Ama bir şey kaçırmıyor musunuz?

Gümüş taç, saçlarına dolanan çalıların işlenmiş metal versiyonuydu ve tıpkı adını çaldığı gibi onun da çalındığını görmek onu öfkeli yaptı. Onun çalıntı tacını ortaya çıkarmasıyla kavgalarının başladığı an arasındaki sessizlik anlarında, bunun gerçekleştiğini gördü.

Seçtiği silahı, ailesinin mızrağını havadan çekişi ve bu kutsal yerde, insanların değer verdiği ve saygı duyulması gereken bir yerde çarpışmaları. Ama o bu şehri yok etmeyi seçmemişti, yine de yok edecekti. Sonunda aşkı onu öldürecek, mızrağını göğsüne saplayacak ve onu tatmin etmek için kaburgalarını kıracaktı. Ama onu şeytan çıkarıp evine göndermeden önce değil. Geri dönmemesin diye ruhunu yaralayacaktı. Belki iki yüz yıl daha. Babasının bir plana karar vermesi için yeterli bir süre. Bu küçük, garip yaratıkları korumak için. Bu ... *insanlığı*.

Evet, ölecekti. Ama yaşayabilirdi. "Öldürebilirsen öldür beni, aşkım.

"Senin dileğin, benim emrim," diye mırıldandı, elini uzattı, kömür dumanı bileğinin etrafında birleşirken gerçekliğin dokusunu deldi ve kanının mızrağını diğer taraftan çekti. "*Taçasız kralım* için her şeyi yaparım.

Valeria!

Acı. Özlem. Umutsuzluk.

Jules kendi duygularının altında, Ölümsüz Tanrı'dan da aynı şeyi hissedebiliyordu.

Lütfen... Bırakın öleyim.

Ölümsüz Tanrı'nın anılarından kopup kendi kafasına girdiğinde Jules'un bildiği ilk şey acı oldu. Acı kolundan yukarı doğru fırladı.

el.

Gürültülü bir çatırtı duyuldu ve ayağı kaydı, dizlerinin üzerine düşmeden önce sert bir yüzeye çarptı ve tek koluyla asılı kaldı.

Çığlık attı, ıstırap verici acı onu yarı uykusundan uyandırdı.

Gördüğü ilk şey Kian'dı, Jules'un bileğindeki zincirleri keserken yüz ifadesi alev rengi saçları kadar vahşiydi, sesi bir çekiç gibi çınılıyordu. taşların üzerine kanlı bir çivi atılmıştı ve Jules elini yüzüne götürdü. Avucunun içinde kocaman bir delik açılmıştı.

Ne bulacağından korkarak yukarı baktı. Ama diğer kolu sadece arkasındaki kırılgan zincirlerle bağlıydı. İkinci çiviyi çakacak zamanları olmamıştı.

"Kian...

Zincir Kian'ın saldırısı altında kırılırken, Jules kaldırım taşlarına düştü. Kış güneşi şimdi çatıların üzerinde alçakta asılı duruyor, ayakta durmaya çalışıp başaramayan Jules'un gölgesini ayaklarının altına uzatıyordu.

Ölümsüz Tanrı'nın sözsüz varlığını görmezden gelmek imkânsızdı. Gözlerinin arkasındaki keskin ağrı, şiddetli bir baş ağrısına dönüştü. Tanrı'nın zihninin kendi zihnine karşı muazzam ağırlığı tüm vücudunu etkiledi. Sanki devasa bir el göğsünü kavramış, parmaklarını santim santim sıkıyordu. Kendini ayakta tutamayacak kadar yorgun bir halde oturur pozisyona geçti.

Kian onun yanına çöktü. 'Seni yakaladım. Hadi buradan çıkalım.

Jules'un başı döndü ve ayakları gördü. Ayakların izini sürerek bacaklara ulaştı, ölümün kusursuz huzuru içinde iki yana savrulmuşlardı. Kian ona ulaşmak için birini öldürmüştü. "Ölmeyeceğimi söylemişti. Ölmeme *izin verdiğini* sanmıyorum.

"Ne? Kian sordu.

Jules gözlerini sıkıca kapattı.

'Zaman yok, evlat. Yürüyoruz.' Kian yanaklarını tokatladı. "Şu çılgın sarışın ve uzun boylu korkunç olan geri çekilmemizi engelliyor.

Jules kendini yukarı itmeye çalıştı ama bacakları güçsüzdü.

"Sen kimsin ki," diye başladı Jules *kısıık* sesle, "birine *bücür* diyorsun?

Kafatasındaki ağrı, her şeyin daha önce olduğundan biraz daha sönük görünmesine neden oldu. Ölümsüz Tanrı neden ona zarar vermek istiyordu? Soru tam olarak şekillenmeden önce cevabı biliyordu: Tanrı acı çekiyordu.

Bu ses onun içinde, bağlarında ve eklemlerinde yankılandı, Jules ve ... ve onu diğer her şeyden boşaltıyordu. Ölümsüz Tanrı'nın acısı Şimdi.

Kian onu yukarı çekti, bir kolunu beline onu zorladı. Jules sertleşti, Kian'ın yol gösteren eliyle savaştı. "Hayır.

Kian ona kızgın bir bakış atarak elini koluna sıkıştırdı. "Çekil.

Oraya geri dönmeyeceksin.'

"Gitmek zorundayım-

"Tekrar ölmene izin

vermeyeceğim. "Yine mi?

Kian sesli bir şekilde yutkundu. "Çok geç kaldığımı düşündüm, Jules...

Jules sonunda gözlerini kaldırıp ona baktı, bir elini uzatıp yanağını kabaca kavradı ve alnını Kian'ınkine bastırabilmek için yüzünü yaklaştırdı. "Değildin.

Kian Jules'un alnına bir şaplak attı. "Denemediğin için değil.

Jules yüzünü buruşturdu ama yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Seni tetikte tutmalıyım.

"Parmaklarımın üzerinde daha fazla durmamı isteseydin, pointe ayakkabılara ihtiyacım olurdu. Kian güldü ama sesi gergindi ve Bernini'nin sütun dizisine doğru baktı. "Lütfen, Jules... koşmamız gerek.

Jules tekrar başını salladı. "Selene-

Sparrow burada. Selene'nin kılıcını aldı. İstediyin gibi. O yüzden *gidelim*.'

Jules, Vatikan'la yüzleşmek için çırpınan Kian'ın boynunu kavradı. "Babamı serbest bırakmalıyım.

Jules Ölümsüz Tanrı'nın acısını takip etti ve Kian isteksizce ona katıldı. Ama Jules'un plana katıldığını düşünmesine bir an bile izin vermedi. Jules'un hareket etmesini sağlayan tek şey Selene için duyduğu korkuydu ve Jules yolu biliyordu çünkü Ölümsüz Tanrı'nın acısı onu çekiyordu.

Acele etmek -her zamanki stratejisi- sadece ölümüne neden olabilirdi. Daha da kötüsü, Selene'in ölümüne neden olabilirdi. Eğer Cesare de onun gibiyse, çok zorlu biriydi.

Tanıdık beş köşeli bir koridordan geçtiler. Ostrava kadar uzak gelen bir anı geri döndü; o sabah Matteo Allevala'nın defterinde bir harita görmüştü. Matteo, Aziz Petrus'un kubbesinin içine gizlenmiş Vatikan'ın salonlarını, *Cor Cordium*'u ve merdivenleri özenle yeniden yaratmıştı. *Duvarların içinde*.

Nereye gitmesi gerektiğini biliyordu.

Sessiz Vatikan nekropolüne vardığında, Selene'in de yanında olmasını çok diledi. Koyu renkli demir kapı

Giriş. Onun ötesinde, nemli taş ve mezarlarının üstündeki oyulmuş iskeletler onu duraksattı. Jules diken diken olan boynunu görmezden gelerek kilidi inceledi.

"Ölülerini bu şekilde mi koruyorlar? Kian yüksek sesle merak ederek kilidi kaptı ve gürültülü bir çınlamayla yere bıraktı. "Bana soyulmak istiyorlarmış gibi geldi, evlat.

Jules güldü. Bıçağı kilide soktu ve gözleri kapalı, kulaklarında Kian'ın anlattıklarıyla kapının kilidini açtı.

Bir görüntü kendini bilincine bastırdı.

Bir el. Selene. Parmaklarının altındaki ince, kırılabilir boynu.

... öldürme niyeti...

Acele etmesi
gerekiyordu.

Mezarın uzak ucunda, Jules unutulmuş bir tanrı için yıkılmış bir sunak gördü. Ölümsüz Tanrı için yeniden inşa edilmişti ama Jules geçmişin kömürleşmiş kalıntılarını görebiliyordu. Üstünde bir haç duruyordu. Ona dokunmak için uzandı, elini geri çekmeden önce parmakları üzerinde gezindi, yağlı bir yanlışlık birleşip yaklaşmak için kullandığı elini kaplarken nefesi kısa ve keskin geliyordu.

Söylenmesine gerek kalmadan ya da nasıl bildiğini bilmeden, Jules bu kemiklerin Elysian'a ait olduğundan emindi. Kendi türünden birinden koparılmışlardı. Onu tekrar yakalarlarsa ne yapacaklarını merak ediyordu. Onu parçalara mı ayıracaklardı? Güçlü kemiklerini silah olarak mı kullanacaklardı? Kan için mi yoksa büyü için mi? Etinin Vatikan'a en iyi nasıl hizmet edebileceğini öğrenmek için zalim deneylerde gözlerini mi açacaklardı? Ancak o zaman ölmesine izin vereceklerdi.

Ölümsüz Tanrı'yı düşündü ve acımasızca, *Belki o zaman bile olmaz*, diye düşündü. Titreyen parmaklarını yumruk yaptı.

Sunağın arkasındaki mavi lapis, kırmızı cam ve altın mozaik çok güzeldi ama Jules'un sadece Vatikan'a hizmet ettiği sürece güzelliğe saygısı kalmamıştı. Onun ötesinde ihtiyacı olan merdivenler vardı. Dirseğiyle mozaği parçaladı.

Yeraltı mezarlarının içinden bir kez daha o pis koku yayıldı ve Jules kendini olduğu yerde tuttu, eli burnunu kapatmak için kalktı. Gözleri karanlığa alıştığında, taşın sanki bir asit tarafından yenildiğini gördü. Sürekli damlayan altın kan zemine sızıyor ve bu yozlaşmış yerin temelini yok ediyordu.

Jules gözlerini . Merdivenler spiral çizerek yukarı çıktı ve gözden kayboldu. Kian durdu, yüzü kül rengi olmuştu.

Jules duraksadı, sabırsızlığı sesini sertleştiriyordu. "Ne?"

"Seninle gelemem.

"Şaka yapmayı bırak-

'Jules, onun yanına gidemem. Onun emirlerini reddedemem.'

Elbette... Kian Jules'un en iyi arkadaşı olmadan önce babasının en iyi arkadaşıydı. Jules zihninde ölüm için yalvaran o korkunç sesi hatırladı. Jules onu sevseydi bu isteği reddedebilir miydi?

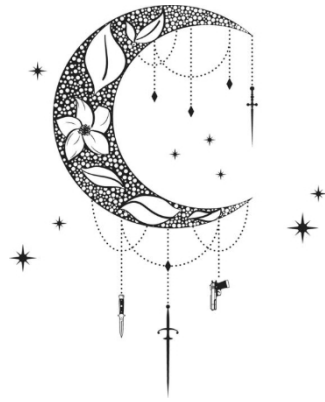
Mozaikte açtığı boşluktan kendini çeken Jules, Kian'a bakmak için çömeldi. Yüzü solgun ve küçük görünüyordu. Onu terk etmek istemiyordu. Parçalanmış fayansın ötesine uzanarak parmaklarını Kian'ın alev gibi saçlarında gezdirdi. "Benim için geri geldiğin için teşekkür ederim.

Kian sırtıttı. 'Seni beladan kurtarmak benim işim. Hatta bunun benim *varoluş nedenim* olduğu bile söylenebilir.

Jules kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturarak güldü. 'Bana bunu yaptırma, evlat. Benim için çok fazla sorumluluk var.

"Sorumluluk mu yoksa suçluluk mu? Kian'ın ifadesi kasvetli bir hal aldı. 'Dikkatli ol, Jules. O senin baban olabilir ama bunu bilmiyor. Ve bilseydi bile... uzun zamandır acı çekiyor.

Jules başını salladı, sonra merdivenlerden yukarı çıkmak için ayağa kalktı. 'Ben zaten biliyorum. Korkarım akli yerinde değil.'

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Selene aç ve inanmaz gözlerle Jules'e baktı. Adam kül rengindeydi. Ateş gibi parlayan gözlerinin altındaki deride, sanki zalim başparmaklar tarafından bastırılmış gibi morluklar vardı. Derisinin altında kan sıvı altın gibi akıyordu. *Ama yaşıyordu.*

Sanki oraya nasıl geldiğinden emin değilmiş gibi başını eğdi ve sütunu itti. Sütun duvara çarparak toz ve moloz oluşturdu.

Duygular boğazına doldu, o kadar boğucuydu ki kopan bir organdan gelen kanla boğulacağını düşündü - belki de akciğerini delen başıboş bir kaburga kemiği. yerine, yanağına dokunduğunda içinden bir hıçkırık döküldü.

Başparmağıyla alt dudağını okşadı. "Ben buradayım.

Jules'u görmekten duyduğu sevinç, soğuk bir dehşetin kaplamasıyla paramparça oldu. Hayattaydı ama damarlarında dolaşan güç onu yok edecekti. Ve bu durum Ölümsüz Tanrı'ya yakınlaştıkça daha da kötüleşiyordu.

"Gitmek zorundasın! Cesare yıkılmış sütunların etrafından dolanırken, kadın Cesare'nin ellerini kavrayarak onu harekete geçirdi.

Cesare tamamen serbest kalmaya çok yakındı ve göz çukurlarından derin gölgeler dökülüyordu. Jules'u görünce, o karanlık gözler şaşkınlıkla titredi.

Botları hasarlı mermer üzerinde kayan Selene onu hareket ettirmeye çalıştı. Kımıldamadı.

"Jules, gerçekten gitmelisin!" diye yalvardı, kendi sesini zar zor tanıyordu.

Başını iki yana salladı. "Babamı bırakamam yoksa acılar yeniden başlayacak. Bulutlu gözleri Ölümsüz Tanrı'ya doğru kaydı. 'Hiçbir şey tamamen yeni değildir, Selene. Bazen sadece geçmişin bir gölgesidir.

Onun kansız yanağına uzandı. Dokununca soğuk hissetti. "Anlamıyorum.

Cesare hırladı, "Seni öldürmek görüldüğünden daha zor, evlat. Yankılanan sesi doğal olmayan bir şekilde yankılandı. İki kolunu başının üzerine kaldıran Cesare, omzunun üzerindeki kara duman sarmalından bir çift kavisli bıçak çıkardı. Memnun bir şekilde onları ellerinin arasında çevirdi. Selene onun böyle bir beceri sergilediğini daha önce hiç görmemişti. Doğrusu, *herhangi bir şeytan* kovucunun onun az önce yaptığını yapabileceğinden emin değildi. Bu bir iblisin becerisiydi.

Kılıcını Selene'e doğrultarak uzun uzun baktı. "Hazır mısın? Sana sihrini kullanman için son bir şans vereceğim. Cesare insanlığın sınırlarında geziniyordu ve Selene bunun bir daha geri dönebileceği bir durum olduğundan emin değildi.

Daha da kötüsü, Cesare gücünün onu tüketmesine izin verirse, neredeyse durdurulamaz olacaktı. Onu cehenneme kadar takip etmeye hiç niyeti yoktu.

Jules Cesare'ye baktı, gözleri güzel, altın rengi ve boştu. Parmaklarını onunkilere geçiren Selene, Jules'u hareket ettirmek için tekrar denedi. Selene kendi başparmağının tırnağını kullanarak parmak eklemleri boyunca bir yarık açtı ve *güçlü oydu*. Jules hâlâ hareketsizdi. Sonra titrer gibi oldu, eli onunkini sıkıca kavrarken başını salladı.

Cesare kıkırdadı ve bu da onları uyaran tek şey oldu.

Selene kendini Jules ve Cesare'nin arasına atıp her iki kılıcı da zar zor engellemeyi başarırken, bir telaş içinde üzerlerine geldi ve Selene'nin kılıcına darbe üstüne darbe indirdi.

Biri pazusunu keserek tendonunu kopardı ve kılıçlı elini işe yaramaz bir şekilde yanına düşürdü. Kılıcını yere düşmeden yakaladı ve Cesare'nin ikinci kılıcını da onu deşmeden savuşturdu.

Üçüncü koluyla rahatça yere uzandı ve bir avuç dolusu toz ve mermer parçasını kadının gözlerine fırlattı. Cesare tekrar savurduğunda kadın haykırarak geriye düştü ve karnının üzerinde çok sık ama sinirlerini haykıran bir çizgi çizdi. Cesare ıskalamaya ramak kala kükredi, her geçen an daha az akli başında ve daha hayvansı oluyordu.

Bulanık çevresel görüşünde, Jules'un çizmesi Cesare'nin göğsünün ortasına yerleşti ve onu geriye doğru tekmeledi. Cesare bir sütun dizisine çarptı ve traverten duvarı delip geçerek eski bir merdiveni açığa çıkardı.

Jules'un bakışları alevden çok endişeyle doluydu. Yüz ifadesi netleşti ve kadın tanıdığı Jules'un geri döndüğünü fark etti. "Bu şekilde devam edemezsin," dedi sessizce. "Öleceksin. Avucunu karnına bastırdı, diğeri omurgasına dokunuyordu.

Ciddi ve endişeli. Korkmuş. Ama yine *kendisi*.

O da korkuyordu ama ölmekten *değil*. Gücünü serbest bırakmaktan ve ruhunu yıpranmış, tanınmaz bir şey haline gelene kadar çözmekten korkuyordu. Sadece kan ve kaosa aç, en kötü iblisten daha kötü biri olmak istemiyordu.

Cesare inledi ve kendini enkazdan kurtardı. Jules'un kafası ona doğru döndü ve ilkinin altında ikinci bir çift altın göz açıldı.

Onun bir iblis olduğunun tartışılmaz kanıtı.

Selene'in umurunda değildi. Burada, babasının kendi ölüm fermanını yazdığı yerde, hayatındaki en önemli iki adam karşı karşıya gelmişti. Durağanlık içinde yaşayamazdı. Hayatta kalmak için uyum sağlamak zorundaydı. Dizlerinin üzerine çökerek, gevşek kolunu bir sunağın üzerine koyar gibi uzattı. Elindeki bıçakla kemiği yontarak rünlerini tetikledi. *Hız, güç, esneklik, öngörü, önsezi, ateş*. Tek seferde tetiklemeye cesaret edebileceğinden çok daha fazlası.

Alevler teninin üzerinden süzüldüğünde, Tanrı'nın tüm gücünün - *Ölümsüz Dio*'sunun - onu *doldurduğunu*, damarlarından sıcak ve sıvı bir şekilde aktığını, merkezini orman yangını gibi yaktığını hissetti. İçinin boşaldığını hissetti ve Selene'den daha fazla ham güç vardı.

Gülümsedi. Cesare ile kavgası bir saniye ve bir gün sürmüştü. Bir *ömür boyu*. Ama yakında bitecekti. Jules yaptığı şeyin büyüklüğünü hissetmiş gibiydi. Geri çekildi. Cesare'nin hareketleri düzensiz ve tuhaftı, kanını donduruyordu. Kafatasında yanan korku titreşimini hayal ettiğini sanmıyordu.

"Seni hâlâ seviyorum amca," diye nefes aldı.

Cesare kollarını gererek onunla en ölümcül anında savaşmaya hazırlandı.

Duyuları bir his dalgası tarafından saldırıya uğradı - Jules'un damarlarında akan kan, kaburgalarına çarpan kalbinin ağır gümbürtüsü, Cesare'nin kesik dişlerinin arasından gelen nefesinin yumuşak sıyrıkları. Kendi iplerinin koptuğunu ve kırıldığını bile duyabiliyordu, onu kim olduğundan ve ham güçten başka bir şey olmayana kadar kim olabileceğini bildiğinden ayırıyordu. *Dio*, bu iyi hissettirdi. Neden şimdiye kadar direnmişti ki?

Başını arkaya eğerek güldü, ses Ave Maria gibi tiz çıkıyordu. Genelde sessiz olan bu yerde yüksek sesle ve yanlış.

Avucunu karnına, Jules'un elinin olduğu yere bastırdı ve sanki yara önemsizmiş gibi derinin örüldüğünü hissetti. Uzmanlaşmış Lucia bile daha fazlasını umamazdı. Jules'e bakmadan, o anda kendisinden toplayabildiği çok az şeyle fısıldadı, 'Eğer ben

bitireceğine söz ver. Bunu yapmanı istiyorum, Jules. Başka kimsenin beni öldürmesini istemiyorum.'

Yüz ifadesi çarpılmış olsa da, çenesini başıyla onaylayarak indirirken gözleri çakmaktaşı kadar sertti. "Ben yaparım.

"Bana söz ver.

"Söz
veriyorum.

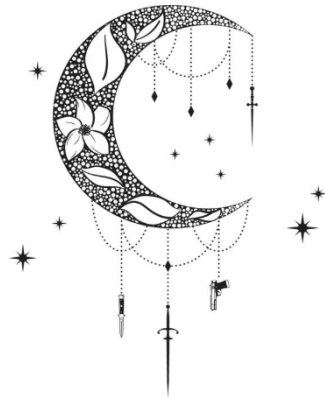
Tatmin olmuş bir şekilde dikkatini amcasına yöneltti. 'Gerçekte ne kadar zavallı bir gölge olduğunu görmek ister misin Cesare? Çünkü bunun için ışığı görmem gerekiyor.

Bir elini uzattı ve avucundan bir alev sütunu sardı, bir yılan başıyla tıslayıp şakladı. Cesare'nin yok ettiği kolu omzundan sarkıyor ve kanıyordu. Bir düşünceyle onu iyileştirdi.

Önce, gerilmiş bir yayın gergin esnekliğiyle tendonlar oluştu. Sonra kaslar kemiğin etrafını sardı. Sonunda güç için parçaladığı eti örüldü ve iyileşti. Düşen kılıcını kapıp tuttu.

"*Ben ışığım.*

Ölümsüz Tanrı onun aracılığıyla konuştu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jules içgüdüsel olarak gücünün henüz ortaya çıkmaya hazır olmayan bir krizalit olduğunu biliyordu. Eğer onu kullanırsa, kurtarabileceğinden daha fazlasını yok edebilirdi. Sakindi. Öte yandan Selene hayat doluydu. Damıtılmış hayatın kendisi gibiydi. Ve sanki bunu kıskanıyormuş gibi, Imperium Bellum daha az bir şeye dönüşüyordu. Gücü kabarıyor, etrafındaki odaya saldırıyor, taştan parçalar koparıyor ve parçalayıcı dalgalar halinde zemini parçalıyor, dokunduğu her şeyi yok ediyordu. Daha güçlü, daha dengesiz.

Jules, Selene'i açlıkla izledi, gözleri ona çekilmişti, sanki kendisi bir fenere çarpan bir ateşböceğiydi ve Selene de içindeki ışıktı. Sırf ona yakın olabilmek için gerekirse bedenini o ışığa çarparak ölmeyi bile göze alabilirdi.

Tepedeki kubbe, ölmekte olan bir hayvanın iniltisiyle gıcırdıyordu. Tek başına ölmek için kendini sessiz bir yere sürüklemiş bir hayvanın. Mimari hakkında endişelenemezdi -üzerlerine çökmekle tehdit etse bile- Selene hayatı için savaşıyordu.

Cesare gücünü doğrudan Ölümsüz Tanrı'dan alıyor, asla yetmeyecekmiş gibi açgözlülükle ondan faydalanıyordu.

Jules tutsak Tanrı'ya baktı. Ateşli bir iplik onu ve mızrağı birbirine bağlıyor, savaş alanında her zaman görebildiği gibi öldürücü bir darbe için nereye vurması gerektiğini gösteriyordu. Tek yapması gereken mızrağın açısını değiştirmek, hafif bir bükülme ve yukarı doğru bir hamle yapmaktı ve Tanrı çektiği acıdan kurtulacaktı.

İnsanlığın

Tanrısı. Ve onun

babası.

Jules neredeyse histerik bir gülme isteğiyle önündeki ikilemi düşündü. Baba katili mi yoksa tanrı katili mi, hangisi daha büyük günahı?

Baliel'in maskeli balodaki sözlerini hatırladı. *Ölmeyecek*, demişti. *Ona izin vermeyeceğim*.

Baliel yanılıyordu, çünkü Selene çok ileri gitmişti.

Jules beklerse ölecekti.

Selene'i kurtarmak için Ölümsüz Tanrı'nın kendisini öldürmesi gerekecekti.

Jules, uzaktaki bir şimşek çakması gibi, Baliel'in varlığının en zayıf titreşimini duyularının en uzak ucunda hissedebiliyordu. Vatikan'da bir yerdeydi ve onlara doğru ilerliyordu ama yeterince yakın değildi.

"*Dieu Immortel*," diye nefes aldı. "Özür dilerim.

Sözlerini kendi kulaklarıyla duymadı; babasının gücü ve uzaktan da olsa Selene aracılığıyla büyütülmüş olarak duydu.

Bu garip odadaki bağlantıları sayesinde.

Tanrı'nın kanı, kendi kanı ve damarlarındaki ödünç kan sayesinde.

Her zaman görebildiği o güç ipini takip eden Jules mızrağa uzandı. Mızrağı kavrayıp tüm gücünü mızrağı yerine saplamak için harcarken Selene'in şaşkınlık ve keder anını yaşadı.

Bunu yapmak istemesinin pek çok nedeni vardı: Selene'in kendini yakmaması, Cesare'nin onu alt edebilecek kadar güçlenmemesi, hayatta kalma ve Cesare'yi öldürme şanslarının olması. Ama aynı zamanda Ölümsüz Tanrı'yı çektiği acılardan kurtarmak istiyordu. Baliel'in bu kadar yakında olduğunu ve onu kurtarma şansına asla sahip olamayacağını bilmek acı verse de.

Mızrak kaburgalarını kırıp Tanrı'yı ikiye bölerek yere altın rengi bir kan şelalesi dökerken, bir çift el kendi ellerinin üzerine kapandı. Narin piyanist parmaklarının ardında demirden bir irade vardı. Selene omzunu onun omzuna yaslarken neredeyse acı içinde hıçkırıyordu. "Bekle! Onu kurtarabiliriz.

Zayıf bağlantı sayesinde, onun kefaret ödeme arzusunu hissedebiliyordu. Babasının başlattığı şeyi bitirmek için. Cesare'yi engellemek için. Ama en çok da *doğru* olduğu için bunu istiyordu.

Çünkü Vatikan'ın yaptığı şey korkunç derecede yanlıştı.

Selene'in ellerinden biri göğsündeyken tökezleyerek geri çekildi. Diğer eliyle mızrağın sapını kavradı ve çekerek Tanrı'sının bedeninden son bir şiddetle ayırıp fırlattı. Mızrak kendini duvara bir ayak kadar gömdü. Taşta çatlaklar oluşurken, kalın göl buzunun çatlamasına benzer bir ses boşlukta yankılandı.

Sonra Ölümsüz Tanrı kıpırdandı.

Korkunç gözler açıldı, hiçbir sklera izi göstermiyordu, sadece önce bir çift, sonra bir çift daha yanan, fokurdayan altın rengi vardı.

Sırtı kavislenirken ve karnının derisi tekrar birbirine dikilirken acı yakışıklı yüzü burktu. Kasları dalgalandı, büküldü.

çarmıhtan kocaman bir uzuv kopararak, zincirleri düşerken on iki inçlik çivileri gevşetti.

Yere düştüğünde yer sarsıldı, ayak bilekleri büküldü ve dizlerinin üzerine çöktü. Jules Selene'i arkasından itti. Ölümsüz Tanrı başını eğdi ve alevler uzun uzuvlarını yaladı. Baliel'in maskeli baloda kullandığı büyüünün aynısı alevden giysiler ortaya çıkarıyor gibiydi. Jules'unkilerle neredeyse aynı olsalar da, sanki ikinci el bir tariften yapılmış gibi tam olarak doğru değillerdi.

Ayağa kalktı, yanlarından geçerken etinden demir çiviler çıkardı, dört yanan göz tamamen Cesare'ye odaklanmıştı. Imperium Bellum'a ulaştığında Cesare'yi damarlı elleriyle kavradı ve onu odanın duvarına fırlattı.

Ölümsüz Tanrı telaşsızca onu takip etti.

Selene ve Jules bir bakış atıp delikten çıktılar ve Vatikan avlusunun altın fener ışığında Ölümsüz Tanrı'nın Cesare'nin her bir kolunu kökünden kopardığını -bir çocuğun yusufçuk kanatlarını kopardığı gibi- görmek için tam zamanında ortaya çıktılar.

Son kolunu da koparıp bir heykelin başını kesecek kadar sert bir şekilde fırlatırken yüksek, tekinsiz bir ses yuvarlandı. Ölümsüz Tanrı kıkırdıyor, Cesare'yi parçalara ayırmaktan delice bir zevk alıyordu.

Sonunda, Ölümsüz Tanrı Cesare'yi omuzlarından taş a çarp tı. Bir kez. İki kez. Ölümsüz Tanrı onu parçalanmış taşın üzerine bıraktığında Imperium Bellum tamamen hareketsiz kaldı.

Ay ışığı selvilerin arasından süzölüp Ölümsüz Tanrı'yı aydınlatıyordu - *Arius*, diye hatırladı Jules - ama Ölümsüz Tanrı'nın gözleri Jules'e odaklandığında hiçbir tanıma ışığı yoktu. Sadece deliliğin acısı vardı. Sadece sonsuz kayıpların geride bıraktığı bir tür boşluk.

Yaklaşırken tam olarak nefret olmayan bir şey yüz ifadesini çarpıttı.

Gözleri buluştuğunda kaşları yırtıcı bir şekilde buruştu. Hırlayabilir ya da dişleriyle Jules'un boğazını parçalayabilirdi. İkisi de onu şaşırtmazdı.

Jules, Selene'in önüne geçti.

Solmaya başlamıştı. Gücün yuvalarını simsiyah yaktığı gözlerinin etrafında gölgeler çatırdıyordu. Sanki vücudu hepsini zorlukla taşıyabiliyordu ve titreyen altın, onu içten içe yakıyormuş gibi damarlarını aydınlatıyordu ve Jules, kendisi için çok geç olabileceğinin korkunç farkına vardı. A

Gölgeli yılan pazısının etrafında dolanıyor, kaburgalarının iğneleri derisini şerit şerit kesiyordu.

Cesare babasını öldürme kararı yüzünden acı çekerken ona karşı son duruşunda çok ileri gitmişti.

Ölümsüz Tanrı, Jules'un boğazını yumruğuyla kavrayacakmış gibi bir elini kaldırdı ve düşmüş Tanrı'nın arkasındaki karanlığın içinden bir şekil belirdi.

Baliel'in kenarları keskinleşmiş gibiydi ve genç vücudu değişmişti - bacakları uzamış, saçları mavi ateşle yanıyordu. Korkunç derecede üzgün gözlerle Jules'ten oğluna baktı ve oradaki tanıma eksikliğine tanıklık etti. Arius'un kaybettiği her şeyi düşünürken mavi gözleri kederle kararmıştı. Onun kederi de Jules içindi.

Göz kırpmaları arasında oğlunun yanındaydı. Boyutları eşitti. Kocaman avucunu onun omzuna koydu, dokunuşu tutsak Tanrı'da bir değişimi tetikledi. Ölümsüz Tanrı'nın gözleri açıldı ve mükemmel dudakları sanki konuşacakmış gibi aralandı.

Nefesi kesilen Jules ileri doğru kararsız bir adım attı. Ama Selene'nin ona yaslanan kırılgan ağırlığı onu geri çekti. Nefesi gerilmişti, son derece yanlış bir şekilde ısıklık çalıyordu. Yine de, Tanrı olan adamdan başka yere bakamıyordu. Baliel'in mavi alevleri onları yuttu, formları titriyordu. Jules yanağının içini ısırdı.

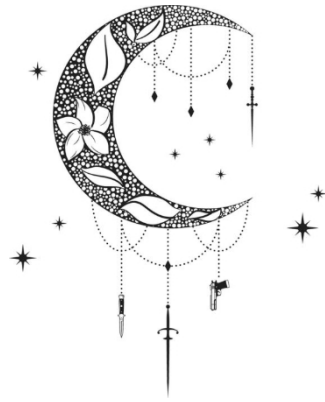
Selene'in kılıcındaki sarmal alev, çöken bir yıldız gibi patlayıcı bir enerji dalgasıyla söndürüldü. Selene yere yığıldı. Adam onu dizlerinin altından yakaladı ve göğsüne yasladı.

Baliel kımıldadı ve bir an için eli alevlerin arasından Jules'e doğru uzandı.

Seninle gurur duyuyorum. Baliel'in sesi mavi alevlerin çıtırtısından ayırt edilemiyordu ve belki de zihninin içindeydi. Baliel ve babası kör edici ateşin içinde kaybolurken Jules gözlerini ayırdı. Alevler söndüğünde, kül rengi ayak izlerinden başka bir şey kalmamıştı.

Jules nefesini içine çekti, rahatlama ve üzüntü öncelik için savaşıyordu.

Selene'in gücü hâlâ içinde kaynayan, yanan bir şeydi, onca yıldan sonra henüz boşalmamıştı. Yanağı adamın köprücük kemiğine yaslanmıştı. Ölüm kadar ağır. Ve onun soğuk, hareketsiz bedeninde sadece babasının gücünün çekirdeği yanıyordu.

Sonsöz

Mermer kakmalı zeminde Selene başını eğdi, iki eli kılıcının üzerindeydi. Şapeldeki ışık, görünmeyen bir koro neften şarkı söylerken kırmızıya dönüştü. Dizleri poz vermekten ağrımaya başlamıştı bile.

"Ölenlerimizi uğurlarken ağlamayın. Onun yerine öfkelenin. Öfke, onu bizden aldığı için zamana karşı öfke.

Selene yumuşak bir sesle, "*Vale*," dedi.

"*Vale, saevus defensor et servus Dei*. Elveda, zalim savunucu ve Tanrı'nın hizmetkarı. "*Vale*.

Altın ve krem rengi püsküllü ipek üzerine serilmiş cesede çenesini eğerek bakarken kalbi kırıldı. Diğerlerinin yanından geçip gitti -Taterina mermerin üzerinde, neredeyse yere kadar eğilmiş elleriyle, Gabriel bıçaklarıyla- Exorcist Primus'un hareketsiz yüzüne baktı.

Gözlerini sıkıca kapattı. *Vale, Cesare*.

Böyle bir cenaze töreni ya da herhangi bir cenaze töreni olmayacaktı. Tanrı yeniden dirildikten sonra, gölgesi Vatikan liderliğinin geri kalanı tarafından geniş ölçüde reddedilmişti. Imperium Politikos ve Cesare'nin tüm yardımcıları. Tüm hiyerarşi ona karşı dönmüştü. Ona yaptıklarına ve almaya çalıştıklarına rağmen, ondan nefret edemezdi. Onun öğretmeni idi. Geriye kalan tek ailesiydi. Ve dünyasının bir başka temel direğinin daha gözden düştüğüne tanık olmak iliklerine kadar acıtıyordu.

Önce bunu hak etmeyen babası. Şimdi de amcası hak etmişti. En çok taze yara acıtıyordu.

Jules'un yanında olmasını şu anda her şeyden çok özlüyordu. Ve eli silahında, onun hücresinin dışında olmak için yanıp tutuşuyordu. Ondan uzakta olmak, tüm bunların bilinmezliğiyle içini kıpır kıpır yapıyordu. O yokken ona neler oluyor olabilirdi?

En son ayrıldıklarında *o ölmüştü*.

Selene kendine Jules'un aslında ölmediğini ne kadar söylerse söylesin, gerçeği değişmiyordu. Onu kaybetmişti. Onu tekrar bulmak acısının sadece bir kısmını hafifletmişti. Kendini hareketsiz kalmaya zorladı, ağrıyan kaslarının ve morarmış dizlerinin, Lucia tarafından kırılıp onarılmış ama yine de hatırlıyor gibi görünen kaburgalarının çığlığını duymazdan geldi.

Adriano de Sanctis daha sonra Selene'i buldu ve onu bir kenara çekti. 'Bu kadar endişeli görünme. O affedildi. Selene dudağını ısırarak sorularını içinde tuttu. "Cesare'nin son resmi eylemi bir adamı ölüme mahkûm etmekti ve bu yüzden doğal olarak o adamın yaşaması herkes için çok önemli hale geldi. Hafifçe gülümsedi ama gözleri Selene'nin hissettiği aynı kederle doluydu.

"Resmi mi?

"Yeterince yakın.

Göğsündeki düğümler sadece bir santim gevşedi - Jules serbest kalana kadar kendini daha iyi hissetmeyecekti. Yakınlarda duran Ambrose'a soğuk bir bakış attı. "Farelerin batan bir gemiyi ne kadar çabuk terk ettikleri dikkate değer.

Adriano başını salladı. 'Şimdi kimse onu ne kadar coşkuyla desteklediklerini hatırlamıyor. Anlattıklarına bakılırsa Imperium Bellum kimsenin haberi olmadan tek başına çalışıyormuş.

Ve tarih de bunu böyle hatırlayacaktı. Yeni bir dogma yazılmaya başlanmıştı bile. Imperium Bellum'un, Cesare Allea'nın, tüm kuralları çiğneyen ve Tanrı'yı uzaklaştıran Tanrı'nın Gölgesi'nin hikâyesi. Tüm bunlar Exorcist Primus'un bedeni hala sıcakken oldu.

Bedensel Tanrıları onları kurtarmayı seçmiş ve kendini feda ederek bedenini onların sorumluluğuna bırakmıştı. Ya da hikayeler öyle diyordu. O savaşçı bir tanrıydı ve ebedi istirahatinin bozulmasına duyduğu öfke Cesare'yi yok etmişti. Sonra da insanlığa sonsuza dek sırtını dönmüştü.

Daha fazla yalan. Yalan üstüne yalan, burayı bir kefen gibi sarıyor.

Adriano onun dudağının nasıl kıvrıldığını gördü ve kıkırdadı. "Biliyor musun, baban da özellikle başkaları tarafından hayal kırıklığına uğratıldığında tam olarak bu ifadeyi takınırdı. Kendi kesici dişine dokundu. "Dudağı şuradaki dişe takılırdı, tıpkı seninkinin şu anda yaptığı gibi.

Selene yüz ifadesini düzeltti ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Adriano cebinden bir kitap çıkardı ve ona uzattı. "Sanırım bu senin.

Babasının not defteriydi, Jules'la tutuklandıkları sabah ele geçirilmişti. Avuçlarının arasına sıkıştırdı. "Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Ve belki de görmemelisin.

Bunu daha sonra, nihayet görevinden alındıktan sonra Vatikan bahçelerinde yürürken düşündü. Kimse onun gidişine üzülmemişti. Alleva adının parlaklığından daha fazla bir şey kaybetmeyeceğini düşünmüştü ama yanılmıştı. Artık o son Alleva'ydı ve tüm Roma onun da aynı şekilde bir hayal kırıklığı olmasını bekliyordu.

En azından Matteo ve Cesare'nin doğru başladığını söylediler. O başından beri çürümüş.

Parmaklarını babasının defterine doladı, başparmağını kabarık deri üzerinde yumuşattı. Neden onda olmasındı ki? Bilenecek daha ne vardı? Olaydan yedi yıl sonra, babasının başladığı işi . Bu sayfalardaki kelimeler artık tarih olmuştu.

Çevresel görüşündeki bir hareket kılıcını bir santim çekmesine neden oldu ama sonra eller beline dolandı. Selene bu elleri tanıyordu. Kılıcını bıraktı, Jules'e doğru uzanırken dudakları boğazının çukurunu buldu ve onunla birlikte küçük bir kalem çamının içine doğru tökezledi. Güldü, kendi vücudunun baharatlı kokusunu onun teninden içine çekti.

"Yeniden özgür bir adamım. Saçları ıslaktı, yanaklarından aşağı damlıyordu. "Resmi bir af.

Yüzünü ona döndü. "Öyle duydum.

Rahatlaması o kadar yoğundu ki neredeyse acı çektiği düşünülebilirdi.

Başını aşağı çekti ve onu hapsedilmiş görmenin verdiği tüm öfkeyle öptü.

Jules onun ağzına karşı inledi ve onu vücuduna doğru bir santim daha çekti. İnce kumaşın arasından kalbinin gümbürdediğini hissedebiliyordu.

Eli gömleğinin içinde kıvrıldı. "Aptal. Donacaksın."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurarak iç geçirdi. "Buna değer.

Elini tutarak onu odasına doğru çekti ve gülümsemesini görmesine izin vermemeye çalıştı. Adam genişçe sırttı ve elini kaldırarak bileğine bir öpücük kondurdu.

Exorcist Primus'un cenazesinden bir gün sonra, Gabriel büyük bir selvinin buz tutmuş gölgesinde ölü bulundu. Herhangi bir resmi raporlama yapılmamıştır. Selene

her yeni yaranın acısının ne zaman dineceğinden emin değildi - Gabriel'i gerçekten *sevmemişti* bile.

Bir gün sonra, iki ceset daha bulundu. Kimlikleri tespit edildikten sonra - görünüşe göre dişlerinden - Vatikan'ın infaz kolunda oldukları kulaktan kulağa yayıldı. Caterina haberi vermek için gece geç saatlerde kapılarını hafifçe çalmıştı.

Selene, Cesare'nin kendi konseyini tuttuğunu herkesten daha iyi biliyordu. Jules'u ölüme mahkûm ettiğinde bile, nedenlerini en sadık teğmenlerinden oluşan dar bir çevrenin dışında gizli tutmuştu. Gabriel. Ambrose. Cellatlar.

Caterina gittikten sonra Selene Jules'a öğrendiklerini anlattı. Jules'un rengi soldu ve Selene onun ne düşündüğünü bildiğinden şüphelendi - Jules hakkında bilgisi olan insanlar ölüyordu.

"Bunun bir tesadüf olduğuna eminim.

Başını iki yana salladı. "Öyle bir şey yok.

Selene'in odasının kapısına vurulan yumruk sesleri ikisinin de kafasını kaldırmasına neden oldu. Selene daha ne olduğunu anlamadan silahı elindeydi.

Kapıyı hafifçe araladığında Florentina yuvarlanarak içeri girdi, gözyaşları yüzünü kaplamıştı. Selene ile Jules'un arasına baktı, sonra kendini Jules'un göğsüne attı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ama konuştuğunda, sözleri Selene içindi. "Çok korkuyorum. Sırada benim için geliyorlar. Lütfen... Selene. Yardım et bana.

Selene ve Jules bakışlarını paylaştılar.

Jules Florentina'yı dumanı tüten bir demlik çayın beklediği güneşlenme odasına götürürken, Selene kapının altına itilmiş büyük bir parşömen zarfı fark . Zarfı ancak Florentina uyuduktan sonra açabildi. Sözünü sakınmadan zarfı Jules'e uzattı.

Jules sayfayı çevirerek, "Bu çok tuhaf," dedi. 'Gerçekten bilmiyorlar mı?

Selene parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Bilmiyorum. Ve... kime soracağımı da bilmiyorum.

Af mektubu gelmişti ama Eliot D'Alessandro'ya gönderilmişti. Mevcut Vatikan yönetimine göre Jules Lacroix diye biri yoktu.

Cesare sırlarını kendine saklamıştı.

Jules mektubu masanın üzerine bıraktı. "Bu, hiç de güvende olmadığım anlamına geliyor.

Selene sözsüzce başını salladı ama bunu inkâr edemezdi. Onun adına bir af olmadan, risk altındaydı.

Onu eline alıp altındaki kalın balmumu mühre yakından bakarken kaşlarını çattı. "Ne... bu amblem de ne?

"Duymadın mı? Florentina kapı aralığından eğilip Selene'nin sandalyesinin koluna otururken sarı saçlarını yüzünden çekti. "Koleji geri çağırmışlar.

"Bu ne anlama geliyor? Jules sordu.

Florentina, 'Bu, Kolej'de olduğu anlamına geliyor,' diye cevap verdi.

Selene'in omurgasından aşağıya sıcaklıkla ilgisi olmayan bir ürperti süzüldü. "Sadece yeni bir Exorcist Primus seçene kadar," diye araya girdi. "Uzun sürmeyecek.

Florentina başını iki yana salladı, gözleri irileşmiş, ağzı endişeli bir çizgiye dönüşmüştü. 'Hayır. Ne olduğunu araştırmadan seçim yapmayacaklarını söylüyorlar. Daha bir saat önce Aziz Petrus'un kapısına bir kararname astılar. Vatikan'daki yolsuzluğun kökünü kazımak niyetindeler.

Selene penceresine gitti. Aşağıdaki meydana bir figür duruyordu. Extremum Filum.

Titredi.

Filum onun gözlerini üzerinde hissetmiş gibi döndü ve ona baktı. Uzaklaşma dürtüsüne direndi ve eli perdenin üzerinde titreyerek kıpırdamadan durdu. Birbirlerine baktıklarında Selene havadaki yükü hissetti ama gözleri buluşmadı. Buluşamazlardı. Çünkü adamın yüzünde asla çıkmayacak, gözsüz, tunç bir maske vardı.

Exorcist Primus'un ölmesiyle geri döndüler.

Jules bir sıçrayışla uyandığında saat geç olmuştu, belki de erkendi. Ateşin közleri cılız bir şekilde yanıyordu ve sessiz bir iniltiyle kendini brokar kaplı şezlongdan itti ve ateşe bir kütük daha attı.

sessizdi ve onu neyin uyandırdığından emin değildi.

Florentina yataktaki yerinde uyuyordu ve Selene'nin yanına diz çökerken ona kaşlarını çattı. Adam nazik parmaklarıyla sırtındaki ve kaburgalarındaki çürüklere dokunurken kadın mırıldandı. Adam onun saçlarını omzundan çekti ve

İç çamaşırının ipeksi askısını kenara çekerek sıcak tenine hafif bir öpücük kondurdu. Gözlerindeki o perili bakışla hırpalanmış ve yaralanmış olsa bile, onun için mükemmeldi.

Onun için *her zaman* mükemmeldi.

Parmak uçları boynunun arkasındaki omurlar boyunca, minik dövmelemin üzerinde gezindi. "Bir daha kaçmayacağım," diye nefes aldı, o kadar sessizdi ki hareketsizliği zorlukla karıştırdı.

Kadın uyanmayınca üzüntüyle oradan uzaklaştı ve dans eden ışııyla tekrar ateşe döndü. Katlanmış küçük notu parmaklarının arasında çevirdi, sonra alevlerin içine attı.

Sparrow'un kendine özgü eliyle yazılmış olan bu mektup, Vatikan hücrelerinden salıverildiğinde onu bekliyordu.

*Vatikan zaten kendi kendini yiyip bitiriyor ve daha da kötüleşecek.
Aziz Peter her zamankinden daha tehlikeli. Özellikle de sizin
için. Bu gece git.
Serçe*

Jules notun alev almasını, kenarlarının kararmasını ve kıvrılmasını izledi. Kaçmayacaktı. Bir daha kaçmayacaktı.

Dramatis Personae

JULES LACROIX (*Stigmajka*)-Çekoslovakya, Ostrava'da bulunan Vatikan İmparatorluğu ordusunda bir asker ve onbaşı. Fransa'nın Saint-Jeannet kentinde bebekken terk edilmiş ve Nice'de yetim olarak büyümüştür.

SELENE ALLEVA (*Macellaia di Roma* | Roma Kasabı)-İkinci Sınıf Şeytan Kovucu ve Vatikan'ın şeytan avlayan askeri kolunda yüzbaşı.

CESARE ALLEVA (*Imperium Bellum* | Savaş Lordu)-Vatikan ordusunun komutanı, etkisi ve gücü nedeniyle Tanrı'nın Gölgesi olarak bilinen şeytan çıkarıcı. Selene'nin amcası ve koruyucusu, mevcut Primus'un sağlık durumunun kötüleşmesi nedeniyle Exorcist Primus'un görevlerini üstlendi.

KIAN Daumier-Nice Jandarması'nda **BİR** polis memuru **OLAN KIAN**, Jules'un çocukluk arkadaşı ve sırdaşıdır.

SERÇE (*L'occhio della Malavita* | Yeraltı Dünyasının Gözü)-Roma'nın lisanslı ve markalı yarı iblislerinin yaşamasına izin veren Vatikan sözleşmesini denetleyen iblis.

VATİKAN ŞEYTAN ÇIKARICILARI

ALEXANDER II, PAPA Hazretleri-Roma'nın hasta Şeytan Kovucu Primus'u.

ADRIANO DE SANCTIS (*Imperium Politikos* | Devlet Şansölyesi)-Vatikan'ın siyasi kolundan sorumlu şeytan kovucu, bir zamanlar Matteo Alleva'nın akıl hocasıydı.

MATTEO ALLEVA (†)-Şeytan kovucu ve Selene'nin babası, Tanrı'ya karşı bir hain çarmıha gerilmeden önce Imperium Politikos olarak Adriano de Sanctis'in yerini almak üzere seçilmişti.

ELIOT D'ALESSANDRO-EXORCIST Üçüncü Sınıf, çocukluk arkadaşı ve gençlik yıllarında Roma'dan sürgün edilen Selene'nin nişanlısı.

BENEDETTA Fiore-Üçüncü Sınıf Şeytan **KOVUCU**, şifa konusunda eğitilmiş ve Selene'in ekibinin en yeni üyesi, nezaketiyle tanınıyor.

FLORENTINA ALTIERI-EXORCIST Second Class, Selene'in Akademi günlerinden sınıf arkadaşı ve rakibi ve şu anda Yüzbaşı Gabriel Notaro'nun ikinci komutanı.

GABRIEL Notaro-Birinci Sınıf Şeytan **KOVUCU**, Florentina Altieri'nin komutanı ve Vatikan'ın şeytan avlayan askeri kolunda bir yüzbaşı.

Lorena-Birinci Sınıf Şeytan Kovucu, Vissia ve Tobio'dan üstün, Ostrava'da görevlendirildi.

TOMMASO-ÜÇÜNCÜ Sınıf ŞEYTAN KOVUCU, Jules ile ilk kez Ostrava'daki savaş alanında tanışır.

VATİKAN SANATKARLARI

AMBROSE Zurzulo-Savaşın **KARDEŞİ**, kavgacı, Selene'in ekibinin pervasız tavırlarıyla tanınan yeni üyesi.

CATERINA Altamura-Savaşçı **KIZ KARDEŞ**, silahşör, Selene Alleva'nın ikinci komutanı.

LUCIA Scavo-Tıbbın **KIZ KARDEŞİ**, din adamı, sadece Selene ve Caterina'ya sadık ve iblis büyüüne karşı duyarlılığıyla bilinen Selene'nin ekibinin üyesi.

Vissia-Savaşın **KIZ KARDEŞİ**, silahşör, Lorena'nın Ostrava'ya gönderilen ekibinin bir üyesi.

Tobio-Savaşın **KARDEŞİ**, yakın dövüş, Lorena'nın Ostrava'ya gönderilen ekibinin bir üyesi.

Chiara-Savaşın **KIZ KARDEŞİ**, yakın dövüş, Gabriel ve Florentina'nın takımının bir üyesi.

KUTSAL VATİKAN İMPARATORLUĞU & İMPARATORLUK ORDUSU

FARAH BACHELET-JULES'ün komutanı, Vatikan İmparatorluğu ordusunda bir çavuş.

OFELIA AUGUSTUS-KUTSAL Vatikan İmparatorluğu'**NUN İMPARATORİÇESİ**, Vatikan'ın kutsal gücünün nüfuz ve kontrol kazanmasından bu yana tamamen törensel bir rol.

LEYDI Yajin-İmparatoriçe Augustus'Un GÜVENİLİR danışmanı ve nedimesi.

Gilbert, İmparatoriçe'nin güvenlik bir üyesi.

ŞEYTANLAR

Balriel-Briars **DÜKÜ**, on iki iblis dükünün en güçlüsü, uzun yıllardır insan dünyasında görülmedi.

HAVA ŞEYTANI - Ostrava'da savaşmak için çağrılan güçlü bir şeytan.

Hazar Federasyonu'ndan **ANASTASIA ALEXANDROVA** Romanov-Tsarina ve kötü şöhretli yarı iblis.

Arius-Taçsız Kral, güçlü bir iblis.

Valeria-Razors **DÜŞESİ**, hain.

ŞEYTAN YERALTI DÜNYASI

Giulietta - Bazen Sparrow için çalışan **YARI IBLIS** fedai.

Kalindra - Bazen Sparrow için çalışan YARI IBLIS bilgi simsarı.

Teşekkür

Zalim Işık'ın keyifli bir rüya olarak başlamasının üzerinden yıllar geçti. Binlerce küçük an -iyi şansın ve harika zamanlamanın parıltıları- bu kitabın şimdi elinize ulaşmasını sağladı. Ailemin, arkadaşlarımın ve bana ve bu kitaba inanan herkesin sevgisi ve desteği olmasaydı bu mümkün olmazdı.

İnanılmaz menajerim Josh Adams'a, telefon hattının diğer ucunda senin sakın sesini ilk duyduğum andan beri benim şampiyonum olduğu için. Ne zaman devreye girsen, her zaman her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum ve bunu senin büyük baba enerjine bağlıyorum. Sahne arkasındaki tüm çalışmalarınız için Tracey Adams ve Anna Munger'e de teşekkürler. Adams Literary ailesinin bir parçası olduğum için çok şanslıyım.

İngiltere ve Avustralya'daki tüm işlerle ilgilenen Christabel McKinley'e ve David Higham Associates'teki herkese. Lizzy, Caroline ve emeği geçen herkese. Christabel, Londra'da tanıştığımızda ve bütün bir günü çay içerek ve kitapçıları gezerek geçirdiğimizde, harika bir menajer olmanın yanı sıra iyi bir arkadaş olacağını biliyordum.

Cruel is the Light'ı bugünkü haline getirmek küresel bir ekip çalışmasıydı ve üç kıtada, Atlantik ve Pasifik Okyanuslarının her iki yakasında hevesli editörlerim olduğu için çok şanslıyım. Çoklu zaman dilimleri lojistik bir kabus olmuş olabilir, ancak diğer her şey bunu fazlasıyla telafi etti.

Knopf'taki anlayışlı editörüm Melanie Nolan'a. Editoryal vizyonunuz için sonsuza dek minnettar olacağım, özellikle bir düşünce sevdiğim bir düzenlemeyi yönlendirdi - söz konusu bölümler vizyonunuz sayesinde şimdi her zaman olması gerektiği gibi. *Cruel'*de benimle birlikte çalışan muhteşem Random House Children's ekibine de teşekkürler: Dana Carey, Casey Moses, Ken Crossland, Melinda Ackell, Alison Kolani, Natalia Dextre ve Jake Eldred.

Ve *Cruel is the Light*'ın muhteşem sesli kitabını hazırlayan Penguin Random House Audio/Listening Library ekibine, Kirby Crosbie'ye, ayrıca Rebecca Waugh, Emily Parlman, Kristen Capano ve Desiree Johnson'a özel teşekkürler.

Penguin UK'deki harika editörüm Anthea Townsend'e. Bu kitap için duyduğunuz heyecan ilk telefon görüşmemizden itibaren kendini belli ediyordu. Sizinle Londra'da buluşmak harikaydı; bana Corinthia'da çok özel ve oldukça Selene kodlu bir ikindi çayı ısmarladığınız için teşekkürler (şampanyalı, tüm ikindi çayları böyle olmalı!). Ve bu kitabı desteklediğiniz için teşekkür ederim. Güzel kapağımın arkasındaki Sanat Yönetmeni Ben Hughes'a ve *Cruel*'i istediğim gibi bir kitap haline getirmeme yardımcı olan Puffin/Penguin UK'deki herkese özel bir teşekkür. Libby Thornton, Shreeta Shah, Andrea Kearney, Afua Antwi, Sara Jafari, Chessanie Vincent, Sarah Doyle, Naomi Green, Adam Webling, Harriet Venn, Carmen McCullough, Ruth Knowles, Jane Tait ve Eleanor Updegraff'a.

Penguin Avustralya'daki harika editörlerim Zoe Walton ve Mary Verney'e, hevesli ev ekibim olduğunuz için teşekkür ederim. İkinizden de her e-posta aldığımda endorfinim yükseliyor çünkü tüm bu süreç boyunca bana harika davrandınız. Ve bana gönderdiğiniz tüm sevimli Penguen paketleri için teşekkür ederim. Onlar her zaman bir zevk! Bec Diep, Maddy Taplin, Georgie Martin, Angela Duke, Adelaide Jensen, Hannah Armstrong, Debbie McGowan ve satış ve pazarlama ekiplerindeki herkese, benim ve bu kitabın amigoları ve coşkulu destekçileri oldukları için teşekkür ederim. İlk kitabım için sizinle bir araya geldiğim için çok şanslıyım.

Jules ve Selene'i her zaman bu kadar net gördüğü için inanılmaz kapak sanatçım Mona Finden'e. Tecrübelerime göre, kapak her zaman *kitabın* kendisi değildir, ama bu durumda kesinlikle öyledir. Hikâyemin ruhunu yakaladınız ve sanatınızda karakterlerimi gerçekten hayata geçirdiniz. Her zaman teşekkür ederim.

Ölümsüz Tanrı'nın Roma'sının ve uğursuz Vatikan'ın inanılmaz haritasının arkasındaki sanatçı Virginia Allyn'e. Ellerin acıyana kadar çizdiğin için teşekkür ederim. Her zaman değerini bileceğim bir şaheser yarattın.

Emily Thiede ve Lauren Blackwood'a, parlak Pitch Wars akıl hocalarım sevgili arkadaşlarıma dönüştü. Yüzlerce kitap arasından *Zalim*'i seçip ona aşık olduğunuz için teşekkür ederim. Emily, ikinci bölümdeki *o* satırın senin için anlaşmayı mühürleyen şey olduğunu biliyorum. Umarım okuyucular da Jules'a sizin kadar hızlı ve sert bir şekilde aşık . Ve Lauren, benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim.

İnişler ve çıkışlar sırasında sabit bir el, bakış açınızı ve tavsiyelerinizi almayı her zaman seviyorum.

Son Pitch Wars sınıfının bir parçası olmak benim ve *Cruel* için büyük bir dönüm noktasıydı. Mentorluk programı sayesinde pek çok parlak yazarla tanıştım ve o olmasaydı burada olamazdım.

Başından beri ölüm kalım meselesi olan Mikayla Bridge'e. Bu yolculukta birlikte olduğumuz için çok mutluyuz ve şimdi ikimiz de 2025'in ilk yazarlarıyız! Ve diğer Pitch Wars mentilerine ve diğer yazar arkadaşlara: Kelly Mancaruso, Sian Gilbert, Cait Jacobs, Clare Osongco, P. H. Low, Keshe Chow, Jules Arbeaux, Mallory Jones, K. A. Cobell, Morgan Watchorn, Kelly Andrews, Jihyun Jun, Kalie Holford, Maria Medina, Megan Scott, Shana Targosz, Crystal Seitz, Roanne Lau, Pascale Lacelle, Kristina Mancaruso, M. K. Lobb, Amber Chen, Ed Crocker, A. S. Webb, Christine Arnold, Megan Davidhizar, Alyssa Villaire, Emily Charlotte ve Natalie Sue, bunlardan sadece birkaçı. Desteyiniz, tavsiyeleriniz ve dostluğunuz için; bu hikayeyi şekillendirmeme yardımcı olduğunuz için; ve (birçoğunuz için) kendi ilk kitaplarınızla yayınlanma yolunda benimle birlikte bu hız trenine bindiğiniz için teşekkürler.

Ve benden önce el uzatan, soruları yanıtlayan, büyük ve küçük yollarla tavsiye ve destek veren yazarlara: Jay Kristoff, Vanessa Len, Emily J. Taylor, Amie Kaufman, Maiya Ibrahim, Ayana Gray, Eliza Chan, Bea Fitzgerald, Rosie Talbott, Saara El-Arifi, Diana Urban, Dahlia Adler, Tess Sharpe, Gigi Griffis, Brenda Drake, Katt Dunn, Kate Dylan, Helen Corcoran, Keely Parrack, Lillie Lainoff, Miel Moreland, Meredith Tate, Frances White, Kate Armstrong ve daha fazlası.

Bu kitabın sayfalarında bulunan Latince, Fransızca ve İtalyancayı kontrol edenlere teşekkür ederim. Bir zamanlar bir Alman üniversitesinde Latince dersine birlikte katıldığım en iyi arkadaşım ve Latince uzmanı Lena Uesbeck'e. *Dakikalar* içinde Latince pasajların tamamını çevirmeni izlemek gibi eşsiz ve dehşet verici bir ayrıcalığa sahip oldum. Nominatif, datif, akuzatif, genitif, ablatif ve vokatif halleri bana açıkladığın için teşekkür ederim - hiç anlamamıştım! Ve bilginizi bu hayati ifadeyi yaratmak için kullandığınız için teşekkürler: *Deus, desiderium meum in Jules Lacroix avert.* Eminim profesörlerin seninle gurur duyuyorlardır! Fransızca sevgi sözcükleri konusunda yardımcı olan Cindy R. X. He ve Penn Cole'a ve İtalyanca sözcükler konusunda yardımcı olan Holly Gramazio'ya.

GH ekibine: Katt, Paul, Tim ve onursal üye Miles.

Daha da önemlisi, ailem için -yazarlık yeteneğini miras aldığımı iddia etmeyi seven ve benimle her zaman gurur duyan gazeteci babam Nick ve

Bu kitap için iyi bir şey olduğunda her zaman benim kadar heyecanlanan, sahip olduğum tüm sanatsal yetenekleri kesinlikle miras aldığım sanatçı annem Amanda; siyah-beyaz ve m kemm l border collie'm Indy; ve Frances, Brianna ve Molly. Sevginiz ve desteğiniz için hepinize teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu kitap burada olmazdı.

Ve son olarak, *Zalim Işıktır*'ı alan okurlara, okudukları için en içten teşekkürlerimi *sunuyorum*. Bu hik yeyi sizlerle paylaşmaktan büyük heyecan duyuyorum ve umarım Jules, Selene, Sparrow ve diğerleri benim kalbime girdikleri gibi sizin kalplerinize de acımasızca girerler.

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın

İNSTAGRAM

[instagram.com/penguinukbooks](https://www.instagram.com/penguinukbooks)

YOUTUBE

[youtube.com/penguinbooks](https://www.youtube.com/penguinbooks)

TIKTOK

[tiktok.com/@houseofya](https://www.tiktok.com/@houseofya)

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir
sonraki kitabımızı [Penguin.co.uk](https://www.penguin.co.uk) adresinde
keşfedin

PENGUEN RANDOM HOUSE ÇOCUK KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |

Avustralya Hindistan | Yeni Zelanda | Güney

Afrika

Penguin Books, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

www.penguin.co.uk

www.puffin.co.uk

www.ladybird.co.uk

Penguin
Random House
UK

İlk yayın tarihi 2025

Metin telif hakkı© Sophie Clark, 2025

Harita illüstrasyonu telif hakkı © Virginia Allyn, 2025

Anahtar illüstrasyonu telif hakkı © Alessandra Fusi,

2025 Kapak illüstrasyonu telif hakkı © Mona Finden,
2025

Yazar ve çizerlerin manevi hakları savunulmuştur. ISBN: 978-0-
241-63532-2

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültürü destekler. İçin teşekkür ederiz. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve kitabın herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak fikri mülkiyet yasalarına saygı gösterdiğiniz için. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un herkes için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz. 2019/790 sayılı DSM Direktifi Madde 4(3) uyarınca Penguin Random House bu çalışmayı metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

AEA'daki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68'dir.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

Tüm yazışmalar için:

Penguen Kitaplar

Penguin Random House Çocuk Kitapları

One Embassy Gardens, 8 Viaduct Gardens, Londra SW11 7BW

İçindekiler

YAZAR HAKKINDA

BAŞLIK SAYFASI

DEDİKASYO

N HARİTASI

YAZARIN NOTU

KUTSAL VATİKAN İMPARATORLUĞU: BİR
HİYERARŞİ VATİKAN AKADEMİSİ EL KİTABI:

ŞEYTANLARIN ÖNSÖZÜ

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ BÖLÜM

BÖLÜM DOKUZ SEKİZ

ON

ON BÖLÜM BİRİNCİ

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ ON

BÖLÜMDÖRT BÖLÜM

ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ ON

BÖLÜM BÖLÜM ON

DOKUZ SEKİZ BÖLÜM

YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR

BÖLÜM YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

DÖRT YIRMI BÖLÜM YIRMI

BEŞ

BÖLÜM YİRMİ ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM
YIRMI YIRMI DOKUZ SEKİZ
BÖLÜM BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM
OTUZ DÖRT OTUZ BEŞ
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ YEDİ OTUZ
BÖLÜMSEKİZ BÖLÜM OTUZ
DOKUZ BÖLÜM KIRK
BÖLÜM KIRK BİR
BÖLÜM KIRK İKİ
BÖLÜM KIRK ÜÇ SONSÖZ
DRAMATIS PERSONAE
TEŞEKKÜR TELİF HAKKI

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

